

TEZAURUL ÎMPĂRATULUI

STEVE BERRY

Autorul bestsellerului
CAMERA DE CHIHLMIBAR

Steve Berry

**TEZAURUL
ÎMPĂRATULUI**

Traducere din limba engleză
MONICA SORINA ANDREI

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BERRY, STEVE

Tezaurul împăratului / Steve Berry ; trad. Monica Sorina Andrei -
București: Editura RAO, 2011
ISBN 978-606-609-114-5

I. Andrei, Monica Sorina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STEVE BERRY
The Charlemagne Pursuit

© 2008 by Steve Berry
Această traducere a fost publicată prin înțelegere cu
Ballantine Books, din cadrul Random House Publishing Group,
o divizie a Random House, Inc.
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2008

2011

ISBN 978-606-609-114-5

Pentru Pam Ahearn și Mark Tavani,
Făuritori de vise

Studiați trecutul, dacă vreți să preziceti viitorul.

CONFUCIUS

Maestrii din Vechime erau subtili, misterioși, profunzi, înțelegători.

Adâncimea cunoașterii lor este de nepătruns.

Fîndcă este de nepătruns, tot ce putem face este să le descriem înfățișarea.

Vigilenți, precum bărbații care traversează un râu iarna.

Prevăzători, precum bărbații conștienți de pericol.

Binevoitori, precum oaspeții sosiți de departe.

Îngăduitori, precum gheața care începe să se topească.

Naturali, precum buștenii încă neciopliți.

LAO-TZU (604 î.Hr.)

Cine își tulbură propria casă va moșteni vînt.

PROVERBE 11: 29

PROLOG

NOIEMBRIE 1971

Începu să sune alarma și Forest Malone se repezi la aparate.

— Adâncimea? strigă el.

— 180 de metri.

— Ce este sub noi?

— Alți 600 metri de apă extrem de rece.

Privirea sa cercetă cadranele active, indicatoarele de nivel și termometrele. În spațiul de comandă îngust timonierul stătea în dreapta sa, iar ofițerul responsabil cu navigația se înghesuia în stânga. Amândoi bărbații își țineau mâinile încheștate pe manetele de control. Curentul electric pâlpaia cu intermitențe.

— Reduceți la două noduri.

Submarinul se clătină în apă.

Alarma se opri. Centrul de comandă fu învăluit în întuneric.

— Domnule, raport din camera reactorului. S-a activat disjunctorul la una dintre barele de control.

El știa ce se întâmplase. Mecanismele de siguranță construite în interiorul miezului instabil coborâseră automat celelalte bare — reactorul nuclear își încetase activitatea, se oprise singur. Nu aveau decât o posibilitate.

— Comutați pe baterii.

Se aprinseră palidele lumini de siguranță. Ofițerul responsabil cu partea mecanică, Flanders, un profesionist inteligent și chibzuit, de care ajunsese să depindă, păși în cabină. Malone îi zise:

— Te ascult, Tom.

— Nu știu cât este de grav și nici cât de mult ne va lua reparația, dar trebuie să protejăm sistemul electric.

Rămăseseră și înainte fără energie, de vreo câteva ori chiar, și el știa că bateriile le puteau oferi electricitate cam pentru două zile dacă făceau economie. Echipajul său fusese antrenat riguros pentru acest gen de situații, însă odată ce reactorul se oprea automat, instrucțiunile de utilizare spuneau clar că era obligatoriu să fie repornit într-o oră. Dacă trecea mai mult timp, atunci nava trebuia dusă în cel mai apropiat port.

Și acesta se găsea la o depărtare de 2 400 de kilometri.

— Închideți toate sistemele de care nu avem nevoie! ordonă el.

— Domnule căpitan, va fi greu să-l ținem sub control, observă timonierul.

Înțelegea legea lui Arhimede. Un obiect care cântărea cât volumul de apă dislocat nici nu se scufunda și nici nu plutea. În schimb rămânea echilibrat în starea de flotabilitate neutră. Toate submarinele funcționau după această regulă de bază, menținându-se sub și înaintând cu ajutorul motoarelor. Fără energie, nu existau nici motoare, nici hidroplane și nici propulsie. Toate erau probleme ce puteau fi rezolvate cu ușurință prin ridicarea la suprafață, dar deasupra lor nu era oceanul deschis. Erau ținuiți sub un plafon de gheață.

— Domnule căpitan, sala motoarelor raportează o spărtură minoră în instalația hidraulică.

— Spărtură minoră? repetă el. Acum?

— A fost observată mai devreme, dar acum, cu energia electrică oprită, oamenii cer permisiunea de a închide o valvă ca să stopeze scurgerea și să poată înlocui un furtun.

Logic.

— Faceți-o. Și sper că asta este ultima veste proastă. Se întoarce spre operatorul de la sonar. Este ceva în fața noastră?

Toți membrii echipajelor de pe submarine învățau de la cei care navigaseră înaintea lor, iar cei care se luptaseră primii cu mărilor înghețate le transmisese două lecții. Niciodată să nu lovești ceva

înghețat dacă poți evita contactul și, dacă acest lucru este imposibil, plasează prora spre gheață, împinge ușor și roagă-te.

– Liber în față, se raportă de la sonar.

– Începem să alunecăm, anunță timonierul.

– Echilibrați. Dar ușor cu energia.

Prora submarinului coborî brusc.

– Ce naiba? murmură el.

– Hidroplanele de la pupa au luat poziția de scufundare totală! strigă ofițerul responsabil cu navigația, care se ridică în picioare și trase maneta de control. Nu mai răspund la comenzi!

– Blount! tună Malone. Ajută-l!

Bărbatul părăsi sonarul și se repezi să dea o mână de ajutor. Unghiul de coborâre creștea. Malone se prinse de masa pe care se trăsau diagramele în timp ce tot ceea ce nu era fixat se rostogoli în față într-o avalanșă sălbatică.

– Control plane de urgență! strigă el.

Unghiul creștea.

– Peste patruzeci și cinci de grade! raportă timonierul. Tot ne scufundăm! Nu funcționează!

Malone apucă masa și mai tare, luptându-se să-și mențină echilibrul.

– 270 de metri și căderea continuă!

Indicatorul de adâncime se schimba atât de repede, încât numerele nu se mai vedeau clar. Vasul avea capacitatea de a coborî la 900 de metri, dar se apropia cu viteză de fundul oceanului, iar presiunea apei din exterior creștea – prea mult, prea repede, coca navei urmând să fie distrusă prin implozie. Dar nici izbirea de fundul mării într-o scufundare energetică nu era o perspectivă prea plăcută.

Un singur lucru rămânea de făcut.

– Ridicare de urgență! Goliți toate tancurile de imersiune!

Submarinul se zdruncină în timp ce întreaga mașinărie se supuse comenzii sale. Elicele porniră în sens invers și aerul comprimat pătrunse cu forță în tancuri, expulzând apa. Timonierul se ținu bine. Ofițerul responsabil cu navigația se pregăti pentru ceea ce Malone știa că va urma.

Se restabili flotabilitatea pozitivă.

Coborârea încetini.

Prora se înclină în sus, apoi se echilibrează.

– Controlați debitul! ordonă el. Mențineți vasul nemișcat. Nu vreau să urcăm.

Navigatorul se conformă.

– Cât mai este până jos?

Blount se întoarce la pupitrul său.

– 60 de metri.

Malone își aruncă privirea asupra indicatorului de adâncime. 720 metri. Coca gemea din cauza presiunii, dar rezista. Ochii săi se ațintiră asupra indicatorilor DESCHIDERI. Luminile arătau că toate valvele și orificiile erau închise. În sfârșit, niște vești bune.

– Du-ne jos.

Avantajul acestui submersibil în comparație cu toate celelalte era capacitatea de a sta pe fundul oceanului, aceasta fiind doar una dintre multele caracteristici novatoare pe care le poseda nava – cum ar fi puterea copleșitoare și sistemul de control, a căror demonstrație pe viu tocmai o experimentaseră.

Submarinul se așează pe sol. Toți cei din centrul de comandă se priveră unii pe alții. Nu vorbi nici unul. Nici nu era nevoie. Malone știa ce gândeau. „A fost cât pe-acî.”

– Știm ce s-a petrecut? întrebă el.

– Sala motoarelor raportează că în momentul în care valva a fost închisă pentru reparații, au căzut sistemele de direcție normală și de urgență, precum și sistemul de imersiune. Asta nu s-a mai întâmplat niciodată.

– Ar putea să-mi spună ceva ce nu știu?

– Valva este redeschisă acum.

Zâmbi la modul în care ofițerul mecanic îi transmisese: „Dacă aș ști mai multe, ți-aș spune”.

– Bine, zi-le să repare. Și reactorul?

Cu siguranță că aproape epuizaseră bateriile pentru a stopa coborârea neașteptată.

— Este încă oprit, raportă ofițerul secund.

Nu mai era mult până să expire ora în care trebuia repornit.

— Domnule căpitan, zise Blount de la detectorul sonic. Contact în afara navei. Solid. Multiplu. Se pare că suntem așezați pe un câmp de bolovani.

Decise să mai pună la bătaie niște electricitate.

— Deschideți camerele de filmat și luminile exterioare. Dar va fi doar o cercetare rapidă.

Ecranele video se treziră la viață în apa limpede împetrită de fărâme scânteietoare de viață. Bolovanii înconjurau submarinul, fiind așezați în unghiuri diferite față de solul mării.

— Ce ciudat, comentă unul dintre oameni.

Observase și el.

— Nu sunt bolovani. Sunt blocuri de piatră. Și unele masive. Paralelipede și cuburi. Focalizați pe unul.

Blount operă butoanele de control și aparatul de filmat își îndreaptă obiectivul spre suprafața uneia dintre pietre.

— Ei, drăcie! se miră secundul.

Niște semne brăzdau roca. Nu o scriere, sau cel puțin nu una pe care să o poată el recunoaște. Un stil înclinat, rotunjit și curgător. Literele individuale păreau grupate împreună, asemenea cuvintelor, dar nici unul nu era inteligibil.

— Sunt și pe celelalte blocuri, zise Blount, iar Malone studie restul ecranelor.

Erau în mijlocul unor ruine, bucățile acestora conturându-se ca niște stafii.

— Închideți camerele! ordonă el. În acel moment, curentul electric, și nu bizareriile din apă, constituia principala sa îngrijorare. Suntem în pericol aici, dacă stăm nemișcați?

— Suntem așezați într-o zonă mai puțin denivelată, răspunse Blount. Stăm bine.

Sună alarma. El localizează sursa. Panourile electrice.

— Domnule căpitan, au nevoie de dumneavoastră în față! strigă ofițerul secund pe fondul unei bufnituri zgomotoase.

Își făcu loc să iasă din centrul de comandă și se îndreptă grăbit spre scara ce ducea sus, la turnul de control al navei. Inginerul ajunsese deja la baza acestuia.

Alarma se opri.

Malone simți o căldură puternică și își aținti ochii asupra punții. Se aplecă și atinse ușor metalul. Fierbinte ca para focului. Nu era bine. O sută cincizeci de baterii argint-zinc erau așezate dedesubt într-un compartiment de aluminiu. Învățase din experiențe amare că structura lor era una mai degrabă artistică decât științifică. Apăreau defecțiuni în mod constant.

Un subaltern al ofițerului mecanic desfăcu patru șuruburi ce fixau panoul de la suprafața punții, eliberându-le pe rând. Capacul fu îndepărtat, descoperind un nor învolburat de fum clocotitor. Malone își dădu seama instantaneu ce se petrecuse. Hidroxidul de potasiu lichid din baterii se revărsase.

Din nou.

Placa de metal fu trântită la loc. Dar asta le mai îngăduia numai câteva minute. Sistemul de ventilație avea să disperseze în curând fumul caustic în tot corpul navei și, fără posibilitatea de a purifica aerul otrăvitor, aveau să moară cu toții.

Alergă înapoi spre centrul de comandă.

Nu voia să moară, dar șansele lor se diminuau rapid. Douăzeci și șase de ani își făcuse datoria la bordul submarinelor – diesel și nucleare. Doar unul din cinci recruți răzbea în școala navală de submarine, unde examenele fizice, interviurile psihologice și timpii de reacție îi testau pe toți până la limită. Delfinii de argint îi fuseseră așezați pe piept de primul său comandor și de atunci le înmânase și el acea înaltă distincție multor altora.

Deci cunoștea scorul.

Final de meci.

În mod straniu, un singur gând îi umplu mintea în timp ce intra în cabina de control și se pregăti cel puțin să se poarte ca și cum mai aveau o șansă. Băiatul său. În vârstă de zece ani. Care avea să crească fără tată.

„Te iubesc, Cotton.“

PARTEA
ÎNTÂI

1

GARMISCH, GERMANIA

MARȚI, 11 DECEMBRIE, ÎN PREZENT

1.40 P.M.

Cotton Malone ura spațiile închise.

Neliniștea sa actuală era amplificată de telecabina aglomerată. Cei mai mulți dintre pasageri erau în vacanță, îmbrăcați în ținute colorate și sprijinind de umeri bețe și schiuri. Sesiză o varietate de naționalități. Niște italieni, câțiva elvețieni, o mână de francezi, dar în special nemți. El fusese printre primii care se urcaseră și, ca să-și mai potolească starea de disconfort, se apropiase de una dintre ferestrele înghețate. La 3 000 de metri înălțime, Zugspitze își proiecta silueta pe cerul de un albastru metalic, impunătoarea culme gri fiind decorată cu zăpada de toamnă târzie.

Nu prea inteligent, să accepte acest loc de întâlnire.

Telecabina își continuă ascensiunea amețitoare, trecând pe lângă unul dintre numeroșii piloni de fier ce răsăreau din colții stâncoși.

Era vlăguit, și nu doar din cauza aglomerației din jurul său. Pe cel mai înalt pisc al Germaniei, îl așteptau niște fantome. Evitase această întâlnire aproape patru decenii. Oamenii asemenea lui, care își îngroapă trecutul atât de hotărât, n-ar trebui să-l elibereze din mormânt cu atâta ușurință.

Iată-l însă aici, făcând exact acest lucru.

Vibrațiile scăzură în intensitate în timp ce telecabina intră și apoi se opri la stația de pe culme.

Valul de schiori se revărsă spre un alt lift care urma să-i coboare într-o depresiune muntoasă de înaltă altitudine, unde așteptau cabana și pârtiile. El nu schia, n-o făcuse niciodată și nici nu dorise.

Își făcu loc prin centrul de informare turistică, identificat printr-o pancartă ca fiind Müncher Haus. Un restaurant domina jumătate din clădire, restul găzduia o sală de spectacol, un bar, un observator, magazine de suveniruri și o stație meteo.

Împinse ușile de sticlă groasă și păși afară pe o terasă împrejmuită cu balustrade. Aerul alpin înviorător îi mușcă buzele. Conform spuselor lui Stephanie Nelle, omul său de contact ar fi trebuit să-l aștepte pe platforma observatorului. Un lucru era evident. Cei 3 000 de metri în Alpi confereau cu certitudine întâlnirii lor o măsură sporită de confidențialitate.

Zugspitze se afla chiar la graniță. O succesiune de piscuri înzăpezite se ridicau în partea sudică spre Austria. În nord, cât cuprindeai cu privirea, se întindea o vale de forma unei supiere, străjuită de culmi cu muchii stâncoase. Un vâl de păclă înghețată proteja satul german Garmisch și pe tovarășul său, Partenkirchen. Ambele erau foarte căutate pentru sporturile de iarnă, căci regiunea oferea posibilitatea de a practica nu doar schiul, ci și coborârea cu bobul, patinajul și curling-ul.

Alte sporturi pe care le evitase.

Terasa observatorului era pustie, cu excepția unui cuplu în vârstă și a câtorva schiori care aparent făcuseră pauză să se bucure de priveliște. El venise să elucideze un mister, unul care îi chinase gândurile din ziua în care bărbații în uniforme veniseră să-i spună mamei lui că soțul ei era mort.

„Contactul cu submarinul s-a pierdut cu patruzeci și opt de ore în urmă. Am pornit căutările și am trimis vase de salvare în Atlanticul de Nord, care au cercetat amănunțit ultima poziție cunoscută. Epava a fost găsită acum șase ore. Am amânat anunțarea familiilor până când am fost siguri că nu era nici o șansă de a găsi supraviețuitori.”

Mama lui nu plânsese niciodată. Nu-i stătea în fire. Dar asta nu însemna că nu fusese devastată. Au trecut ani până când întrebările

au început să se contureze în mintea lui de adolescent. Guvernul a oferit puține explicații în plus față de declarațiile oficiale. Când se înrolase în marină, el încercase să obțină raportul de investigații al comisiei de anchetă legat de scufundarea submarinului, dar aflase că era strict secret. Reluase demersurile după ce devenise agent al Departamentului Justiției și intrase în posesia unei autorizații de securitate de nivel înalt. Degeaba. Când Gary, fiul său de cincisprezece ani, îl vizitase în vară, se confruntase cu alte întrebări. Gary nu-și cunoscuse bunicul, însă dorea să afle mai multe despre el și mai ales despre modul în care își pierduse viața. Presa discutase pe larg despre scufundarea USS¹ *Blazek* din noiembrie 1971, așa că putuseră citi pe internet multe relatări de atunci. Discuția lor îi reaprinsese propriile suspiciuni – suficient de mult încât să-l determine să facă, în cele din urmă, ceva pentru elucidarea lor.

Își vârî pumnii încleștați în buzunarele hanoracului și străbătu terasa.

Pe balustradă erau din loc în loc telescoape. La unul stătea o femeie, cu părul brunet prins într-un coc deloc atrăgător. Era îmbrăcată într-un echipament colorat, avea schiurile și bețele sprijinite alături și studia valea ce se așternea la picioarele ei.

Cotton trecu nonșalant pe lângă ea. Învățase o regulă cu mult timp în urmă. Să nu te grăbești niciodată. Graba nu aduce decât necazuri.

– Ce privești, rosti el.

Femeia se întoarse.

– Într-adevăr.

Tenul ei avea o nuanță deschisă de maroniu-roșiatic; combinat cu trăsăturile egiptene ale gurii, nasului și ochilor, îi semnală originea din Orientul Mijlociu.

– Eu sunt Cotton Malone.

– De unde ai știut că eu eram persoana cu care trebuia să te întâlnești?

El făcu semn spre plicul maro aflat la baza telescopului.

– Aparent, aceasta nu este o misiune de mare risc. Zâmbi. Doar un simplu comision?

¹ United States Ship, prefixul vaselor de război ale Statelor Unite (n.tr.)

Cam așa ceva. Veneam la schi. O săptămână liberă, în sfârșit. Întotdeauna am vrut să o fac. Stephanie m-a întrebat dacă aş putea să aduc – ea făcu semn spre plic – asta. Continuă să privească peisajul. Te deranjează dacă termin? A costat un euro și vreau să văd ce este acolo, jos.

Ea învârti telescopul, studiind valea germană care se întindea pe kilometri întregi în fața lor.

– Ai un nume? întrebă el.

– Jessica, răspunse ea, cu ochii ațintiți tot asupra ocularului.

Cotton se întinse după plic.

Gheata ei îi blocă accesul.

– Nu încă. Stephanie a zis să mă asigur că înțelegi: voi doi sunteți acum chit.

Anul trecut își ajutase fosta șefă în Franța. Ea îi spusese atunci că îi era datoare cu o favoare, de care trebuia să se folosească însă cu înțelepciune.

Și asta făcuse.

– De acord. Datorie achitată.

Jessica se întoarse cu spatele la telescop. Vântul îi înroșise obraji.

– Am auzit despre tine la Magellan Billet. Ești o adevărată legendă. Unul dintre cei doisprezece agenți inițiali.

– Nu mi-am dat seama că sunt atât de popular.

– Stephanie a spus că erai și modest.

Nu avea dispoziția necesară pentru complimente. Îl aștepta trecutul.

– Aș putea lua dosarul?

Ochii ei scânteiară.

– Sigur.

El recuperează plicul. Un gând neliniștitor îi străfulgeră mintea: cum putea un document așa de subțire să răspundă la atât de multe întrebări?

– Trebuie să fie important, continuă ea.

Altă lecție. Ignoră întrebările la care nu vrei să răspunzi.

– Ești de mult în Billet?

— De vreo doi ani. Se îndepărtă câțiva pași de suportul telescopului. Cu toate astea, nu-mi place. Mă gândesc să plec. Am auzit că și tu ai plecat mai devreme.

La cât de neatenț se purtase, renunțarea părea o bună mișcare în carieră. În cei doisprezece ani de activitate își luase doar trei vacanțe, în timpul cărora stătuse într-o alertă permanentă. Paranoia era unul dintre multele riscuri profesionale cu care se confruntau agenții, și doi ani de retragere voluntară nu reușiseră să vindece această maladie.

— Distracție plăcută la schi, îi ură el.

A doua zi avea să ia avionul spre Copenhaga. În momentul respectiv intenționa să treacă pe la magazinele de cărți rare din zonă — un risc profesional al noii sale ocupații. Vânzător de cărți.

Ea îi aruncă o privire în timp ce își lua schiurile și bețele.

— De asta sunt aici.

Părăsiră terasa și traversară din nou centrul de informare turistică aproape pustiu. Jessica se îndreptă spre liftul care avea să o ducă în vale. El merse spre telecabina care urma să-l coboare 3 000 metri, până la baza muntelui.

Păși în telecabina goală, ținând plicul în mână. Îi plăcea faptul că nu era nimeni la bord. Dar chiar înainte de a se închide ușile, un bărbat și o femeie se grăbiră înăuntru, ținându-se de mână. Angajatul stației trânti ușile și telecabina porni ușor.

Privi afară pe ferestrele din față.

Spațiile închise erau una. Spațiile înghesuite și închise erau cu totul altceva. Nu era claustrofob, dar nu suporta negarea sentimentului libertății. O tolerase în trecut — coborând în subteran de mai multe ori — dar disconfortul său era unul dintre motivele pentru care, cu ani în urmă, când se înrolase în marină, spre deosebire de tatăl său, nu optase pentru submarine.

— Domnule Malone.

Se întoarse.

Femeia stătea în picioare, cu un pistol în mână.

— Voi lua eu acel plic.

BALTIMORE, MARYLAND

9.10 A.M.

Amiralului Langford C. Ramsey îi făcea plăcere să se adreseze mulțimilor. Își dădu seama prima dată că adora această experiență pe vremea când era la Academia Navală și, de-a lungul unei cariere care se întindea acum pe mai bine de patruzeci de ani, căutase mereu modalități de a-și hrăni această pasiune. Astăzi se adresa adunării naționale a kiwanienilor¹ – ceva neobișnuit pentru mai-marele Serviciului de Informații al Marinei. Lumea lui era o lume clandestină de fapte, zvonuri și speculații, iar depoziția ocazională în fața Congresului – o încununare a declarațiilor sale publice. Dar în ultima vreme, cu acordul superiorilor, participase la numeroase evenimente. Fără să fie plătit, fără să i se ramburseze cheltuielile, fără restricții în fața presei. Cu cât era mai mare gloata, cu atât mai bine.

Și fuseseră multe luări de cuvânt.

Aceasta era a opta apariție publică în ultima lună.

– Am venit astăzi să vă vorbesc în legătură cu un subiect despre care sunt sigur că știți foarte puțin. A fost un secret multă vreme. Cel mai mic submarin nuclear al Americii. Privi insistent mulțimea atentă.

¹ Kiwanis International este o organizație internațională de voluntari dedicată oferirii de servicii educaționale și ajutorării săracilor. (n. tr.)

Acum vă spuneți în sinea voastră: „A înnebunit? Șeful Serviciului de Informații al Marinei are de gând să ne povestească despre un submarin ultrasecret?“ Încuviință din cap. Exact asta intenționez să fac.

– Căpitane, avem o problemă, spuse timonierul.

Ramsey motăia într-un somn dulce în spatele scaunului ofițerului navigant. Comandantul submarinului, care stătea lângă el, se ridică și își concentra atenția asupra monitoarelor video.

Toate aparatele de filmat exterioare afișau mine.

– Doamne, Dumnezeu! șopti căpitanul. Opriți totul. Nu-l mișcați nici măcar un centimetru.

Pilotul se supuse comenzii și lovi energic o succesiune de întrerupătoare. Ramsey poate că era doar locotenent, dar știa că materia explozivă devenea ultrasensibilă când era scufundată în apă sărată perioade lungi de timp. Navigau pe fundul Mării Mediterane, chiar lângă coasta franceză, înconjurați de rămășițe mortale din cel de-al Doilea Război Mondial. Doar o simplă atingere a corpului navei de una dintre coloanele metalice și NR-1 ar fi devenit din ultrasecret – uitat în totalitate.

Nava era cea mai specializată armă a marinei, ideea amiralului Hyman Rickover, construită în secret pentru o sumă ametitoare de o sută de milioane de dolari. Având doar 43,5 metri lungime și 3,6 metri lățime, cu un echipaj de unsprezece oameni, designul era de mici dimensiuni în comparație cu standardele submarinelor, totuși ingenios. Capabil să se scufunde la 900 de metri adâncime, submersibilul era pus în funcțiune de un reactor nuclear excepțional. Trei orificii de filmare permiteau inspecția vizuală externă. Sistemul electric exterior susținea multimea de camere de filmat. Un clește mecanic putea fi folosit pentru recuperarea unor obiecte. Un braț manipulator avea atașate unelte de prindere și tăiere. Spre deosebire de navele din clasa de atac sau de cele purtătoare de rachete, NR-1 era înzestrat cu un turn de control de un portocaliu strălucitor, cu o punte cu superstructură plată, cu o chilă incomodă și protuberanțe numeroase, inclusiv două anvelope de camion retractabile marca Goodyear, umplute cu alcool, ce îi permiteau să se deplaseze pe fundul mării.

– Propulsoarele în pozitie descendentă acum! ordonă căpitanul.

Ramsey își dădu seama ce făcea comandantul. Încerca să țină cu fermitate submersibilul pe fundul mării. Un lucru bun. Pe ecranele camerelor de filmat erau prea multe mine ca să le mai numere.

— Pregătiți-vă să goliți tancurile principale de imersiune, continuă căpitanul. Vreau să ne ridicăm drept în sus. Nu alternativ stânga-dreapta.

În centrul de control era liniște, ceea ce amplifică geamătul turbinelor, șuieratul aerului, țipătul ascuțit al lichidului hidraulic și semnalele acustice de avertizare ale echipamentelor electronice care, doar cu puțin timp în urmă, acționaseră asupra lui precum un sedativ.

— Ușor și constant, zise acesta. Țineți-l nemișcat pe măsură ce ne ridicăm.

Pilotul apucă manetele de control.

Vasul nu fusese echipat cu o cârmă. În schimb, patru manete fuseseră preluate de la avioanele de vânătoare. Tipic pentru NR-1. Deși era de ultimă generație ca putere și concepție, majoritatea echipamentelor de la bord țineau mai degrabă de epoca de piatră decât de cea spațială. Mâncarea era preparată într-o imitație ieftină de mașină de gătit folosită pe avioanele comerciale. Brațul manipulator fusese preluat de la un alt proiect al marinei. Sistemul de navigație, adaptat de la avioanele de linie transatlantice, de-abia funcționa sub apă. Cabine înghesuite pentru echipaj, o toaletă care rareori făcea și altceva decât să se înfunde, iar hrana consta numai din semipreparate, pe care le cumărau de la un supermarket local înainte de a părăsi portul.

— Sonarul nu a detectat prezența acelor chestii? Întrebă comandantul. Înainte de a apărea?

— Deloc, răspunse unul dintre membrii echipajului. Pur și simplu s-au materializat din întuneric în fața noastră.

Aerul comprimat pătrunse în tancurile principale de imersiune și submarinul se ridică. Pilotul își ținu ambele mâini pe manetele de control, pregătit să folosească propulsoarele pentru ajustarea poziției.

Aveau nevoie să se ridice doar vreo treizeci de metri pentru a se elibera.

— După cum puteți observa, am reușit să ieșim din câmpul acela de mine, conchise Ramsey. Era primăvara anului 1971. Clătină din cap aprobator. Așa este, cu multă vreme în urmă. Am fost unul dintre norocoșii care au servit pe NR-1.

Văzu privirile pline de uimire ale spectatorilor.

— Nu știu mulți despre submarin. A fost construit la jumătatea anilor 1960 în mare secret, ascuns chiar și de cei mai mulți amirali din vremea aceea. Era dotat cu o multitudine uluitoare de echipamente și

putea să coboare de trei ori mai adânc decât orice alt submersibil. Nu avea însemne de identificare, nici arme sau torpile și nici echipaj oficial. Misiunile sale erau strict secrete și multe au rămas astfel până în ziua de azi. Ceea ce este și mai uimitor este faptul că submarinul încă mai există – acum este al doilea ca vechime al marinei și încă funcțional, în serviciu activ din 1969. Nu la fel de secret cum era odată. Astăzi are întrebuințări atât militare, cât și civile. Dar când este nevoie de ochi și urechi omenești în străfundurile oceanului, misiunea i se încredințează lui NR-1. Vă amintiți toate acele povești despre cum America intercepta cablurile telefonice transatlantice și asculta convorbirile sovieticilor? Era NR-1. În 1976, când a căzut în ocean un F-14 cu o rachetă Phoenix de tehnologie avansată, NR-1 l-a recuperat înaintea sovieticilor. După dezastrul lui *Challenger*, NR-1 a fost cel care a localizat propulsorul cu garnitura defectă.

Nimic nu captiva mai bine interesul ca o istorisire palpitantă, și el avea o mulțime de când activase pe acel submersibil unic. Departe de a fi o capodoperă tehnologică, NR-1 avusese numeroase defecțiuni și în ultimii ani mai era ținut în circulație doar datorită ingeniozității echipajului. Uitați de manual – *inovația* era motto-ul lor. Aproape toți ofițerii care activaseră la bordul său ajunseseră în posturi mai înalte, inclusiv el. Îi plăcea că acum putea vorbi despre NR-1, totul parte a planului marinei de a spori numărul recruților prin declamarea succesului. Veteranii, asemenea lui, puteau spune poveștile, iar oamenii, precum cei care ascultau acum, urmau să-i repete fiecare cuvânt. Presa, despre care i se spusese că va fi prezentă, avea să asigure o diseminare suplimentară. „Amiralul Langford Ramsey, șeful Serviciului de Informații al Marinei, într-un discurs rostit în fața adunării naționale a kiwanienilor, a declarat...”

Avea o perspectivă clară a succesului.

Eșecul nu avea sorți de izbândă.

Ar fi trebuit să se pensioneze cu doi ani în urmă, dar era bărbatul de culoare cu cel mai înalt grad în armata Statelor Unite și primul celibatar confirmat să se ridice vreodată la cel mai înalt rang din marină. Plănuise asta de atâta vreme, fusese atât de atent. Își păstrase

chipul la fel de ferm ca și vocca, fruntea îi rămăsese netulburată, iar ochii săi sinceri erau blânzi și impasibili. Își schițase întreaga carieră cu precizia unui navigator de submarin. Nimic nu avea să-i stea în cale, mai ales când țelul său era de-acum vizibil.

Așa că privi mulțimea și, cu o voce sigură pe sine, le depănă și alte povești.

Dar o problemă îi tulbura gândurile.

Un potențial obstacol.

Garmisch.

GARMISCH

Malone privi arma și își păstră calmul. Fusese cam dur cu Jessica. Aparent și el lăsase garda. Făcu un gest cu plicul.

– Vrei asta? Sunt doar câteva broșuri „Salvați muntele“ pe care le-am promis filialei Greenpeace unde lucrez. Primim aprecieri suplimentare pentru munca de teren.

Telecabina continua să coboare.

– Clovn, comentă ea.

– Am avut în vedere o carieră în domeniul stand-up comedy. Crezi că a fost o greșeală?

Situațiile de genul acela erau exact motivul pentru care se retrăsese. Un agent al Magellan Billet câștiga anual 72 300 de dolari brut. El realiza un venit net mai mare ca librar și nu se expunea nici unui risc.

Sau cel puțin așa credea.

Era timpul să gândească așa cum o făcuse odată.

Și să tatoneze terenul.

– Cine ești? întrebă el.

Era scundă și îndesată, cu părul într-o combinație neatrăgătoare de maro și roșcat. Poate treizeci și ceva de ani. Purta o haină albastră de lână și o eșarfă galbenă strălucitoare. Bărbatul purta o haină purpurie și părea docil. Ea făcu semn cu arma și îi spuse complicei ei:

– Ia-l.

Haină Purpurie făcu o mișcare bruscă în față și smuci plicul.

Femeia aruncă o privire scurtă la stâncile colțuroase ce treceau fulgerător pe lângă geamurile încărcate de umezeală. Malone folosi acel moment ca să-și întindă mâna stângă și, cu pumnul strâns, să deturneze arma.

Necunoscuta trase.

Împușcătura îi săgetă urechile, iar glonțul explodează printr-un geam.

Aerul rece pătrunse cu forță înăuntru.

Cotton îi trase un pumn bărbatului, dându-l pe spate. Cuprinse bărbia femeii în mâna sa înmănușată și îi izbi cu putere capul de ferastră. Sticla se crăpă într-o pânză de păianjen.

Ea închise ochii și Malone o îmbrânci la pământ.

Haină Purpurie țâșni în picioare și încercă arma. Se luptară corp la corp în capătul telecabinei, apoi căzură pe podeaua umedă. Malone se rostogoli încercând să-și elibereze gâtul din strânsoare. Auzi un murmur dinspre femeie și înțelese că în curând avea să se confrunte iarăși cu doi adversari, unul din ei înarmat. Își deschise ambele palme și plesni urechile individului. Din perioada cât activase în marină aflate că urechile se numără printre cele mai sensibile părți ale corpului. Mănușile erau o problemă, dar la a treia izbitură bărbatul scânci de durere și își relaxă brațele.

Malone îl împinse pe atacator de pe el și sări în picioare. Dar înainte de a putea reacționa, Haină Purpurie își aruncă un braț peste umăr prinzându-i iarăși ca într-o menghină și lipindu-i fața de un ochi de geam, astfel încât condensul înghețat îi înfrigură obrazul.

– Stai nemișcat! ordonă bărbatul.

Mâna dreaptă a lui Malone era răsucită într-un unghi incomod. Se luptă să se elibereze, dar Haină Purpurie era puternic.

– Am zis să stai nemișcat!

Cotton decise, pentru moment, să se supună.

– Panya, ești bine?

Haină Purpurie încerca să atragă atenția femeii.

Fața lui Malone rămase presată de geam, cu ochii îndreptați înainte, spre direcția în care cobora telecabina.

– Panya?

Malone zări cum unul dintre pilonii de fier, aflat la vreo 50 de metri distanță, se apropia rapid. Apoi își dădu seama că mâna stângă îi era lipită de ceea ce părea a fi un mâner. Se părea că își încheiaseră lupta lângă ușă.

— Panya, răspunde-mi. Ești bine? Găsește arma.

Presiunea din jurul gâtului său era intensă, la fel cum era și apăsarea pe braț. Dar Newton avusese dreptate. Pentru fiecare acțiune există o reacțiune egală și de sens opus.

Brațele fusiforme ale pilonului de fier erau aproape deasupra lor. Telecabina avea să treacă suficient de aproape încât să-l poată atinge dacă se întindea.

Așa că smuci în sus mânerul și deschise ușa, în același timp balansându-se afară în aerul înghețat.

Haină Purpurie, prins cu garda jos, fu aruncat din cabină, trupul său izbindu-se de marginea stâlpului. Malone strânse mânerul ușii cu toată puterea. Atacatorul său căzu, zdrobit între cabină și pilon.

Un țipăt se stinse iute.

Cotton făcu manevre să revină înăuntru. Un abur tulbure erupea cu fiecare respirație. Gâtul i se uscasc complet.

Femeia se lupta să se ridice.

O lovi cu piciorul în falcă și o trânti din nou pe podea.

Se împletici până la geam și își aținti privirea spre baza muntelui.

Doi bărbați în haine închise la culoare stăteau în locul unde telecabina urma să se oprească. Întăriri? Se afla încă la 300 de metri înălțime. Sub el se întindea o pădure deasă ce îmbrăca versanții de la poalele muntelui, cu ramurile perene pline de zăpadă. Observă un panou de control. Trei lumini licăreau verde, două roșu. Privi din nou afară și văzu apropiindu-se un alt pilon impozant. Întinse mâna după comutatorul etichetat ANHALTEN și îl apăsă.

Telecabina se clătină, apoi încetini, dar nu se opri de tot. Din nou Isaac Newton. În cele din urmă, frecarea avea să vină de hac impulsului.

Malone apucă plicul aflat lângă femeie și îl îndesă sub haină. Găsi pistolul și îl vârî în buzunar. Păși apoi spre ușă și așteptă ca

pilonul să se apropie mai mult. Cabina se târa, dar și așa saltul era riscant. Estimă viteza și distanța, se îndreptă spre ușă, apoi plonjă spre un braț al stâlpului, căutând oțelul cu mâinile înmănușate.

Căzu cu un zgomot surd peste grilajul de metal și își folosi haina de piele pentru amortizare.

Zăpada de pe pilon scârțâi sub apăsarea degetelor sale.

Strânse tare.

Telecabina își continuă coborârea, oprindu-se cam la treizeci de metri mai jos pe cablu. Trase de câteva ori aer în piept, apoi se balansă spre scara de pe corpul central. Zăpada uscată flutură în vânt, precum praful de talc, în timp ce el se deplasa ținându-se alternativ în mâini. Ajuns la scară, își ancoră tălpile de cauciuc pe treapta înzăpezită. Dedesubt îi văzu pe cei doi bărbați în haine închise la culoare părăsind stația în goană. Necazuri, după cum bănuise.

Coborî pe scară și sări pe pământ.

Era la o sută cincizeci de metri mai sus, pe panta împădurită.

Înaintă cu greu printre copaci, găsind un drum asfaltat paralel cu baza muntelui. În față se afla o clădire cu șindrilă maronie împrejmuită de tufișuri acoperite cu omăt. Un fel de post de lucru. Dincolo se întindea asfaltul negru, curățat de zăpadă. Alergă spre poarta ce ducea în incinta împrejmuită. Un lacăt bloca intrarea. Auzi apropiindu-se din vale un motor ce huruia pe drumul înclinat. Se retrase în spatele unui tractor și privi cum un Peugeot închis la culoare dădu curba și încetini, inspectând incinta.

Cu pistolul în mână, se pregăti de luptă.

Dar mașina se îndepărtă în viteză și continuă să urce.

Remarcă o altă alee asfaltată, care ducea printre copaci spre poalele muntelui, la stația de teleferic.

Se îndreptă în grabă spre ea.

Mult deasupra, telecabina rămăsese nemișcată. În interior zăcea o femeie inconștientă în haină albastră. Un bărbat mort, purtând o canadiană purpurie, se afla undeva în zăpadă.

Nu era preocupat nici de unul, nici de celălalt.

Problema lui?

Cine mai știa despre afacerea lui cu Stephanie Nelle?

ATLANTA, GEORGIA

7.45 A.M.

Stephanie Nelle își privi ceasul. Își începuse munca la birou cu puțin înainte de ora șapte, analizând rapoartele de activitate de pe teren. Dintre cei doisprezece avocați-agenți ai săi, opt erau în prezent în misiune. Doi se aflau în Belgia, ca parte a unei echipe internaționale ce avea drept sarcină condamnarea criminalilor de război. Alți doi de-abia ajunseseră în Arabia Saudită într-o misiune ce putea deveni foarte riscantă. Ceilalți patru erau risipiți prin Europa și Asia.

Unul însă era în vacanță.

În Germania.

Prin concepție, Magellan Billet dispunea de efective restrânse. Pe lângă duzina de avocați, unitatea mai avea cinci asistenți administrativi și trei ajutoare. Ea insistase ca organigrama să fie limitată. Mai puțini ochi și urechi însemnau mai puține scurgeri de informații și în existența de mai bine de paisprezece ani a structurii, din câte știa ea, nu-i fusese niciodată compromisă securitatea.

Se îndepărtă de calculator și își împinse înapoi scaunul.

Biroul ei era simplu și compact. Nimic extravagant – nu s-ar fi potrivit cu stilul ei. Îi era foame, fiindcă sărise peste micul dejun acasă când se trezise, cu două ore în urmă. Mesele păreau să o preocupe din ce în ce mai puțin. În parte pentru că locuia singură, dar și fiindcă ura să gătească. Decise să înghită ceva la cantină. Bucătărie

instituțională, cu siguranță, dar protestele stomacului trebuiau potolite. Poate că avea să se premieze cu un prânz în oraș – fructe de mare fripte sau ceva similar.

Părăsi birourile securizate și o luă spre ascensoare. Etajul patru al clădirii găzduia Departamentul de Interne, precum și birourile Serviciului de Sănătate Publică. Magellan Billet fusese intenționat ascuns – literele greu lizibile anunțând doar Departamentul de Justiție, Grupul Juridic de Lucru – și ei îi plăcea anonimatul.

Sosi liftul. Când se deschiseră ușile, dădu nas în nas cu un bărbat înalt și sfrijit, cu păr rar, cărunț și cu ochi albaștri, senini.

Edwin Davis.

Zâmbi scurt.

– Stephanie! Chiar persoana pe care am venit s-o văd.

Ei i se aprinseră becuțele de semnalizare. Unul dintre consilierii adjuncți pe probleme de securitate națională ai președintelui. În Georgia. Inopinat. Nu se anunța nimic de bun augur.

– Și este reconfortant să nu te văd într-o celulă la închisoare, continuă Davis.

Își aminti de ultima oară când Davis apăruse pe neașteptate.

– Te duceai undeva? întrebă el.

– La cantină.

– Te deranjează dacă te însoțesc?

– Am de ales?

El zâmbi.

– Nu-i chiar așa de rău.

Coborâră la primul etaj și găsiră o masă liberă. Ea luă câteva înghițituri dintr-un suc de portocale, în timp ce Davis bău cu poftă apă minerală. Îi dispăruse pofta de mâncare.

– Vrei să-mi spui de ce, cu cinci zile în urmă, ai accesat dosarul de anchetă al scufundării USS *Blazek*?

Stephanie își ascunse surprinderea.

– N-am știut că acest lucru ar implica și Casa Albă.

– Acel dosar este secret.

– Nu am încălcat nici o lege.

– L-ai trimis în Germania. Lui Cotton Malone. Ai idee ce ai pus în mișcare?

Radarul ei ajunsese în poziție de alertă maximă.

– Rețeaua ta de informații este bună.

– De aceea supraviețuim cu toții.

– Cotton are o autorizație de securitate de nivel înalt.

– A avut. Între timp a trecut în rezervă.

Acum chiar era agitată.

– Asta nu te-a împiedicat să-l târăști în toate acele probleme din Asia Centrală. Cu siguranță și acelea au fost strict secrete. Și nu l-a împiedicat nici pe președinte să-l implice în afacerea cu Ordinul Lânii de Aur.

Chipul neted al lui Davis se încreți de îngrijorare.

– Nu ai aflat ce s-a întâmplat acum mai puțin de o oră la Zugspitze, nu-i așa?

Ea scutură din cap.

Interlocutorul său își începu relatarea despre un bărbat care căzuse din telecabină, un altul care sărise din aceeași telecabină coborând în grabă pe unul dintre pilonii de fier și despre o femeie găsită parțial inconștientă când telecabina fusese în cele din urmă adusă la sol, cu un geam percutat de un glonț.

– Care dintre acei bărbați crezi că este Cotton? întrebă el.

– Sper că acela care a scăpat.

Davis dădu din cap aprobator.

– Au găsit cadavrul. Nu era Malone.

– De unde știi toate astea?

– Am ținut zona sub supraveghere.

Acum era curioasă.

– De ce?

Davis își termină de băut apa minerală.

– Mi s-a părut întotdeauna ciudat felul atât de brusc în care Malone a părăsit organizația Billet. Doisprezece ani, apoi s-a retras complet.

— Moartea celor șapte oameni la Mexico City l-a afectat teribil. Și tocmai șeful tău, președintele, a fost cel care l-a lăsat să plece. O favoare întoarsă, dacă îmi amintesc eu bine.

Davis părea dus pe gânduri.

— Moneda de schimb în politică. Oamenii cred că banii pun în funcțiune sistemul. Scutură din cap a negație. Favorurile. Pe de o parte dai, pe de alta primești.

Ea surprinse o notă stranie în vocea lui.

— Îi întorceam o favoare lui Malone dându-i dosarul. Vrea să știe despre tatăl său...

— Nu era treaba ta.

Iritarea ei se transformă în furie.

— Am crezut că este. Își termină sucul de portocale și încercă să alunge numărul imens de gânduri tulburătoare ce îi treceau prin minte. Au trecut treizeci și opt de ani, remarcă ea.

Davis caută în buzunar și puse pe masă un stick.

— Ai citit dosarul?

Ea clătină din cap.

— Nici nu l-am atins. Am trimis un agent să-l găsească și să-i ducă o copie.

Bărbatul făcu semn spre stick.

— Trebuie să-l citești.

CONSTATĂRILE COMISIEI DE ANCHETĂ REFERITOARE LA USS *BLAZEK*

La întrunirea din decembrie 1971, când USS *Blazek* nu fusese încă localizat, comisia și-a concentrat atenția asupra lui „ce-ar fi ca opus al lui ce-ar fi fost”. Deși nu dispuneau de nici o probă materială, anchetatorii s-au străduit să evite orice idee preconcepută care ar fi putut influența căutarea celei mai probabile cauze a tragediei. Ceea ce le-a îngreunat mult sarcina a fost caracterul strict secret al submarinului, și s-au depus toate eforturile pentru a se păstra confidențialitatea atât în privința navei, cât și a ultimei sale misiuni. Comisia, după ce a investigat toate faptele și circumstanțele cunoscute referitoare la pierderea vaslui *Blazek*, prezintă următoarele:

Constatarea faptelor

1. USS *Blazek* este o denumire fictivă. Adevăratul submarin implicat în această anchetă este NR-1A, care și-a început serviciul activ în mai 1969. Vasul este unul din cele două construite ca parte a unui program secret de dezvoltare a capacităților avansate de submersibile. Nici NR-1 și nici 1A nu poartă un nume oficial, dar în lumina tragediei și a atenției publice inevitabile, i s-a atribuit o denumire fictivă. Cu toate acestea, oficial,

nava rămâne NR-1A. În dezbaterile publice, USS *Blazek* va fi descris ca un submersibil avansat care efectua teste în Atlanticul de Nord pentru operațiuni de salvare la adâncime.

2. NR-1A era capabil să coboare la 900 de metri. Dosarul de service indică o multitudine de probleme mecanice în timpul celor doi ani de serviciu activ. Nu erau defecțiuni tehnologice propriu-zise, ci doar efectele designului novator care împingea dincolo de limite tehnologia submersibililor. NR-1 a întâmpinat dificultăți operaționale similare, ceea ce face această investigație și mai urgentă, din moment ce nava rămâne în serviciul activ și orice defecte trebuie identificate și corectate.

3. Reactorul nuclear miniatural de la bord a fost construit exclusiv pentru cele două nave de clasă NR. Deși reactorul este revoluționar și insuficient testat, nu există nici o indiciu că s-ar fi emis radiații la locul scufundării, de unde rezultă că nefericitul accident nu a fost cauzat de o defecțiune catastrofală a reactorului. Desigur, o asemenea constatare nu exclude posibilitatea unei defecțiuni electrice. Ambele submarine de clasă NR au raportat probleme repetate cu bateriile.

4. Unsprezece oameni erau la bordul NR-1A în momentul scufundării. Comandant: comandor Forrest Malone; ofițer secund: locotenent-comandor Beck Stvan; ofițer responsabil cu navigația: locotenent-comandor Tim Morris; Comunicații: tehnician electronist clasa 1 Tom Flanders; Controlul reactorului: tehnician electronist clasa 1 Gordon Jackson; Operații reactor: tehnician electronist clasa 1 George Turner; electrician navă: asistent electrician clasa 2 Jeff Johnson; Comunicații interne: electrician clasa 2 Michael Fender; Sonar și Serviciu alimentație: asistent mașinist clasa 1 Mickey Blount; Divizia mecanică: electrician clasa 2 Bill Jenkins; Laboratorul reactorului: asistent mașinist clasa 2 Doug Vaught și specialist de teren: Dietz Oberhauser.

5. Semnalele acustice atribuite lui NR-1A au fost detectate la stații din Argentina și Africa de Sud. Semnalele acustice individuale

și stațiile corespunzătoare sunt prezentate în continuare sub titlul „Tabel cu date concrete legate de evenimentele acustice“. Experții au stabilit că numărul de evenimente acustice a fost rezultatul unei uriașe degajări de energie, bogată în frecvențe joase și fără structură armonică perceptibilă. Nici un expert nu a putut spune cu certitudine dacă a fost vorba de o explozie sau o implozie.

6. NR-1A opera sub calota glaciară antarctică. Cursul și destinația finală erau necunoscute comandamentului flotei, din moment ce misiunea era strict secretă. Pentru scopul acestei anchete, Comisiei i s-a dezvăluit că ultimele coordonate cunoscute ale NR-1A au fost: 73 grade sud, 15 grade vest, aproximativ 240 de kilometri nord de Capul Norvegia. Prezența în ape atât de perfide și relativ necartografiate a complicat descoperirea oricărei dovezi concrete. Până la această dată nu a fost localizată nici o urmă a submarinului. În plus, gradul de monitorizare acustică sub apă este minim în regiunea antarctică.

7. O examinare a NR-1, efectuată pentru a determina dacă unele deficiențe tehnice evidente ar putea fi găsite în nava germană, a dezvăluit că plăcile negative ale bateriilor fuseseră impregnate cu mercur pentru a li se prelungi viața. Este interzisă folosirea mercurului la bordul submersibilelor. Nu este clar de ce nu s-a ținut cont de această regulă în construcția clasei NR. Dar dacă bateriile de pe NR-1A ar fi luat foc, ceea ce se mai întâmplase atât pe NR-1, cât și pe NR-1A, conform jurnalelor de reparații, vaporii de mercur rezultați ar fi fost fatali. Desigur, nu există dovada vreunui incendiu sau a defectării bateriilor.

8. USS *Holden*, aflat sub comanda locotenentului-comandor Zachary Alexander, a fost trimis pe 23 noiembrie 1971 la ultima poziție cunoscută a lui NR-1A. O echipă specializată în misiuni de recunoaștere a raportat că nu a găsit nici o urmă a lui NR-1A. Căutările extinse cu sonarul nu au descoperit nimic. Nu au fost detectate radiații. Cu siguranță, o operațiune la scară largă de căutare și salvare poate că ar fi dus la un rezultat diferit, dar

membrii echipajului de pe NR-1A au semnat înainte de plecare un ordin operativ, prin care acceptau ca, în cazul unei catastrofe, să nu se întreprindă acțiuni de căutare și salvare. Autorizația pentru această acțiune extraordinară a venit direct de la Șeful Operațiunilor navale printr-un ordin secret, a cărui copie a fost analizată de Comisie.

Opinii

Nereușita în găsirea lui NR-1A nu reduce obligația de a identifica și corecta orice practică, problemă sau deficiență ce poate fi remediată și care ar putea exista, întrucât NR-1 continuă să navigheze. După cântărirea atentă a dovezilor limitate, Comisia conchide că nu există probe referitoare la cauza sau cauzele care au dus la dispariția lui NR-1A. Desigur, indiferent ce s-a întâmplat, a fost un incident catastrofal, dar locația izolată a submarinului și lipsa posibilității de a-l detecta, a comunicațiilor și a sprijinului de la suprafață, toate acestea fac ca eventualele concluzii pe care Comisia le-ar putea trage, legate de ceea ce s-a întâmplat, să fie pur speculative.

Recomandări

Ca parte a eforturilor continue de a obține informații suplimentare privind cauza acestei tragedii și pentru prevenirea unui incident similar cu NR-1, o examinare mecanică adițională a lui NR-1 va fi efectuată la momentul și în locul oportun, folosindu-se cele mai avansate tehnici de testare. Scopul acestei verificări va fi să identifice posibilele mecanisme avariate, să se evalueze efectele secundare ale acestora, să se ofere date noi pentru îmbunătățirea proiectului navei și să se stabilească, eventual, ce s-ar fi putut întâmpla cu NR-1A.

Malone stătea în camera sa de la Posthotel. Priveliștea de la ferestrele aflate la primul etaj cuprindea, pe lângă Garmisch, Munții

Wetterstein și impozantul Zugspitze, dar vederea aceluia pisc îndepărtat nu făcea altceva decât să-i aducă aminte ce se petrecuse cu două ore în urmă.

Citise raportul. De două ori.

Reglementările navale cereau ca o comisie de anchetă să fie convocată imediat după orice tragedie maritimă, comisie formată din ofițeri de rang înalt și însărcinată cu descoperirea adevărului.

Dar această investigație fusese o minciună.

Tatăl său nu fusese într-o misiune în Atlanticul de Nord. USS *Blazek* nici măcar nu existase. În schimb, tatăl său fusese la bordul unui submarin ultrasecret, în Antarctica, făcând Dumnezeu știe ce.

Își aminti ce se întâmplase după dezastru.

Vasele cercetaseră amănunțit nordul Atlanticului, însă epava nu fusese găsită. Rapoartele emisiunilor de știri indicau că *Blazek*, un presupus submersibil cu propulsie nucleară care efectua teste pentru operațiuni de salvare la mare adâncime, suferise o implozie. Malone își aminu ce-i spusese mamei sale bărbatul în uniformă – nu un vice-amiral din forțele submarine, despre care aflate mai târziu că ar aduce în mod normal aceste vești soției unui căpitan de navă cu gradul de comandor, ci un comandor de la Pentagon: „Erau în Atlanticul de Nord, la 360 de metri adâncime“.

Ori el mințise, ori conducerea Forțelor Navale îl mințise pe el. Nici nu era de mirare că raportul rămăsese secret.

Submarinele nucleare americane rareori se scufundă. Doar trei după 1945. *Thresher*, din cauza unei tubulaturi defectuoase. *Scorpion*, în urma unei explozii inexplicabile. *Blazek*, cauză necunoscută. Sau mai bine zis, NR-1A, cauză necunoscută.

Toate relatările de presă pe care le recitise împreună cu Gary în timpul verii vorbiseră despre Atlanticul de Nord. Lipsa epavei era explicată prin adâncimea apei și fizionomia de canion a fundului oceanului. El avusese întotdeauna semne de întrebare în legătură cu asta. Presiunea enormă ar fi spart coca și ar fi inundat submersibilul, așa că rămășițele ar fi plutit în cele din urmă spre suprafață. De asemenea, marina ținea sub ascultare oceanele. Comisia de investigații

observase că fuseseră recepționate semnale acustice, dar sunetele nu permiteau o interpretare concludentă și prea puțini ascultau în acea parte a lumii ca să conteze.

La naiba.

Se înrolase voluntar în Forțele navale, depusese un jurământ și îl respectase.

Ei nu.

Când un submarin se scufundase undeva în Antarctica, nici o flotilă nu cercetase amănunțit zona, sondând adâncurile cu sonarul. Nici nu fuseseră adunate maldăre de mărturii, hărți maritime, planșe, scrisori, fotografii sau directive operaționale, care să demonstreze interesul anchetatorilor. Doar un vas nenorocit, trei zile de investigații și patru pagini de așa-zis raport.

Clopotele răsunau în depărtare.

Voia să-și izbească pumnul în perete. Dar la ce bun?

În schimb, își căută telefonul mobil.

Comandorul Sterling Wilkerson, din Forțele Navale ale Statelor Unite, privea prin placa de sticlă înghețată a ferestrei, spre Posthotel. Era poziționat discret peste drum, într-un McDonald's aglomerat. Afară, oamenii se deplasau anevoie, îmbrăcați gros ca să se apere de frig și de ninsoarea persistentă.

Garmisch era alcătuit dintr-o rețea de străzi aglomerate și de alei pietonale. Semăna cu un orașel de jucărie, cu căsuțe alpine pictate și cuibărite în suporturi de vată și presărate din abundență cu fulgi de plastic. Hotărât lucru, turiștii veneau pentru ambianță și pentru părțile înzăpezite din apropiere. El venise pentru Cotton Malone, și mai devreme văzuse cum fostul agent de la Magellan Billet, acum librar în Copenhaga, ucisese un om apoi sărise dintr-o telecabină, croindu-și drum în cele din urmă până la baza muntelui și fugind cu mașina sa închiriată. Wilkerson îl urmărise, iar când Malone se îndreptase direct spre Posthotel și dispăruse înăuntru, își găsisese o poziție strategică vizavi, savurând o bere în timp ce aștepta.

Știa totul despre Cotton Malone.

Originar din Georgia. În vârstă de patruzeci și opt de ani. Fost ofițer în marină. Absolvent al Facultății de Drept din Georgetown. Avocat militar. Agent al Departamentului de Justiție. Cu doi ani în urmă, Malone fusese implicat într-un schimb de focuri în Mexico City, unde căpătase a patra rană în timpul misiunii și ajunsese aparent la limită, optând pentru o retragere timpurie, pe care președintele o

aprobasc personal. El demisionase atunci din marină și se mutase la Copenhaga, deschizând un anticariat.

Toate acestea Wilkerson le putea înțelege.

Două lucruri îl nedumereau însă.

În primul rând, de ce *Cotton*?! Dosarul preciza că numele legal al lui Malone era *Harold Earl*. Nicăieri nu era explicată neobișnuita poreclă.

În al doilea rând, cât de important era tatăl lui Malone? Sau, mai bine zis, memoria tatălui său? Omul murise cu treizeci și opt de ani în urmă.

Încă mai conta?

Se părea că da, din moment ce Malone ucisese ca să protejeze documentele trimise de Stephanie Nelle.

Luă o înghițitură de bere.

O adiere se învolbură afară și accelerează dansul fulgilor de nea. Apăru o sanie colorată, trasă de doi armăsari cabrați, cu turiștii bine ascunși sub păturile ecosez. Vizitiul smucea hăturile.

Wilkinson înțelegea un om precum Cotton Malone.

Semăna mult cu el.

Servise în marină treizeci și unu de ani. Puțini se ridicau la rangul de comandor și încă și mai puțini deveneau amirali. Unsprezece ani fusese încadrat în Serviciul de Informații al Marinei, iar ultimii șase îi petrecuse în străinătate primind funcția de comandant al biroului din Berlin. Portofoliul său era plin de succese obținute în misiuni dificile. Adevărat, el nu sărise niciodată dintr-o telecabină la trei sute de metri înălțime, dar înfruntase pericolul.

Își verifică ceasul: 16.20.

Viața era plăcută.

Anul trecut, divorțul de soția numărul doi nu fusese costisitor. De fapt, ea plecase cu foarte puțin scandal. După care el slăbise nouă kilograme și adăugase o nuanță de castaniu părului său blond, ceea ce îl făcea să pară cu zece ani mai tânăr decât cei cincizeci și trei de ani pe care-i avea. Ochii săi erau mai vii mulțumită unui chirurg plastician francez care îi întinsese ridurile. Alt specialist îi eliminase nevoia de

a purta ochelari, în timp ce un prieten nutriționist îl învățase cum să capete o rezistență mai mare printr-o dietă vegetariană. Nasul său puternic, obrajii netezi și căutătura sfredelitoare aveau să fie toate bunuri de preț în momentul ascensiunii ierarhice.

Amiral.

Acesta era țelul.

De două ori fusese trecut cu vederea. De obicei marina nu oferea mai multe șanse. Dar Langford Ramsey o promisese pe a treia.

Telefonul mobil îi vibră.

– Până acum, Malone a citit cu siguranță dosarul, se auzi din receptor.

– Fiecare cuvânt, sunt sigur.

– Du-l mai departe.

– Bărbații de teapa lui nu pot fi grăbiți.

– Dar pot fi ghidați.

Wilkinson trebui să răspundă:

– A așteptat 1200 de ani să fie găsit.

– Atunci hai să nu-l mai facem să aștepte.

Stephanie, așezată la biroul său, termină de citit raportul comisiei de anchetă.

– Toată povestea asta este falsă?

Davis încuviință.

– Acel submarin nu a fost nici măcar în apropierea Atlanticului de Nord.

– Și care era ideea?

– Rickover a construit două vase NR. Erau copiii lui. Le-a alocat o avere la apogeul Războiului Rece și nimeni nu a avut vreo îndoială în privința cheltuirii a două sute de milioane de dolari pentru a fi cu un pas înaintea sovieticilor. Însă a redus cheltuielile axându-se pe lucruri ieftine. Siguranța nu constituia preocuparea principală, rezultatele erau cele care contau. La naiba, aproape nimeni nu știa de existența submarinelor. Dar scufundarea lui NR-1A a ridicat probleme la multe niveluri. Submarinul însuși. Misiunea. O mulțime de întrebări

jenante. Așa că amiralitatea a ascuns povestea în spatele securității naționale și a născocit o acoperire.

— Au trimis doar o navă să caute supraviețuitorii?

El înclină din cap afirmativ.

— Sunt de acord cu tine, Stephanie. Malone are aprobarea să citească asta. Întrebarea este: oare ar trebui?

Răspunsul ei veni imediat.

— Categorie.

Își aminti durerea pe care i-o pricinuiseră întrebările fără răspuns referitoare la sinuciderea soțului ei și la moartea fiului. Malone ajutase la elucidarea ambelor cazuri, acest lucru fiind exact motivul pentru care ea îi era datoare.

Telefonul de serviciu sună, și un colaborator îi spuse că Malone era pe fir, cerând să vorbească neapărat cu ea.

Ea și Davis avură un schimb de priviri derutate.

— Nu te uita la mine, zise Davis. Nu eu i-am dat dosarul.

Luă în mână receptorul. Davis făcu un gest spre speaker. Ei nu-i plăcu asta, dar activă dispozitivul ca să poată auzi și el.

— Stephanie, dă-mi voie să-ți spun de la început că, în momentul ăsta, n-am nici un chef de abureli.

— Bună ziua și ție.

— Tu ai citit acel dosar înainte să mi-l trimiți?

— Nu.

Ceea ce era adevărat.

— Suntem prieteni de multă vreme. Apreciez că ai făcut asta. Dar mai am nevoie și de altceva, fără să pui întrebări.

— Am crezut că suntem chit, încercă ea.

— Adaug-o la nota mea de plată.

Știa deja ce voia Malone.

— O navă de război, începu el, *Holden*. În noiembrie 1971 a fost trimisă în Antarctica. Vreau să știu dacă mai trăiește comandantul — un bărbat pe nume Zachary Alexander. Dacă da, unde este? Dacă nu mai e în viață, îl putem găsi măcar pe vreunul dintre ofițerii săi?

— Presupun că nu ai de gând să-mi spui de ce.

— Ai citit dosarul în cele din urmă?

— De ce întrebi?

— O simt în vocea ta. Așa că știi de ce vreau să afl.

— Mi s-a spus cu puțin timp în urmă despre Zugspitze. Atunci am hotărât să parcurg dosarul.

— Ai avut oameni acolo? La baza muntelui?

— Nu erau ai mei.

— Dacă ai citit raportul, atunci știi că nemernicii au mințit. Au renunțat la submarin. Poate că tatăl meu și ceilalți zece au stat pe fundul mării așteptând să fie salvați. De către oameni care nu au venit. Vreau să știu de ce a făcut marina una ca asta.

În mod clar era supărat. La fel era și ea.

— Vreau să discut cu unul sau mai mulți ofițeri de pe *Holden*, zise el. Găsește-i pentru mine.

— Vii aici?

— De îndată ce dai de ei.

Davis încuviință, semnalându-și acordul.

— Bine. Îi voi localiza.

Se cam săturase de acea șaradă. Edwin Davis era aici cu un motiv. Fără îndoială, Malone fusese prins în cursă. La drept vorbind, și ea se afla în aceeași situație.

— Încă ceva, adăugă, din moment ce știi despre telecabină. Femeia care era acolo — am lovit-o tare la cap, dar trebuie s-o localizez. Au reținut-o la poliție? I-au dat drumul? Ce s-a întâmplat?

Davis rosti pe mutește: „Revii cu un telefon“.

Destul. Malone era prietenul ei. Fusese lângă ea când avusese cu adevărat nevoie de ajutor, așa că era timpul să-i spună ce se petrecuse — la naiba cu Edwin Davis.

— Las-o baltă, zise deodată Malone.

— Ce vrei să spui?

— Tocmai am găsit-o.

GARMISCH

Malone stătea la geam și privea afară la strada aglomerată. Femeia din telecabină, Panya, pășea liniștit spre parcare înzăpezită din fața unui McDonald's. Restaurantul era ascuns într-o clădire în stil bavarez, doar un semn discret cu arcadele aurii în formă de M și câteva decorațiuni de la ferestre anunțându-i prezența.

Își retrase mâna, dând drumul perdelelor de dantelă. Ce căuta ea aici? Oare fugise? Sau pur și simplu poliția o lăsase să plece?

Își apucă în grabă haina de piele și mănușile și îndesă pistolul pe care îl luase de la ea într-un buzunar. Părăsi camera de hotel și coborî la parter, atent în mișcări, dar cu o ținută relaxată.

Era la fel de frig ca în interiorul unei lăzi frigorifice. Mașina închiriată îl aștepta la câțiva metri de intrare. Pe partea cealaltă a străzii văzu Peugeot-ul de culoare închisă spre care se îndreptase femeia, pregătindu-se să iasă din parcare, cu becul de semnalizare dreapta clipind intermitent.

Sări în propria mașină și porni în urmărire.

Wilkerson își termină restul de bere. Văzuse perdelele de la fereastra primului etaj dându-se la o parte în timp ce femeia din telecabină se plimbase tacticoasă prin fața restaurantului.

Într-adevăr, sincronizarea era totul.

Crezuse că Malone nu putea fi dirijat.

Dar greșise.

Stephanie era supărată.

– Nu am de gând să fiu complice la asta, îi spuse ea lui Edwin Davis. Îl sun din nou pe Cotton. Concediază-mă, nu-mi pasă.

– Nu sunt aici în calitate oficială.

Ea îl cântări cu ochi suspicioși.

– Președintele nu știe?

Bărbatul scutură din cap.

– De data asta este o chestiune personală.

– Trebuie să-mi spui de ce.

Doar o singură dată mai avusese de-a face direct cu Davis, și acesta nu fusese deloc amabil, ba chiar îi pusese viața în primejdie. Dar în cele din urmă înțelesese că nu era deloc prost. Avea două doctorate – unul în istorie americană, celălalt în relații internaționale – și excelente abilități organizaționale. Întotdeauna curtenitor. Sociabil. Asemănător președintelui Daniels însuși. Văzuse cum oamenii aveau tendința să-l subestimeze, inclusiv ea. Trei secretari de stat îl folosiseră să aducă la ascultare departamentele mai puțin obediente. Acum lucra pentru Casa Albă, ajutând administrația în ultimii trei ani ai mandatului final.

Iată însă că acest birocrat de carieră încălca acum regulile pe față.

– Credeam că eu sunt singura nonconformistă de aici, continuă ea.

– N-ar fi trebuit să lași acel dosar să ajungă la Malone. Dar odată ce am aflat că ai făcut-o, am decis că aveam nevoie de ajutor.

– Pentru ce?

– Un serviciu pe care-l datorez.

– Și acum ești în poziția de a te achita? Cu toată puterea și acreditările date de la Casa Albă?

– Cam așa ceva.

Ea oftă.

– Ce vrei să fac?

— Malone are dreptate. Trebuie să aflăm mai multe despre *Holden* și ofițerii săi. Dacă vreunii mai sunt în viață, trebuie să fie găsiți.

Malone urmări mașina Peugeot. Munți cu creste ca de fierăstrău, brăzdați de fâșii de zăpadă, se întindeau spre cer pe ambele părți ale autostrăzii. Se îndrepta spre nord, dincolo de Garmisch, pe o rută în zigzag ascendentă. Arborii înalți cu trunchiuri negre formau un culoar maiestuos, scenă pitorească numai bună de prezentat în ghidurile Baedeker. În acest ținut nordic, iarna aducea grabnic întunericul — nu era nici măcar ora 17 și lumina zilei scăzuse deja în intensitate.

Luă o hartă a împrejurimilor de pe scaunul din dreapta și observă că avea în față valea alpină a Ammergebirge, care se întindea pe kilometri întregi de la baza muntelui Ettaler Mandl, un pisc respectabil cu o înălțime de peste 1 500 de metri. Un sătuc puncta harta lângă Ettaler Mandl, iar el reduce viteza în timp ce atât mașina sa, cât și Peugeot-ul intrau în localitate.

Privi cum vehiculul urmărit viră brusc într-un spațiu de parcare din fața unei clădiri masive cu fațadă albă și două niveluri, guvernată de simetrie și înzestrată cu ferestre gotice. Un dom impozant se ridica în centru, flancat de două turnuri mai mici, toate cu acoperișuri de cupru înnegrit și inundate de lumină.

O placă de bronz anunța MĂNĂSTIREA ETTAL.

Femeia coborî din mașină și dispăru printr-un portal arcuit.

El parcă și o urmări.

Aerul era considerabil mai rece decât în Garmisch, confirmând altitudinea superioară. Ar fi trebuit să-și aducă o haină mai groasă, însă ura asemenea lucruri. Imaginea stereotipă a unui spion în loden era caraghioasă. Mult prea restrictivă. Își îndesă mâinile înmănușate în buzunarele jachetei și își strânse degetele mâinii drepte în jurul pistolului. Zăpada scârțâia sub tălpile sale pe măsură ce avansa pe o alee de beton într-o incintă rectangulară de mărimea unui teren de fotbal, înconjurată de mai multe clădiri în stil baroc. Femeia se grăbea pe o cărare înclinată spre ușile unei biserici.

Oamenii intrau și ieșeau.

El zori pe urmele ei în liniștea pe care nu o tulburau decât talpile încălțărilor ce se izbeau de pavajul înghețat și chemarea unui cuc aflat în depărtare.

Intră în biserică printr-un portal gotic ce avea în partea de sus un timpan executat cu minuțiozitate ce afișa scene biblice. Ochii săi fură imediat atrași de frescele domului înfățișând imagini din rai. Pereții interiori păreau însuflețiți datorită statuilor de stuc, heruvimilor și structurilor complexe, toate în umbre scilpitoare de aur, roz, gri și verde, licărind de parcă erau într-o mișcare constantă. Mai văzuse și înainte biserici în stil rococo, cele mai multe atât de încărcate, încât clădirea își pierdeva relevanța, aici însă nu era cazul. Decorațiunile păreau subordonate arhitecturii.

Oamenii se învârteau în jur. Unii stăteau în strane. Femeia pe care o urmărea merse cincisprezece metri în partea dreaptă, dincolo de amvon, îndreptându-se spre o altă nișă sculptată.

Intră și închise după ea o ușă masivă de lemn.

Malone se opri să-și analizeze opțiunile.

Nu avea de ales.

Se îndreptă spre ușă și apucă mânerul de fier. Degetele de la mâna dreaptă îi erau încheștate pe pistol, dar își ținea arma ascunsă în buzunar.

Apăsă clanța și deschise ușa încet.

Camera era mică, cu un tavan boltit susținut de coloane zvelte de culoare albă. Mai multe ansambluri ornamentale în stil rococo răsăreau din pereți, dar nu la fel de îndrăznețe. Poate că era o sacristie. Două dulapuri asemănătoare, înalte, și două mese reprezentau singurele obiecte de mobilier. Lângă o masă stăteau două femei – cea din telecabină și o alta.

– Bine ați venit, *Herr* Malone, rosti aceasta din urmă. Vă așteptam.

MARYLAND, 12.15 P.M.

Casa era părăsită, în codrii din jur nu exista țipenie de om, și totuși vântul continua să-i șoptească numele.

Ramsey.

Se opri din mers.

Nu era chiar o voce, mai degrabă un murmur ce plutea în derivă purtat de vântul iernii. Intrase în casă printr-o ușă deschisă din spate, iar acum stătea într-un salon spațios presărat cu mobilă acoperită cu pânze maro murdare. Ferestrele din partea opusă încadrau priveliștea unei pajiști întinse. Picioarele îi rămaseră nemișcate, avea urechile ciulite. Își spuse că nu fusese rostit numele său.

Langford Ramsey.

Era oare o voce sau doar imaginația sa tulburată de împrejurimile înfricoșătoare?

După întâlnirea publică cu kiwanienii se suise în mașină și condusesese până în zona rurală din Maryland. Nu purta uniformă. Slujba sa ca șef al Serviciului de Informații al Marinei solicita o înfățișare care să nu atragă atenția asupra sa, de aceea el evita în mod obișnuit atât uniforma oficială, cât și șoferul guvernamental. Afară, nimic din aspectul pământului reavăn nu sugera că cineva vizitase recent locul, iar gardul de sârmă ghimpată ruginise de mult. Casa era o structură întortocheată de acareturi, multe ferestre fuseseră sfărâmate, iar gaura căscată în acoperiș nu trăda nici cel mai mic semn de reparație. Secolul al

nouăsprezecelea, ghici el. Construcția, cu siguranță o elegantă reședință de provincie pe vremuri, se transforma cu repeziciune în ruină.

Vântul continua să bată. Buletinele meteo indicau că zăpada se îndrepta, în sfârșit, spre est. Privi podeaua de lemn, încercând să vadă dacă murdăria fusese deranjată, dar nu-și văzu decât propriile urme.

Se auzi un zgomot dintr-un colț al casei. Sticlă spartă? Metal zăngănit? Greu de spus.

Destul cu prostiile.

Își descheie nasturii paltonului și scoase un Walther automat. Se furișă spre stânga. Coridorul din față era învăluit în umbre întunecate și un fior involuntar trecu peste el. Înaintă încet spre capătul culoarului.

Se auzi din nou un sunet. Un scârțâit. Din dreapta. Apoi un alt sunet. Metal pe metal. Din spatele casei.

În mod evident erau doi înăuntru.

Se strecură pe hol și decise că o avansare grăbită i-ar fi oferit un avantaj, mai ales că intrușii continuau să-și anunțe prezența cu un constant tat-tat-tat.

Trase aer în piept, armă pistolul, apoi o luă la fugă spre bucătărie.

De pe un dulap, la trei metri distanță, un câine privea fix înapoi. Era o rasă mixtă de talie mare, cu urechi rotunjite și blana arămie, mai deschisă pe burtă, cu bărbia și gâtul albe.

Animalul scoase un mârâit. Caninii ascuțiți apărură la vedere, iar picioarele de dinapoi i se încordară.

Se auzi un lătrat din fața casei.

Doi câini?

Cel de pe bufet făcu un salt jos și ieși în goană pe ușa bucătăriei.

Bărbatul se repezi spre partea din față a clădirii, exact în momentul în care celălalt animal țâșnea prin cadrul unei ferestre deschise.

Expiră.

Ramsey.

Părea ca și cum adierea se transformase singură în vocale și consoane, apoi vorbise. Deloc clar sau sonor. Doar un murmur.

Sau i se păruse?

Își forță creierul să ignore supozițiile ridicole și părăsi salonul de la intrare, trecând printr-un vestibul, pe lângă mai multe camere pline cu obiecte de mobilier protejate de cuverturi și cu un tapet umflat de igrasie. Un pian vechi stătea neacoperit. Tablourile răspândeau un nimic fantomatic de pe pânzele care le ocroteau. Se învârti printre operele de artă fără un scop anume și se opri să examineze câteva imagini în sepia cu scene din Războiul Civil. Unul înfățișa Monticello¹, altul Muntele Vernon².

Întârzie câteva clipe în sufragerie și își imaginează cum, în urmă cu două secole, proprietarii albi se îmbuibau cu fripturi de vită și cu prăjituri delicioase. După masă, beau whisky cu apă gazoasă în salon. Ar fi putut juca o partidă de bridge în timp ce mangelul încălzea aerul cu o aromă de eucalipt. Desigur, strămoșii lui Ramsey fuseseră lăsați afară, să înghețe în barăcile sclavilor.

Privi în lungul unui coridor. O cameră aflată în capăt îl atrase într-acolo. Cercetă dușumeaua, însă pe scânduri se afla doar un strat gros de praf.

Se opri în cadrul ușii.

O altă priveliște a fâneței sterpe se contura printr-o fereastră murdară. Mobila, ca și în celelalte camere, era învelită, cu excepția unui birou. Lemn de abanos, vechi și deteriorat, blatul încrustat fiind acoperit cu o pulbere gri-albăstruie. Pe pereții cenușii erau agățate coarne de cerb și niște cearșafuri maro protejau rafturile bibliotecii. Prin aer se învârtteau acarieni de praf.

Ramsey.

Dar nu era vântul.

Reperând sursa, se năpusti spre un scaun drapat și sfâșie violent pânza, stârnind un alt nor de praf ca o ceață densă. Pe tapițeria în descompunere se afla un casetofon, caseta dinăuntru fiind derulată cam pe jumătate.

Strânse și mai tare pistolul în mână.

¹ Proprietatea lui Thomas Jefferson, principalul autor al Declarației de Independență a Statelor Unite și al treilea președinte american (n.tr.)

² Proprietatea și reședința lui George Washington, primul președinte american (n.tr.)

— Vad că mi-ai găsit năluca, rosti o voce.

Se întoarse și văzu un bărbat stând în ușă. Scund, în jur de patruzeci și cinci de ani, cu fața rotundă și tenul la fel de alb ca zăpada ce se apropia. Părul său negru și rar, periat drept, era brăzdat de fire argintii.

Și zâmbea. Ca întotdeauna.

— Ai nevoie de efecte teatrale, Charlie? întrebă Ramsey, în timp ce-și punea pistolul la loc.

— Mult mai amuzant decât un simplu salut; în plus câinii mi s-au părut o idee grozavă. Se pare că le place aici.

Cincisprezece ani lucraseră împreună și nici măcar nu-i cunoștea numele real. Îl știa doar ca Charles C. Smith Jr., cu accent pe junior. Îl întrebasese odată despre Smith senior și primise drept răspuns o expunere de treizeci de minute a istoriei familiei sale, care cu siguranță era o minciună sfruntată de la un cap la altul.

— Al cui este acest loc? întrebă Ramsey.

— Acum este al meu. L-am cumpărat cu o lună în urmă. Am crezut că retragerea la țară ar fi o investiție înțeleaptă. Mă gândesc să-l restaurez și să-l închiriez. Vreau să-l botez Bailey Mill.

— Nu te plătesc eu destul?

— Omul trebuie să diversifice, domnule amiral. Nu se poate baza doar pe salariu ca să trăiască. Bursa, piața imobiliară, așa te pregătești pentru bătrânețe.

— Va fi nevoie de o avere să repari totul.

— Ceea ce îmi amintește de o notă informativă. Creșterile neprevăzute ale prețului combustibilului, tarifele de călătorie mai scumpe decât ne așteptam și sporirea globală a cheltuielilor operaționale și de întreținere vor determina o ușoară mărire a dobânzilor. Deși ne străduim să menținem costurile reduse oferindu-le simultan servicii excelente clienților, acționarii noștri ne cer să menținem o marjă de profit convenabilă.

— Mănânci rahat, Charlie.

— În plus, casa asta m-a costat o avere și am nevoie de mai mulți bani.

Pe hârtie, Smith era un expert plătit care își efectua misiunile specializate de supraveghere în străinătate, acolo unde legile referitoare la interceptări erau vagi, mai ales în Asia Centrală și Orientul Mijlociu. Așa că lui Ramsey nu-i păsa câtuși de puțin cât cerea acesta.

– Trimite-mi nota de plată. Acum fii atent. Este timpul să acționezi.

Era mulțumit că toate activitățile preliminare fuseseră întreprinse pe parcursul anului precedent. Documentele erau pregătite. Planurile stabilite. Știuse că în cele din urmă avea să apară o ocazie favorabilă chiar dacă detaliile erau neclare.

Și prilejul se ivise.

– Începe cu prima țintă, așa cum am discutat. Apoi du-te în sud pentru celelalte două, în ordinea listei.

Smith îi răspunse cu un salut în bătaie de joc.

– Da, da, căpitane Sparrow. Vom porni pe mare și vom căuta cel mai prielnic vânt.

Îl ignoră pe imbecil.

– Nici un contact între noi până când nu sunt toți aranjați. Fără zgomot și fără urme, Charlie. Fără nici o urmă.

– Satisfacția este garantată sau banii înapoi. Mulțumirea clientului este cea mai mare preocupare a noastră.

Unii oameni puteau scrie cântece sau romane, puteau picta, sculpta sau desena. Smith omora și o făcea cu un talent incomparabil. Dacă Charlie Smith n-ar fi fost cel mai bun ucigaș pe care îl cunoscuse vreodată, l-ar fi împușcat de mult pe idiotul ăsta agasant.

Cu toate acestea, preferă să evidențieze cât se putea de limpede gravitatea situației.

Așa că armă pistolul Walther și îi înfipse cu putere țeava în față lui Smith. Ramsey era cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt, așa că privi în jos și zise:

– Să n-o dai în bară. Îți ascult prostiile și te las să bați câmpii, dar Nu. O. Da. În. Bară.

Smith își ridică brațele în batjocură, ca și cum se preda.

– Te rog, domnișoară Scarlett, nu mă bate. Te rog, nu mă bate...

Vocea era pițigaiată și familiară, o imitație grosolana a lui Butterfly McQueen¹.

Ramsey nu aprecia umorul rasial, așa că își păstră pistolul în aceeași poziție.

Smith începu să râdă.

– Oh, amirale, liniștește-te.

Se întrebă ce putea să-l scoată din sărite pe acest om. Își puse arma la loc sub haină.

– Am o întrebare, continuă Smith. Este important. Ceva ce trebuie să știu neapărat.

Celălalt așteptă.

– Boxeri sau chiloți?

Destul. Se întoarse și părăsi încăperea.

Smith chicoti din nou.

– Haide, amirale. Boxeri sau chiloți? Sau nu cumva ești unul dintre aceia care vor să fie liberi în bătaia vântului? CNN spune că zece la sută dintre noi nu poartă nici un fel de lenjerie intimă. Așa sunt eu – liber în bătaia vântului.

Ramsey continuă să se îndrepte spre ușă.

– Forța fie cu tine, amirale! strigă Smith. Un cavaler Jedi nu eșuează niciodată. Și nu te îngrijora, vor fi cu toții morți mai repede decât te-aștepți.

¹ Actriță americană de culoare, care a jucat rolul servitoarei lui Scarlett O'Hara în filmul *Pe aripile vântului*. (n.tr.)

Privirile lui Malone răscoliră încăperea. Fiecare detaliu avea o importanță crucială. Ușa deschisă în partea dreaptă, dincolo de care se întrezărea o obscuritate rău prevestitoare, îi ridică nivelul de alertă.

— Suntem doar noi, îi spuse gazda. Engleza ei era bună, marcată de un ușor accent german.

Făcu un semn, iar femeia din telecabină se îndreptă țănoș spre el. Pe măsură ce se apropia, Cotton o văzu mângâindu-și vânătaia de pe față apărută în locul unde o lovise el.

— Poate într-o zi voi avea șansa să-ți întorc favoarea, îi zise aceasta.

— Cred că tocmai ai făcut-o. Din câte se pare, am fost tras pe sfoară.

Ea zâmbi cu o satisfacție evidentă, apoi plecă, închizând cu zgomot ușa în urma sa.

O studie pe femeia rămasă. Era înaltă și bine proporționată, cu părul de un blond-cenușiu tuns pe ceafă, punându-i în evidență gâtul subțire. Nici o imperfecțiune nu altera aspectul de porțelan al tenului trandafiriu. Ochii erau de culoarea cafelei cu lapte, o nuanță pe care el n-o mai văzuse înainte, și răspândeau un farmec pe care îl găsea dificil de ignorat. Purta un pulover stacojiu mulat, blugi și un blazer de lână.

Malone avea în fața ochilor o ființă privilegiată care promitea să-i creeze probleme serioase.

Era superbă și o știa.

— Cine ești? întrebă el scoțând pistolul.

— Te asigur că nu reprezintă o amenințare. Am trecut prin multe ca să te întâlnesc.

– Dacă n-ai nimic împotriva, pistolul mă face să mă simt mai bine. Ea ridică din umeri.

– Cum vrei. Ca să-ți răspund la întrebare, numele meu este Dorothea Lindauer. Locuiesc în apropiere. Mă trag dintr-un neam înrudit cu familia Wittelsbach¹. Noi suntem *Oberbayer*. Bavarezi aristocrați. Înrușiți cu munții. De asemenea, avem legături strânse cu această mănăstire. În așa măsură, încât benedictinii ne acordă anumite libertăți.

– Cum ar fi uciderea unui om și apoi îndrumarea ucigașului spre sacristia lor?

Pielea dintre sprâncenele lui Lindauer se încreți.

– Printre altele. Dar asta este, trebuie să recunoști, o mare libertate.

– De unde ai știut că voi fi pe acel munte astăzi?

– Am prieteni care îmi furnizează informații.

– Am nevoie de un răspuns mai clar.

– Subiectul USS *Blazek* mă interesează. Și eu am vrut să știu ce s-a întâmplat cu adevărat. Presupun că ai citit deja dosarul. Spune-mi, a fost edificator?

– Am plecat de aici.

El se întoarse spre ușă.

– Noi doi avem ceva în comun, continuă ea.

Malone nu se opri.

– Tații noștri au fost la bordul aceluia submarin.

Stephanie apăsă o tastă pe telefon. Era încă la birou cu Edwin Davis.

– Este Casa Albă, o informă asistenta sa prin interfon.

Davis nu spuse nimic. Ea răspunse imediat.

– Se pare că suntem iar în conflict, începu vocea puternică atât în receptorul pe care ea îl ținea în mână, cât și în speaker-ul de unde auzea Davis.

Președintele Danny Daniels.

– Și ce-am mai făcut de data aceasta? întrebă ea.

¹ Familie regală și dinastie germană din Bavaria, ai cărei membri au condus încă din secolul al XII-lea teritorii europene vaste. (n.tr.)

— Stephanie, ar fi mai ușor dacă am trece la subiect.

O voce nouă. Feminină. Diane McCoy. Alt consilier adjunct pe probleme de securitate națională. Egala lui Edwin Davis și adversară redutabilă a lui Stephanie.

— Ce vrei să spui, Diane?

— Cu douăzeci de minute în urmă ai descărcat dosarul comandantului Zachary Alexander, din Marina Statelor Unite, în prezent retras din activitate. Ceea ce vrem să știm este de ce Serviciul de Informații al Marinei a declanșat o anchetă referitoare la interesele *tale* și de ce ai autorizat copierea unui dosar ultrasecret legat de pierderea unui submarin cu treizeci și opt de ani în urmă.

— Se pare că există o întrebare și mai bună, ripostă ea. De ce îi pasă Serviciului de Informații al Marinei? Asta este o poveste veche.

— Asupra acestui aspect, interveni Daniels, suntem de acord. Și eu aș vrea să aflu răspunsul la această întrebare. M-am uitat și eu peste dosarul personal pe care tocmai l-ai obținut și nu este nimic acolo. Alexander a fost un ofițer capabil, care și-a servit țara timp de douăzeci de ani, apoi s-a pensionat.

— Domnule președinte, de ce sunteți *dumneavoastră* implicat în asta?

— Deoarece Diane a venit în biroul meu și mi-a spus că trebuie să te sunăm.

O absurditate. Nimeni nu-i spunea lui Danny Daniels ce să facă. Avusese trei mandate de guvernator și unul de senator și reușise de două ori să fie ales președinte al Statelor Unite. Nu era prost, deși unii credeau asta despre el.

— Iertați-mă, domnule, dar din câte am văzut eu până acum, faceți doar ceea ce vreți.

— Un privilegiu suplimentar al funcției. Oricum, din moment ce nu vrei să răspunzi la întrebarea lui Diane, iat-o pe a mea. Știi cumva unde este Edwin?

Davis făcu semn din mână, semnalând că nu.

— S-a pierdut?

Daniels chicoti.

– L-ai pedepsit pe ticălosul de Brent Green și probabil mi-ai salvat pielea în același timp. Curaj. Asta ai tu, Stephanie. Acum însă avem o problemă. Edwin este pe punctul de a face o boacăna. Pentru el, chestiunea este oarecum personală. Și-a luat câteva zile libere și ieri a plecat în grabă. Diane crede că a venit să te vadă.

– Nici măcar nu-l simpatizez. Din cauza lui am fost cât pe ce să-mi pierd viața la Veneția.

– Jurnalul de securitate de la parter, interveni McCoy, indică faptul că se află în clădirea ta chiar în acest moment.

– Stephanie, continuă Daniels, când eram mic, un prieten de-al meu i-a spus profesoarei cum el și taică-său au mers la pescuit și au prins un biban de vreo treizeci de kilograme într-o oră. Profesoara nu era proastă deloc și i-a spus că lucrul acela era imposibil. Ca să-i dea o lecție amicului meu despre minciună, i-a relatat cum un urs a venit din pădure și a atacat-o, dar a fost pus la respect de un cățeluș, care l-a făcut să se retragă doar cu un singur lătrat. „Crezi asta?” l-a întrebat profesoara. „Sigur, a răspuns tovarășul meu, fiindcă acela era câinele meu.”

Stephanie zâmbi.

– Edwin este câinele meu, Stephanie. Ceea ce face el ajunge direct la mine. Și, chiar în momentul acesta, este într-o încurcătură ce pute îngrozitor. Poți să mă ajuți? De ce ești interesată de căpitanul Zachary Alexander?

Destul. Mersese mult prea departe, crezând că le făcea un serviciu lui Malone la început, apoi lui Davis. Așa că îi spuse lui Daniels adevărul:

– Fiindcă Edwin mi-a spus că ar trebui să fiu interesată.

Pe chipul lui Davis se citi înfrângerea.

– Lasă-mă să vorbesc cu el, rosti Daniels.

Și ea îi înmână acestuia receptorul.

Malone se întoarse spre Dorothea Lindauer și așteaptă ca aceasta să se explice.

– Tatăl meu, Dietz Oberhauser, era la bordul lui *Blazek* când acesta a dispărut.

Observă că ea folosea permanent numele fals al submarinului. Fie nu știa prea multe, fie îl testa. Un lucru corespundea realității, totuși. Raportul comisiei de anchetă menționase un specialist de teren: Dietz Oberhauser.

– Ce făcea tatăl tău acolo? Întrebă el.

Expresia ei dură se îmblânzi, dar ochii ei stranii continuă să-i atragă atenția. Îi amintea de Cassiopeia Vitt, altă femeie care îi stâr-nise interesul.

– Tatăl meu era acolo ca să descopere izvoarele civilizației.

– Doar atât? Credeam că era ceva important.

– Înțeleg, *Herr* Malone, că umorul este un instrument ce poate fi folosit pentru a dezarma. Dar tatăl meu, nu este un subiect de care să-mi bat joc, și cred că și dumneata gândești la fel.

El nu fu impresionat.

– Trebuie să-mi răspunzi la întrebare. Ce făcea el acolo?

O străfulgerare de mânie îi brăzdă chipul, apoi dispăru repede.

– Nu glumesc. Voia să descopere izvoarele civilizației. Este un puzzle. Și-a petrecut întreaga viață încercând să-l dezlege.

– Nu-mi place să fiu tras în piept. Am ucis un om astăzi din cauza ta.

– A fost vina lui. A fost excesiv de zelos. Sau poate că te-a subestimat. Dar felul în care te-ai descurcat a confirmat tot ceea ce mi s-a spus despre dumneata.

– Pari să accepți omorul cu inima ușoară. Eu nu.

– Dar din ceea ce mi s-a spus, nu ești străin de acest subiect.

– Tot acei *prieteni* care te informează?

– *Sunt* foarte bine informați. Dorothea făcu un semn spre masă.

El observase deja un tom străvechi așezat pe lemnul de stejar cu adâncituri.

– Ești anticar. Uită-te la asta.

El se apropie și își strecură pistolul în buzunarul jachetei. Decise că, dacă această femeie l-ar fi vrut mort, ar fi fost deja în coșciug.

Cartea avea poate cincisprezece pe douăzeci și doi de centimetri și cinci centimetri grosime. Minte sa analitică încercă să-i descopere proveniența. Înelitoare din piele maro de vițel. Ștanțarea pielii în modele fără auriu sau alte culori. Coperta a patra nu avea nici o decorațiune, ceea ce îi evidenția vechimea: cărțile realizate înainte de Evul Mediu erau păstrate în poziție orizontală, nu verticală, așa că ultima copertă nu era ornamentată.

Cu grijă, o deschise și contemplă marginile zdrențuite ale paginilor de pergament întunecat. Observă viniete ciudate și un text indecifrabil într-o limbă pe care nu o recunosc.

– Ce este asta?

– Dă-mi voie să răspund povestindu-ți ce s-a întâmplat mai la nord, la Aachen, într-o duminică din luna mai, la o mie de ani după Hristos.

Otto al III-lea privi cum ultimele obstacole în calea destinului său imperial erau nimicite. Se afla în pronaosul capelei palatului, o clădire sacră ridicată cu două sute de ani în urmă de către omul în al cărui mormânt era pe punctul de a intra.

– Este gata, sire, anunță von Lomello.

Contele era un om enervant care se îngrijea ca palatinatul regal să fie întreținut corespunzător în absența împăratului. Ceea ce, în cazul lui Otto,

însemna cea mai mare parte a timpului. Ca împărat, lui nu-i păsase niciodată de pădurile germane sau de izvoarele cu apă fierbinte din Aachen, de iernile friguroase și lipsa totală de civilizație. El prefera căldura și cultura Romei.

Lucrătorii îndepărtară ultima dintre pietrele sfărâmate ale pardoselii.

Nu știuseră exact unde să excaveze. Cripa fusese sigilată cu mult timp în urmă fără vreun semn care să indice locul precis. Se dorise ascunderea locatului de invaziile vikinge iminente, și trucul reușise. Când normanzii prădaseră capela, în 881, nu au găsit nimic. Dar von Lomello organizase o misiune de explorare înainte de sosirea lui Otto și reușise să izoleze un perimetru promițător.

Din fericire, contele avusese dreptate.

Otto nu avea timp pentru greșeli.

La urma urmelor, era un an apocaliptic, primul dintr-un nou mileniu, când mulți credeau că Hristos avea să vină la ziua judecării.

Muncitorii își vedeau de treabă. Doi episcopi urmăreau în tăcere. Mormântul în care erau pe punctul de a intra nu mai fusese deschis din 28 ianuarie 814, ziua în care murise Cel mai luminos Augustus Încoronat de Dumnezeu, Cel mai mare și mai pașnic Împărat ce a cărmuit Imperiul Roman, Regele Francilor și al Lombardilor prin mila lui Dumnezeu. Fusese în timpul vieții mai înțelept decât orice muritor, un inspirator de miracole, protectorul Ierusalimului, un clarvăzător, un bărbat de fier, episcopul episcopilor. Un poet proclama că nimeni nu avea să fie mai apropiat de grupul apostolilor decât el. Fusese botezat Carolus. Primise cognomenul Magnus, cu referire la înălțimea sa considerabilă, dar acum îi descria măreția. Totuși varianta franțuzească era cel mai des întâlnită, o contopire dintre Carolus și Magnus într-un nume rostit chiar și după două secole cu capetele plecate și vocile scăzute, de parcă s-ar fi vorbit despre Dumnezeu.

Carol cel Mare.

Lucrătorii se retraseră de lângă spărtura din pardoseală, iar von Lomello le inspectă munca. Un iz ciudat se strecură în pronaos – dulceag, mucegăit, greșos. Otto mai simțise miros de carne stricată, lapte stricat și excremente umane. Acesta era diferit. Părea de demult. Aer care stătuse drept strajă lucrurilor pe care oamenii nu erau mențiți să le vadă.

Se aprinse o torță și unul dintre muncitori își întinse mâna în deschizătură. La semnalul lui fu adusă o scară de lemn.

Astăzi era sărbătoarea Rusaliilor, și mai devreme capela fusese plină de credincioși. Otto era în pelerinaj. Tocmai se întorsese de la mormântul vechiului său prieten Adalbert, episcop de Praga, înmormântat la Gnesen, oraș pe care, ca împărat, îl ridicase la rangul de arhiepiscopie. Acum venise să contemple rămășițele pământești ale lui Carol cel Mare.

– Eu voi coborî primul, le spuse Otto.

Avea doar douăzeci de ani, era un bărbat de înălțime impunătoare, fiul unui rege german și al unei mame de origine grecească. Încoronat ca Sfânt Împărat Roman la vârsta de trei ani, domnise sub tutela mamei sale în primii opt ani și a bunicii sale încă trei ani. În ultimii șase domnise singur. Telul său era *Renovatio Imperii*, un Imperiu Roman Creștin care să-i reunească pe toți Țeutonii, latinii și slavii, ca pe timpul lui Carol cel Mare, sub conducerea comună a împăratului și a papei. Ceea ce se afla dedesubt îl putea ajuta să transforme acest vis în realitate.

Păși pe scară și von Lomello îi înmână o torță. Opt trepte îi trecură prin fața ochilor până când tălpile sale atinseră pământul. Aerul era stătut și cald, asemenea celui dintr-o peșteră, izul ciudat aproape copleșitor, dar își spuse că nu era nimic altceva decât mireasma puterii.

Torța îi dezvălui o sală îmbrăcată în marmură și mortar, similară în mărime pronaosului de deasupra. Von Lomello și cei doi episcopi coborâră și ei scara.

Apoi îl văzu.

Sub un baldachin, Carol cel Mare aștepta pe un tron de marmură.

Cadavrul era învelit în purpură și ținea un sceptru în mâna stângă înmănușată. Regele stătea ca un om viu, cu un umăr rezemat de tron și capul susținut de un lanț de aur atașat diademei. Chipul îi era acoperit de o pânză diafană. Descompunerea era evidentă, dar nici unul dintre membre nu căzuse, cu excepția vârfului nasului.

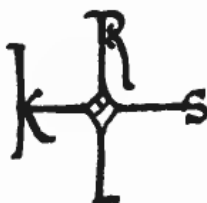
Otto căzu în genunchi plin de smerenie. Ceilalți i se alăturară îndată. Era fermecat. Nu se așteptase deloc la o asemenea priveliște. Auzise povești, dar niciodată nu le luase în seamă. Împărații aveau nevoie de legende.

– Se spune că o bucată din cruce a fost pusă în diademă, murmură von Lomello.

Otto auzise același lucru. Tronul se afla deasupra unei lespezi de marmură cioplită, cele trei părți vizibile fiind împodobite cu basoreliefuri. Bărbați. Cai. Un car. Un cerber cu două capete. Femei ce țineau în mâini coșuri cu flori. Toate

de origine romană. Otto mai văzuse astfel de splendori în Italia. Luă prezenta acestora aici, într-un mormânt creștin, drept un semn că planurile sale imperiale erau juste.

Un scut și o sabie fuseseră așezate într-o parte. Știa despre scut. Papa Leon însuși îl sfințise în ziua încoronării lui Carol cel Mare ca împărat, cu două sute de ani în urmă, și avea încrustat sigiliul regal. Otto văzuse simbolul pe unele documente din biblioteca imperială.

Otto se ridică în picioare.

Unul dintre motivele pentru care venise era să recupereze sceptrul și coroana, neașteptându-se să găsească în rest altceva decât niște oase.

Dar lucrurile se schimbaseră.

Observă un mănunchi de foi legate odihnindu-se în poala împăratului. Cu grijă, se apropie de podium și recunosc un pergament cu anluminuri, cu scrisul și ornamentațiile decolorate, dar încă vizibile. Întrebă:

– Poate vreunul dintre voi să citească în latină?

Unul dintre episcopi încuviință și Otto îi făcu semn să se apropie. Două degete de la mâna stângă înmănușată a cadavrului arătau spre un pasaj de pe pagină.

Episcopul își înălță capul și privi atent.

– Este Evanghelia după Marcu.

– Citește.

– Și la ce folosește unui om să câștige lumea întreagă, dacă își pierde propriul suflet?

Otto privi cadavrul. Papa îi spusese că simbolurile lui Carolus Magnus ar fi constituit instrumente ideale pentru restabilirea splendorii Sfântului Imperiu Roman. Nimic nu conferea puterii o aură mistică mai intensă decât trecutul, iar în acest moment el avea în fața ochilor un trecut glorios. Einhard îl descrisese pe acest bărbat ca fiind falnic, athletic, masiv în umeri, cu pieptul puternic ca de armăsar, cu ochi albaștri, castaniu-roșcat la păr, roșcovan la față, nefiresc de activ, niciodată ostenit, având o asemenea energie și autoritate, încât chiar

și în repaus, ca acum, îi subjuga pe cei timizi și liniștiți. De-abia acum înțelegea adevărul acelor cuvinte.

Celălalt scop al vizitei sale îi trecu fulgerător prin minte.

Privi în jur prin criptă.

Bunica sa, care murise cu câteva luni în urmă, îi spusese povestea pe care o aflate de la bunicul lui, Otto I. Ceva ce știau doar împărații. Despre cum Carolus Magnus poruncise ca anumite lucruri să fie înmormântate odată cu el. Mulți știau despre sabie, scut și bucata din Adevărata Cruce. Pasajul din Marcu era, însă, o surpriză.

Apoi îl văzu. Adevăratul motiv pentru care venise. Odihnindu-se pe o masă de marmură.

Se apropie, îi dădu torța lui von Lomello și își aținti privirea asupra unui mic volum acoperit de praf. Pe coperta lui era desenat un simbol, unul pe care i-l descriesese bunica sa.

Cu mare grijă, el deschise cartea. Văzu simboluri, imagini stranii și o scriere indescifrabilă.

– Ce este asta, sire? întrebă von Lomello. Ce limbă este aceasta?

În mod normal nu ar fi permis o asemenea interogare. Împărații nu acceptă întrebări. Dar bucuria de a găsi obiectul despre care îi vorbise bunica lui îl umplu de o ușurare incomensurabilă. Papa credea că sceptrele și coroanele exprimau puterea, dar, dacă era s-o creadă pe bunica sa, aceste cuvinte și simboluri ciudate erau cu mult mai puternice. Așa că îi răspunse contelui în aceeași manieră în care și ea îi răspunsese lui.

– Este limbajul Cerurilor.

Malone ascultă cu o atitudine sceptică.

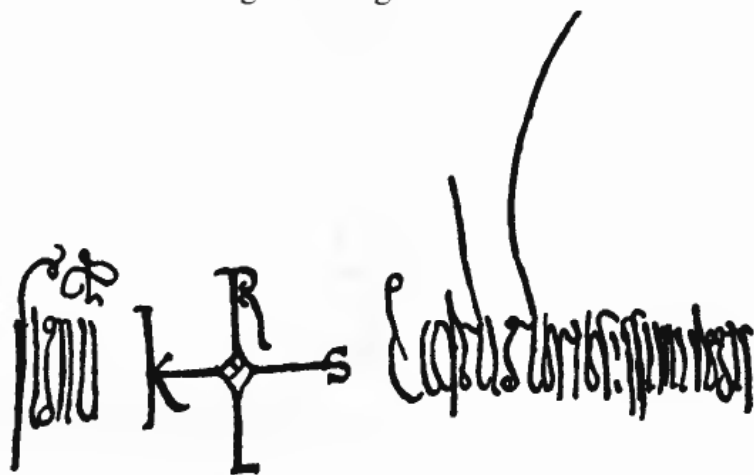
– Se spune că Otto a tăiat unghiile cadavrului, i-a scos un dinte, a dispus înlocuirea vârfului nasului cu o bucată de aur, apoi a sigilat mormântul.

– Lași impresia că nu dai crezare poveștii, îi spuse el.

Acea vreme nu a fost etichetată fără motiv drept Evul Mediu Întunecat. Cine știe?

Pe ultima pagină a cărții observă același desen care împodobește scutul din mormânt, conform relatării ei – o combinație curioasă a literelor K, R, L, S, dar numai atât. O întrebă despre asta.

– Aceea este semnătura completă a lui Carol cel Mare, răspunse ea. A din Karl se găsește în centrul crucii. Grămăticul urma să adauge cuvintele în stânga și în dreapta. *Signum Caroli gloriosissimi regis*. Marca celui mai glorios Rege Carol.

– Aceasta este cartea din mormântul său?

– Da.

ATLANTA, GEORGIA

Stephanie privi cum Edwin Davis se agita pe scaun, vizibil stingherit.

– Vorbește cu mine, Edwin, se auzi glasul lui Daniels în interfon. Ce se întâmplă?

– Este complicat.

– Am mers la facultate. Am stagiul militar satisfăcut. Am fost guvernator și senator al Statelor Unite. Cred că sunt în stare să înțeleg.

– Trebuie să fac asta eu însumi.

– Dacă ar fi după mine, Edwin, sigur, dă-i drumul. Însă Diane are un acces de furie. Serviciul de Informații al Marinei pune întrebări la care noi nu cunoaștem răspunsurile. De obicei, aș lăsa copiii să-și rezolve disputa prin luptă corp la corp la groapa cu nisip, dar acum, fiindcă am fost târât pe terenul de joacă, vreau să știu. Despre ce este vorba?

În experiența limitată pe care o avusese Stephanie cu consilierul adjunct pe probleme de securitate națională, el păruse un om care afișa întotdeauna un exterior calm, liniștit. Nu și acum. Poate că Diane McCoy s-ar fi distrat să fie martoră la anxietatea lui, dar Stephanie nu se bucura de spectacol.

– Operația Highjump, începutu Davis. Ce știi despre ea?

– Bine, m-ai prins, rosti președintele. Ai câștigat runda întâi.

Davis rămase tăcut.

— Aștept, zise Daniels.

1946 a fost anul victoriei și al redresării. Al Doilea Război Mondial se încheiase și lumea nu mai avea să fie niciodată la fel. Inamicii de odinioară au devenit prieteni. Prietenii de odinioară au devenit adversari. America a fost împovărată cu o nouă responsabilitate, transformându-se peste noapte în lider mondial. Agresiunea sovietică domina evenimentele politice și începuse Războiul Rece. Din punct de vedere militar totuși, marina americană era descompusă bucată cu bucată. La marile baze din Norfolk, San Diego, Pearl Harbor, Yokosuka și Quonset Point, totul era învăluit în sentimente negative și într-un pesimism adânc. Distrugătoarele, crucișătoarele și portavioanele, erau trimise în ape liniștite, acostând la docuri îndepărtate. Flota militară a Statelor Unite devenea rapid o umbră a ceea ce fusese cu numai un an în urmă.

În mijlocul acestui tumult, conducătorul operațiunilor maritime a semnat o serie șocantă de ordine instituind Proiectul de Dezvoltare Antarctică, care avea să se desfășoare în timpul verii antarctice, din decembrie 1946 până în martie 1947. Având numele de cod Highjump, operațiunea necesita serviciile a douăsprezece nave și a câtorva mii de oameni pentru a progresa spre extremitatea antarctică doar ca să antreneze personalul și să testeze materialele în zonele polare; să consolideze și să extindă suveranitatea americană asupra celei mai vaste zone utilizabile a continentului antarctic; să determine fezabilitatea stabilirii și menținerii bazelor în Antarctica și să investigheze posibilele situri; să elaboreze tehnici pentru amplasarea și întreținerea bazelor aeriene pe gheață, cu atenție deosebită pentru aplicabilitatea unor asemenea tehnici la operațiunile din Groenlanda, unde, se afirma, condițiile fizice și climatice se asemănau cu cele din Antarctica; și să extindă cunoștințele existente despre condițiile hidrografice, geografice, geologice, meteorologice și electromagnetice.

Contraamiralii Richard H. Cruzen și Richard Byrd, celebrul explorator cunoscut și ca amiralul Antarcticii, au fost numiți la comanda misiunii. Expediția urma să fie divizată în trei secțiuni. Grupul Central includea trei cargoboturi, un submarin, un spărgător de gheață, nava amiral a expediției și un portavion cu Byrd la bord. Ei aveau să stabilească Mica Americă IV pe platforma de gheață de la Bay of Wales. De-o parte și de alta erau grupul Estic și cel Vestic.

Grupul Estic, alcătuit dintr-un petrolier, un distrugător și un transportor pentru hidroavioane, trebuia să se îndrepte spre zero grade longitudine. Grupul Vestic, cu o structură similară, urma să se îndrepte spre Balleny Islands, apoi să ocolească Antarctica pe la apus, până când se întâlnea cu Grupul Estic. Dacă totul decurgea conform planului, Antarctica avea să fie încercuită. În câteva săptămâni, aveau să se elucideze multe dintre necunoscutele rămase după un secol de explorare.

Patru mii șapte sute de oameni au părăsit portul în august 1946. În final, expediția a cartografiat 8 640 de kilometri de coastă, din care 2 240 de kilometri fuseseră complet necunoscuți până atunci. A descoperit 22 de lanțuri muntoase, 26 de insule, 9 golfuri, 20 de ghețari și 5 capuri, producând 70 000 de fotografii aeriene.

Aparatele au fost testate la maxim.

Patru oameni au murit.

– Întreaga operațiune a adus marinei un nou suflu vital, zise Davis. A fost un succes răsunător.

– Cui naiba îi pasă de asta? întrebă Daniels.

– Știi că ne-am întors în Antarctica în 1948? Operațiunea Windmill. Chipurile, acele 70 000 de fotografii realizate în timpul operațiunii Highjump erau fără valoare, deoarece nimeni nu se gândise să dispună pe sol puncte de referință care să permită interpretarea imaginilor. Erau ca foile de hârtie albă, imaculată. Așa că s-au întors să așeze reperele.

– Edwin, îl întrerupse Diane McCoy, ce rost au toate astea? Totul pare lipsit de sens.

– Cheltuim milioane de dolari trimițând vase și oameni să facă fotografii în Antarctica, un ținut despre care știm că este acoperit cu gheață, și cu toate astea nu stabilim puncte de reper cât suntem acolo? Nici măcar nu anticipăm că s-ar putea să fie probleme?

– Vrei să spui că Windmill a avut și un al doilea scop? sugeră Daniels.

– Ambele operațiuni au avut obiective duble. În fiecare expediție a existat o mică unitate alcătuită din numai șase oameni. Antrenați și instruiți special. Au pătruns în interiorul continentului de mai

multe ori. Ceea ce au făcut ei este motivul pentru care în 1971 nava comandantului Zachary Alexander a fost trimisă în Antarctica.

– Dosarul său personal nu amintește nimic despre acea misiune, zise Daniels. Doar că i-a fost încredințată comanda lui *Holden* timp de doi ani.

– Alexander a navigat spre Antarctica pentru a căuta un submarin pierdut.

Liniște la celălalt capăt al firului.

– Submarinul de acum treizeci și opt de ani? întrebă Daniels. Raportul comisiei de anchetă pe care l-a accesat Stephanie.

– Da, domnule președinte. Spre finalul anilor 1960 am construit două submarine ultrasecrete, NR-1 și 1A. NR-1 este încă activ, dar 1A s-a pierdut în Antarctica în 1971. Nimeni nu a fost informat de eșecul său – totul s-a mușamalizat. Doar *Holden* a mers să-l caute. Domnule președinte, NR-1 îl avea drept căpitan pe comandorul Forrest Malone.

– Tatăl lui Cotton?

– Și interesul tău? interveni Diane fără nici o emoție.

– Unul dintre membrii echipajului de pe submarin a fost un anume William Davis. Fratele meu mai mare. Mi-am promis că, dacă voi fi vreodată în poziția de a afla ce s-a întâmplat cu el, o voi face. Davis inspiră adânc. În sfârșit mă aflu în acea poziție.

– De ce este atât de interesat Serviciul de Informații al Marinei? vru Diane să știe.

– Nu este evident? Scufundarea a fost mușamalizată cu dezinformări. Pur și simplu l-au lăsat pierdut. Doar *Holden* a mers să-l caute. Imaginați-vă ce ar face televiziunile de știri cu această informație.

– Bine, Edwin, admise Daniels. Ai pus informațiile cap la cap destul de bine. Ai mai câștigat o rundă. Continuă. Dar stai departe de necazuri și mișcă-ți fundul înapoi în două zile.

– Mulțumesc, domnule președinte. Apreciez libertatea de mișcare pe care mi-o oferiți.

– Un sfat, adăugă președintele. Este adevărat, cine se scoală devreme, departe ajunge, dar cine are răbdare, poate trece chiar și marea.

Legătura se întrerupse.

– Îmi imaginez că Diane este furioasă, comentă Stephanie. De data asta a rămas pe dinafară.

– Nu-mi plac birocrații ambițioși, murmură Davis.

– Unii ar spune că și tu intri în această categorie.

– Și ar greși.

– Pari a fi pe cont propriu în această chestiune. Aș spune că amiralul Ramsey de la Serviciul de Informații al Marinei funcționează în sistem de avarie, protejând amiralitatea și secretele ei. Dacă e să vorbim despre un birocrat ambițios, el este exemplul perfect.

Davis se ridică în picioare.

– Ai dreptate în legătură cu Diane. Nu-i va trebui mult ca să-și bage din nou nasul, iar Serviciul de Informații al Marinei nu va rămâne nici el în urmă. Făcu semn spre documentele pe care le scosese la imprimantă. De aceea trebuie să mergem la Jacksonville, Florida.

Ea citise dosarul, deci știa că acolo locuia Zachary Alexander. Mai avea totuși o întrebare:

– De ce *noi*?

– Fiindcă Scot Harvath m-a refuzat.

Stephanie zâmbi.

– Țsta da, călăreț singuratic.

– Stephanie, am nevoie de ajutorul tău. Țți amintești de acele favoruri? Țți voi rămâne dator pentru asta.

Se ridică și ea.

– Pentru mine este suficient.

Dar nu acesta era adevăratul motiv pentru care acceptase atât de repede, iar Davis își dăduse seama cu siguranță. Raportul comisiei de anchetă. Îl citise la insistența lui.

Nici un William Davis nu făcuse parte din echipajul submarinului NR-1A.

MĂNĂSTIREA ETTAL

Malone admiră cartea așezată pe masă.

– Provine din mormântul lui Carol cel Mare? Are o vechime de o mie două sute de ani? Dacă este așa, atunci se află într-o stare remarcabilă.

– Este o poveste complicată, *Herr* Malone. Una care se întinde pe întreaga perioadă de o mie două sute de ani.

Acestei femei îi plăcea să evite întrebările.

– Pune-mă la încercare.

Ea făcu semn cu mâna.

– Recunoști acest scris?

El studie una dintre pagini, umplută cu un scris ciudat și cu femei dezbrăcate zbenguindu-se în niște căzi de baie conectate printr-un sistem întortocheat de instalații ce păreau mai degrabă anatomice decât hidraulice.

Trecând mai departe, observă ceea ce păreau a fi hărți cu obiecte astronomice, de parcă ar fi fost văzute prin telescop. Celule vii, ca și cum ar fi apărut la microscop. Plante cu structuri rădăcinoase reproduse în detaliu. Un calendar ciudat al semnelor zodiacale, populat de oameni minusculi în pielea goală, aflați într-un fel de coșuri de gunoi. Atât de multe ilustrații. Scrisul indescifrabil părea aproape o mistificare.

- Este exact cum a observat Otto III, spuse ea. Limbajul Cerurilor.
- Nu știam că Cerurile necesită un limbaj.
- Ea zâmbi.
- Pe vremea lui Carol cel Mare, conceptul era foarte diferit.
- El parcurse cu degetul simbolul imprimat în relief pe copertă.

- Ce este asta?
- Nu am nici cea mai vagă idee.

Malone își dădu seama ce lipsea din carte. Nu văzuse nici sânge, nici monștri sau fiare mitologice. Nu erau conflicte sau tendințe distructive. Nici simboluri religioase ori însemne ale puterii laice. De fapt, nimic care să indice vreun mod de viață ușor de recunoscut – nici unelte familiare, obiecte de mobilier sau mijloace de transport. În schimb, paginile transmiteau senzația de apartenență la o lume transcendentă și atemporală.

- Mai este ceva ce aș vrea să-ți arăt, spuse ea.
- El ezită.

- Haide, ești obișnuit cu astfel de situații.
- Sunt doar un anticar.

Dorothea se îndreptă spre ușa deschisă din partea opusă a încăperii slab luminate.

- Atunci ia cartea și urmează-mă.
- Nu avea de gând să fie așa de obedient.
- Ce zici să duci tu cartea și eu pistolul?
- Strânse din nou arma în mână.
- Ea încuviință.
- Dacă asta te face să te simți mai bine...

Ridică de pe masă tomul, iar el o urmă spre ieșire. O scară de piatră cobora într-o obscuritate și mai profundă, dincolo de care se afla o altă intrare, învăluită în lumină ambientală.

Își începura expediția.

Dedesubt era un coridor care se întindea pe cincisprezece metri. Pe ambele laturi se aliniau uși de lemn, o alta găsindu-se în capătul opus.

— O criptă? întrebă el.

Femeia scutură din cap.

— Călugării își îngroapă morții în sihăstria de deasupra. Aceasta este o parte a vechii abații, datând din Evul Mediu. Utilizată acum pentru depozitare. Bunicul meu a petrecut foarte mult timp aici în timpul celui de-al Doilea Război Mondial.

— Ascunzându-se?

— Oarecum.

Ea parcurse coridorul luminat strident de o serie de becuri cu incandescență. În spatele ușii din capăt găsiră o cameră aranjată ca un muzeu cu artefacte curioase de piatră și cu sculpturi în lemn. Poate patruzeci sau cincizeci de piese. Totul era expus în insule luminoase produse de lămpi cu vapori de sodiu. În partea îndepărtată a încăperii erau aliniate câteva mese, și ele luminate de deasupra. Vreo două dulapuri de lemn pictate în stil bavarez se sprijineau de pereți.

Dorothea îi arată ornamentele cioplite în lemn, o varietate de înflorituri, semilune, cruci, frunze de trifoi, stele, inimi, romburi și coroane.

— Toate acestea provin de la frontoanele fermelor olandeze. Unii au numit asta artă populară. Bunicul credea că sunt mult mai mult de atât, semnificația lor fiind pierdută de-a lungul timpului, așa că le colecționa.

— După ce Wehrmacht-ul și-a făcut treaba?

El observă pe chipul femeii umbra unei supărări trecătoare.

— Bunicul a fost om de știință, nu nazist.

— Câți oare au folosit această replică înaintea ta?

Ea păru să-i ignore întepătura.

— Ce informații ai despre arieni?

— Destule încât să știu că noțiunea nu a apărut odată cu naziștii.

— Ți-a intrat în acțiune memoria ta eidetică¹?

— Cunoști o grămadă de lucruri despre mine.

— Așa cum sunt sigură că și tu vei strânge despre mine, dacă vei decide că merită să-ți pierzi timpul cu asta.

De acord.

— Conceptul de arieni, explică ea, o rasă de oameni înalți, zvelți, bine făcuți, cu părul blond și ochii albaștri, își are originea în secolul al optsprezecelea. Adică de când au fost remarcate similitudini între diverse limbi antice de către — și ar trebui să apreciezi asta — un avocat englez ce funcționa la Curtea Supremă a Indiei. El a studiat sanscrita și a văzut cum acea limbă se asemăna cu greaca și latina. A preluat un cuvânt din sanscrită, *Arya*, însemnând „nobil“, pe care l-a folosit să descrie acele dialecte indiene. Mai mulți savanți, care observaseră asemănări între sanscrită și alte limbi, au început să utilizeze termenul *arian* cu referire la această grupare de limbi.

— Ești lingvistă?

— Câtuși de puțin, dar bunicul știa aceste lucruri. Ea arată spre una dintre lespezile de piatră. Petroglife. O siluetă umană pe schiuri. Asta provine din Norvegia. Cu o vechime de vreo patru mii de ani. Celelalte exemplare pe care le vezi sunt din Suedia. Cercuri, discuri, roți cioplite. Pentru bunicul, aceasta era limba arienilor.

— Este un nonsens.

— Adevărat. Dar așteaptă, devine și mai palpitant.

Dorothea îi spuse despre un neam extraordinar de războinici care trăiseră pe vremuri retrași într-o vale din Himalaya. Un eveniment oarecare, de mult pierdut în negura istoriei, i-a convins să renunțe la viața lor pașnică și să devină războinici. Unii au luat-o spre sud și au cucerit India. Alții s-au îndreptat spre vest, unde au dat de pădurile reci și ploioase ale Europei de nord. În drumul lor și-au combinat propria limbă cu cele ale populațiilor băștinașe, lucru care explică similaritățile de mai târziu. Acești invadatori himalaieni nu aveau nici un nume. În cele din urmă, un critic literar german

¹ Eidetismul este o formă specifică a memoriei vizuale ce constă în reproducerea vie a imaginilor și a unor obiecte sau lucruri văzute cândva. (n.tr.)

ce au murit ei pentru ca tu să afli de ce a murit tatăl tău trebuie să rezolvăm ceea ce bunicul numea *Karl der Große Verfolgung*.

Malone traduse în gând: În căutarea lui Carol cel Mare.

– De unde știi că toate acestea au legătură cu submarinul?

– Tatăl meu nu se afla acolo întâmplător. Era implicat în proiectul care se desfășura atunci, ba chiar a determinat inițierea expediției. Zeci de ani am încercat să obțin raportul strict secret despre *Blazek*, însă fără succes. Dar acum îl ai tu.

– Și încă nu mi-ai spus cum de erai la curent.

– Am surse în interiorul marinei. Mi-au spus că fosta ta șefă, Stephanie Nelle, a obținut raportul și că urma să ți-l trimită.

– Asta tot nu explică de unde ai știut că voi fi astăzi pe acel munte.

– Ce-ai zice dacă, pentru moment, am lăsa acest mister neelucidat?

– Tu i-ai trimis pe cei doi să-l fure?

Ea încuviință.

Nu-i plăcea atitudinea ei, dar la naiba, era intrigat. Se afla sub o mănăstire bavareză, înconjurat de o mulțime de pietre antice cu înțelesuri stranii, și privea la o carte ce se presupunea că i-ar fi aparținut lui Carol cel Mare și care nu putea fi citită. Dacă era adevărat ceea ce spunea Dorothea Lindauer, la fel de bine ar fi putut exista o legătură cu moartea tatălui său.

Dar să aibă de-a face cu această femeie era nebunie curată.

Nu avea nevoie de ea.

– Dacă n-ai nimic împotriva, mă voi retrage.

Se întoarse să plece.

– Sunt de acord, răspunse ea, în timp ce Malone se îndrepta spre ușă. Noi doi n-am putea lucra niciodată împreună.

El se opri brusc, se răsuci și o avertiză:

– Nu cumva să te mai pui cu mine vreodată!

– *Guten abend, Herr Malone.*

FÜSSEN, GERMANIA

8.30 P.M.

Wilkerson stătea sub ramurile înzăpezite ale unui fag și supraveghea librăria. Aceasta era situată la jumătatea străzii, într-o arcadă de buticuri pitorești, chiar în afara zonei pietonale, nu departe de un zgomotos târg de Crăciun organizat în aer liber, unde înghesuiala trupurilor și lumina incandescentă a reflectoarelor insuflau o senzație de căldură în rafalele hibernale ale nopții. Aroma scorțișoarei, a turtei dulci și a migdalelor caramelizate era purtată de vântul uscat, împreună cu mireasma șnițelurilor ce sfârâiau în tigăi și a cârnaților condimentați. Din vârful unei biserici, muzica lui Bach, interpretată de o orchestră de alămuri, se răspândea peste întreaga adunare.

Becurile slabe care iluminau vitrina librăriei semnalau că patronul aștepta, după cum fusese înțelegerea. Viața lui Wilkerson era pe punctul de a se schimba. Actualul său comandant din marină, Langford Ramsey, îi promisese că avea să se întoarcă acasă din Europa cu o stea de aur.

Dar avea dubii în privința lui Ramsey.

Asta era problema cu tipii de culoare. Nu puteau fi de încredere. Încă își amintea de vremea când avea nouă ani și locuia într-un orașel din sudul statului Tennessee, unde atelierele de covoare ofereau de lucru bărbaților precum tatăl său. Acolo unde albi și negri trăiseră odinioară separați, o schimbare în lege și în atitudine forțase

rasele să conviețuiască. Într-o noapte de vară, era ghemuit pe un covoraș, jucându-se. Bucătăria alăturată era plină de vecini, iar el se târâse până la ușă și ascultase cum oamenii pe care îi cunoștea discutau în contradictoriu despre viitor. Nu prea înțelesese ce îi suptă, așa că în după-amiaza următoare, în timp ce era cu tatăl său în curtea din spate, îl iscodise.

– Distrug cartierul, fiule. Cioroi n-au ce căuta să trăiască aici.

El prinse curaj și întrebă:

– Nu i-am adus noi din Africa la început?

– Și ce dacă? Asta înseamnă că le suntem datori? Și-o fac cu mâna lor, fiule. La atelier nici unul nu reușește să-și păstreze slujba. Nimic nu contează decât ce le dau albi. Oamenii ca mine și ca vecinii noștri muncesc toată viața, iar ăștia apar și distrug totul.

Își amintise de noaptea precedentă și de ceea ce auzise.

– Tu și vecinii aveți de gând să cumpărați casa de pe strada noastră și să o dărâmați ca să-i împiedicați să trăiască aici?

– Pare cel mai isteț lucru pe care putem să-l facem.

– Vreți să cumpărați fiecare casă de pe stradă și să o dărâmați?

– Dacă este nevoie.

Tatăl său avusese dreptate. „Nu poți avea încredere în nici unul dintre ei.“ Cu atât mai mult într-unul care ajunsese amiral în Marina Statelor Unite și șeful Serviciului de Informații al Marinei.

Dar avea de ales? Calea sa spre amiralitate trecea direct pe la Langford Ramsey.

Își privi ceasul. O Toyota sport intră pe stradă, încetini și parcă la două magazine distanță. Geamul lateral coborî și șoferul făcu un semn.

Își puse o pereche de mănuși din piele, apoi se apropiu de intrarea librăriei. O ușoară lovitură în ușă și proprietarul descuie. Clinchetul unui clopoțel îi anunță prezența când intră în magazin.

– *Guten abend*, Martin, îi spuse el unui bărbat bondoc și supraponderal cu o mustață neagră, stufoasă.

– Mă bucur să te revăd, îi răspunse celălalt în germană.

Proprietarul purta același papion și aceleași bretele pe care le avusese cu câteva săptămâni în urmă, când se întâlniseră prima oară. Librăria sa era un amestec eclectic de vechi și nou, cu accent pe ocult, iar el avea reputația unui negustor discret.

– Presupun că ți-a mers bine azi? continuă Wilkerson.

– De fapt, ziua a trecut greu. Câțiva clienți, dar cu zăpada și cu târgul de Crăciun de astă-seară, oamenilor nu le stă mintea la cărți.

Martin închise ușa și răsuci zăvorul.

– Atunci poate reușesc eu să-ți schimb norocul. E vremea să ne încheiem afacerea.

În ultimele trei luni, acest neamț acționase ca un canal colector, achiziționând o varietate de cărți rare și documente din diferite surse, toate pe același subiect și, spera el, neobservat de nimeni.

Îl urmă dincolo de o draperie zdrențuită, în spatele magazinului. În timpul primei sale vizite, aflase că odinioară, în primii ani ai secolului douăzeci, clădirea găzduise o bancă. Seiful rămăsese intact, iar Wilkerson privi cum neamțul roti cadranul, eliberă încuietorile din butuc, apoi deschise încet o ușă grea de fier.

Martin intră și trase cu repeziciune de lanțul unui bec fără abajur.

– M-am trudit cu astea toată ziua.

Cutiile erau așezate unele peste altele în centru. Wilkerson examină conținutul celei de deasupra. Exemplare din *Germanien*, o revistă lunară de arheologie și antropologie publicată de naziști în anii 1930. O altă cutie conținea volume legate în piele având drept titlu *Societatea pentru cercetare și educație, Ahnenerbe: evoluție, esență, efect*.

– Acestea i-au fost prezentate lui Adolf Hitler de către Heinrich Himmler la împlinirea vârstei de cincizeci de ani, explică Martin. Am dat o adevărată lovitură când le-am găsit. Și au fost relativ ieftine.

Restul cutiilor conțineau mai multe jurnale, corespondențe, tratate și documente datând de dinainte, din timpul și de după război.

– Am fost norocos să găsesc vânzători care au acceptat să fie plătiți în numerar. Aceștia sunt din ce în ce mai greu de găsit. Ceea ce ne aduce cu discuția la banii mei.

Wilkerson scoase un plic din interiorul hainei și i-l înmână.

— Zece mii de euro, așa cum am convenit.

Neamțul scormoni cu degetul mare printre bancnote, vădit satisfăcut.

Ieșiră din seif și o luară spre partea din față a magazinului.

Martin ajunsese primul la draperie și deodată se răsuci brusc, cu un pistol îndreptat direct spre Wilkerson.

— Nu sunt un amator. Dar persoana pentru care lucrezi probabil că mă crede astfel.

Americanul încercă să-și șteargă confuzia întipărită pe față.

— Bărbații de afară. De ce sunt aici?

— Ca să mă ajute.

— Am făcut întocmai cum mi-ai cerut, am cumpărat exact ce ai dorit și nu am lăsat nici o urmă ce ar putea duce la tine.

— Atunci nu ai de ce să te temi. Am venit doar pentru cutii.

Martin făcu semn cu plicul.

— E vorba de bani?

Wilkerson ridică din umeri.

— N-aș crede.

— Spune celui care finanțează această afacere, oricare ar fi el, că trebuie să mă lase în pace.

— De unde știi că nu eu o finanțez?

Martin îl studie.

— Cineva te folosește. Sau mai rău, te lași folosit cu bună știință. Ești norocos că nu te împușc.

— Și de ce nu o faci?

— Nu este nevoie să irosesc un glonț. Nu reprezinți o amenințare. Dar spune-i binefăcătorului tău să mă slăbească. Acum ia-ți cutiile și pleacă.

— Voi avea nevoie de ajutor.

Martin scutură din cap.

— Cei doi rămân în mașină. Tu le cari afară. Și ține minte. O singură mișcare greșită și te împușc pe loc.

MĂNĂSTIREA ETTAL

Dorothea Lindauer privea fix la pietrele lucioase, de un albastru-cenușiu, pe care bunicul ei le adusese aici din Antarctica. În decursul anilor vizitase rareori mănăstirea. Aceste obsesii însemnasera prea puțin pentru ea. Și acum, în timp ce mângâia suprafața dură urmărind cu degetele literele stranii pe care bunicul și tatăl său se luptaseră să le descifreze, avu o certitudine.

Nebuni. Amândoi.

Mai ales bunicul.

Hermann Oberhauser provenea dintr-o familie aristocrată de politicieni reacționari, înflăcărați în credințele lor, dar incompetenți în a și le susține. Se alăturase mișcării antipoloneze care se răspândea prin Germania la începutul anilor 1930, strângând bani pentru lupta împotriva detestatei Republici de la Weimar. În timp ce Hitler se apropia de obținerea puterii, Hermann a achiziționat o firmă de publicitate, le-a vândut național-socialiștilor spațiu editorial la prețuri extrem de mici și a contribuit la transformarea Cămășilor Brune¹ din teroriști în lideri. Apoi a pus pe picioare un lanț de ziare și a condus Partidul Național al Poporului din Germania, care în cele din

¹ Sturmabteilung (SA) – organizație paramilitară a Partidului Nazist care a jucat un rol-cheie în ridicarea la putere a lui Adolf Hitler în anii 1920–1930; denumirea provine de la culoarea uniformelor purtate de membri. (n.tr.)

urmă s-a aliat cu naziștii. A avut trei fii. Doi n-au apucat să vadă sfârșitul războiului, unul murind în Rusia, iar celălalt în Franța. Tatăl Dorotheei supraviețuise doar pentru că era prea tânăr ca să lupte. După semnarea păcii, bunicul său devenise unul dintre nenumăratele suflete dezamăgite care, după ce îl aduseseră pe Hitler la putere, supraviețuiseră să îndure rușinea. Și-a pierdut ziarele, dar din fericiire și-a păstrat uzinele, fabricile de hârtie și rafinăria, de care aveau nevoie Aliații, așa că păcatele i-au fost, dacă nu iertate, cel puțin uitate într-un mod convenabil.

De asemenea, bunicul său simțea o mândrie irațională pentru moștenirea sa teutonă. Era fermecat de naționalismul german, susținând cu tărie că civilizația occidentală era pe punctul de a se prăbuși și că singura speranță era recuperarea adevărurilor de mult pierdute. Așa cum Dorothea îi spusese deja lui Malone, în ultima parte a anilor 1930 el reperase simboluri stranie pe frontoanele fermelelor olandeze și ajunsese să creadă că acestea, împreună cu petrogli-fele din Suedia și Norvegia și cu pietrele din Antarctica, reprezentau un soi de scriere hieroglifică ariană.

Mama tuturor scrierilor.

Limbajul Cerurilor.

Aberații absolute, dar naziștii iubiseră acele idei romantice. Până în 1931, zece mii de nemți deveniseră membri ai SS, organizație pe care Himmler a transformat-o în cele din urmă într-o elită rasială compusă din tineri bărbați arieni. Biroul ei pentru Rasă și Origine determina în mod meticulos dacă un candidat era corespunzător din punct de vedere genetic. Apoi, în 1935, Himmler a făcut un pas înainte și a creat un grup neoficial de experți însărcinați cu reconstituirea trecutului arian glorios.

Misiunea grupului era dublă.

Scoaterea la iveală a dovezilor legate de strămoșii Germaniei, începând din Epoca de Piatră, și transmiterea acestor descoperiri poporului german.

O denumire sofisticată împrumutată credibilitate presupusei sale importante. *Deutsches Ahnenerbe – Studiengesellschaft für*

Gelstesurgeschichte. Patrimoniul Ancestral German – Societatea pentru Studiul Istoriei Ideilor Primordiale. Sau, mai simplu, Ahnenerbe. Ceva moștenit de la străbuni. O sută treizeci și șapte de savanți și oameni de știință, plus optzeci și doi regizori, fotografi, artiști, sculptori, bibliotecari, tehnicieni, contabili și secretari.

Conduși de Hermann Oberhauser.

Și în timp ce bunicul ei se canonea cu ficțiunea, germanii mureau cu milioanele. În cele din urmă, Hitler l-a dat afară din Ahnenerbe și i-a umilit public atât pe el, cât și întreaga familie Oberhauser. Acela a fost momentul când s-a retras la mănăstire, în spatele zidurilor cu care îl proteja religia, și a încercat să se reabiliteze.

Dar nu a reușit.

Dorothea își aminti de ziua morții sale.

– *Papa*. Ea îngenunche lângă pat și îi cuprinse mâna firavă.

Ochii bătrânului se deschiseră, dar acesta nu spuse nimic. De multă vreme nu o mai putea recunoaște.

– Niciodată nu este timpul potrivit să renunți, continuă ea.

– Lasă-mă să merg la țarm. Cuvintele ieșiră ca o respirație, așa că ea trebui să se forțeze ca să-l audă.

– *Papa*, ce spui?

Ochii sticloși se pierdură în gol, privirea alunecoasă tulburându-se. Scutură ușor din cap.

– Vrei să mori? întrebă ea din nou.

– Trebuie să merg la țarm. Spune-i căpitanului.

– La ce te referi?

El scutură iar din cap.

– Lumea lor. E pierdută. Trebuie să merg la țarm.

Ea începu să vorbească, să-l liniștească, dar strânsoarea mâinii lui se destinse, iar pieptul îi palpită neregulat. Apoi gura i se întredeschise ușor și rosti:

– *Heil...* Hitler.

Îi treceau fiori pe șira spinării de fiecare dată când se gândea la acele cuvinte finale. De ce se simțise el obligat să-și proclame, cu ultima suflare, credința în răul absolut?

Din nefericire, nu va afla niciodată.

Ușa încăperii subterane se deschise și femeia din telecabină se întoarse. Dorothea o privi cum trecea sigură pe sine printre exponate. Cum ajunseseră lucrurile în acest punct? Bunicul său murise nazist, iar tatăl său pierise fiind un visător convins.

Acum ea era pe punctul de a repeta întreaga istorie.

– Malone a plecat, spuse femeia. Și-a luat mașina și dus a fost. Îmi vreau banii.

– Ce s-a întâmplat astăzi pe munte? Nu era în plan ca tovarășul tău să fie ucis.

– Lucrurile au scăpat de sub control.

– Ați atras atenția asupra unui lucru care nu trebuia să fie observat.

– A dat rezultate. Malone a venit și tu ai putut avea acea discuție pe care ai dorit-o.

– Ai fi putut pune în primejdie totul.

– Am făcut ceea ce mi-ai spus și vreau să fiu plătită. Vreau și partea lui Erik. În mod categoric și-a câștigat-o.

– Moartea lui nu înseamnă nimic pentru tine?

– A exagerat, și asta l-a costat viața.

Dorothea renunțase la fumat cu zece ani în urmă, dar de curând se apucase iarăși. Nicotina părea să-i calmeze nervii permanent măcinați. Pași spre unul dintre dulapurile pictate, găsi un pachet și îi oferii o țigară musafirei.

– *Danke*, răspunse aceasta, acceptând-o.

Știa de la prima lor întâlnire că femeia fuma. Își luă și ea o țigară, găsi câteva chibrituri și le aprinse pe amândouă.

Femeia trase două fumuri adânci.

– Banii, te rog.

– Desigur.

Schimbarea i se văzu mai întâi în ochi. Privirea meditativă fu înlocuită de frică năvalnică, durere, apoi disperare. Mușchii de pe chipul femeii se încordară, semnalând agonia. Degetele și buzele scăpară țigara, iar mâinile i se întinseră spre gât. Cu limba ieșită afară, scoase niște sunete șuierate, încercând să tragă aer în piept și nemaigăsindu-l.

Făcu spume la gură.

Reuși o ultimă respirație, tuși, încercă să vorbească, apoi gâtul i se relaxă, iar corpul se prăbuși.

Odată cu ultima suflare se simți un iz de migdale amare.

Cianură. Abil strecurată în tutun.

Interesant cum femeia moartă lucrase pentru niște oameni despre care nu știa nimic. Nici măcar o singură dată nu pusese vreo întrebare. Dorothea nu făcuse aceeași greșală. Ea își verificase în detaliu aliații. Cu decedata fusese simplu – o motivau banii –, însă Dorothea nu putea risca o gură spartă.

Cotton Malone? Cu el era o altă poveste.

Din moment ce instinctul îi spunea că nu terminase cu el încă.

WASHINGTON, D.C.

3.20 P.M.

Ramsey se întoarce la Centrul Național de Informații Maritime, care găzduia Serviciul de Informații al Marinei. Fu întâmpinat de către șeful său de cabinet, un comandor ambițios pe nume Hovey.

– Ce s-a întâmplat în Germania? întrebă imediat Ramsey.

– Dosarul NR-1A i-a fost transmis lui Malone la Zugspitze, așa cum se stabilise, dar apoi s-a dezlănțuit iadul la coborârea cu telecabina.

Ascultă explicația lui Hovey în legătură cu ce se întâmplase, apoi vru să știe:

– Unde este Malone?

– GPS-ul montat pe mașina închiriată de el arată că e în continuă mișcare. La hotelul său pentru o bucată de vreme, apoi în drum spre un loc numit Mănăstirea Ettal. La vreo cincisprezece kilometri nord de Garmisch. Ultimul raport îl indica pe drumul de întoarcere spre Garmisch.

Avuseseră inspirația să monteze dispozitivul de urmărire în mașina lui Malone, ceea ce le permitea luxul monitorizării prin satelit. Ramsey se așează la birou.

– Și Wilkerson?

– Tâmpitul crede că bubuie de deșteptăciune, comentă Hovey. L-a urmărit neglijent pe Malone, a așteptat o vreme în Garmisch, apoi

a mers la Füssen, unde s-a întâlnit cu un proprietar de librărie. Avea două ajutoare într-o mașină afară. Au cărat niște cutii.

– Te calcă pe nervi, nu-i așa?

– Produce mai multe încurcături decât rezultate bune. Trebuie să-l punem pe liber.

Antipatia aceasta se făcuse simțită și altă dată.

– Unde v-ați mai intersectat voi doi?

– La sediul central al NATO. Din cauza lui era să-mi pierd însemnele de comandor. Din fericire, și comandantul meu îl ura pe ticălosul ăla de pupincurist.

Nu avea timp pentru gelozii mărunte.

– Știm ce face Wilkerson acum?

– Probabil cântărește cine îl poate ajuta mai mult. Noi sau ei.

Când aflase că Stephanie Nelle obținuse raportul comisiei de anchetă despre NR-1A și destinația acestuia, trimisese imediat niște agenți care lucrau pe cont propriu la Zugspitze, în mod intenționat neinformându-l pe Wilkerson despre prezența lor acolo. Șeful Biroului din Berlin credea că era singurul care acționa pe teren și fusese instruit să stea cu ochii pe Malone și să raporteze.

– A sunat Wilkerson?

Hovey scutură din cap.

– Deloc.

Interfonul zbârnâi și Ramsey o ascultă pe secretară, informându-l că pe fir era Casa Albă. Îl expedie pe Hovey și ridică receptorul.

– Avem o problemă, încep Diane McCoy.

– Cum de avem *noi* o problemă?

– Edwin Davis are mână liberă.

– Președintele nu poate să-l țină în frâu?

– Nu și dacă nu vrea.

– Simți tu asta?

– Am reușit să-l fac pe Daniels să vorbească cu el, dar nu a făcut altceva decât să asculte o aiureală despre Antarctica, apoi a spus „o zi bună“ și a închis.

El ceru detalii, iar ca îi povesti ce se întâmplase. Apoi o întrebă din nou:

– Investigația noastră cu privire la dosarul lui Zachary Alexander nu i s-a părut ciudată președintelui?

– Aparent, nu.

– Poate că ar trebui să creștem presiunea. Exact acesta era motivul pentru care îl trimisese pe Charlie Smith.

– Davis s-a aliat cu Stephanie Nelle ca să fie sigur de reușită.

– Ea face parte din categoria ușoară.

Grupului Magellan Billet îi plăcea să creadă că este un jucător în spionajul internațional. În nici un caz. Doisprezece avocați amărâți? Să fim serioși. Nici unul nu valora nici cât o ceapă degerată. Cotton Malone? El fusese diferit. Dar se retrăsese, preocupat doar de tatăl său. De fapt, probabil că în acest moment era în culmea enervării și nimic nu întunecă mai bine judecata decât furia.

– Nelle nu va fi o problemă.

– Davis s-a dus direct la Atlanta. Și el nu este impulsiv.

De acord, dar...

– El nu cunoaște jocul, regulile sau miza.

– Îți dai seama că probabil se îndreaptă spre Zachary Alexander?

– Altceva?

– Să nu dai greș!

O fi fost ea consilierul pe probleme de securitate națională, dar nici el nu era un lacheu căruia să i se dea ordine.

– O să încerc.

– Și cariera mea este în joc. Să nu uiți asta. O zi bună, amirale. Și închise.

Avea să fie foarte riscant. Câte baloane putea ține sub apă în același timp? Își privi ceasul.

Cel puțin unul dintre acele baloane trebuia să pocnească în scurt timp.

Privi la ediția din ajun a ziarului *New York Times* aflată pe biroul său; secțiunea națională conținea un articol despre amiralul David Sylvian, vicepreședinte al Statului-Major General al Statelor Unite.

Treizeci și șapte de ani de serviciu militar activ. În vârstă de cincizeci și nouă de ani. În prezent, spitalizat după un accident de motocicletă petrecut cu o săptămână în urmă din cauza poleiului de pe o autostradă din Virginia. Avea șanse de însănătoșire, dar starea lui era considerată critică. Casa Albă era citată urându-i amiralului refacere grabnică. Sylvian era campion la reducerea cheltuielilor inutile și revizuiuse drastic procedurile bugetare și de achiziții publice ale Pentagonului. Ofițer pe submarin. Plăcut de toată lumea. Respectat.

Un obstacol.

Ramsey nu știuse când avea să-i vină și lui momentul, dar acum că venise, era pregătit. În ultima săptămână totul se aranjase de la sine. Aici Charlie Smith avea să se ocupe de tot.

Acum era timpul să rezolve problemele din Europa.

Întinse mâna spre telefon și formă un număr internațional.

I se răspunse de la capătul celălalt după al patrulea apel.

– Cum este vremea acolo? întrebă el

– Este înorat, frig și mizerabil.

Răspunsul corect. Vorbea cu persoana în cauză.

– Acele pachete de Crăciun pe care le-am comandat, le-aș dori împachetate cu grijă și livrate.

– Cu serviciul de curierat rapid sau cu cel poștal obișnuit?

– Cel rapid. Sărbătorile se apropie.

– În câteva ore le aveți.

– Minunat.

Închise.

Sterling Wilkerson și Cotton Malone aveau să fie morți în curând.

PARTEA
A DOUA

WHITE OAK, VIRGINIA

5.15 P.M.

Charlie Smith privi la minusculele limbi fluorescente ale ceasului său Indiana Jones de colecție, apoi se uită afară prin parbrizul mașinii Hyundai parcate. Aștepta cu nerăbdare să se întoarcă primăvara și să se schimbe vremea. Iarna îi provoca o reacție psihologică adversă. Începuse în adolescență, dar se înrăutățise când locuise în Europa. Văzuse un reportaj pe tema aceasta în emisiunea *Inside Edition*. Nopti lungi, puțin soare, temperaturi scăzute.

Deprimant al naibii.

Intrarea principală a spitalului se contura la treizeci de metri în față. Clădirea dreptunghiulară, decorată cu stuc gri, se înălța pe trei etaje. Dosarul de pe bancheta din dreapta era deschis, gata să-i ofere informații, dar atenția lui se întoarse spre iPhone și la un episod din *Star Trek* pe care îl descărcase. Kirk și un extraterestru cu înfățișare de șopârlă se luptau pentru un asteroid nelocuit. Văzuse de atâtea ori toate cele șaptezeci și nouă de episoade originale, încât știa fiecare replică. Și, apropo de puicuțe, Uhura era categoric sexi. Urmări cum șopârla extraterestră îl încolți pe Kirk, dar își ridică privirea de pe ecran exact când doi oameni ieșiră pe ușile din față și se îndreptară spre un Ford hibrid de culoarea cafelei.

Compară numărul de înmatriculare cu datele din dosar.

Autoturismul aparținea fiicei și soțului acesteia.

Un alt bărbat ieși din spital — avea vreo treizeci și cinci de ani, părul roșcat — și se îndreptă spre o Toyota SUV alb-albăstruie.

Verifică și acest număr de înmatriculare. Fiul.

Urmă o femeie mai în vârstă. Soția. Chipul său se potrivea cu fotografia alb-negru din dosar.

Ce satisfacție să fie pregătit!

Kirk fugi de șopârlă ca din pușcă, dar Smith știa că nu va ajunge departe. Se apropia confruntarea finală.

La fel și aici.

Acum, camera 245 ar fi trebuit să fie goală.

Știa că spitalul este o unitate regională; așadar, cele două blocuri operatorii ale sale erau utilizate non-stop, Secția de urgențe primind ambulanțe din cel puțin alte patru ținuturi. Multă activitate, ceea ce ar fi trebuit să-i permită lui Smith, deghizat în infirmier, să se miște în voie.

Ieși din mașină și se îndreptă nonșalant spre intrarea principală.

Nu era nimeni la biroul de recepție din hol. Știa că angajatul de acolo își termina programul la ora șaptesprezece și că nu se mai întorcea până la șapte în dimineața următoare. Câțiva vizitatori se îndreptau spre parcare. Orele de vizită se terminaseră la 17, dar dosarul îi reamintise că majoritatea nu plecau până aproape de 18.

Trecu pe lângă ascensoare și parcurse mozaicul strălucitor până în zona îndepărtată a parterului, oprindu-se la spălătorie. Cinci minute mai târziu coborî încrezător din lift la primul etaj, tălpile de cauciuc ale saboților săi medicali pășind fără zgomot pe plăcile lucioase. Coridoarele din stânga și din dreapta erau învăluite în liniște, cu ușile închise. Cabinetul asistentelor, aflat chiar în față, era ocupat de două femei mai în vârstă, care stăteau jos și completau fișe.

El avea în mână un teanc de cearșafuri atent împăturite. La spălătorie aflase că saloanele 248 și 250, cele mai apropiate de 245, aveau nevoie de lenjerie curată.

Singurele decizii dificile cu care se confruntase în acea zi fuseseră când alesese filmul pentru iPhone și modalitatea efectivă de ucidere. Din fericire, computerul principal al spitalului îi oferise

acces la dosarele medicale ale pacienților. Deși erau prezente suficiente traume interne care să poată justifica insuficiența cardiacă sau pe cea hepatică – cele două mecanisme pe care le prefera – tensiunea arterială scăzută părea să fie îngrijorarea actuală a medicilor. Se prescriesese deja tratamentul adecvat, însă o notă recomanda ca doza să fie administrată abia dimineață pentru a-i da pacientului timp să-și recâștige vigoarea.

Perfect.

Verificase în prealabil legea din Virginia cu privire la autopsii. Dacă moartea nu survenea în urma unui act de violență, inclusiv suicidar, brusc, când persoana era sănătoasă – iar nu aflată sub îngrijirea unui medic –, într-un mod suspicios sau neobișnuit, nu se făcea autopsie.

Îi plăcea când legile erau în favoarea sa.

Intră în camera 248 și trânti așternuturile pe salteaua goală. Făcu repede patul, vârând bine colțurile cearșafului sub saltea. Își întoarse apoi atenția spre hol. O privire aruncată în ambele direcții îi confirmă că era liniște peste tot.

Din trei pași intră în camera 245.

O lampă de putere redusă arunca o lumină albă și liniștită pe un perete cu tapet. Monitorul cardiac bâzâia. Masca de oxigen șuiera. Cabinetul asistentelor le monitoriza în permanență pe amândouă, așa că avu grijă să nu le deranjeze.

Pacientul era întins pe pat având capul, fața, brațele și picioarele bandajate. Conform fișei de observație, când fusese adus cu ambulanța și internat de urgență i se pusese diagnosticul de fractură de craniu, plăgi deschise și leziuni intestinale. Cu toate acestea, în mod miraculos, coloana vertebrală nu fusese afectată. Operația durase trei ore, în principal pentru repararea leziunilor intestinale și pentru coaserea rănilor. Pierderea de sânge fusese semnificativă și, pentru câteva ore, starea pacientului fluctuase în zona critică. Dar în cele din urmă speranța devenise certitudine și prognosticul se îmbunătățise.

Totuși, omul trebuia să moară.

De ce? Smith habar nu avea. Și nici nu-i păsa.

Își puse mânușile de latex și scoase siringa din buzunar. Computerul spitalului îi furnizase date statistice relevante care îi permisese să s-o umple cu o cantitate adecvată de nitroglicerină.

Vreo două jeturi de control și introduse acul cu vârf conic în recipientul în formă de Y al dispozitivului pentru perfuzia intravenoasă suspendat lângă pat. Nu va exista pericolul detectării, din moment ce nitroglicerina avea să se metabolizeze în organism în timp ce omul murea, fără să lase vreo urmă.

O moarte instantanee, deși preferabilă, ar fi modificat brusc semnalul monitoarelor și ar fi alertat asistentele.

Smith avea nevoie de timp ca să poată pleca și știa că decesul amiralului David Sylvian avea să se întâmple cam într-o jumătate de oră.

Atunci orice descoperire a prezenței sale avea să fie imposibilă, din moment ce el s-ar fi aflat foarte departe, fără uniformă, pe drumul spre noua sa țintă.

GARMISCH

10.00 P.M.

Malone se întoarse la Posthotel. Părăsise mănăstirea și o luase direct spre Garmisch, cu stomacul măcinat de crampe puternice. Continua să vizualizeze echipajul de pe NR-1A, blocat pe fundul unui ocean înghețat, sperând că cineva avea să-l salveze.

Dar nimeni n-o făcuse.

Stephanie nu revenise cu telefonul și era tentat să o contacteze, dar înțelegea că ea avea să sune atunci când poseda informații noi.

Femeia aceea, Dorothea Lindauer, constituia o problemă. Ar fi putut oare tatăl ei să fie cu adevărat la bordul submarinului NR-1A? Și dacă nu, de unde cunoștea numele bărbatului din raport? Deși lista membrilor echipajului fusese făcută publică după accident, el își aminti că nu era nici o mențiune legată de un anume Dietz Oberhauser. Aparent nimeni nu dorea să dezvăluie prezența germană la bordul submarinului, fără a mai pune la socoteală celelalte minciuni fără număr care fuseseră spuse.

Ce se întâmpla aici?

Acest sejur bavarez nu părea deloc în regulă.

Urcă anevoie scara de lemn. I-ar fi prins bine puțin somn. A doua zi avea să încerce să pună ordine în lucruri. Privi în lungul holului. Ușa camerei sale era întredeschisă. Speranțele unui răgaz oarecare dispăruă subit.

Își încheștă mâna pe pistolul din buzunar și păși ușor pe covorul colorat și îngust ce acoperea pardoseala din lemn de esență tare, încercând să reducă scârțâitul ce continua să-i dea în vileag prezența.

Configurația camerei îi trecu fulgerător prin minte.

Ușa se deschidea într-un holișor, drept în față găsindu-se baia spațioasă. La dreapta se afla încăperea principală, care cuprindea un pat de două persoane, un birou, noptiere, un televizor și două scaune.

Poate uitaseră cameristele pur și simplu să închidă ușa? Posibil, dar după ziua pe care o avusese, nu mai risca nimic. Se opri și, cu pistolul, înghionti ușa deschizând-o și observând că luminile erau aprinse.

– E în regulă, domnule Malone, spuse o voce de femeie.

Privi atent din prag.

O femeie înaltă, cu forme bine proporționate și părul blond cenușiu până la umeri, stătea de cealaltă parte a patului. Tenul fără riduri, neted ca untul, scotea în evidență trăsăturile fine ale osaturii feței, sculptate aproape perfect.

O mai văzuse înalte.

Dorothea Lindauer?

Nu.

Nu chiar.

– Sunt Christl Falk, rosti ea.

Stephanie stătea pe locul de la geam, iar Edwin Davis lângă ea, spre interval, în timp ce avionul companiei Delta își începea coborârea pe Aeroportul Internațional Jacksonville. Sub ei se întindeau marginile estice ale Parcului Național Okefenokee, vegetația mlaștinii cu apă smolită fiind îmbrăcată într-o manta maronie de iarnă. Îl lăsase pe Davis să reflecteze în tihnă pe toată durata zborului de cincizeci de minute, dar totul avea o limită.

– Edwin, de ce nu-mi spui adevărul?

Capul acestuia se odihnea pe tetieră, cu ochii închiși.

– Știu. Nu am avut un frate pe acel submarin.

– De ce l-ai mințit pe Daniels?

Se ridică.

– Am fost nevoit.

– Nu-ți stă în fire.

Își întoarse privirea spre ea.

– Chiar așa? Nu prea ne cunoaștem.

– Atunci de ce sunt eu aici?

– Fiindcă ești cinstită. Uneori a naibii de naivă. Încăpățânată.

Dar întotdeauna cinstită. Și asta este un lucru demn de apreciat.

Ea îi primi cinismul cu o atitudine circumspectă.

– Sistemul este corupt, Stephanie. Chiar până în miezul său. Oriunde te întorci, găsești otravă în administrație.

Fu derutată de direcția pe care o luau lucrurile.

– Ce știi despre Langford Ramsey? Întrebă el.

– Nu-l simpatizez. Crede că toți ceilalți sunt niște idioți și că spionajul nu ar supraviețui fără el.

– De nouă ani încoace este șeful Serviciului de Informații al Marinei. Nu s-a mai pomenit așa ceva până acum. Dar de fiecare dată când a venit timpul să fie înlocuit, i-au permis să mai rămână.

– Și asta este o problemă?

– Bineînțeles că da. Ramsey are ambiții.

– Pari să-l cunoști bine.

– Mai bine decât aș fi vrut vreodată.

– Edwin, oprește-te, spuse Millicent.

El ținea telefonul și forma numărul poliției locale. Ea îi desprinsese receptorul din strânsoarea mâinilor și îl puse la loc.

– Las-o baltă, continuă ea.

Davis privi în ochii ei întunecați. Splendidul ei păr lung, de nuanță castanie, atârna în dezordine. Fața sa părea la fel de delicată ca întotdeauna, dar neliniștită. Semănau în atât de multe privințe. Inteligenți, dedicați, loiali. Doar în privința rasei erau diferiți – ea un frumos exemplar al genelor africane, el chintesența protestantului alb anglo-saxon. Fusesse atras de ea din primele zile de când fusesse numit în subordonarea comandorului Langford Ramsey, ca ofițer de legătură cu Departamentul de Stat, activând la comandamentul NATO din Bruxelles.

Îi mângâie cu blândețe vânătaia proaspătă de pe coapsă.

– Te-a lovit. Se forță să adauge: Din nou.

– Așa este el.

Ea era căpitan, la a patra generație, dintr-o familie de oameni ai marinei, și fusese asistenta lui Langford Ramsey în ultimii doi ani, pe parcursul unuia fiindu-i și iubită.

– Merită? întrebă el.

Ea se retrase de lângă telefon, strângându-și halatul de baie în jurul corpului. Îl sunase cu o jumătate de oră înainte și îl rugase să vină la ea. Ramsey tocmai plecase. Davis nu știa de ce răspundea întotdeauna la apelurile ei.

– N-o face intenționat, îi luă ea apărarea. Temperamentul său e greu de stăpânit. Nu-i place să fie refuzat.

Îl durea să și-i imagineze împreună, dar ascultă știind că ea trebuia să se ușureze de o vină falsă.

– Trebuie să-i faci raport.

– Asta nu ar rezolva nimic. Este un om în ascensiune, Edwin. Un om cu mulți prieteni. Nimănui nu i-ar păsa de ce aș avea eu de spus.

– Mie îmi pasă.

Îl cântări cu ochi neliniștiți.

– Mi-a spus că nu o va mai face niciodată.

– A spus asta și ultima dată.

– A fost vina mea. L-am respins. N-ar fi trebuit, dar am făcut-o.

Se așeză pe canapea și îi făcu semn să vină lângă ea. Când el făcu întocmai, își sprijini capul pe umărul lui și, în câteva minute, adormi.

– A murit șase luni mai târziu, rosti Davis cu voce distantă.

Stephanie nu spuse nimic.

– I s-a oprit inima. Autoritățile din Bruxelles au afirmat că era probabil congenital. Făcu o pauză. Ramsey o bătuse din nou, cu trei zile înainte. Fără urme. Doar câțiva pumni bine plasați. Tăcu iar. După asta am cerut să fiu transferat.

– Știa Ramsey ce simțai pentru ea?

Davis ridică din umeri.

– Nu știu sigur ce simțeam. Dar mă îndoiesc că lui îi păsa. Aveam treizeci și opt de ani și o carieră în ascensiune în Departamentul de Stat. În diplomatie este ca în armată. Iei misiunile așa cum îți vin. Dar, așa cum am spus și mai devreme, când vorbeam despre falsul frate,

mi-am promis că, dacă vreodată voi fi în poziția din care aş putea să-i fac fundul arşice lui Ramsey, o voi face.

– Ce legătură are Ramsey cu toată situația asta?

Davis își lăsa din nou capul pe spate.

Avionul se înclină pentru aterizare.

– Totul, răspunse el.

BAVARIA

10.30 P.M.

Wilkerson trecu mașina Volvo într-o treaptă inferioară de viteză și încetini. Autostrada cobora într-o vale alpină întinsă, croită între mai multe șiruri muntoase dominante. Zăpada apărea din întuneric, fiind măturată imediat de pe parbriz de ștergătoare. Era la vreo cincisprezece kilometri nord de Füssen, în pădurile întunecate ale Bavariei, nu departe de Linderhof, unul dintre castelele de basm ale regelui nebun Ludwig al II-lea.

Opri, apoi întoarse pe o alee pietruită care șerpuia mai departe printre copaci, înconjurat de o liniște de vis. Zări ferma. Tipică regiunii. Acoperiș în două ape, culori vii, ziduri de piatră, mortar și lemn. Obloanele verzi ale geamurilor de la parter erau închise, exact așa cum le lăsase el mai devreme.

Parcă și coborî din mașină.

Zăpada scârțâia sub tălpile sale în timp ce se îndrepta spre ușa din față. Înăuntru aprinse câteva lumini și alimentă focul pe care-l lăsase mocnind în șemineu. Apoi se întoarse la mașină și aduse înăuntru cutiile din Füssen, depozitându-le într-un dulap din bucătărie.

Acea misiune era acum terminată.

Se retrase spre ușa din față și privi afară în noaptea invadată de zăpadă.

Trebuia să-i raporteze lui Ramsey în scurt timp. I se spusese că într-o lună avea să fie transferat la Washington, la cartierul general

al Serviciului de Informații al Marinei, într-un post administrativ înalt. Numele său avea să fie inclus în următoarea listă cu propuneri pentru avansarea în grad, iar Ramsey îi promisese că, până atunci, avea să fie într-o poziție care să-i asigure succesul.

Chiar așa?

Nu putea decât să spere. Se părea că în ultima vreme întreaga lui viață depindea de alții.

Și nu-i plăcea deloc lucrul acesta.

Tăciunii aprinși se reasează în vatră cu un șuierat. Trebuia să mai aducă niște lemne din grămada stivuită afară, pe laterala casei. Mai târziu avea să fie nevoie de un foc mai puternic.

Deschise ușa din față.

O explozie zgudui noaptea.

Instinctiv, își protejă chipul de fulgerarea neașteptată a unei lumini intense și de izbucnirea rapidă a căldurii dogoritoare. Ridică privirea și văzu că din Volvo nu mai rămăseseră decât rămășițele arzânde ale șasiului, în timp ce flăcările devorau metalul.

Sesiză o mișcare în întuneric. Două siluete. Se îndreptau spre el. Purtând arme.

Trânti ușa.

Geamul unei ferestre se sfărâmă și ceva căzu cu zgomot surd pe podeaua din scânduri. Privirea i se opri pe acel obiect. O grenadă. Configurație sovietică. Ajunse dintr-o săritură în camera alăturată exact în momentul în care aceasta explodă. Se părea că zidurile locuinței erau bine construite – peretele despărțitor atenuând detunătura –, dar auzi vântul șuierând în ceea ce fusese odată un adăpost confortabil; cu siguranță, explozia distrusese un zid exterior.

Reuși să se adune și se ghemui.

Se auzeau voci. Afară. Doi bărbați. Unul de fiecare parte a casei.

– Caută cadavrul, spuse unul în germană.

Îi auzi scormonind prin molozul negru și lumina unei lanterne străpunse întunericul. Atacatorii nu făceau nici un efort să-și ascundă prezența. Se sprijini de perete.

– Ai găsit ceva? întrebă un intrus.

Ncin.

— Intră.

Wilkerson își adună toate puterile.

O rază îngustă de lumină se ivi în cadrul ușii. Apoi își făcu apariția lanterna, urmată de o pușcă. Așteptă ca bărbatul să pășească înăuntru, îi apucă arma în timp ce-i trimise un pumn în falcă și i-o luă din mână cu o smucitură.

Individul făcu câțiva pași clătinându-se, fără să dea drumul lanternei. Wilkerson nu pierdu nici o clipă. În timp ce atacatorul său își recâștiga echilibrul, îi trase un foc în piept și pregăti iarăși arma, căci o nouă rază de lumină se îndrepta în direcția lui.

Un obiect negru șuieră prin aer și căzu cu zgomot pe podea.

O altă grenadă.

Se aruncă peste o canapea și o rostogoli peste el exact în momentul în care bomba explodează și dărâmurile se prăbușiră de peste tot. Mai multe ferestre și un zid fură pulverizate, și frigul aspru al nopții invadă casa. Spațiul triumfiular format de canapeaua răsturnată pe o parte îl protejase de explozie, și crezu că scăpase de ce fusese mai rău până în momentul în care auzi un trosnet și o grindă din tavan se prăbuși peste canapea.

Din fericire, nu fu strivit.

Bărbatul cu lanterna se furișă mai aproape.

În timpul atacului, Wilkerson își pierduse arma, așa că băjbâi după ea prin întuneric. Reperând-o, se deplasă în zigzag, târându-se ca un aligator.

Agresorul intră în cameră, pășind cu grijă prin moloz.

Un glonț ricoșă în dușumea, chiar în fața lui.

Fugi ascunzându-se în spatele dărâmurilor, evitând un alt proiectil. Rămânea fără soluții. Pistolul era prea departe. Vântul rece îi biciuia fața. Raza lanternei îl găsi.

La dracu'. Se blestemă pe sine, apoi pe Langford Ramsey.

Izbucni detunătura unei arme.

Fasciculul lanternei se zgâlțâi, apoi razele sale se împrăștiară în toate direcțiile.

Un corp căzu cu o bufnitură la pământ.

Apoi liniște.

Se ridică cu o sforțare și descoperi o siluetă întunecată – înaltă, bine proporționată, feminină – stând în ușa bucătăriei, conturul unei arme vizibil în mâinile sale.

– Totul e în regulă? se interesă Dorothea Lindauer.

– Bună lovitură.

– Am văzut că aveai necazuri.

Se îndreptă spre Lindauer și o privi prin întuneric.

– Să presupun că asta lămurește toate îndoielile pe care le-ai avea cu privire la amiralul tău Ramsey și intențiile sale? întrebă ea.

El încuviință.

– De acum, facem cum spui tu.

Malone scutură din cap. Gemene? Închise ușa.

– Tocmai am cunoscut-o pe sora ta. Chiar mă întrebam de ce m-a lăsat să plec așa de ușor. Cum de n-ați fost amândouă la mănăstire?

Christl Falk făcu un semn scurt de negare.

– Noi nu prea vorbim.

Acum era nedumerit.

– Și totuși, în mod evident, lucrați împreună.

– Ba nu. Engleza ei, spre deosebire de cea a surorii sale, nu conținea nici o urmă de accent nemțesc.

– Atunci ce cauți aici?

– Te-a ademenit astăzi. Te-a atras în jocul ei. Mă întrebam de ce. Plănuisem să vorbesc cu tine când coborai de pe vârful muntelui, dar m-am răzgândit după toate cele întâmplare.

– Ai văzut?

Ea încuviință.

– Apoi te-am urmărit aici.

În ce dracu' se băgase oare?

– N-am avut nimic de-a face cu tot incidentul, se apăra ea.

– Cu excepția faptului că ai știut despre asta dinainte.

– Am știut doar că vei fi acolo. Nimic altceva.

El se decise să treacă la subiect.

– Și tu vrei să afli despre tatăl tău?

– Da.

Se așează pe pat și își lasă privirea să rătăcească prin cameră, oprindu-se asupra băncii de lemn încastrate în perete chiar sub fereastră, de unde vorbise cu Stephanie când o observase pe femeia din telecabină. Raportul despre *Blazek* era în același loc în care îl lăsase. Se întrebă dacă musafira lui trăsese cu ochiul.

Christl Falk se așezase confortabil pe un scaun. Purta o cămașă de blugi cu mânecă lungă și pantaloni kaki cu pense, ambele haine flatându-i formele evidente. Aceste două femei frumoase, aproape identice la înfățișare, cu excepția tunsorilor diferite – a ei era până la umeri, cu părul pieptănat drept, căzându-i liber – păreau să aibă personalități opuse. Dacă Dorothea Lindauer sugerase mândrie și privilegiu, Christl Falk părea să fie dominată de un zbucium interior.

– Ți-a spus Dorothea despre bunicul?

– Am primit un rezumat.

– Chiar a lucrat pentru naziști, în fruntea societății Ahnenerbe.

– O strădanie atât de nobilă.

Sarcasmul nu-i scăpă vizitatoarei.

– De acord. Nu a fost nimic altceva decât un institut de cercetare care să producă dovezi arheologice în scopuri politice. Himmler credea că strămoșii Germaniei au evoluat undeva departe, unde fuseseră un fel de rasă superioară. Apoi acel presupus sânge arian a migrat în locuri diferite ale lumii. Așa că el a creat Ahnenerbe – un amestec de aventurieri, mistici și savanți – și a pornit în căutarea acelor arieni, în timp ce-i eradica pe toți ceilalți.

– Care era bunicul tău?

Ea păru derutată.

– Aventurierul, misticul sau savantul?

– De fapt, era toți trei la un loc.

– Dar evident era și politician. El conducea organizația, deci îi cunoștea cu siguranță adevărata misiune.

– Aici greșești. Bunicul credea sincer în conceptul unei rase ariene mitice. Himmler i-a manipulat obsesia, transformând-o într-un instrument de purificare etnică.

Acest raționament a fost folosit la procesele de la Nürnberg, după război, dar fără succes.

– Crezi ce vrei, nu are legătură cu motivul pentru care sunt aici.

– Pe care aștept – destul de răbdător, aş putea adăuga – să mi-l explici.

Ea își puse un picior peste celălalt.

– Studiarea scrisului și a simbolurilor constituia principalul interes al celor din Ahnenerbe – căutarea mesajelor antice ariene. Dar spre sfârșitul anului 1935 bunicul chiar a găsit ceva. Făcu un semn spre haină, care era întinsă pe pat, lângă el. În buzunar.

Malone căută în interior și scoase o carte învelită într-o pungă de plastic. Ca mărime, formă și stare, semăna cu cea de mai devreme, cu excepția faptului că nici un simbol nu era imprimat în relief pe copertă.

– Ai auzit despre Einhard? întrebă ea.

– I-am citit *Viața lui Carol cel Mare*.

– Einhard era din partea estică a regatului francilor, acea porțiune care era distinct germană. A fost educat la Fulda, care era unul dintre cele mai impresionante centre de învățatură de pe teritoriul francilor. A fost acceptat la curtea lui Carol cel Mare în jurul anului 791. Carol cel Mare era unic pentru vremea sa. Constructor, cârmuiitor politic, propagandist religios, reformator, patron al artelor și al științei. Îi plăcea să aibă în jur oameni erudiți, iar Einhard a devenit sfetnicul său cel mai de încredere. Când a murit Carol cel Mare, în 814, fiul său, Ludovic cel Pios, l-a făcut pe Einhard secretarul său personal. Dar șaisprezece ani mai târziu, Einhard s-a retras de la curte când Ludovic și fiii săi au început să se lupte. A murit în 840 și a fost înmormântat la Seligenstadt.

– Ești o adevărată enciclopedie.

– Am trei diplome universitare în istorie medievală.

– Din care nici una nu explică însă ce naiba faci aici.

– Ahnenerbe i-a căutat pe acei arieni în multe locuri. S-au deschis cripte peste tot în Germania. Christl făcu un gest. În mormântul lui Einhard, bunicul a găsit cartea pe care o ții în mână.

– Am crezut că provine din mormântul lui Carol cel Mare.

Ea zâmbi.

– Văd că Dorothea ți-a arătat volumul ei. *Acela* a fost într-adevăr din mormântul lui Carol cel Mare. Acesta este diferit.

Malone nu se putu abține. Scoase volumul antic din pungă și îl deschise cu grijă. Limba latină umplea paginile, împreună cu mostre din același scris straniu, aceleași imagini și simboluri ciudate pe care le văzuse mai devreme.

– În anii 1930, bunicul a găsit această carte, împreună cu ultima dorință testamentară a lui Einhard. Pe vremea lui Carol cel Mare, oamenii cei mai bogați lăsau testamente scrise. În cel al lui Einhard, bunicul a descoperit un mister.

– Și de unde știi că nu este tot fantezie? Sora ta nu a vorbit prea amabil despre bunicul vostru.

– Acesta este un alt motiv pentru care ne detestăm reciproc.

– Și tu de ce ești atât de mândră de el?

– Fiindcă a găsit și dovada.

Dorothea îl sărută delicat pe buze. Observă că Wilkerson încă tremura. Stăteau printre ruinele casei și priveau mașina care ardea.

– Acum suntem de aceeași parte a baricadei, spuse ea.

Cu certitudine el înțelegea acest lucru. Și încă ceva. Trebuia să-și ia adio de la gradul de amiral. Ea îi spusese că Ramsey era un șarpe, însă refuzase să o creadă.

În acest moment era convins.

– O viață de lux și de privilegii poate fi un bun substitut, îl consolă ea.

– Tu ai un soț.

– Doar cu numele. Dorothea simți că noul ei partener avea nevoie de asigurări suplimentare. Majoritatea bărbaților aveau. Te-ai descurcat bine în casă.

El își șterse sudoarea de pe frunte.

– Am reușit chiar să-l omor pe unul. L-am împușcat în piept.

— Cece ce demonstrează că poți face față situației, când este necesar. I-am văzut apropiindu-se de casă când veneam. Am parcat în pădure și m-am apropiat încet în timpul asaltului inițial. Speram că vei putea să-i reții până găseam o pușcă.

Valea, întinsă pe kilometri întregi în toate direcțiile, aparținea familiei sale. Nici un vecin în apropiere.

— Și acele țigări pe care mi le-ai dat au mers întocmai, continuă ea. Ai avut dreptate în privința femeii. Era o sursă de necazuri și trebuia eliminată.

Complimentele funcționau. Wilkerson se liniștea.

— Mă bucur că ai găsit acea armă, zise el.

Căldura produsă de mașina incendiată încălzea aerul înghețat. Ea încă ținea în mână pușca, reîncărcată și pregătită, dar se îndoia că aveau să mai fie alți vizitatori în acea seară.

— Avem nevoie de cutiile pe care le-am adus, spuse el. Erau în dulapul din bucătărie.

— Le-am văzut.

Interesant cum pericolul stimula dorința. Acest bărbat, un comandor de marină cu înfățișare plăcută, intelect modest și ceva curaj, o atrăgea. De ce erau bărbații slabi atât de dezirabili? Soțul ei era un nimeni care îi permitea să facă numai ceea ce dorea ea. Majoritatea amanților ei erau la fel.

Sprijini pușca de un copac.

Și îl sărută din nou pe Wilkerson.

— Ce fel de dovadă? întrebă Malone.

— Pari obosit, observă Christl.

— Sunt, și mi-e foame.

— Atunci, hai să mâncăm ceva.

Se săturase de femeile dominatoare și, dacă n-ar fi fost vorba de tatăl lui, i-ar fi spus, ca și surorii sale, să se care. Însă el voia realmente să afle mai multe.

— În regulă. Dar tu plătești.

Parăsiră hotelul și meraseră, prin zăpada ce se așternea, la o cafe-nea aflată la câteva clădiri distanță, într-una din zonele pietonale ale stațiunii Garmisch. Înăuntrul, el comandă o friptură de porc și cartofi prăjiți. Christl Falk ceru o supă și pâine.

— Ai auzit vreodată de *Deutsche Antarktische Expedition*? întrebă ea.

Expediția Antarctică Germană.

— A plecat din Hamburg în decembrie 1938. Scopul public era de a stabili un loc în Antarctica pentru o stație germană de vânătoare de balene, ca parte a unui plan de creștere a producției germane de grăsimi. Îți poți imagina? Oamenii chiar au crezut povestea asta.

— Nu e de mirare. Uleiul de balenă era atunci cea mai importantă materie primă pentru fabricarea margarinei și a săpunului. Germania cumpăra cantități uriașe de seu de balenă norvegian. Să fie pe punctul de a pleca la război și să fie dependentă de resurse străine pentru ceva atât de important? Asta ar fi putut deveni o problemă.

— Văd că ești informat.

— Am citit despre aventurile naziștilor în Antarctica. *Schwabenland*, un cargobot capabil să catapulteze avioane, a mers în expediție cu cât... cu șaiszeci de oameni? Norvegienii au revendicat recent o bucată uriașă din Antarctica pe care au numit-o Ținutul Reginei, dar naziștii cartografiaseră aceeași regiune și o numiseră Neuschwabenland. Au făcut o mulțime de fotografii și au parașutat peste tot steaguri germane armate cu oțel. Trebuie să fi fost o adevărată privediște. Svastici mititele în zăpadă.

— Bunicul a fost în acea expediție din 1938. Deși o cincime din Antarctica era trecută pe hartă, scopul său real era să vadă dacă era adevărat ceea ce scrisese Einhard în cartea pe care ți-am arătat-o.

El își aminti de pietrele de la mănăstire.

— Și a adus înapoi roci cu aceleași simboluri gravate pe ele ca în carte.

— Ai fost la mănăstire?

— La invitația surorii tale. Dar de ce am senzația că tu cunoști deja toată povestea?

Ea nu răspunde, așa că Malone continuă:

– Deci care este verdictul? Ce a găsit bunicul tău?

– Asta este problema. Nu știm. După război, documentele Ahnenerbe au fost confiscate de Aliați sau distruse. Bunicul fusese denunțat de Hitler la o întrunire a partidului în 1939. Hitler nu era de acord cu unele dintre părerile sale, mai ales cu teoriile sale feministe, potrivit cărora societatea antică ariană ar fi putut fi condusă de preotese și de profetese.

– Destul de departe de concepția lui Hitler, care credea că femeile erau mașini de făcut copii.

Ea încuviință.

– Așa că Hermann Oberhauser a fost redus la tăcere, ideile fiindu-i condamnate. I s-a interzis să publice sau să țină conferințe. Zece ani mai târziu mintea a început să-i cedeze și și-a trăit ultimii ani de viață senil.

– Uimitor că Hitler nu l-a ucis pur și simplu.

– Hitler avea nevoie de fabricile noastre, de rafinărie și de ziare. Ținerea în viață a bunicului era o modalitate de a exercita un control legitim asupra acestora. Și, din nefericire, tot ceea ce a vrut el să facă vreodată a fost să-l mulțumească pe Adolf Hitler, așa că de bunăvoie i le-a pus pe toate la dispoziție. Ea scoase cartea din buzunarul hainei și o eliberă din punga de plastic. Textul acesta ridică multe întrebări. La unele nu am fost capabilă să răspund. Speram să mă ajuți tu să descifrez misterul.

– În căutarea lui Carol cel Mare?

– Observ că tu și Dorothea ați avut într-adevăr o conversație consistentă. *Ja. Die Karl der Große Verfolgung.*

Ea îi înmână cartea. Latina lui era destul de bună, așa că putu să descifreze cuvintele aproximativ, dar ea îi observă efortul.

– Îmi dai voie? întrebă ea.

El ezită.

– S-ar putea s-o găsești interesantă. Mie așa mi s-a părut.

JACKSONVILLE, FLORIDA

5.30 P.M.

Stephanie îl studie pe bărbatul vârstnic care deschise ușa casei modeste din cărămidă aflată în partea sudică a orașului. Era scund și supraponderal, cu un nas bulbos și stacojiu, care îi amintea de Rudolph, renul cu nasul roșu. Conform dosarului său personal, Zachary Alexander trebuia să meargă pe șaptezeci de ani – și o arăta. Ea ascultă în timp ce Edwin Davis explica detaliat cine erau și de ce veniseră.

– Ce credeți că pot eu să vă spun? întrebă Alexander. M-am pensionat de aproape treizeci de ani.

– De fapt, douăzeci și șase, îl corectă Davis.

Alexander ridică spre ei un deget mic și îndesat.

– Nu-mi place să pierd timpul.

Ea auzi un televizor mergând într-o altă cameră. O emisiune-concurs oarecare. Și observă că toată casa era imaculată, interiorul mirosind a antiseptic.

– Acordați-ne doar câteva minute, insistă Davis. În definitiv, am venit de la Casa Albă.

Stephanie se miră de minciună, dar nu spuse nimic.

– Nici măcar nu am votat cu Daniels.

Ea zâmbi.

— Mulți dintre noi ne încadrăm în această categorie, dar am putea discuta măcar câteva minute?

Alexander se înduplecă în cele din urmă și îi conduse într-un living, unde opri televizorul și le făcu semn să ia loc.

— Am servit în marină multă vreme, începu Alexander. Dar trebuie să vă spun că nu am amintiri plăcute legate de asta.

Ea îi citise dosarul personal. Reușise să ajungă la gradul de căpitan-comandor, dar fusese de două ori respins la următoarea promovare. Într-un final, alesese să treacă în rezervă și se pensionase cu toate beneficiile aferente.

— Nu m-au socotit destul de bun pentru ei.

— Ați fost destul de bun ca să comandați *Holden*.

Ochii ridați i se îngustară.

— Aceea și încă vreo câteva nave.

— Am venit, continuă Davis, în legătură cu misiunea pe care *Holden* a avut-o în Antarctica.

Alexander nu spuse nimic. Stephanie se întreabă dacă tăcerea lui era calculată sau prudentă.

— De fapt, am fost încântat de acea însărcinare, rosti el în cele din urmă. Voiam să văd gheața. Dar mai târziu am ajuns la concluzia că din cauza expediției cu pricina am fost tras pe linie moartă.

Davis se aplecă în față.

— Am dori să auzim despre asta.

— Pentru ce? pufni Alexander. Întreaga misiune era strict secretă. Și poate că mai e și acum. Mi-au zis să-mi țin gura.

— Sunt consilier adjunct pe probleme de securitate națională. Doamna este directoarea unei agenții guvernamentale de informații. Putem auzi ceea ce aveți de spus.

— Rahat.

— Există vreun motiv pentru care trebuie să fiți atât de ostil? întreabă Stephanie.

— Pe lângă faptul că urăsc marina? Sau pe lângă faptul că voi doi aruncați undița, iar eu nu vreau să fiu momeala?

Alexander se relaxă în fotoliu. Ea își imaginează că stătuse acolo ani întregi gândindu-se exact la ceea ce îi trecea prin minte în acest moment.

— Am făcut ceea ce mi s-a ordonat să fac și am făcut-o bine. Am respectat întotdeauna ordinele. Dar a trecut multă vreme de atunci, așa că ce vreți să știți?

Ea îi răspunse:

— Știm că *Holden* a fost trimis în Antarctica în noiembrie 1971. Ați mers acolo în căutarea unui submarin.

O privire derutată se așternu pe chipul lui Alexander.

— Despre ce dracu' vorbești?

— Am citit raportul comisiei de anchetă despre scufundarea lui *Blazek*, sau NR-1A, indiferent cum vreți să-l numiți. Acesta menționează clar că dumneavoastră, la comanda lui *Holden*, ați plecat într-o misiune de căutare.

Alexander îi privi lung cu un amestec de curiozitate și dușmănie.

— Ordinele mele erau să mă îndrept spre Marea Weddell, să ascult cu sonarul și să fiu atent la anomalii. Am avut trei pasageri la bord și mi s-a spus să le pun la dispoziție tot ceea ce solicitau, fără să pun vreo întrebare. Exact asta am făcut.

— N-a fost nici un submarin? întrebă ea.

El scutură din cap.

— Nici pe departe.

— Ce ați găsit? se interesă Davis.

— Absolut nimic. Am stat două săptămâni de mi-a înghețat fundul ca naiba.

Lângă fotoliul lui Alexander se afla un tub de oxigen. Stephanie se miră de prezența acestuia, împreună cu o varietate de tratate medicale ce se aliniau într-o bibliotecă din colțul îndepărtat al camerei. Bărbatul nu părea să aibă o sănătate șubredă, iar respirația îi era normală.

— Nu știu nimic despre nici un submarin, repetă el. Îmi aduc aminte că, în vremea aceea, se scufundase unul în Atlanticul de Nord. Și era *Blazek*, într-adevăr. Îmi amintesc. Dar misiunea mea nu a avut nici o legătură cu el. Noi navigam în sudul Pacificului, când am fost

redirijați spre America de Sud, de unde i-am luat pe acei trei pasageri. După care ne-am îndreptat direct spre sud.

– Cum era gheața? vru Davis să știe.

– Deși era aproape vară, în acel loc era dificil de navigat. Era frig ca într-un congelator, aisberguri peste tot. Dar un loc minunat – trebuie să recunosc.

– Nu ați aflat nimic cât timp ați fost acolo? continuă Stephanie.

– Nu sunt persoana potrivită pe care să o întrebați despre asta. Atitudinea i se mai împlânzise, de parcă trăsesese concluzia că nu ei erau dușmanii. Acele rapoarte pe care le-ați citit nu menționau trei pasageri?

David scutură din cap.

– Nici măcar un cuvânt. Doar numele dumneavoastră.

– Tipic pentru nenorociții din Marină. Chipul său își pierdu privirea indiferentă. Ordinele mele erau să-i duc pe cei trei oriunde ar fi vrut să meargă. Au coborât la țărm de mai multe ori, dar când se întorceau nu spuneau nimic.

– Luau vreun echipament cu ei?

Alexander dădu din cap afirmativ.

– Costume de scufundare în apă rece și tuburi de oxigen. După a patra incursiune pe țărm, au spus că putem pleca.

– Nu i-a însoțit nici un membru al echipajului?

Bărbatul scutură din cap.

– În nici un caz. Nu era permis. Acei trei căpitani au făcut toată treaba singuri. Oricare ar fi fost aceea.

Stephanie analizează ciudățenia, dar în armată lucrurile bizare aveau un caracter de normalitate. Totuși, trebuia să pună întrebarea de un milion de dolari:

– Cine erau cei trei?

Văzu consternarea întipăririndu-se pe chipul gazdei.

– Să știți că nu am mai vorbit niciodată despre asta. Păru incapabil să-și ascundă tristețea: Am vrut să ajung comandor. Meritam asta, dar marina nu a fost de acord.

— S-a petrecut cu mult timp în urmă, adăugă Davis. Nu prea mai putem face nimic ca să reparăm trecutul.

Ea se întrebă dacă Davis se referea la Alexander sau la propria-i situație.

— Trebuie să fie important, remarcă bătrânul.

— Destul de important, dacă am venit astăzi aici.

— Unul era un tip pe nume Nick Sayers. Altul, Herbert Rowland.

Amândoi impertinenți, ca majoritatea căpitanilor.

Stephanie aprobă în tăcere.

— Și al treilea? întrebă Davis.

— Cel mai obraznic dintre toți. L-am urât pe acel imbecil. Necazul este că a avansat și a obținut tresele de comandor. Apoi stelele de aur. Ramsey era numele lui. Langford Ramsey.

Norii mă invită și ceața mă cheamă. Calea stelelor mă grăbește și vânturile mă fac să zbor și mă ridică spre cer. Mă apropii de un zid de cristal și sunt înconjurat de limbi de gheață. Mă apropii de un templu construit din piatră, iar zidurile sunt ca o pardoseală mozaicată făcută din rocă. Tavanul său este asemenea cursului stelelor. Pereții emană căldură, frica mă învăluie și un tremurat pune stăpânire pe mine. Îmi ridic privirea și văd un tron măreț, înfățișarea lui este la fel de cristalină ca lumina soarelui. Marele Sfătuitor stă pe tron, iar veșmintele sale strălucesc mai tare ca soarele și sunt mai albe decât orice zăpadă. Marele Sfătuitor îmi spune: „Einhard, tu, scrib al dreptății, vino mai aproape și ascultă-mi vorbele“. Îmi vorbește în limba mea, ceea ce este surprinzător. „Așa cum El l-a creat pe om și i-a dat puterea de a înțelege cuvântul înțelepciunii, tot astfel m-a creat și pe mine. Bine ai venit pe țărâmul nostru. Mi s-a spus că ești un om învățat. Dacă este așa, atunci poți vedea secretele vânturilor, felul cum sunt ele împărțite ca să bată peste tot pământul, și secretele norilor și ale picăturilor de rouă. Te putem învăța despre Soare și Lună, de unde pornesc și unde se duc din nou, despre întoarcerea lor glorioasă și despre faptul că un astru îi este superior celuilalt, despre orbita lor grandioasă, pe care nu și-o părăsesc niciodată, cum nici nu-i adaugă nimic și nici nu iau ceva din ea, ci își păstrează credința unul în celălalt, așa cum o cere jurământul prin care sunt uniți.

Malone ascultă în timp ce Christl îi traducea textul latin, apoi o întreabă:

– Când a fost scris?

– Între 814, anul morții lui Carol cel Mare, și 840, când a încetat din viață Einhard.

– Este imposibil. Vorbește despre orbita Soarelui și cea a Lunii și despre modul în care acești aștri sunt legați unul de celălalt. Aceste concepte astronomice nu fuseseră încă elaborate. Ar fi fost socotite niște erezii.

– Sunt de acord, pentru oamenii care trăiau în vestul Europei. Dar pentru cei care locuiau în alte părți ale planetei, care nu erau constrânși de Biserică, situația era diferită.

El era încă sceptic.

– Lasă-mă să plasez totul într-un context istoric, continuă ea. Cei doi fii mai mari ai lui Carol cel Mare muriseră amândoi înaintea lui. Cel de-al treilea, Ludovic cel Pios, a moștenit Imperiul Carolingian. Fiii lui Ludovic s-au luptat cu tatăl lor și între ei. Einhard l-a slujit pe Ludovic cu credință, așa cum îl slujise și pe Carol cel Mare, dar era atât de scârbit de luptele interne, încât s-a retras de la Curte și și-a petrecut restul zilelor la o mănăstire pe care Carol cel Mare i-o dăruise. În timpul acestei perioade a scris biografia lui Carol cel Mare și – ridică volumul antic – această carte.

– Povestirea amănunțită a unei călătorii extraordinare? întreabă el.

Ea încuviință.

– Cine poate să confirme că este reală? Pare a fi pură fantezie.

Christl scutură din cap.

– *Viața lui Carol cel Mare* scrisă de el este una dintre cele mai renumite lucrări ale tuturor timpurilor. Se reeditează și astăzi. Nu a fost cunoscut ca autor de ficțiune, și a depus un efort considerabil ca să-și disimuleze opiniile.

Malone nu era convins încă.

– Cunoaștem multe despre faptele lui Carol cel Mare, adăugă ea, dar puține despre convingerile sale lăuntrice. Nu a rămas nici o

relatare demnă de încredere. Știm cu siguranță că iubea istoriile și epopeile antice. Înainte de el, miturile se transmiteau doar pe cale orală. El a fost primul care a poruncit consemnarea lor. Știm că Einhard a supravegheat aceste demersuri. Dar Ludovic, după ce a moștenit tronul, a distrus toate acele texte datorită conținutului lor păgân. Probabil că măsura respectivă l-a dezgustat pe Einhard, așa că s-a asigurat că această carte avea să supraviețuiască.

– Scriind-o parțial într-o limbă pe care nimeni nu o putea înțelege?

– Cam așa ceva.

– Am citit relatări care spun că este posibil ca Einhard nici să nu fi scris biografia lui Carol cel Mare. Nu există informații precise.

– Domnule Malone...

– De ce nu-mi spui Cotton? Mă faci să mă simt bătrân.

– Interesant nume.

– Mie îmi place.

Ea zâmbi.

– Pot explica totul foarte detaliat. Bunicul și tata au petrecut ani de zile cercetând. Sunt lucruri pe care trebuie să ți le arăt, lucruri pe care trebuie să le explic. Odată ce le vei vedea și auzi, cred că vei fi de acord că tații noștri nu au murit în zadar.

Deși ochii ei sugerau că era pregătită să răspundă la toate obiecțiile lui, își juca totuși asul din mânecă, și amândoi știau asta.

– Tatăl meu a fost comandantul unui submarin, zise Malone. Tatăl tău a fost pasager pe acel submarin. De acord, nu am nici cea mai vagă idee despre ce făceau ei în Antarctica, dar îmi mențin convingerea că au murit în zadar.

„Și nimănui nu i-a păsat“, completă în sinea lui.

Christl își dădu farfuria la o parte.

– Ne vei ajuta?

– Pe cine anume?

– Pe mine. Pe tatăl meu. Pe al tău.

El surprinse o umbră de răzvrătire în glasul femeii, dar avea nevoie de timp ca să afle vești de la Stephanie.

— Uite cum facem. Lasă-mă să mă gândesc în noaptea asta și mâine poți să-mi arăți tot ce vrei.

Ochii ei se împlânziră.

— Mi se pare corect. Se face târziu.

Părăsiră cafeneaua și parcurseră trotuarul înzăpezit înapoi spre Posthotel. Mai erau două săptămâni până la Crăciun, iar orașelul era pregătit. Pentru Cotton, vremea sărbătorilor era o sursă de senzații amestecate. Le petrecuse în ultimii doi ani cu Henrik Thorvaldsen la Christiengade, și anul acesta avea să fie probabil la fel. Era curios în privința lui Christl Falk și a tradițiilor ei de Crăciun. Părea s-o domine melancolia și nu depunea prea mult efort ca s-o ascundă. Dădea impresia că este inteligentă și hotărâtă — nu foarte diferită de sora ei — dar cele două femei erau niște necunoscute care trebuiau abordate cu prudență.

Traversară strada. Multe dintre ferestrele hotelului împodobit cu fresce vesele erau luminate. Camera lui de la primul etaj, deasupra restaurantului și a holului, avea patru ferestre pe o laterală și altele trei ce dădeau în partea din față. Lăsase lămpile aprinse și acum îi atrase atenția o mișcare în spatele unui geam.

Se opri.

Era cineva înăuntru. Văzu și Christl.

Perdelele fură date brusc la o parte.

Fața unui om apăru la vedere și privirea lui se aținti asupra lui Malone. Apoi, intrusul privi în dreapta, spre stradă, și dispăru de la feastră, umbra trădându-i plecarea grăbită.

Malone reperă o mașină cu trei bărbați înăuntru, parcată peste drum.

— Vino, spuse el.

Știa că trebuiau să plece, și repede. Slavă Domnului că avea la el cheile mașinii închiriate. Se îndreptară în grabă spre vehicul și săriră înăuntru.

Pornî motorul și plecă în trombă. Acceleră puternic și se îndepărtă de hotel cu un hure, cauciucurile derapând pe asfaltul

înghețat. Coborî geamul, întoarse pe bulevard și reperă în oglinda retrovizoare un bărbat ieșind din hotel.

Își apucă pistolul din jachetă, încetini în timp ce se apropia de mașina parcată și trase un glonț în cauciucul din spate. Cele trei siluete dinăuntru își feriră capetele ghemuindu-se.

Apoi se îndepărtă în viteză.

MIERCURI, 12 DECEMBRIE

12:40 A.M.

Malone se învârti prin Garmisch încercând să iasă din oraș și folosind la maximum avantajul oferit de labirintul de străduțe înguste și slab luminate, timp în care nu încetă să se gândească la bărbații care îl așteptaseră la Posthotel. Nu avea de unde să știe dacă aceștia nu aveau la îndemână o a doua mașină. Satisfăcut de lipsa urmăritorilor, ajunsese la autostrada ce ducea spre nord, pe care fusese și mai devreme și, respectând instrucțiunile date de Christl, înțelese care le era destinația.

— Acele lucruri pe care vrei să mi le arăți sunt la mănăstirea Ettal? întrebă el.

Ea încuviință.

— N-are nici un rost să așteptăm până dimineață.

Cotton fu de acord.

— Sunt sigură că atunci când ai vorbit cu Dorothea acolo, ți-a spus doar ceea ce a vrut ea să știi.

— Și tu ești diferită?

Îl privi lung.

— Din toate punctele de vedere.

El nu era prea sigur.

— Indivizii de la hotel. Ai tăi? Sau ai ei?

— Nu m-ai crede, indiferent ce ți-aș spune.

Reduse viteza, căci autostrada începca să coboare spre mănăstire.

— Un mic sfat prietenesc? Trebuie să-mi dai explicații complete! Răbdarea mea se apropie de sfârșit.

Ea ezită.

— Cu 50 000 de ani în urmă, pe această planetă a apărut o civilizație, una care a reușit să progreseze mai repede decât restul umanității. A fost o deschizătoare de drumuri, dacă vrei. Era dezvoltată tehnologic? Nu chiar, dar era extrem de avansată. Matematică, arhitectură, chimie, biologie, geologie, meteorologie, astronomie. În aceste domenii excela.

Malone asculta.

— Viziunea noastră asupra istoriei antice a fost puternic influențată de Biblie. Dar textele acesteia referitoare la Antichitate au fost scrise dintr-o perspectivă limitată. Denaturau culturile antice și neglijau complet altele importante, cum ar fi cea minoică. Această civilizație despre care vorbesc nu este biblică. Erau niște oameni ai mării care făceau comerț pe tot cuprinsul globului, având vase puternice și capacități de navigare avansate. Civilizațiile de mai târziu, cum ar fi polinezienii, fenicienii, vikingii și, în cele din urmă, europenii, și-au dezvoltat toți acele abilități, dar Civilizația Dintâi și le-a însușit prima.

El citise despre acele teorii. Majoritatea istoricilor respingeau acum ideea unei dezvoltări societale lineare pornind de la Paleolitic și continuând cu Neoliticul, Epoca Bronzului și Epoca Fierului. În schimb, savanții credeau că oamenii s-au dezvoltat independent unii de alții. Dovada acestui lucru există chiar și astăzi, pe fiecare continent, unde culturile primitive încă mai coexistă cu societățile avansate.

— Deci tu afirmi că, în vremurile trecute, când populațiile paleolitice ocupau Europa, ar fi putut exista culturi mai avansate în alte locuri? Își aminti ce îi spusese Dorothea Lindauer. E vorba tot de arieni?

— Nu prea. Aceștia sunt un mit. Dar acel mit ar putea avea o bază în realitate. De exemplu, Creta și Troia. Mult timp au fost considerate ficțiuni, dar acum știm că au existat în realitate.

— Și ce s-a întâmplat cu această primă civilizație?

– Din nefericire, în fiecare cultură există semințele propriei distrugerii. Progresul și decăderea conviețuiesc. Istoria a arătat că toate societățile își creează în cele din urmă mijloacele propriei prăbușiri. Uită-te la Babilon, Grecia, Roma, la mongoli, huni, turci și la alte societăți monarhice, prea multe ca să le mai socotim. Întotdeauna și-o fac cu mâna lor. Civilizația Dintâi nu a fost o excepție.

Ceea ce spunea ea avea sens. Într-adevăr, omul părea să distrugă în aceeași măsură în care făurea.

– Bunicul și tata au fost amândoi obsedați de această civilizație dispărută. Trebuie să recunosc că și eu sunt atrasă de ea.

– Librăria mea este plină de materiale New Age despre Atlantida și alte vreo zece așa-zise civilizații dispărute, ale căror urme nu au fost niciodată descoperite. Este fantezie pură.

– Războaiele și cuceririle au avut un efect devastator asupra istoriei omenesci. Este un proces ciclic. Progres, război, devastare, apoi renaștere. Avem de-a face cu un truism sociologic. Cu cât este mai avansată cultura, cu atât va fi mai ușor de distrus și cu atât mai puține dovezi vor rămâne despre ea. În termeni mai simpli, găsim nu mai ceea ce căutăm.

Malone reduse viteza.

– Nu, nu e așa. De cele mai multe ori, totul e rodul întâmplării. Christl scutură din cap.

– Cele mai mari descoperiri ale omului au pornit toate de la o teorie simplă. Uită-te la evoluționism. Doar după ce Darwin și-a formulat conceptele, am început să observăm lucruri care îi susțineau teoria. Copernic a propus un nou mod radical de a privi sistemul solar și când, în cele din urmă, ne-am uitat mai atent, am constatat că avea dreptate. Acum mai bine de cincizeci de ani, nimeni nu credea serios că o civilizație avansată ne-ar fi putut preceda. Această teorie era privită ca un nonsens. Astfel că dovada a fost pur și simplu trecută cu vederea.

– Ce dovadă?

Ea scoase cartea lui Einhard din buzunar.

– Asta.

Martie 800. Carol cel Mare călătorește la nord de Aachen. Până acum nu s-a mai aventurat niciodată spre Marea Galică în acest moment al anului, când vânturile înghețate de la miază-noapte biciuiesc țărmul și pescuitul este slab. Dar insistă să plece în această călătorie. Îl însoțesc împreună cu trei soldați și drumul ține aproape o zi. Odată ajunși, tabăra este stabilită în locul obișnuit, dincolo de dunele care oferă oarecare protecție în fața rafalelor puternice. La trei zile de la sosire se zăresc niște vele și credem că sunt vase scandinave sau o parte a flotei sarazine ce amenință Imperiul la miazănoapte și la miazăzi. Dar în cele din urmă regele scoate chiote de bucurie și așteaptă pe plajă în timp ce vasele își înalță ramele și bărci mai mici vâslesc spre țărm aducându-i pe Veghetori. Uriel, care stăpânește peste Tartar, îi conduce. Cu el sunt Arakiba – care domnește peste spiritele oamenilor –, Raguel – care pedepsește în lumea astrilor –, Danel – care este pus peste cea mai bună parte a omenirii și a haosului – și Sariel – care este pus peste duhuri. Ei poartă pelerine groase, pantaloni îmblăniți și încălțări tot de blană. Părul lor blond este tuns și pieptănat îngrijit. Carol cel Mare îi strânge pe fiecare într-o îmbrățișare fermă. Regele pune multe întrebări, iar Uriel răspunde. Regelui i se îngăduie să urce pe vase, fiecare construit din lemn rezistent și călăfătuît cu smoală, și el se miră cât sunt de robuste. Ni se spune că au fost construite departe de tărâmul lor, acolo unde copacii cresc din abundență. Ei iubesc marea și o înțeleg mult mai bine decât noi. Danel îi prezintă regelui hărțile unor locuri de care noi nu avem știință și ne dezvăluie cum își găsesc calea vasele lor. Danel ne arată o bucăciță de fier ascuțit înfiptă într-o țeapă de lemn, ce plutește într-un vas cu apă și care indică drumul pe mare. Regele vrea să știe cum este posibil și Danel îi explică spunând că metalul este atras într-o anumită direcție, și face semn spre nord. Indiferent cum este întors vasul cu apă, vârful de fier găsește întotdeauna acea direcție. Ei rămân trei zile, iar Uriel și regele vorbesc foarte mult. Eu leg prietenie cu Arakiba, care este ca un sfetnic pentru Uriel, așa cum sunt eu pentru rege. Arakiba îmi vorbește despre tărâmul său, unde focul și gheața trăiesc împreună, iar eu îi spun că mi-ar plăcea să văd acel loc.

– *Veghetori este numele* pe care Einhard l-a dat oamenilor din Civilizația Dintâi, explică ea. *Cei Sfinți* este un alt termen pe care îl utilizează. Atât el, cât și Carol cel Mare îi credeau veniți din Ceruri.

– De unde știm că nu reprezentau o civilizație a cărei existență o cunoaștem deja?

– Ai auzit de vreo populație care să fi folosit un alfabet sau o limbă ca acelea pe care le-ai văzut în cartea Dorotheei?

– Asta nu este o dovadă concludentă.

– Exista vreun neam de oameni ai mării în secolul al nouălea? Doar vikingii. Dar aceștia nu erau vikingi.

– Nu știi cine erau.

– Nu, nu știu. Dar știu sigur că împăratul Carol cel Mare a ordonat să fie îngropată cu el cartea pe care ți-a arătat-o Dorothea. Evident, era foarte importantă, dacă trebuia să fie ascunsă de toată lumea, cu excepția împăraților. Einhard a depus un efort deosebit ca să o țină secretă. E suficient să spun că în ea se găsește adevăratul motiv pentru care naziștii au mers în Antarctica în 1938, iar tații noștri s-au întors acolo în 1971.

Mănăstirea apărău în față, încă luminată în noaptea nemărginită.

– Parchează acolo, spuse ea, iar Malone se conformă.

Tot nu era nimeni pe urmele lor.

Christl deschise portiera.

– Dă-mi voie să-ți arăt ceea ce Dorothea, sunt sigură, nu ți-a arătat.

WASHINGTON, D.C.

8.20 P.M.

Lui Ramsey îi plăcea noaptea. În fiecare zi se înviora pe la ora șase seara, cele mai clare gânduri și acțiunile cele mai reușite fiind elaborate întotdeauna după lăsarea întunericului. Somnul era necesar, deși de obicei nu mai mult de patru-cinci ore – atât cât să-și odihnească mintea fără a pierde timpul. De asemenea, noaptea asigura intimitate, din moment ce era mult mai ușor să afli dacă cineva era interesat de treburile tale la două dimineața, în comparație cu ora două după-amiaza. De aceea se întâlnea cu Diane McCoy doar noaptea.

El locuia într-o modestă reședință din Georgetown pe care o închiria de la un vechi prieten căruia îi plăcea să aibă drept chiriaș un amiral de patru stele. Verifica electronic cele două niveluri ale casei, în căutarea unor eventuale dispozitive de ascultare, cel puțin o dată pe zi – și mai ales înainte ca Diane să vină în vizită.

Fusese norocos că Daniels o alesese pe ea în funcția de consilier pe probleme de securitate națională. Era fără îndoială calificată, cu diplome universitare în relații internaționale și economie mondială, și avea legături politice atât cu stânga, cât și cu dreapta. Provenea de la Departamentul de Stat, ajunsese în poziția actuală cu un an în urmă, ca parte a unei schimbări importante, când cariera lui Larry Daley se terminase brusc. Îl simpatizase pe Daley – un suflet maleabil – însă Diane era mai bună. Inteligentă, ambițioasă și hotărâtă să

stea în cercurile puterii mai mult decât cei trei ani rămași din al doilea mandat al lui Daniels.

Din fericire, el putea să-i ofere acea șansă.

Și ea știa asta.

– Lucrurile se pun în mișcare, zise el.

Stăteau confortabil în camera de zi, unde focul trosnea în șemineul de cărămidă. Afară, temperatura scăzuse spre minus patru grade Celsius. Nu ningeă încă, dar zăpada se apropia.

– Din moment ce nu prea știu care sunt lucrurile acelea, răspunse McCoy, nu pot decât să presupun că sunt bune.

El zâmbi.

– Cum stai cu partea ta de învoială? Poți obține numirea?

– Amiralul Sylvian nu a murit încă. Este grav rănit în urma celui accident de motocicletă, dar are șanse să se recupereze.

– Îl cunosc pe David. Va fi în convalescență luni de zile. Nu va dori ca slujba lui să fie neglijată în acea perioadă. Va demisiona. Făcu o pauză. Dacă nu cumva sucombă înainte.

McCoy zâmbi. Era o blondă calmă, cu înfățișare competentă și ochi care radiau încredere. Îi plăcea asta la ea. Ținută modestă. Simplă. Liniștită. Totuși, a naibii de periculoasă. Stătea pe scaun cu spatele drept și bea un whisky cu sifon.

– Aproape că te cred în stare să proroci moartea lui Sylvian, răspunse ea.

– Și dacă pot?

– Atunci ai fi un bărbat demn de tot respectul.

El râse.

– Jocul pe care suntem pe cale să-l începem nu are reguli, ci doar un singur obiectiv. Să câștigăm. Așa că vreau să mă edific în privința lui Daniels. Va coopera?

– Asta va depinde doar de tine. Știi că nu se numără printre fanii tăi, și totodată îndeplinești toate criteriile pentru acea funcție. Presupunând, bineînțeles, că va exista un post liber.

El îi sesiză suspiciunea. Planul inițial era simplu: să-l elimine pe David Sylvian, să-i obțină postul în Statul-Major General al Statelor

Unite, să funcționeze trei ani în acea poziție, apoi să treacă la faza a doua. Dar trebuia să știe:

– Îți va urma Daniels sfatul?

Ea mai bău puțin din pahar.

– Nu-ți place să nu ai totul sub control, nu-i așa?

– Cui îi place?

– Daniels este președintele. Poate face cum dorește. Dar cred că măsura pe care o va lua în această chestiune depinde de Edwin Davis.

Ramsey nu voia să audă asta.

– Cum ar putea *el* să fie un factor decisiv? Este consilier adjunct.

– Ca mine?

Îi surprinse resentimentul.

– Tu știi ce vreau să spun, Diane. Cum ar putea fi Davis o problemă?

– Asta este punctul tău slab, Langford. Ai tendința să-ți subestimezi dușmanul.

– Cum este Davis dușmanul *meu*?

– Am citit raportul despre *Blazek*. Nimeni cu numele de Davis nu a murit pe acel submarin. L-a mințit pe Daniels. Nu a existat nici un frate mai mare ucis.

– Daniels știa?

Ea făcu din cap semn că nu.

– Nu a citit raportul comisiei de anchetă. Mi-a spus mie s-o fac.

– Îl poți controla pe Davis?

– Așa cum cu înțelepciune ai observat, suntem la același nivel. Are acces liber la Daniels, ca și mine, prin ordinul președintelui. Este Casa Albă, Langford. Nu eu fac regulile.

– Dar consilierul pe probleme de securitate națională? Vreun ajutor de acolo?

– Se află în Europa și nu este la curent cu această situație.

– Crezi că Daniels lucrează direct cu Davis?

– De unde naiba să știu eu? Tot ce știu este că Danny Daniels nu este prost nici măcar o zecime din cât vrea el ca toți ceilalți să creadă că este.

Ramsey privi la ceasul de pe polița șemineului. În curând, eterul avea să fie plin de știrile referitoare la moartea prematură a amiralului David Sylvian, atribuită rănilor suferite într-un tragic accident de motocicletă. A doua zi, un alt deces, în Jacksonville, Florida, putea fi menționat de presa locală. Se întâmplau multe, și ceea ce spunea McCoy îl tulbura.

– De asemenea, implicarea lui Cotton Malone ar putea deveni problematică, adăugă ea.

– Cum? Omul a ieșit din sistem. Vrea doar să afle despre tatăl său.

– Acel raport nu ar fi trebuit să ajungă la el.

Era de acord, dar n-ar fi trebuit să conteze. Wilkerson și Malone erau mai mult ca sigur morți.

– Am folosit această greșeală în avantajul nostru.

– Nu înțeleg deloc cum lucrul acela a fost în avantajul *nostru*.

– Reține doar că a fost.

– Langford, voi ajunge oare să regret asta?

– Ești bine-venită să duci la final mandatul lui Daniels și apoi să pleci să lucrezi pentru vreo companie ce realizează studii de piață și să scrii rapoarte pe care nimeni nu le citește. Fostii angajați ai Casei Albe dau bine la portofoliu și aud că sunt bine plătiți. Poate vreo televiziune te va angaja să scoți frânturi de sunete de zece secunde despre ce fac alți oameni ca să schimbe lumea. Și ei plătesc bine, chiar dacă tu arăți ca un idiot în cea mai mare parte a timpului.

– Cum spuneam, voi ajunge să regret asta?

– Diane, puterea trebuie luată. Nu există altă modalitate de a o obține. Haide, nu mi-ai răspuns. Va coopera Daniels, mă va numi?

– Am citit raportul *Blazek*, repetă ea. De asemenea am făcut câteva cercetări. Erai la bordul lui *Holden* când a mers în Antarctica să caute acel submarin. Tu și alți doi. Forul cel mai înalt a trimis echipa ta sub ordine strict secrete. De fapt, acea misiune este încă strict secretă. Nici măcar nu mă pot informa despre ea. Am descoperit însă că ai coborât pe țărnișă și ai întocmit un raport despre ceea ce ai găsit, pe care l-ai prezentat personal șefului operațiunilor navale. Ce a făcut el cu informația, nimeni nu știe.

Nu am descoperit nimic.

— Ești un mincinos.

El îi cântări atacul. Această femeie era formidabilă — un animal politic cu instincte excelente. Putea fi de ajutor, însă putea face și rău. Așa că schimbă tactica:

— Ai dreptate. Mint. Dar crede-mă, nu vrei să știi ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Nu, nu vreau. Dar orice ar fi, se poate întoarce împotriva ta. Se gândește și el la același lucru timp de treizeci și opt de ani.

— Nu și dacă sunt prevăzător.

Diane păru să-și rețină un val de enervare față de felul lui de a-i evita întrebările.

— Din experiență îți spun, Langford, că trecutul găsește întotdeauna o cale de întoarcere. Cei care nu învață sau nu-și amintesc de asta sunt sortiți să-l repete. Acum ai implicat un fost agent — unul al naibii de bun, așa putea adăuga — care are un interes propriu în această încurcătură. Și Edwin Davis are mână liberă. Habar nu am ce face...

Auzise suficient.

— Te poți ocupa de Daniels?

Ea făcu o pauză, să-i cântărească mai bine mustrarea, apoi răspunse încet:

— Aș zice că totul depinde de prietenii tăi de la Capitol Hill. Daniels are nevoie de ajutorul lor pentru o mulțime de chestiuni. Face exact ceea ce face orice președinte aflat la final. Se gândește la moștenirea pe care o lasă. Are o agendă legislativă, așa că, dacă membrii importanți ai Congresului te vor în Statul-Major General, le va respecta dorința — în schimbul voturilor, bineînțeles. Întrebările sunt simple: Va exista oare un post vacant de ocupat și îi poți tu convinge pe congresmenii influenți?

Ramsey vorbise destul. Mai erau și alte lucruri de făcut înainte de a merge la culcare. Așa că puse capăt întâlnirii într-o notă menită s-o impresioneze pe Diane McCoy:

— Membrii importanți ai Congresului nu doar că-mi vor susține candidatura, o vor cere cu insistență.

MĂNĂSTIREA ETTAL

1.05 A.M.

Malone privi cum Christl Falk deschidea ușa bisericii. În mod clar, familia Oberhauser avea o trecere considerabilă în fața călugărilor. Era miezul nopții, iar ei veneau și plecau după bunul plac.

Biserica opulentă rămăsese slab luminată. Traversară pardoseala întunecată de marmură, numai tocurile pantofilor lor de piele răsunând în ecou de-a lungul interiorului cald. Simțurile lui erau în alertă. Învățase că în timpul nopții, bisericile europene pustii aveau tendința de a aduce necazuri.

Intrară în sacristie și Christl se îndreptă direct spre portalul care ducea în jos, spre măruntaiele mănăstirii. La baza scărilor, ușa din capătul îndepărtat al coridorului era întredeschisă.

El o apucă de braț și scutură din cap, semnalând că trebuia să avanseze cu mai multă precauție. Strânse în mână pistolul din telecabină și se țină aproape de zid. La capătul holului, cercetă atent încăperea.

Totul era vraiște.

— Poate sunt supărați călugării? sugeră el.

Pietrele și sculpturile din lemn zăceau împrăștiate pe jos, exponatele în totală dezordine. Mesele din partea îndepărtată fuseseră răsturnate. Se scotocise și în cele două dulapuri.

Apoi, Malone văzu cadavrul.

Femeia din telecabină. Nu existau urme vizibile sau sânge, dar sesiză un miros familiar în aerul stătut.

– Cianură.

– A fost otrăvită?

– Uită-te la ea. Și-a înghițit limba.

El o văzu că nu voia să se uite la cadavru.

– Nu le suport, explică ea. Cadavrele.

Christl era tot mai indispusă, așa că el o întrebă:

– Ce am venit să vedem?

Încercând să-și țină în frâu emoțiile, răscoli dezordinea cu privirea.

– Au dispărut. Rocile din Antarctica pe care le-a descoperit bunicul. Nu mai sunt aici.

Nici el nu le văzuse.

– Sunt importante?

– Au pe ele același scris ca și cărțile.

– Spune-mi ceva ce nu știu.

– Nu este bine, murmură ea.

– Ai dreptate. Călugării vor fi cam supărați, indiferent de patronajul familiei tale.

Ea era clar amețită.

– Am venit să vedem doar rocile? se interesă el.

Christl scutură din cap.

– Nu. Ai dreptate. Mai este și altceva. Pășii spre unul din cele două dulapuri vesel decorate, cu ușile și sertarele deschise, și privi înăuntru. Vai de mine!

Malone se apropie și văzu că în tăblia din spate se căsca o gaură suficient de largă încât să pătrundă o mână prin ea.

– Bunicul și tata își țineau aici hârtiile.

– Lucru pe care și altcineva pare să-l fi cunoscut.

Ea își vârî mâna înăuntru.

– E gol.

Apoi o luă spre ușă.

– Unde te duci? întrebă el.

– Trebuie să ne grăbim. Sper doar că nu este prea târziu.

Ramsey stinse luminile de la parter și urcă scările spre dormitor. Diane McCoy plecase. Luase de mai multe ori în considerare extinderea colaborării lor. Femeia avea un corp senzual și o minte sclipitoare. Dar el decisese că nu era o idee bună. Câți oameni aflați la putere nu fuseseră distruși de un fund atrăgător? Prea mulți ca să și-i mai amintească pe toți, și nu avea de gând să ajungă pe această listă.

În mod evident, McCoy era îngrijorată din cauza lui Edwin Davis. El îl știa pe Davis. Cu mulți ani în urmă, cărările lor se intersectaseră la Bruxelles cu Millicent, o femeie de care el se bucurase, și încă de multe ori. Și ea era sclipitoare, tânără și pasională. Dar și...

– Însărcinată, spuse Millicent.

El o auzise de prima dată.

– Și ce vrei să fac eu acum?

– Să te căsătorești cu mine ar fi o idee bună.

– Dar nu te iubesc.

Ea râse.

– Ba da. Doar că nu vrei să recunoști.

– Nu, chiar nu te iubesc. Îmi place să mă culc cu tine. Îmi place să te ascult povestindu-mi despre ce se întâmplă la birou. Îmi place să-ți descopăr inteligența. Dar nu vreau să mă căsătoresc cu tine.

Ea se ghemui mai aproape de el.

– Ți-ar fi dor de mine dacă aș pleca.

El era uimit să constate cum unor femei aparent inteligente le păsa atât de puțin de propria demnitate. O lovise pe aceasta de prea multe ori ca să mai țină socoteala, și cu toate astea niciodată nu fugise, de parcă aproape că îi plăcea. O merita. O dorea. În acest moment, câțiva pumni le-ar prinde bine amândurora, însă el decisese că răbdarea l-ar fi ajutat mai mult, așa că o ținu într-o îmbrățișare strânsă și îi spuse șoptit:

– Ai dreptate. Mi-ar fi dor de tine.

În mai puțin de o lună, ea era moartă.

Peste o săptămână plecase și Edwin Davis.

Millicent îi spusese cum Davis venea întotdeauna când ea îl chema și o ajuta să treacă peste atitudinea lui de permanentă respingere.

De ce îi mărturisea asemenea lucruri, nu putea decât să ghicească. Spera că, informându-l, l-ar fi putut împiedica să o mai rănească. Și totuși o făcea întotdeauna, iar ea îl ierta de fiecare dată. Davis nu spusese niciodată nimic, dar Ramsey văzuse de multe ori ură în ochii tânărului – împreună cu frustrarea care izvora din totala sa incapacitate de a pune capăt acestei situații. Pe atunci, Davis era un angajat de rang inferior al Departamentului de Stat, trimis în una dintre primele misiuni în străinătate, slujba sa fiind să rezolve problemele, nu să le creeze – să-și țină gura închisă și urechie ciulite. Dar acum Edwin Davis era consilier adjunct pe probleme de securitate națională al președintelui Statelor Unite. Alte vremuri, alte reguli. „Are acces liber la Daniels, ca și mine, prin ordinul președintelui.” Asta spusese McCoy. Avea dreptate. Indiferent ce punea la care Davis, avea legătură cu el. Nu exista nici o dovadă care să-i susțină concluzia, doar o senzație, una de care învățase cu mult timp în urmă să nu se îndoiască niciodată.

Deci era posibil ca eliminarea lui Edwin Davis să fie necesară. La fel ca în cazul lui Millicent.

Wilkerson mergea cu greu prin zăpadă spre locul în care Dorothea Lindauer își parcase mașina. Autoturismul său încă ardea încet. Ea nu părea preocupată de distrugerea casei, deși, după cum îi spusese cu câteva săptămâni în urmă, aceasta aparținuse familiei sale încă de la jumătatea secolului al nouăsprezecelea.

Lăsaseră cadavrele printre dărâmături. „Ne vom ocupa de ele mai târziu”, îi spusese Dorothea. Alte chestiuni necesitau atenția lor imediată.

Căra ultima cutie de la Füssen și o așeză în portbagaj. Se săturase de frig și de zăpadă. Lui îi plăceau soarele și căldura. S-ar fi descurcat mult mai bine ca roman decât ca viking.

Deschise portiera mașinii și își urcă la volan trupul obosit. Dorothea stătea deja pe locul din dreapta.

– Fă-o, îl îndemnă ea.

Își privi ceasul fosforescent și calculă diferența de fus orar. Nu dorea să dea acel telefon.

– Mai târziu.

– Nu. Trebuie să știe.

– De ce?

– Bărbații de soiul lui trebuie să fie smulși din starea de echilibru. În felul acesta va face greșeli.

Era sfâșiat între confuzie și spaimă.

– Tocmai am scăpat fără să fiu ucis. Nu am chef de așa ceva.

Ea îi atinse brațul.

– Sterling, ascultă-mă. Lucrurile s-au pus în mișcare. Nu mai este cale de întoarcere. Spune-i.

El de-abia îi putea distinge trăsăturile feței în întuneric, dar în minte îi vizualiză cu ușurință frumusețea intensă. Era una dintre cele mai uimitoare femei pe care le cunoscuse vreodată. Și inteligentă. Ea prezisese corect că Langford Ramsey era un șarpe.

Și, de asemenea, tocmai îi salvase viața.

Așa că își caută telefonul și tastă numărul. Îi furniză operatoarei codul său de securitate și parola zilei, apoi îi spuse ce dorea.

Două minute mai târziu, Langford Ramsey preluă legătura.

– Este foarte târziu acolo unde ești, rosti amiralul pe un ton prietenos.

– Jigodie nenorocită. Ești un rahat mincinos.

Un moment de liniște, apoi:

– Presupun că există un motiv pentru care i te adresezi astfel unui ofițer superior.

– Am supraviețuit.

– La ce ai supraviețuit?

Tonul ironic îl derută. Dar de ce n-ar minți Ramsey?

– Ai trimis o echipă să mă lichideze.

– Te asigur, domnule comandor, că dacă te-aș vrea mort, ai fi. Ar trebui să fii mai preocupat de găsirea persoanei care se pare că te vrea mort. Poate *Frau Lindauer*? Te-am trimis să intri în contact, să o cunoști mai bine, să afli ceea ce doream să știu.

– Și am făcut exact ceea ce mi-ai ordonat. Voiam steaua aia blestemată.

– Și o vei avea, așa cum ți-am promis. Dar ai realizat ceva?

În liniștea din interiorul mașinii, Dorothea îl auzise pe Ramsey. Înșfăcă telefonul și strigă:

– Ești un mincinos, domnule amiral. Dumneata ești cel care îl vrea mort. Și aș zice că a realizat foarte multe.

– *Frau* Lindauer, ce bine că reușesc în cele din urmă să vorbesc cu dumneata, răzbătu glasul lui Ramsey din receptor.

– De ce-ți stârnesc un asemenea interes, aș vrea să știu?

– Nu dumneata, ci familia dumitale.

– Ai aflat despre tatăl meu, nu-i așa?

– Sunt familiarizat cu situația.

– Cunoști motivul pentru care se găsea la bordul aceluia submarin.

– Întrebarea este de ce ești dumneata așa de interesată. Familia dumitale cultivă surse în interiorul marinei de ani de zile. Credeți că nu știam lucrul acesta? Pur și simplu v-am trimis una.

– Am fost convinși că ni se ascundeau informații.

– Din nefericire, *Frau* Lindauer, nu vei cunoaște niciodată răspunsul.

– Să nu te bazezi pe asta.

– Ce bravadă. Voi fi nerăbdător să văd dacă poți duce la îndeplinire această fanfaronadă.

– Ce-ar fi să răspunzi la o întrebare?

Ramsey chicoti.

– Bine, una singură.

– Este ceva de găsit acolo?

Wilkerson rămase cu gura căscată. Ceva de găsit unde?

– Nici nu-ți poți imagina, îi replică Ramsey.

Și convorbirea se întrerupse.

Dorothea îi dădu telefonul. Wilkerson trepida de curiozitate:

– Ce ai vrut să spui? Ceva de găsit acolo.

Ea se așează confortabil pe banchetă. Zăpada se așternea pe caroseria mașinii.

— Mi-era teamă de asta, murmură ea. Din nefericire toate răspunsurile sunt în Antarctica.

— Ce cauți?

— Trebuie să citesc ce se află în portbagaj înainte de a-ți putea da explicații. Nu sunt sigură încă.

— Dorothea, dau cu piciorul la întreaga mea carieră, la întreaga mea viață pentru asta. L-ai auzit pe Ramsey. S-ar putea ca nu el să fi fost pe urmele mele.

Ea stătea nemișcată.

— Ai fi mort în momentul ăsta dacă nu eram eu. Își întoarse capul spre el. Viața ta este acum legată de a mea.

— Trebuie să o repet. Ai un soț.

— Eu și Werner am terminat-o. Am fost împreună mult timp. Acum nu suntem decât eu și cu tine.

Avea dreptate, și el știa asta. Situația îl deranja, dar în același timp îl și excita.

— Ce ai de gând să faci? o întrebă el.

— Foarte multe pentru noi amândoi, sper.

BAVARIA

Malone cerceta castelul prin geamul parbrizului, edificiul masiv atârând parcă de un versant abrupt. Ferestrele elegante ale foișoarelor, prevăzute cu montanți și lucarne, străluceau în noapte. Lămpile cu halogen proiectau asupra zidurilor exterioare o suavă frumusețe medievală. Îi trecu fulgerător prin minte ceva ce spusese odată Luther despre o altă citadelă germană: *O cetate puternică este Dumnezeuul nostru, un bastion ce niciodată nu se prăbușește.*

Își conducea mașina închiriată, având-o pe Christl Falk pe locul din dreapta. Plecaseră în grabă de la Mănăstirea Ettal și se cufundaseră adânc în pădurile bavareze înghețate, străbătând o autostradă lipsită de orice trafic. În cele din urmă, după o călătorie de patruzeci de minute, apăru castelul, iar Malone trecu de poartă, parcând într-o curte interioară. Deasupra, pe un cer albastru ca cerneala, strălucea o tapiserie de stele scânteietoare.

— Aceasta este casa noastră, explică Christl în timp ce coborau din mașină. Domeniul Oberhauser. Reichshoffen.

— Speranță și imperiu, traduse el. Interesant nume.

— Mottoul familiei noastre. Suntem aici, pe acest deal, de mai bine de șapte sute de ani.

El cercetă decorul ordonat într-un aranjament minuțios, neutru în culoare și întrerupt doar de petele de zăpadă răspândite pe roca antică.

Ea se întoarce, dar Malone o apucă de încheietura mâinii. Femeile frumoase erau dificile, iar această străină era într-adevăr splendidă. Mai grav, îl manipula, și el știa asta.

– De ce te numești Falk, nu Oberhauser? întrebă el, încercând să o descumpănească.

Privirea ei îi căzu pe braț. Îi dădu drumul din strânsoare.

– O căsătorie care a fost o greșeală.

– Sora ta. Lindauer. Este încă măritată?

– Este, deși nu știi dacă asta se poate numi căsnicie. Lui Werner îi plac banii ei, iar ei îi place să fie căsătorită. Îi dă o scuză pentru a-și ține amanții la o distanță respectabilă.

– Ai de gând să-mi spui de ce voi două nu sunteți în relații bune? Christl zâmbi, ceea ce-i amplifică putera de seducție.

– Asta depinde dacă te hotărăști să mă ajuți sau nu.

– Știi de ce sunt aici.

– Tatăl tău. De asta sunt și eu aici.

El avea unele îndoieli, dar decise să nu mai tragă de timp.

– Atunci hai să vedem ce este așa de important.

Pătrunseră printr-o intrare boltită. Atenția lui Malone fu atrasă de o tapiserie uriașă care împodobește peretele îndepărtat. Un alt desen straniu, de data aceasta brodat în fir de aur pe un fond maro și bleumarin.

Ea îi observă interesul.

– Blazonul familiei noastre.

Îl studie cu atenție. O coroană menținută în echilibru peste imaginea clasică a unui animal – poate un câine sau o pisică, greu de spus – strângând în fălci ceea ce părea a fi un rozător.

— Ce semnifică?

— N-am primit niciodată o explicație plauzibilă. Dar unuia dintre strămoșii noștri i-a plăcut, așa că a ordonat brodarea tapiseriei și atârnarea ei aici pe perete.

De afară se auzi zgomotul unui vehicul ce intra impetuos în curte. Aruncă o privire prin ușa întredeschisă și văzu un bărbat coborând dintr-un Mercedes sport cu o armă automată în mână.

Îl recunosc.

Același din camera sa de la Posthotel, de mai devreme.

Ce dracu'?

Individul puse arma în poziție de tragere.

Cu repeziciune o împinse pe Christl înapoi, în timp ce rafalele șuierară prin cadrul ușii și distruseră o masă de lângă peretele opus. Sticla unei pendule din apropiere se sfărâmă. Avansară în grabă, Christl deschizând calea. Alte gloanțe mușcară din zidul din spatele lui.

Malone înșfăcă pistolul în momentul în care dădură colțul și o luară la goană pe un hol scurt ce dădea într-o sală imensă.

Iscodi rapid împrejurimile și observă o încăpere dreptunghiulară ornamentată cu șiruri de coloane ce se ridicau pe cele patru laturi, având galerii lungi deasupra și dedesubt. În colțul cel mai îndepărtat, slab iluminat de aplici cu incandescență, atârna simbolul primului Imperiu German — un steag negru, roșu și auriu împodobit cu un blazon reprezentând o acvilă. Sub el se deschidea gura neagră a unui șemineu de piatră, destul de largă încât să cuprindă mai mulți oameni stând în picioare.

— Să ne despărțim, spuse ea. Tu ia-o în sus.

Înainte ca el să poată obiecta, Christl se avântă în întuneric.

El observă o scară ce ducea la galeria de la primul etaj și se îndreptă ușor spre prima treaptă. Bezna îi amorțea ochii. Peste tot erau nișe, spații goale și obscure unde, se temea el, puteau sta în așteptare alți inamici.

Se urcă târâș pe scară și intră în galeria de sus, încercând să se adapteze la întuneric și ținându-se la vreo doi metri de balustradă. O umbră pătrunse în sala de jos, luminată din spate de un bec aflat

pe coridorul din urma sa. Optsprezece scaune erau aliniate în jurul unei mese masive. Spătarele lor aurite stăteau aliniate, asemenea soldaților în rând, cu excepția a două, sub care probabil se târâse Christl, din moment ce nu era de găsit nicăieri.

Un hohot de râs tulbură liniștea.

— Ești mort, Malone.

Fascinant. Omul acela îi cunoștea numele.

— Vino să mă prinzi, răspunse el, știind că sala avea să genereze un ecou, făcând imposibilă localizarea sa cu precizie.

Îl văzu pe intrus cum cerceta întunericul, examinând arcadele și studiind soba de teracotă dintr-un colț, masa enormă și candelabrul de alamă care domina sala.

Malone trase în jos un foc de armă.

Glonțul nu nimeri ținta.

Pașii se precipitară spre scară.

Malone se avântă înainte, dădu colțul și încetini când ajunse în galeria opusă. Din spatele lui nu se auzea nici un zgomot, dar omul cu arma era în mod cert acolo.

Privi în jos spre masă. Două scaune erau ieșite din rând. Altul se răsturnă pe spate și se izbi de pardoseală, cu o bufnitură răsunătoare în toată încăperea.

O rafală de focuri de armă trasă din galeria de deasupra se abătu în jos și distruse blatul mesei. Din fericire, lemnul gros făcu față asaltului. Malone trase și el câteva focuri de-a lungul galeriei, spre zona unde întrezărise scânteile de la gura armei. Acum, împușcăturile se îndreptau spre el, ricoșând în piatra din spatele său.

Ochii lui cercetară întunericul, străduindu-se să-l dibuiască pe atacator. Încercase să-i distragă atenția printr-un strigăt, dar Christl Falk, intenționat sau nu, îi zădărniciise efortul. În spatele lui, alte nișe întunecate se aliniau de-a lungul peretelui. În față era la fel de sumbru. Surprinse mișcare pe partea opusă — o siluetă îndreptându-se spre el. Rămase învăluit în obscuritate, se ghemui și continuă să se târască, luând-o la stânga ca să traverseze latura scurtă a sălii.

Ce se întâmpla? Omul acesta venise pentru el.

Christl apăru deodată în centrul încăperii, stând în lumina slabă. Malone nu-și dădu în vileag poziția. În schimb, rămase în umbră, luă în brațe o coloană și privi atent dincolo de marginea acesteia.

– Arată-te! strigă Christl Falk.

Nici un răspuns.

Malone își abandonează poziția și se deplasează mai repede, încercând să schimbe direcția și să ajungă în spatele omului înarmat.

– Uite, mă îndepărtez. Dacă vrei să mă oprești, știi ce trebuie să faci.

– Nu-i deloc inteligent, răspunse un glas de bărbat.

Malone se opri la un alt colț. În față, la mijlocul galeriei se afla atacatorul, care se uita în altă parte. Malone aruncă o privire rapidă în jos și o văzu pe Christl stând încă acolo.

În ciuda tensiunii, își păstră sângele rece.

Umbra din față sa ridică arma.

– El unde este? o întrebă intrusul.

Dar ea nu răspunse.

– Malone, arată-te sau o omor pe loc.

Cotton înaintă târându-se cu arma pregătită și anunță:

– Sunt chiar aici.

Pușca atacatorului rămase îndreptată în jos.

– O pot uide pe *Frau Lindauer*, spuse el calm.

Malone observă eroarea, dar îi puse în vedere:

– Te voi împușca cu mult înainte să poți apăsa pe trăgaci.

Bărbatul păru să cântărească dilema și se întoarse încet spre el. Apoi, mișcările sale se accelerară pe măsură ce încercă să îndrepte spre el arma automată și să apese pe trăgaci în același timp. Gloanțele şuierară prin sală. Malone era pe punctul de a trage și el, când o altă rafală lovi zidurile.

Capul bărbatului se dădu pe spate în timp ce tirul se opri.

Corpul său căzu peste balustradă.

Picioarele i se balansară în gol.

Strigătul ascuțit și plin de groază fu redus la tăcere când agresorul se prăbuși la pământ.

Malone își lăsa arma în jos.

Bărbatul nu mai avea creștetul capului.

Se apropie de balustradă.

Dedesubt, de o parte a lui Christl Falk stătea un bărbat înalt și slab cu o pușcă îndreptată în sus. De cealaltă parte era o femeie bătrână care îi spuse:

– Apreciem distragerea atenției, *Herr* Malone.

– Nu era nevoie să-l împușcați.

Bătrâna făcu un semn, iar celălalt bărbat coborî țeava armei.

– Eu am crezut că era, răspunse aceasta.

Malone coborî la parter. Celălalt bărbat și femeia vârstnică stăteau tot lângă Christl Falk.

— Acesta este Ulrich Henn, spuse Christl. Lucrează pentru familia noastră.

— Și cu ce se ocupă?

— Are în grijă acest castel, interveni bătrâna. Este șambelan-șef.

— Iar dumneavoastră cine sunteți? întrebă el.

Sprâncenele ei se ridicară în semn de amuzament și pe chip i se lăți un zâmbet cu dinții unui dovleac scobit de Halloween. Era nefiresc de costelivă, cu o înfățișare aproape ca de pasăre, și părul blond, încărunțit. Vene bogat ramificate îi brăzdau brațele fusiforme, iar încheieturile erau presărate cu pete hepatice.

— Eu sunt Isabel Oberhauser.

Deși buzele păreau să-i ureze bun venit, ochii erau neconvingători.

— Și ar trebui să fiu impresionat?

— Sunt matriarha acestei familii.

El făcu semn spre Ulrich Henn.

— Dumneavoastră și angajatul dumneavoastră tocmai ați omorât un om.

— Care mi-a intrat ilegal în casă cu o armă, încercând să vă omoare pe tine și pe fiica mea.

— Și s-a întâmplat pur și simplu să aveți o carabină la îndemână, împreună cu persoana capabilă să zboare țeasta unui om de la o distanță de cincisprezece metri, într-o sală slab luminată.

– Ulrich este un trăgător de elită.

Henn nu spuse nimic. În mod evident își cunoștea locul.

– Nu am știut că erau aici, se scuză Christl. Aveam impresia că mama este plecată. Dar când i-am văzut pe ea și pe Ulrich intrând în sală, i-am făcut lui semn să fie pregătit, în timp ce eu îi distrăgeam atenția atacatorului.

– O mișcare prostescă.

– Se pare că a funcționat.

Căpăta informații noi despre această femeie. Să stai în fața armelor presupune multă îndrăzneală. Dar nu se putea decide dacă era inteligentă, curajoasă sau proastă.

– Nu cunosc prea mulți intelectuali care să facă ceea ce ai făcut tu. Se întoarse spre cealaltă reprezentantă a familiei Oberhauser. Aveam nevoie de atacator în viață. Îmi cunoștea numele.

– Și eu am observat asta.

– Am nevoie de niște răspunsuri, nu de și mai multe enigme, și ceea ce ați făcut a complicat o situație deja compromisă.

– Arată-i, îi zise Isabel fiicei sale. După aceea, *Herr* Malone, noi doi putem discuta între patru ochi.

El o urmă pe Christl înapoi în foaierul principal, apoi la etaj într-unul dintre dormitoare unde, într-un colț îndepărtat, o sobă de teracotă colosală, purtând data 1651, se înălța până la tavan.

– Aceasta a fost camera bunicului și a tatălui meu.

Ea intră într-un alcov, unde o bancă decorativă ieșea în afară sub o fereastră montantă.

– Strămoșii mei, care au construit Reichshoffen în secolul al treisprezecelea, se temeau cel mai mult să fie prinși în capcană. Așa că fiecare cameră avea cel puțin două ieșiri – aceasta nu face excepție. De fapt, era cel mai înalt grad de securitate pe care îl putea avea la vremea aceea.

Christl apăsă pe unul dintre rosturile de mortar și o secțiune a peretelui se deschise, dezvăluind o scară în spirală ce șerpuia în jos în sensul invers acelor de ceasornic. Când atinse un comutator, câteva lămpi de mică putere iluminară întunericul.

Malone o urmă înăuntru. La baza scării, ea atinse un alt întreprător.

El remarcă aerul. Uscat, călduț, un climat controlat. Pardoseala era din plăci de ardezie gri, separate prin linii subțiri de ciment negru. Pereții groși de piatră, tencuiți și zugrăviți tot în gri, purtau mărturia că fuseseră desprinși dintr-un strat solid de rocă cu secole în urmă.

Încăperea constituia punctul de plecare îl unei traiectorii șerpuite, o cameră deschizându-se într-o alta, formând decorul pentru niște obiecte neobișnuite. Erau steaguri germane, flamuri naziste, chiar și replica unui altar SS gata pregătit pentru ceremoniile de numire a copiilor, despre care el știa că erau des întâlnite în anii 1930. Nenumărate figurine, un set cu soldați de jucărie așezați pe o hartă colorată a Europei de la începutul secolului XX, căști naziste, săbii, pumnale, uniforme, caschete, jachete impermeabile, pistoale, puști, colane, banduliere, inele, bijuterii, mănuși de protecție și fotografii.

— Iată cum și-a petrecut timpul bunicul meu după război, colecționând obiecte.

— Este ca un muzeu nazist.

— Discreditarea lui Hitler l-a rănit profund. Îl slujise bine pe ticălos, dar nu putuse înțelege niciodată că nu însemnase nimic pentru național-socialiști. Timp de șase ani, până când s-a terminat războiul, a încercat prin toate mijloacele posibile să-și recâștige favorurile pierdute. A strâns toate astea până în anii 1950, când și-a pierdut mințile cu totul.

— Asta nu explică de ce familia le-a păstrat.

— Tatăl meu și-a respectat tatăl. Iar noi venim rareori aici.

Îl conduse spre o casetă prevăzută cu un capac de sticlă. Făcu semn spre un inel de argint aflat înăuntru, cu runele SS ștanțate într-un fel pe care Malone nu-l mai văzuse înainte. Cursive, aproape aplecate.

— Sunt în adevărata formă germanică, ca pe anticele scuturi scandinave. O alegere adecvată, căci aceste inele erau purtate doar de cei din Ahnenerbe. Christl îi atrase atenția asupra altui obiect din casetă: insigna cu semnul runic Odel și cu svastica cu brațe scurte a fost, de asemenea, doar pentru Ahnenerbe. Bunicul le-a creat. Acul de

cravată este special – o reprezentare a lui Irmînsul¹ sau a Copacului Vieții la saxoni. Se presupune că stătea în vârful Rocilor Soarelui de la Detmold și că a fost distrus de însuși Carol cel Mare, fapt care a declanșat lungile războaie dintre saxoni și franci.

– Vorbești despre aceste relicve aproape cu venerație.

– Da? părea mirată.

– De parcă înseamnă ceva pentru tine.

Christl ridică din umeri.

– Sunt doar rămășițe ale trecutului. Bunicul a pus bazele societății Ahnenerbe din motive pur culturale, dar a evoluat în ceva cu desăvârșire diferit. Institutul pentru Cercetări Științifice în Domeniul Militar a efectuat experimente de neconceput pe prizonierii de război din lagărele de concentrare. Camere de vid, hipotermie, testarea coagulării sângelui. Lucruri oribile. Departamentul de Studii aplicate al organizației a creat o colecție de oase evreiești de la bărbații și femeile care au fost uciși. În cele din urmă, câțiva membri din Ahnenerbe au fost spânzurați pentru crime de război. Și mai mulți au mers la închisoare. A devenit o rușine.

Malone o privi atent.

– Bunicul n-a participat la nici una dintre aceste fapte odioase, continuă ea citindu-i gândurile. Toate s-au petrecut după ce el a fost dat afară și batjocorit în public. Făcu o pauză. La mult timp după ce el s-a condamnat pe sine însuși la reclusiune în această mănăstire, unde a trudit de unul singur.

Lângă flamura Ahnenerbe era atârnată o tapiserie ce reprezenta același Copac al Vieții de pe acul de cravată. Scrisul din partea de jos îi atrase atenția: NICI UN POPOR NU TRĂIEȘTE MAI MULT DECÂT DOVEZILE LĂSATE DE PROPRIA CULTURĂ.

Ea îi observă interesul.

– Bunicul credea în această afirmație.

– Tu crezi?

¹ Stâlp sub forma unui trunchi de copac despre care se crede că avea un rol important în păgânismul germanic al saxonilor. (n.tr.)

Christl încuviință.

— Și eu.

El încă nu pricepea de ce familia Oberhauser păstrase această colecție într-o cameră climatizată, fără vreun fir de praf. Dar putea înțelege unul dintre motivele declarate de ea. Și el își respecta tatăl. Deși acesta fusese absent în cea mai mare parte a copilăriei sale, Malone își amintea de momentele pe care le petrecuseră împreună aruncând mingea de baseball, înotând sau trebăluind pe lângă casă. Fusese furios ani de-a rândul după moartea tatălui său, fiindcă i se refuzase ceea ce prietenii săi, având ambii părinți, luau ca pe un lucru lipsit de importanță. Mama sa nu-l lăsase niciodată să-și uite tatăl, dar pe măsură ce crescuse, ajunsese să creadă că memoria ei s-ar fi putut estompa. Să fii soția unui militar din Forțele Navale era o sarcină dificilă — exact așa cum căsnicia cu un membru al Magellan Billet se dovedise în cele din urmă o corvoadă prea grea pentru fosta sa nevastă.

Christl îl conduse printre exponate. Fiecare pas mai dezvăluia o părticică din pasiunea lui Hermann Oberhauser. Se opri în dreptul unui dulap de lemn vopsit într-un stil vesel, similar celui de la mănăstire. Din interiorul unuia dintre sertarele acestuia, scoase o pagină încastrată într-un înveliș de plastic dur.

— Acesta este originalul ultimului testament al lui Einhardt, găsit de bunicul. O copie era la mănăstire.

El studie pergamentul, cu scrisul compact în latină și cu cerneala decolorată spre un gri palid.

— Pe verso este traducerea în germană, adăugă ea. Paragraful final este cel important.

În viață, mi-am dat jurământul de credință preacucernicei Maiestăți Carol, împărat și august, care mi-a cerut să nu fac nici o mențiune legată de Tartar. Cu mult timp în urmă, o relatare completă a lucrurilor pe care le știu a fost plasată cu venerație lângă Maiestatea Sa Carol în ziua în care și-a sfârșit zilele. Dacă acel mormânt sacru va fi vreodată deschis, acele pagini să nu fie depășite,

nici mutate, ci să știți că Maiestatea Sa Carol a dat poruncă să-i fie încredințate sfântului împărat ce va deține coroana în acel moment. Citirea acelor adevăruri ar dezvălui multe și, după o îndelungată chibzuință pe seama pietății și a prudenței, mai ales de când am fost martor la felul în care Maiestatea Sa Ludovic a înjosit eforturile mărețe ale tatălui său, am hotărât acele cuvinte să fie citite numai după aflarea altor două adevăruri. Prin prezenta îl încredințez pe primul fiului meu, care este instruit să-l ocrotească pentru fiul său și pentru fiul ce va veni după el și tot așa pe veșnicie. Păzește-l ca pe bucuria ochilor, căci este scris în limba Bisericii și ușor de înțeles, însă mesajul nu este complet. Al doilea, care va îngădui pătrunderea deplină a înțelepciunii Cerurilor ce așteaptă în cripta Maiestății Sale Carol, izvorăște din noul Ierusalim. Revelațiile vor fi limpezi odată ce taina celui loc minunat va fi dezlegată. Înfăptuiește această căutare invocând desăvârșirea îngerului la sanctificarea Maiestății Sale. Însă doar aceia care iubesc deopotrivă tronul lui Solomon și frivolitatea romană își vor găsi calea spre Ceruri. Vă previn, nici eu și nici Cei Sfinți nu avem răbdare cu neștiința.

— Despre asta ți-am vorbit, spuse ea. *Karl der Große Verfolgung*. În căutarea lui Carol cel Mare. Este ceea ce trebuie să descifrăm. Este ceea ce nu au reușit să găsească Otto al III-lea și toți sfinții împărați romano-germani de după el. Descifrarea acestei enigme ne va duce la scopul pentru care s-au dus tații noștri în Antarctica.

Malone scutură din cap.

— Ai spus că bunicul tău a adus de acolo diverse lucruri. În mod evident, el a descifrat-o. Nu a lăsat răspunsul?

— Nu a lăsat nici o însemnare despre descoperirile sale. Așa cum am mai spus, a devenit senil și după aceea nu a mai fost de nici un ajutor.

— Și de ce acum este așa de important?

Christl ezită înainte de a-i răspunde.

— Nici bunicului și nici tatălui meu nu le-a păsat prea mult de afaceri. Lumea era cea care-i interesa. Din nefericire, bunicul a trăit într-o epocă în care ideile controversate erau interzise. Așa că a fost

forțat să cerceteze de unul singur. Tata a fost un visător irecuperabil care nu poseda capacitatea de a realiza ceva în viață.

– Totuși, a reușit să ajungă în Antarctica la bordul unui submarin american.

– Lucru care ridică o întrebare.

– De ce era guvernul american atât de interesat încât să-l trimită la bordul aceluia submarin?

Cotton știa că situația se putea explica în parte prin vremurile de atunci. În anii 1950, 1960 și 1970, America a întreprins mai multe investigații neconvenționale, în domenii cum ar fi activitatea paranormală, percepția extrasenzorială, controlul minții, OZN-urile. Fiecare unghi a fost explorat în speranța de a găsi ceva cu care să-i depășească pe sovietici. Fusesse expediția din Antarctica una dintre acele încercări neobișnuite?

– Speram, mărturisi ea, că tu ne-ai putea ajuta să dăm un răspus.

El aștepta însă o clarificare. Așa că întrebă din nou:

– De ce toate acestea sunt importante astăzi?

– Au o semnificație extraordinară. De fapt, ar putea literalmente să ne schimbe lumea.

În spatele lui Christl apăru mama sa. Bătrâna se deplasa ușor spre locul în care stăteau ei, pașii ei încordați nescotând nici măcar un sunet.

– Lasă-ne, îi ordonă fiicei sale.

Christl plecă, fără nici un cuvânt.

Malone rămase nemișcat, ținând în mână testamentul lui Einhard.

Isabel anunță:

– Noi doi avem niște chestiuni de discutat.

JACKSONVILLE, FLORIDA

1.20 A.M.

Charlie Smith aştepta peste drum. O ultimă misiune înainte ca programul de lucru din noaptea aceea să se încheie.

Căpitanul comandor Zachary Alexander, pensionar al marinei americane, îşi petrecuse ultimii treizeci de ani nefăcând altceva decât să se plângă. De inimă. Splină. Ficat. Oase. Nici o parte a corpului nu-i scăpase fără să fie investigată amănunţit. Cu doisprezece ani înainte căpătase convingerea că avea nevoie de o apendictomie, până când un doctor i-a amintit că apendicele îi fusese îndepărtat cu zece ani mai devreme. Fumător al unui pachet de ţigări pe zi în trecut, fusese sigur cu trei ani în urmă că suferea de cancer la plămâni, dar testele succesive nu confirmaseră nimic. Recent începuse să-l obsedeze cancerul de prostată, şi petrecuse săptămâni întregi încercând să-i lămurească pe specialişti că era extrem de bolnav.

În acea seară aveau să se termine însă toate îngrijorările medicale ale lui Zachary Alexander.

Fusese dificil de ales cea mai bună modalitate de îndeplinire a misiunii. Din moment ce practic fiecare parte a corpului lui Alexander fusese testată în detaliu, un deces de natură patologică ar fi ridicat aproape sigur semne de întrebare. Violenţa era total scoasă din discuţie, căci asta atrăgea atenţia întotdeauna. Însă dosarul lui Alexander indica:

Locuiește singur. Plictisită de lamentările neîncetate, soția a divorțat de el cu ani în urmă. Copiii rareori îl vizitează, îi calcă pe nervi și pe ei. Nu este niciodată vizitat de vreo femeie. Consideră sexul dezgustător și infecțios. Declară că s-a lăsat de fumat cu ani în urmă, dar în majoritatea nopților, și de obicei în pat, savurează câte un trabuc. O marcă tare, de import, comandată special printr-o tutungerie din Jacksonville (adresa la final). Fumează cel puțin unul pe zi.

Această picanterie fusese suficientă ca să-i aprindă imaginația lui Smith și, cuplând-o cu alte câteva elemente din dosar, el născoci în cele din urmă modalitatea prin care Zachary Alexander avea să moară.

Smith zburase de la Washington, D.C. la Jacksonville cu o cursă de seară, apoi urmasse instrucțiunile din dosar și parcase la vreo patru sute de metri de casa lui Alexander. Își puse o vestă de blugi, înșfăcă o geantă de pânză de pe bancheta din spate a mașinii închiriate și o luă înapoi pe drumul pe care venise.

Doar câteva case erau înșirate pe strada liniștită.

În dosar se menționa că Alexander dormea profund și sforăia îngrozitor, observație care îi indică lui Smith că sunetele scoase în timpul somnului puteau fi auzite chiar și din afara casei.

Intră în curtea din față.

Aparatul zgomotos de aer condiționat huruia de pe o latură a casei, încălzind interiorul. Noaptea era răcoroasă, dar mult mai puțin rece decât în Virginia.

Își croi drum cu grijă spre una dintre ferestrele laterale și așteptă suficient de mult încât să audă sforăitul ritmic al lui Alexander. O pereche nouă de mănuși din latex îi învelea deja mâinile. Puse jos ușurel geanta de pânză. Din interior scoase un furtun subțire de cauciuc, cu vârf metalic tubular. Examină cu atenție fereastra. Exact așa cum indicase și dosarul, tocul avea izolație de silicon de la o reparație executată mai mult în bătaie de joc.

Împunse izolația cu capătul metalic, apoi scoase un mic cilindru sub presiune din geantă. Gazul era un amestec nociv pe care îl descoperise

de multă vreme și care provoca o stare de inconștiență profundă fără alte efecte secundare la nivelul sângelui sau al plămânilor. Conectă furtunul la orificiul de evacuare al cilindrului, deschise valva și permise chimicalelor să invadeze fără zgomot casa.

După zece minute, sforăitul se opri.

Închise valva, smulse cu repeziciune tubul și așeză din nou totul în geantă. Deși rămăsese un mic orificiu în silicon, nu-și făcea griji. Acea minusculă dovadă incriminatoare avea să dispară în curând.

Se îndreptă spre curtea din spate.

La jumătatea distanței, lăsă geanta din mână, deschise o ușă din lemn, ce permitea accesul în subsolul casei și se strecură înăuntru. O mulțime de fire electrice acopereau podeaua oarbă. Dosarul spunea că Alexander, un ipohondru incurabil, era și zgârcit. Cu câțiva ani în urmă îi plătise câțiva dolari unui vecin ca să-i adauge încă o priză pentru dormitor și să-i facă o legătură directă de la tabloul electric la aparatul de aer condiționat.

Nimic nu fusese făcut cum scria la carte.

Găsi cutia de racord amintită în dosar și îi deșurubă capacul. Apoi desfăcu linia de 220 de volți, rupând legătura și reducând la tăcere compresorul. Așteptă neliniștit câteva secunde, ascultând și luând în calcul posibilitatea ca Alexander să fi fost imun la efectele gazului. Dar nimic nu tulbură noaptea.

Dintr-un buzunar al vestei luă un cuțit și jupui izolația ce proteja firele electrice care intrau și ieșeau din cutia de racord. Cel care făcuse treaba respectivă nu izolase contactele – dezintegrarea cablurilor avea să fie atribuită cu ușurință lipsei unui tub de protecție pentru cabluri – așa că avu grijă să nu taie prea mult.

Puse cuțitul la loc.

Dintr-un alt buzunar al vestei scoase la iveală o pungă de plastic. Înăuntru se aflau un fel de plastilină și un conector ceramic. Fixă conectorul de șuruburile din interiorul cutiei de racord. Înainte de a restabili circuitul, umplu cutia cu lutul respectiv, aplicând bucăți din el pe lungimea firelor electrice expuse. În forma sa actuală, materialul era inofensiv, dar odată încălzit la o anumită temperatură, într-o anumită

perioadă de timp, avea să se evapore și să topească izolația rămasă. Căldura necesară pentru producerea exploziei avea să provină de la conectorul ceramic. Curentului îi trebuiau câteva minute ca să încălzească la temperatura necesară conectorul, dar era numai bine.

Avea nevoie de timp ca să plece.

Strânse șuruburile din nou.

Compresorul se trezi la viață.

Lăsă intenționat cutia de racord fără capac, pe acesta îndesându-l într-un buzunar.

Își studie opera. Totul părea în ordine. Ca și cum s-ar fi folosit hârtia inflamabilă a unui magician, conectorul și lutul odată aprinse aveau să emane un gaz caustic la o temperatură foarte înaltă. Erau materiale ingenioase, utilizate de colegii specializați mai mult în incendiurile de serie decât în crime, deși uneori, ca de exemplu astă-seară, cele două infracțiuni puteau coincide.

Ieși târâș de sub casă, închise ușa la loc și recuperează geanta de pânză. Verifică zona și se asigură că nu rămăsese în urmă nimic care să-i poată trăda prezența ulterior.

Se întoarce la fereastra laterală.

Folosindu-și mica lanternă în formă de stilou, privi atent în dormitor printr-o sită murdară. Pe noptiera de lângă patul lui Alexander se aflau o scrumieră și un trabuc. Perfect. Dacă „scurtcircuit“ nu era suficient, „fumat în pat“ putea fi folosit cu certitudine pentru încheierea oricărui dosar de investigație a incendiului.

Își îndreptă pașii spre stradă.

Cadranul fosforescent al ceasului său indica 1.35 A.M.

Petrecea mult timp afară noaptea. Cu câțiva ani în urmă își cum-părăse ghidul referitor la planete și stele al lui Peterson și aflase multe despre astronomie. Era plăcut să aibă hobby-uri. Astă-seară îl recunosc pe Jupiter strălucind puternic în partea vestică a cerului.

Trecură cinci minute.

O fulgerare se revărsă de sub casă pe măsură ce conectorul, și apoi lutul exploziv luă foc. Își imaginează scena, cum firele jupuite se alăturau conspirației, curentul electric alimentând focul. Casa cu

structură de lemn avea mai bine de treizeci de ani și, asemenea surcelor de sub buturugile uscate, fu cuprinsă de văpaie cu repeziune. În câteva minute, întreaga structură era înghițită de flăcări.

Zachary Alexander, totuși, nu avea să afle niciodată ce se întâmplase.

Somnul său forțat nu avea să fie întrerupt. Urma să se asfixieze cu mult înainte ca focul să-i mistuie trupul.

BAVARIA

Malone o asculta pe Isabel Oberhauser.

— M-am căsătorit cu soțul meu cu mult timp în urmă. Dar, după cum vezi, atât el, cât și tatăl său aveau secrete.

— Soțul dumneavoastră a fost nazist?

Ea scutură din cap.

— Pur și simplu considera că Germania nu a mai fost niciodată la fel după război. Presupun că avea dreptate.

Evitarea răspunsurilor părea o trăsătură de familie. Bătrâna îl studia cu o privire calculată și el observă un tremur care îi licărea în ochiul drept. Avea o respirație slabă, șuierătoare. Și doar ticăitul unui ceas de undeva din apropiere tulbura tăcerea inconfortabilă.

— *Herr* Malone, mi-e teamă că fiicele mele n-au fost oneste cu tine.

— Ăsta-i primul lucru cu care sunt de acord pe ziua de azi.

— De când a murit soțul meu, supraveghez averea familiei. Este o sarcină enormă. Vastele noastre proprietăți sunt deținute în întregime de noi. Din nefericire, nu mai sunt alți Oberhauseri. Soacra mea a fost o incompetentă incorigibilă care, slavă Domnului, a murit la câțiva ani după Hermann. Toate celelalte rude apropiate ori au pierit în război, ori au murit la scurt timp după aceea. Soțul meu a ajuns să se ocupe de toate treburile familiei. A fost ultimul dintre copiii lui Hermann. Hermann însuși și-a pierdut mințile complet pe la

jumatatea anilor 1950. Astăzi vorbim de boala Alzheimer, dar atunci era doar senilitate. Fiecare familie duce o luptă pentru succesiune, și a venit timpul ca fetele mele să preia controlul acestei familii. Averea Oberhauser nu a fost niciodată divizată. Au existat întotdeauna fii. Dar eu și soțul meu am avut doar fete. Două femei puternice, fiecare în felul ei. Ca să arate de ce sunt în stare, ca să le forțez să accepte realitatea, le-am dat de rezolvat o enigmă.

— Este un joc?

Colțurile sprâncenelor i se lăsară în jos.

— Nicidecum. Este o căutare a adevărului. Soțul meu, deși l-am iubit foarte mult, a fost ca și tatăl său, mistuit de nebunie. Hitler l-a respins public pe Hermann, și acea respingere, cred eu, a contribuit la prăbușirea sa psihică. Soțul meu era la fel de slab. Luarea deciziilor s-a dovedit a fi dificilă pentru el. Trist e că, toată viața lor, fiicele mele s-au luptat una cu alta. Nu au fost niciodată apropiate. Tatăl lor a fost o sursă a conflictului dintre ele. Dorothea îi manipula slăbiciunile, le folosea. Christl le respingea și se revolta. Aveau amândouă doar zece ani când el a murit, dar relațiile diferite avute cu tatăl lor par a le descrie cel mai bine astăzi. Dorothea este practică, ancorată în realitate, cu picioarele pe pământ — căutând bărbatul înțelegător, fără ambiții. Christl este visătoare, crede cu tărie în idealurile ei și caută bărbați puternici. Acum ele sunt angajate într-o explorare, una pe care nici una nu o înțelege în totalitate...

— Mulțumită dumneavoastră, presupun.

Ea încuviință.

— Mărturisesc că mi-am păstrat anumite pârgii de control. Dar aici sunt multe în joc. Literalmente totul.

— Ce înseamnă totul?

— Această familie deține multe concerne industriale, o rafinărie de petrol, câteva bănci, acțiuni peste tot în lume. Miliarde de euro.

— Doi oameni au murit astăzi ca parte a acestui joc.

— Sunt conștientă de asta, însă Dorothea a vrut dosarul despre *Blazek*. Este parte a acelei realități pe care o dorește cu înfocare. Cu toate astea, după toate aparențele, a decis că nu tu ești calea ei spre

succes și a abandonat efortul. Am bănuir că așa se va întâmpla. Așa că m-am asigurat că și Christl avea șansa de a vorbi cu tine.

– Dumneavoastră ați trimis-o pe Christl la Zugspitze?

Dădu din cap afirmativ.

– Ulrich era acolo să o protejeze.

– Și dacă nu vreau să mă implic?

Ochii ei apoși transmiteau o senzație de iritare.

– Haide, *Herr* Malone, să nu ne amăgim reciproc. Eu sunt sinceră. Aș putea cere același lucru din partea ta? Tu vrei să știi, la fel de tare ca și mine, ce s-a întâmplat cu treizeci și opt de ani în urmă. Soțul meu și tatăl tău au murit împreună. Diferența dintre mine și tine este că eu știam că merge în Antarctica. Doar că nu mi-am dat seama că nu-l voi mai vedea niciodată.

Mintea lui analiză situația. Această femeie poseda multe informații de primă mână.

– Era în căutarea Veghetorilor, continuă ea. Cei Sfinți.

– Nu se poate să credeți cu adevărat că au existat asemenea oameni.

– Einhard credea. Sunt menționați în testamentul pe care îl ții în mână. Hermann credea. Dietz și-a dat viața pentru această credință. De fapt, au primit diverse denumiri pe glob. Aztecii îi numeau Șerpi cu Pene, presupuși bărbați voinici de rasă albă cu bărbii roșii. Biblia, în cartea Genezei, îi numește Elohim. Sumerienii i-au etichetat drept Anunnaki. Egiptenii îi știau de Akhu, Osiris și Shemsu Hor. Atât hinduismul, cât și budismul îi descriu. *Ja, Herr* Malone, asupra acestui aspect eu și Christl avem aceeași părere, sunt reali. L-au influențat chiar și pe însuși Carol cel Mare.

Spunea numai absurdități.

– *Frau* Oberhauser, vorbim despre lucruri care s-au întâmplat cu mii de ani în urmă...

– Soțul meu era extrem de convins că Veghetorii încă există.

El își dădu seama că în 1971 lumea era cu totul alta. Nu existau mass-media globală, sisteme de urmărire GPS, sateliți geosincroni sau internet. Să stai ascuns era realmente posibil pe vremea aceea. Nu și astăzi.

– Este ridicol.

– Atunci de ce au fost de acord americanii să-l ducă acolo?

Era clar că Isabel avea răspunsul la propria întrebare.

– Fiindcă și ei cercetaseră. După război au mers în Antarctica într-o masivă desfășurare de forțe militare numită Highjump. Soțul meu vorbea frecvent despre asta. S-au dus acolo să caute ceea ce găsisese Hermann în 1938. Dietz a crezut întotdeauna că americanii descoperiseră ceva în timpul operațiunii Highjump. Au trecut mulți ani. Apoi, cu șase luni înainte ca el să plece în Antarctica, câțiva militari de-ai voștri au venit aici și s-au întâlnit cu Dietz. Au făcut referire la Highjump și erau informați despre cercetările lui Hermann. Aparent, unele dintre cărțile și hârtiile lui fuseseră confiscate după război.

El își aminti ce-i spusese Christl. „Ar însemna mult. De fapt, ar putea literalmente schimba lumea.“ În mod normal ar fi considerat întreaga chestiune o nebunie, dar guvernul Statelor Unite trimisese unul dintre cele mai avansate submarine ale sale să cerceteze, apoi i-a mușamalizat în totalitate dispariția.

– Dietz i-a ales cu înțelepciune pe americani în defavoarea sovieticilor. Și aceia au venit aici, cerând ajutorul său, însă el îi ura pe comuniști.

– Aveți idee ce se află în Antarctica?

Ea scutură din cap.

– M-am întrebat asta multă vreme. Știam despre testamentul lui Einhard, despre Cei Sfinți și despre cele două cărți pe care le au Dorothea și Christl. Am vrut să știu cu adevărat ce este acolo. Așa că acum fiicele mele dezleagă ghicitoarea și, în același timp, sper eu, înțeleg că au într-adevăr nevoie una de cealaltă.

– S-ar putea să fie un vis imposibil. Par să se disprețuiască reciproc.

Privirea ei coborî în pământ.

– Nu există două surori care să se urască mai tare. Dar viața mea se va termina curând și trebuie să știu că familia va dăinui.

– Și să vă rezolvați propriile incertitudini?

Ea încuviință.

— Întocmai. Trebuie să înțelegi, *Herr* Malone, noi găsim ceea ce căutăm.

— Asta a spus și Christl.

— Tatăl ei a afirmat-o în repetate rânduri și, în privința aceasta, a avut dreptate.

— De ce sunt eu implicat?

— Inițial Dorothea a luat această decizie. Te-a văzut drept o sursă de informații cu privire la submarin. Bănuiesc că te-a respins din cauza încăpățănării tale. Asta ar înspăimânta-o cu adevărat. Eu te-am ales deoarece Christl poate beneficia de forța ta. Pe de altă parte, ești persoana care-i poate asigura șanse egale.

De parcă lui îi păsa. Dar știa ce avea să urmeze.

— Și ajutându-ne, vei fi în stare să-ți lămurești propria dilemă.

— Am acționat întotdeauna singur.

— Cunoaștem lucruri despre care nu ai habar.

Asta el nu putea nega.

— Ai aflat de la Dorothea? La mănăstire este un cadavru.

— Mi-a zis Christl, răspunse ea. Ulrich se va ocupa de asta, așa cum se va ocupa și de cel de aici. Mă interesează cine s-a mai implicat în această chestiune, dar cred că tu ești cel mai calificat pentru soluționarea acestei complicații.

Afluxul de adrenalină de adineaori era înlocuit rapid de oboseală.

— Atacatorul a venit aici după mine și Dorothea. Nu a spus nimic de Christl.

— L-am auzit. Christl ți-a explicat despre Einhard și Carol cel Mare. Documentul pe care îl ții în mână conține în mod clar o provocare — o enigmă. Ai văzut cartea, scrisă de mâna lui Einhard. Și pe cea din mormântul lui Carol cel Mare, pe care doar un împărat era îndreptățit să o primească. Lucrurile astea sunt reale, *Herr* Malone. Imaginează-ți pentru un moment, dacă într-adevăr a existat o civilizație primordială. Gândește-te la consecințele pe care le-ar avea pentru istoria omenirii.

El nu se putea decide dacă bătrâna era o manipuloare, un parazit sau o exploatoare. Probabil toate trei.

— *Frau Oberhauser*, n-ar putea să-mi pese mai puțin. Să fiu sincer, cred că sunteți toți săriți de pe fix. Eu vreau doar să știu unde, cum și de ce a murit tatăl meu. Făcu o pauză, sperând că nu avea să regrete ceea ce era pe punctul de a rosti. Dacă ajutându-vă pe voi găsesc răspunsul, atunci este suficient de incitant pentru mine.

— Deci te-ai hotărât?

— Nu.

— Atunci aş putea să-ți ofer un pat în noaptea asta și te decizi mâine?

Simți o durere în oase și nu mai vru să conducă înapoi la Posthotel — care, oricum, se putea să nu fie cel mai sigur loc, luând în considerare numărul vizitatorilor nepoftiți din ultimele ore. Cel puțin aici era Ulrich. În mod straniu, asta îl făcea să se simtă mai în siguranță.

— Bine. Nu mă voi opune acestei sugestii.

WASHINGTON, D.C.

4.30 A.M.

Ramsey își puse halatul de baie. Era timpul să înceapă o nouă zi. De fapt, aceasta putea deveni cu ușurință cea mai importantă zi a existenței sale, primul pas într-o călătorie definitorie pentru viața lui.

Visase despre Millicent, Edwin Davis și NR-1A. O combinație bizară ce generase în mintea sa imagini tulburătoare. Dar nu avea să lase vreo fantezie să-i strice realitatea. Făcuse multe, și în câteva ore avea să-și ceară următorul premiu. Diane McCoy avusese dreptate. Era greu de crezut că el avea să fie prima alegere a președintelui ca succesor al lui David Sylvian. Știa cel puțin alți doi pe care Daniels avea să-i desemneze cu certitudine înaintea lui – presupunând că decizia aparținea în exclusivitate Casei Albe. Slavă Domnului că libera alegere era o raritate în politica de la Washington.

Coborî la parter și intră în biroul său exact când îi sună mobilul. Îl purta cu sine în permanență. Ecranul îi indica un număr de dincolo de ocean. Bun. De când vorbise cu Wilkerson mai devreme, așteptase să afle dacă aparentul eșec fusese remediat.

— Acele pachete pentru Crăciun pe care le-ați comandat, începuseră vocea. Ne pare rău să vă anunțăm că s-ar putea să nu ajungă la timp.

Își înăbuși furia renăscută.

— Care este motivul întârzierii?

– Am crezut că avem marfă în stoc, dar am descoperit că nu era nimic disponibil.

– Problemele voastre de inventar nu mă interesează. Am plătit anticipat cu săptămâni în urmă și aștept o livrare imediată.

– Suntem conștienți de asta și intenționăm să ne asigurăm că livrarea va avea loc la timp. Am vrut doar să știți despre această ușoară întârziere.

– Dacă necesită transport prioritar, suport costurile. Nu mă interesează. Doar faceți-o odată.

– Acum suntem pe urmele pachetelor și în scurt timp vom putea confirma expediția.

– Puneți-vă pe treabă, încheie el.

Acum era chiar agitat. Ce se întâmpla în Germania? Wilkerson era încă în viață? Și Malone? Nu-și putea permite să lase două probleme nerezolvate. Dar nu avea nici o soluție. Trebuia să aibă încredere în cei trimiși la fața locului. Își îndepliniseră bine misiunile înainte și spera că o vor face și de data aceasta.

Aprinse lampa de birou.

Unul dintre lucrurile care îl atrăseseră la această vilă, în afara situației, mărimii și ambianței, era seiful pe care proprietarul îl instalase discret. Nici pe departe nu era perfect, dar oferea suficientă protecție documentelor pe care le aducea acasă peste noapte sau puținelor dosare pe care le deținea în particular.

Deschise panoul secret de lemn și tastă un cod digital.

Șase dosare stăteau pe verticală înăuntru.

Îl scoase pe primul din stânga.

Charlie Smith nu era doar un ucigaș excelent, ci și aduna informațiile cu zelul unei veverițe aflate în căutarea alunelor pentru iarnă. Părea să-i placă la nebunie să descopere secrete pe care oamenii încercau din răspuțeri să le ascundă. Smith își petrecuse ultimii doi ani colectând date. Unele dintre ele erau folosite chiar acum, iar restul urmau să fie aruncate în joc în următoarele câteva zile, după cum era necesar.

Deschise dosarul și se familiariză din nou cu detaliile.

Uimitor cum o persoană publică poate fi atât de diferită de persoana privată. Se întrebă cum reușeau politicienii să păstreze aparențele. Trebuia să fie dificil. Impulsurile și dorințele arătau într-o direcție – cariera și imaginea îi smuceau în alta.

Senatorul Aatos Kane era un exemplu perfect.

Cincizeci și șase de ani. La al patrulea mandat de reprezentant al statului Michigan, căsătorit, trei copii. Politician de carieră de la vârsta de douăzeci și cinci de ani, mai întâi la nivel statal, apoi în Senatul Statelor Unite. Daniels îl avusese în vedere pentru funcția de vicepreședinte cu un an în urmă, când postul devenise vacant, însă Kane refuzase, spunând că aprecia încrederea pe care i-o arăta Casa Albă, dar că, în opinia sa, îl putea servi mai bine pe președinte din Senat. Locuitorii din Michigan respiraseră ușurați. Kane era considerat, de mai mulți jurnaliști de investigație specializați în chestiuni parlamentare, drept unul dintre cei mai eficace furnizori de fonduri guvernamentale pentru statul pe care îl reprezenta din întregul Congres. Douăzeci și doi de ani la Capitol Hill îl învățaseră pe Aatos Kane toate lecțiile importante.

Și cea mai importantă?

Esența politicii se află la nivel local.

Ramsey zâmbi. Îi plăceau sufletele deschise spre compromisuri.

Întrebarea Dorotheei Lindauer îi suna încă în urechi. „Este ceva de găsit acolo?” De ani de zile nu se mai gândise la acea călătorie în Antarctica.

De câte ori merseseră la țarm?

De patru ori?

Comandantul vasului – Zachary Alexander – fusese un tip iscoditor, dar, datorită ordinelor venite de sus, Ramsey își ținuse misiunea secretă. Doar receptorul audio pe care echipa sa îl adusese la bord fusese reglat după transponderul de urgență al lui NR-1A. Nici un semnal nu fusese auzit vreodată de stațiile de monitorizare din emisfera sudică. Ceea ce făcuse mai ușoară mușamalizarea finală. Nici un fel de radiație nu fusese detectată. Se crezuse că semnalele și radiațiile erau mult mai perceptibile undeva mai aproape de sursă. În zilele

acelea, gheața avea tendința să producă o mulțime de necazuri dispozitivelor electronice sensibile. Astfel, ei ascultasera și monitorizaseră apa timp de două zile, în timp ce *Holden* patrula Marea Weddell, un loc cu vânturi urlătoare, nori violeți luminoși și nimburi fantomatice în jurul unui soare lipsit de putere.

Nimic.

După aceea, ei duseseră echipamentul la țarm.

– Ce ai? îl întrebă el pe căpitanul Herbert Rowland.

Bărbatul era agitat.

– Semnale detectate la două sute patruzeci de grade.

El privi fix la continentul sterp, învelit într-un strat de gheață de mai bine de un kilometru și jumătate grosime. Douăzeci și două de grade sub zero și aproape vară. Un semnal? Aici? Exclus. Erau la cinci sute de metri în interiorul uscatului față de locul unde își lăsaseră barca, pe un teren la fel de plat și de vast ca și marea; era imposibil de știut dacă dedesubt se afla apă sau pământ. În partea dreaptă și în față se ridicau munți colțuroși peste tundra albă, strălucitoare.

– Semnal clar la două sute patruzeci de grade, repetă Rowland.

– Sayers! strigă el la al treilea membru al echipei.

Căpitanul acela era la cincizeci de metri în față, verificând terenul de posibile fisuri. Percepția era o problemă constantă. Zăpadă albă, cer alb, chiar și aerul era alb din cauza aburilor de respirație permanenți. Acesta era un loc de o pustietate mumificată, la care ochiul uman nu se acomoda mai bine decât la întunericul beznă.

– Este blestematul de submarin, adăugă Rowland, cu atenția îndreptată tot spre receptor.

Încă putea simți frigul absolut care îl învăluisese în acel ținut fără umbră, unde vâlvuri gri-verzi de ceață se materializau instantaneu. Fuseseră chinuiți de vremea proastă, plafoanele joase de nori, formațiunile atmosferice dense și vântul constant. În timpul fiecărei ierni din emisfera nordică pe care o trăise de atunci, îi comparase ferocitatea cu aceea a unei zile obișnuite din Antarctica. Patru zile pe trecuse el acolo – patru zile pe care nu le uitase niciodată.

„Nici nu-ți poți imagina“, îi spuscă Dorothcci Lindauer ca răspuns la întrebarea ei.

Privi din nou în interiorul seifului.

Lângă dosare se afla un jurnal.

Cu treizeci și opt de ani în urmă, regulamentele navale le impuneau ofițerilor de rang înalt de pe toate tipurile de nave să țină unul.

Îl deschise.

ATLANTA, 7.22 A.M.

Stephanie îl trezi pe Edwin Davis dintr-un somn profund. Acesta se ridică cu o tresărire, la început dezorientat, până când își dădu seama unde se afla.

– Sforăi, comentă ea.

Deși îi separaseră o ușă închisă și un hol, ea îl auzise în timpul nopții.

– Mi s-a mai spus. Fac asta când sunt foarte obosit.

– Și cine îți oferă această informație?

El își alungă de pe față ultimele rămășițe de somn. Se culcase îmbrăcat, cu telefonul mobil alături. Se întorseseră în Atlanta puțin înainte de miezul nopții, cu ultimul zbor dinspre Jacksonville. El sugerase un hotel, dar ea insistase să-l cazeze în camera sa pentru oaspeți.

– Nu sunt călugăr, declară el.

Știa puține despre viața lui particulară. Necăsătorit, cel puțin asta era clar. Dar fusese vreodată? Vreun copil? Acum, totuși, nu era momentul să-și bage nasul.

– Trebuie să te razi.

Davis își frecă bărbia.

– Ce frumos din partea ta să subliniezi asta.

Ea se îndreptă spre ușă.

– Găsești prosoape și niște aparate de ras – mă tem însă că pentru fete – în baia de pe hol.

Stephanie făcuse deja un duș și se îmbrăcase, pregătită pentru orice avea să-i aducă ziua.

– Da, doamnă, spuse el ridicându-se. Conduci cu o mână de fier.

Îl lăsa și intră în bucătărie, pornind televizorul de pe bufet. Rareori mânca la micul dejun altceva decât o brioșă sau niște fulgi de grâu, și detesta cafeaua. Dintre băuturile fierbinți, ceaiul verde era de obicei alegerea ei. Trebuia să sune la birou. Faptul că avea un personal aproape inexistent ajuta în privința securității, dar era un iad când venea vorba de delegări.

– ...va fi interesant, spunea un reporter CNN. Președintele Daniels și-a manifestat de curând nemulțumirea legată de Statul-Major General. Într-un discurs de acum două săptămâni, el chiar s-a întrebat dacă este necesar lanțul acela întreg de comandă.

Imaginea se schimbă și apăru Daniels stând la o tribună albastră.

– Ei nu comandă nimic, spunea el cu vocea sa inconfundabilă de bariton. Sunt consilieri. Politicieni. Relee ale deciziilor, nu făuritori. Să nu mă înțelegeți greșit. Am un mare respect pentru acești oameni. Cu instituția în sine am o problemă. Fără îndoială că talentele ofițerilor prezenți acolo ar putea fi mai bine utilizate în alte direcții.

Înapoi la reporteră, o brunetă arogantă.

– Toate acestea ne fac să ne întrebăm dacă și cum va ocupa președintele postul devenit vacant prin moartea prematură a amiralului David Sylvian.

Davis intră în bucătărie cu privirea ațintită asupra televizorului.

Ea îi observă interesul.

– Ce este?

El rămase tăcut, rezervat, preocupat. În cele din urmă, răspunse:

– Sylvian este reprezentantul marinei în Statul-Major General.

Stephanie nu înțelegea. Citise despre accidentul de motocicletă și despre leziunile lui Sylvian.

– Este regretabil că a murit, Edwin, dar care e problema?

El căută în buzunar și își găsi telefonul. Câteva apăsări pe taste, apoi vorbi:

– Trebuie să aflu cum a murit amiralul Sylvian. Cauza exactă, și cât mai repede.

Încheie convorbirea.

– Ai de gând să-mi explici? întrebă ea.

– Stephanie, mai este ceva despre Langford Ramsey. Cu șase luni în urmă, președintele a primit o scrisoare de la văduva unui căpitan din Forțele Navale...

Telefonul produse un scurt păcănit. Davids studie ecranul și răspunse. Ascultă câteva momente, apoi închise.

– Acel căpitan a lucrat în Serviciul Financiar Central al Marinei. Observase nereguli. Mai multe milioane de dolari canalizate de la o bancă la alta, apoi banii dispăreau pur și simplu. Conturile erau toate alocate Serviciului de Informații al Marinei, respectiv cabinetului directorului.

– Serviciul de informații utilizează surse de bani secrete, spuse ea. Și eu am mai multe conturi greu detectabile pe care le folosesc pentru plățile în afară, pentru subcontractori, lucruri de genul ăsta.

– Acel căpitan a murit cu două zile înainte de momentul în care era programat să-și informeze superiorii. Văduva lui știa câte ceva din ceea ce aflase el și nu avea încredere în nimeni din armată. I-a trimis președintelui o cerere personală și scrisoarea a fost direcționată către mine.

– Și când ai văzut Serviciul de Informații al Marinei, radarul tău a intrat în alertă maximă. Ce-ai descoperit când te-ai uitat în acele conturi?

– N-au putut fi găsite.

Trăise și ea o frustrare similară. Unele bănci din diferite părți ale lumii aveau proasta reputație de a șterge conturile dubioase – dacă proprietarii plăteau, bineînțeles, suficiente taxe.

– Și ce te nemulțumește acum?

– Acel căpitan a căzut mort în propria locuință, în timp ce se uita la televizor. Soția sa a mers la băcănie și, când s-a întors acasă, el era fără suflare.

– Se întâmplă, Edwin.

— Presiunea sa arterială a scăzut până la minimum. El avea un suflu sistolic pentru care fusese tratat și, ai dreptate, lucruri de felul acesta se întâmplă. La autopsie nu s-a găsit nimic. Cu istoricul său medical și cu lipsa dovezii că a fost agresat, cauza decesului părea ușor de stabilit.

Ea așteaptă.

— Tocmai mi s-a spus că amiralul David Sylvian a murit din cauza presiunii arteriale scăzute.

Pe chipul său se amestecau dezgustul, furia și frustrarea.

— O coincidență prea mare? Întrebă Stephanie.

El încuviință.

— Noi doi știm că Ramsey controla conturile pe care le-a găsit acel căpitan. Și acum este un post disponibil în Statul-Major General?

— Mergi prea departe cu speculațiile, Edwin.

— Oare? Disprețul i se simțea în voce. Cei de la birou mi-au spus că erau pe punctul de a mă contacta. Astă-noapte, înainte de a ațipi, am dat ordin ca doi agenți de la Serviciul Secret să fie trimiși la Jacksonville. Voiam să stea cu ochii pe Zachary Alexander. Au sosit cu o oră în urmă. Casa lui a ars din temelii astă-noapte, cu el înăuntru.

Ea rămase șocată.

— Cercetările indică un scurtcircuit de la firele aflate sub casă.

Stephanie își zise că nu trebuia să joace niciodată pocher cu Edwin Davis. Acesta primise ambele vești fără ca pe chip să i se întrezărească vreo emoție.

— Trebuie să-i găsim pe ceilalți doi căpitani care au fost cu Ramsey în Antarctica.

— Nick Sayers este mort, o informă el. De multă vreme. Herbert Rowland trăiește încă. Locuiește în afara orașului Charlotte. Am trimis o echipă să-l țină și pe el sub observație.

Serviciul Secret? Colaborarea personalului de la Casa Albă?

— Minți de îngheață apele, Edwin. Nu ești singur în asta. Ești în misiune.

Lui îi tremurără pleoapele.

— Depinde. Dacă merge, atunci sunt în regulă. Dacă dau greș, mă duc și eu la fund.

— Ți-ai pus cariera în joc?

— I-o datorez lui Millicent.

— Și eu ce caut aici?

— Așa cum ți-am spus, Scot Harvath m-a refuzat. Dar mi-a spus că nimeni nu zboară solo mai bine ca tine.

Acel raționament nu era neapărat consolator. Dar ce naiba! Limita fusese deja depășită.

— Hai să mergem la Charlotte.

AACHEN. GERMANIA

11.00 A.M.

Malone simți cum trenul încetinea în timp ce se apropia de periferia orașului Aachen. Deși îngrijorarea sa din noaptea precedentă se redusese la o proporție mai acceptabilă, totuși se întreba ce căuta oare acolo. Christl Falk stătea lângă el, dar călătoria la nord de Garmisch dura deja de trei ore și schimbaseră doar câteva cuvinte.

Îmbrăcămintea și trusa de voiaj de la Posthotel îl așteptau când se trezise la Reichshoffen. Un bilet arăta că Ulrich Henn le recupeară în timpul nopții. Dormise pe cearșafuri care miroseau a trifoi, apoi făcuse un duș, se răsesese și își pusese haine curate. Evident, își adusese doar vreo două cămăși și două perechi de pantaloni din Danemarca, plănuiind să nu stea decât o zi, cel mult două. Acum nu mai era atât de sigur.

Isabel îl aștepta jos și el o informase pe matriarha Oberhauser că se hotărâse să-i ajute. Ce altă posibilitate avea? Voia să afle despre tatăl său și să știe cine încerca să-l omoare. Dacă ar fi plecat, nu ar fi obținut nimic. Și bătrâna spusese clar un lucru: *Cunoșteau lucruri de care el nu avea habar.*

— Acum o mie două sute de ani, începu Christl, acesta era centrul lumii laice. Capitala nou-creatului Imperiu Nordic. Ceea ce am numit cu două sute de ani mai târziu Sfântul Imperiu Romano-German.

El zâmbi.

— Care nu era nici sfânt, nici roman și nici imperiu.

Ea încuviință.

— Adevărat. Dar Carol cel Mare era destul de progresist. Un om de o energie imensă, a fondat universități, a generat principii legale care și-au găsit apoi locul în dreptul cutumiar, a organizat administrația și a inițiat un naționalism care a inspirat crearea Europei. L-am studiat ani de zile. Pare să fi luat numai decizii bune. A domnit patruzeci și șapte de ani și a ajuns la vârsta de șaptezeci și patru într-o vreme în care regii de-abia rezistau cinci ani la putere și erau morți la treizeci.

— Și tu crezi că s-au întâmplat toate astea fiindcă a avut ajutor?

— Era cumpătat la mâncare și la băutură — și asta se întâmpla când lăcomia și beția erau în floare. Călărea, vâna și înota zilnic. Un motiv pentru care a ales Aachen drept capitală au fost izvoarele cu apă fierbinte pe care le folosea cu sfințenie.

— Deci Cei Sfinți l-au învățat despre dietă, igienă și condiția fizică?

Văzu că ea îi observase sarcasmul.

— În mod definitoriu, el a fost războinic, continuă ea. Întreaga sa domnie a fost marcată de cuceriri. Dar și-a însușit o abordare disciplinată a războiului. Plănuia o campanie cel puțin un an, studiindu-și adversarii. De asemenea, *dirija* bătăliile, în loc să participe la ele.

— În același timp, era și al naibii de brutal. La Verden a ordonat decapitarea a patru mii cinci sute de saxoni legați.

— Asta nu este sigur, îl contrazise ea. Nu s-a găsit niciodată vreo dovadă arheologică a acelui presupus masacru. Sursa inițială a poveștii ar fi putut utiliza în mod greșit cuvântul *decollabat*, decapitare, când ar fi trebuit să spună *delocabat*, exilare.

— Cunoști bine istoria. Și latina.

— Oricum, acestea nu sunt opiniile mele. Einhard a fost cronicarul. El este cel care a făcut acele observații.

— Presupunând, desigur, că scrierile lui sunt autentice.

Trenul reduce viteza ajungând să se târască.

Malone se gândea încă la ziua precedentă și la ceea ce se afla sub Reichshoffen.

— Sora ta are aceeași atitudine ca și tine față de naziști și față de ce i-au făcut bunicului vostru?

— Dorotheei nici că i-ar putea păsa mai puțin. Pentru ea, istoria și familia nu sunt importante.

— Atunci ce este important?

— Ea însăși.

— Ciudat felul în care gemenii se resping reciproc.

— Nu există nici o lege care să spună că vom fi împreună pe vecie. De mică am aflat că Dorothea credea numai probleme.

El trebuia să analizeze acele diferențe.

— Se pare că mama ta are o favorită.

— Eu nu aș crede asta.

— Te-a trimis la mine.

— Adevărat. Dar înainte a ajutat-o pe Dorothea.

Trenul se opri.

— Ai de gând să-mi explici asta?

— Ea este cea care i-a dat cartea din mormântul lui Carol cel Mare.

Dorothea termină examinarea cutiilor pe care Wilkerson le recuperase de la Füssen. Librarul se descurcase binișor. Multe dintre documentele societății Ahnenerbe fuseseră confiscate de Aliți după război, astfel că o uimea cantitatea materialelor recuperate. Însă chiar și după tot ce citise în ultimele ore, Ahnenerbe rămânea o enigmă. Existența organizației fusese studiată de istorici doar în ultimii ani, și puținele cărți scrise pe acest subiect abordau în principal eșecurile sale.

Aceste cutii vorbeau de succese.

Se făcuseră expediții în Suedia, pentru a recupera petroglife, și în Orientul Mijlociu, unde studiaseră luptele interne pentru putere din Imperiul Roman — care, pentru cei din Ahnenerbe, fuseseră disputate între popoarele nordice și cele semitice. Göring însuși a finanțat călătoria. La Damasc, sirienii i-au întâmpinat ca pe niște aliați în combaterea unei populații evreiești în creștere. În Iran, cercetătorii lor au vizitat ruinele persane, la fel și Babilonul, explorând posibilitatea

unei conexiuni ariene. În Finlanda au studiat cântările păgâne antice. Bavaria avea picturile rupestre și dovada existenței oamenilor de Cro-Magnon, care erau pentru Ahnenerbe în mod cert arieni. Mai multe picturi rupestre au fost studiate în Franța, unde, după spusele unui comentator, „Himmler și mulți alți naziști visau să stea în îmbrățișarea întunecată a străbunilor“.

Asia devenise însă o adevărată fascinație.

Membrii Ahnenerbe credeau că primii arieni cuceriseră o mare parte din China și Japonia și că Buddha însuși fusese un urmaș de-al lor. O expediție majoră în Tibet a adus înapoi mii de fotografii, mulaje de capete și măsurători corporale, împreună cu animale exotice și specimene de plante, toate adunate în speranța de a demonstra descendența. Mai multe călătorii în Bolivia, Ucraina, Iran, Islanda și Insulele Canare nu s-au materializat niciodată, deși fuseseră elaborate planuri amănunțite pentru fiecare în parte.

Documentele detaliau de asemenea cum, pe măsură ce războiul evolua, se extindea și rolul societății Ahnenerbe. După ce Himmler a ordonat arienizarea peninsulei Crimeea, proaspăt cucerite, organizația fusese însărcinată cu reproducerea pădurilor germane și cultivarea noilor recolte pentru Reich. În plus, a supravegheat mutarea etnicilor germani în regiune, odată cu deportarea a mii de ucrainieni.

Dar pe măsură ce creștea numărul experților, erau necesare și mai multe fonduri.

Astfel a fost creată o fundație care să primească donații.

Printre contribuabili se numărau Deutsche Bank, BMW și Daimler-Benz, cărora li se mulțumea în mod repetat în corespondența oficială. Întotdeauna inovator, Himmler aflase despre panourile reflectorizante pentru biciclete care fuseseră patentate de un tehnician neamț. El a înființat o companie în asociere cu inventatorul, apoi a asigurat adoptarea unei legi care cerea ca pedalele tuturor bicicletelor să fie prevăzute cu reflectorizante, câștigând astfel pentru Ahnenerbe zeci de mii de mărci naziste în fiecare an.

Atât de mult efort depus pentru fabricarea unei cantități atât de mari de ficțiune.

Dar între ridicolul găsirii aricnilor pierduți și tragediile participării la crimele în masă, bunicul ei chiar dăduse peste o comoară.

Dorothea privi la vechea carte așezată în fața ei.

Provenea într-adevăr din mormântul lui Carol cel Mare?

Nimic din materialele pe care le citise nu o pomenea, deși, din câte îi spusese mama ei, cartea fusese găsită în 1935 printre arhivele Republicii de la Weimar, având atașată însemnarea unui grămatic necunoscut care adeverea scoaterea ei din mormântul aflat la Aachen în ziua de 19 mai a anului 1000, de către împăratul Otto al III-lea. Cum reușise să supraviețuiască până în secolul douăzeci rămânea un mister. Ce însemna? De ce era atât de importantă?

Sora ei, Christl, credea că răspunsul se afla într-un mesaj mistic.

Iar Ramsey, cu afirmația sa criptică, nu reușise să-i atenueze temerile.

Nici nu-ți poți imagina.

Dar nici una dintre acestea nu putea fi explicația.

Sau oare putea?

Malone și Christl ieșiră din gară. Umezeala și aerul rece îi amintiră bărbatului de iernile din Noua Anglie. Taxiurile erau aliniate lângă trotuar. Oamenii veneau și plecau în fluxuri constante.

– Mama, vorbi din nou Christl, vrea ca *eu* să reușesc.

El nu se putu decide dacă încerca să-l convingă pe el sau pe sine.

– Mama ta vă manipulează pe amândouă.

Se întoarse spre el.

– Domnule Malone...

– Numele meu este Cotton.

Ea păru să-și rețină un acces de nervozitate.

– Așa cum mi-ai amintit și aseară. Cum ai căpătat acest nume ciudat?

– O poveste pentru mai târziu. Erai pe punctul de a mă certa când te-am întrerupt.

Chipul ei se relaxă într-un zâmbet.

– Ești o pacoste.

— Din ceea ce a spus mama ta, Dorothea crede și ea același lucru. Dar am decis să o iau ca pe un compliment. Își frecă una de alta mâinile înmănușate și privi în jur. Trebuie să ne oprim puțin. Niște izmene ar fi bine-venite. Nu mai este aerul uscat bavarez. Ce zici? Ți-e frig?

— Am crescut în această climă.

— Eu nu. În Georgia, unde m-am născut și mi-am trăit adolescența, este foarte cald și umed nouă luni pe an. Continuă să observe împrejurimile cu o înfățișare dezinteresată, simulând disconfortul. Trebuie să-mi schimb și hainele. Nu mi-am făcut bagajele pentru o călătorie de durată.

— Există o zonă comercială lângă capelă.

— Presupun că, la un moment dat, îmi vei da lămuriri despre mama ta și despre motivul pentru care suntem aici?

Ea făcu semn unui taxi, care viră mai aproape.

Deschise ușa și urcă. El o urmă. Christl îi spuse șoferului unde voiau să meargă.

— *Ja*, acceptă ea. O să-ți explic.

În momentul în care părăseau gara, Malone privi pe geamul din spate. Același bărbat pe care îl observase cu trei ore mai devreme în gara din Garmisch — înalt, cu fața uscățivă în formă de lamă și brăzdată de riduri — făcu semn unui taxi.

Nu avea bagaje și părea concentrat asupra unui singur lucru.

Să-i urmărească.

Dorothea făcuse totul pentru obținerea documentelor Ahnenerbe. Își asumase un risc contactându-l pe Cotton Malone, dar își demonstrase sieși că acesta nu-i era de ajutor. Totuși, nu era sigură că drumul spre succes era mai pragmatic. Un lucru părea clar. Expunerea familiei sale la și mai mult ridicol nu era o opțiune. Din când în când, un cercetător sau istoric contacta reședința de la Reichshoffen dorind să inspecteze hârtiile bunicului ori să discute despre Ahnenerbe. Acele cereri erau întotdeauna refuzate, și pe bună dreptate.

Trecutul trebuia să rămână în trecut.

Privi spre pat și spre un Sterling Wilkerson adormit.

În noaptea precedentă merseseră spre nord și se cazaseră la München. Mama ei avea să afle despre distrugerea cabanei de vânătoare până seara. De asemenea, cadavrul din mănăstire fusese cu siguranță găsit. Ori călugării, ori Henn aveau să rezolve problema. Cel mai probabil Ulrich urma să se ocupe.

Înțelegea că, dacă mama sa o ajutase, oferindu-i cartea din mormântul lui Carol cel Mare, sigur îi dăduse ceva și lui Christl. Bătrâna fusese cea care insistase ca ea să stea de vorbă cu Cotton Malone. De aceea, împreună cu Wilkerson, o folosisese pe acea femeie ca să-l atragă la mănăstire. Mamei sale nu-i păsa de Wilkerson. „Încă un suflet slab“, îl numise ea. „Și, copilă, nu avem timp pentru slăbiciune.“ Dar mama ei se apropia de optzeci de ani, iar Dorothea era în floarea vârstei. Bărbații atrăgători și aventuroși, asemenea lui Wilkerson, erau buni la multe lucruri.

Ca astă-noapte.

Păși spre pat și îl deșteptă.

El se trezi și zâmbi.

– Este aproape ora prânzului, spuse ea.

– Am fost obosit.

– Trebuie să plecăm.

Bărbatul observă conținutul cutiilor împrăștiat pe podea.

– Unde mergem?

– Să sperăm că o vom lua cu un pas înaintea lui Christl.

WASHINGTON, D.C.

8.10 A.M.

Ramsey era plin de energie. Căutase pe website-urile de știri informații despre Jacksonville, Florida, și fu încântat să vadă un reportaj despre incendiul fatal produs la casa lui Zachary Alexander, un căpitan-comandor de marină pensionar. Nimic neobișnuit legat de foc, și rapoartele preliminare găsiseră drept cauză un scurtcircuit provocat de niște conexiuni defectuoase între firele electrice. Evident, Charlie Smith meșteșugise în ajun două opere de artă. Spera ca și în ziua respectivă să fie la fel de productiv.

Dimineața era rece și însorită, specifică statelor aflate în jumătatea nordică a țărmului Atlanticului. Se plimba în apropiere de Mall, pe lângă Smithsonian, Capitoliul de un alb strălucitor conturându-se clar în vârful dealului. Îi plăceau zilele geroase de iarnă. Cu sărbătoarea Crăciunului la doar treisprezece zile distanță și Congresul deja în vacanță, activitățile oficiale încetinisera, totul așteptând noul an și începerea altei sesiuni legislative.

O vreme amorțită pentru știri, ceea ce probabil explica relatările ample făcute în presă despre moartea amiralului Sylvian. Recentele critici ale lui Daniels la adresa Statului-Major General aduseseră acest deces prematur în centrul atenției. Ramsey ascultase comentariile președintelui cu amuzament, știind că nimeni din Congres nu avea să accepte schimbarea acestui organism de comandă. Este adevărat,

Consiliul Șefilor de Stat-Major dădea puține ordine, dar atunci când ei vorbeau, oamenii ascultau. Ceea ce explica poate, mai bine decât orice, resentimentul Casei Albe. Mai ales al lui Daniels, care nu mai putea candida, îndreptându-se șovăitor spre apogeul carierei sale politice.

Drept în față, Ramsey observă un bărbat scund și dichisit, îmbrăcat într-un pardesiu de cașmir potrivit cu silueta sa zveltă, având chipul palid și angelic îmbujorat din cauza frigului. Proaspăt ras, avea părul negru tuns scurt și țepos. Măsura trotuarul cu pași apăsați într-un efort vizibil de a se încălzi. Ramsey își privi ceasul și estimează că trimisul aștepta de cel puțin cincisprezece minute.

Se apropie.

– Amiral, ai idee cât de frig este aici?

– Minus două grade.

– Și n-ai putut veni la timp?

– Dacă trebuia să vin la timp, atunci aș fi venit.

– Nu am chef să ne dăm mari în ranguri. Nu am chef deloc.

Interesant cum funcția de șef de cabinet pentru un senator al Statelor Unite îi imprima deținătorului un asemenea curaj. Se întrebă dacă Aatos Kane îi spusese acolitului său să fie măgar – sau era doar abordarea lui?

– Sunt aici pentru că domnul senator crede că ai ceva de zis.

– Mai vrea să fie președinte? Toate contactele anterioare ale lui Ramsey cu Kane se realizaseră prin intermediul acestui emisar.

– Da. Și va fi.

– O spui cu încrederea angajatului ce ține strânsă pulpana hainei șefului.

– Fiecare rechin are propriul remora¹.

El zâmbi.

– Asta așa este.

– Ce vrei, amirale?

¹ Pește ce are pe cap un fel de disc adeziv cu care se fixează pe corpul rechinilor, balenelor, țestoaselor sau pe carena vaselor. (n.tr.)

Lui îi dispăcu aroganța tânărului. Era timpul să-l pună la punct.

— Vreau să taci și să asculți.

Îi observă ochii studiindu-l cu privirea calculată a unui politician profesionist.

— Când Kane a avut necazuri, a cerut ajutor și eu i-am dat ce a vrut. Fără întrebări, s-a rezolvat imediat. Așteptă un moment înainte de a vorbi din nou, căci trei bărbați trecură în grabă pe lângă ei. Aș putea adăuga, continuă el, că am încălcat o mulțime de legi, de care sunt sigur vouă nici că vă putea păsa mai puțin.

Ascultătorul său nu era un om în vârstă, înțelept sau bogat. Dar era ambițios și înțelegea valoarea favorurilor politice.

— Domnul senator este conștient de ceea ce ai făcut, amirale. Cu toate acestea, după cum știi, nu eram conștienți de întreaga amploare a proiectului dumitale.

— Dar nici nu ați respins beneficiile ulterioare.

— De acord. Ce dorești acum?

— Vreau ca senatorul Kane să-i spună președintelui că eu trebuie să fiu numit în Statul-Major General. În locul lui Sylvian.

— Și dumneata crezi că președintele nu poate să-l refuze pe senator?

— Nu fără consecințe severe.

Chipul agitat care-l privea se luminează într-un zâmbet efemer.

— Nu se va întâmpla una ca asta.

Auzise bine?

— Domnul senator a presupus că asta vrei. Cadavrul lui Sylvian probabil că nici nu se răcise când ai sunat mai devreme. Tânărul ezită. Ceea ce ne face să ne întrebăm.

Sesiză neîncredere în ochii atenți ai bărbatului.

— În definitiv, după cum spui și dumneata, ne-ai făcut un *serviciu* odată, fără să ceri vreo răsplată în schimb.

Ramsey ignoră implicațiile și întrebă:

— Ce vrei să spui cu „nu se va întâmpla una ca asta“?

— Ești prea controversat. Prea ești ca un paratrăsnet. Prea mulți din marină ori nu te plac, ori nu au încredere în dumneata. Susținerea

numirii duminică ar avea un efect negativ. Și așa cum am mai spus, ne pregătim să candidăm pentru Casa Albă, începând la anul devreme.

Înțeleg că începuse clasicul dans în doi timpi pentru Washington. Un dans faimos la care politicienii precum Aatos Kane erau experți. Toți consilierii știau asta. Candidatura lui Kane pentru Casa Albă părea plauzibilă. De fapt, era vârful de lance al partidului său, fără contracandidați serioși. Ramsey știa că senatorul strângea în liniște contribuții pentru campanie care totalizau deja milioane bune. Kane era un bărbat chipeș, atrăgător, care se simțea confortabil în fața mulțimii și a camerei de filmat. Nu era nici un conservator autentic, dar nici liberal, ci un amestec pe care presei îi plăcea să-l catalogheze drept *calea de mijloc*. Era căsătorit cu aceeași femeie de treizeci de ani, fără urmă de scandal. Era aproape prea perfect. Cu excepția, desigur, a favorii de care avusese odată nevoie.

– Bună modalitate de a le mulțumi prietenilor, comentă Ramsey.

– Cine a spus că ești prietenul nostru?

Dezgustul îi încreți fruntea, însă îl mască imediat. Ar fi trebuit să o anticipeze. Aroganța. Cea mai comună maladie a politicienilor de carieră.

– Nu, ai dreptate. A fost un lucru impertinent din partea mea.

Chipul bărbatului își pierdu privirea indiferentă.

– Să nu înțelegi greșit, amirale. Domnul senator Kane îți mulțumește pentru ceea ce ai făcut. Am fi preferat o altă cale, dar el totuși apreciază. Te-a răsplătit, totuși, când a împiedicat marina să te transfere. Nu o dată, ci de două ori. Am făcut presiuni asemenea unui ade-vărat bombardament aerian pentru dumneata. Asta doreai și asta ți-am oferit. Nu îi ești dator lui Aatos Kane. Nici acum și nici altă dată. Însă ceea ce vrei acum este imposibil. În mai puțin de șaiszeci de zile va fi anunțată public candidatura domnului senator pentru Casa Albă. Dumneata ești un amiral care ar trebui să se pensioneze. Fă-o. Bucură-te de o odihnă binemeritată.

Ramsey își înăbuși orice defensivă și doar încuviință a înțelegere.

– Și încă ceva. Domnului senator i-a displicut telefonul din această dimineață prin care cereai să ne întâlnim. M-a trimis să-ți

spun că această relație s-a terminat. Gata cu vizitele, gata cu telefoanele. Acum trebuie să plec.

– Desigur. Nu vreau să te rețin.

– Uite, amirale, știu că ești supărat. Și eu aș fi. Dar nu vei face parte din Consiliul Șefilor de Stat-Major. Pensionează-te. Devino analist pentru Fox TV și spune lumii întregi ce adunătură de idioți suntem cu toții. Bucură-te de viață.

Nu spuse nimic, ci privi pur și simplu cum imbecilul se dădea mare, în mod cert mândru de spectacolul său grandios, nerăbdător să raporteze cum îl pusese cu botul pe labe pe șeful Serviciului de Informații al Marinei.

Merse spre o bancă liberă și se așează.

Frigul se infiltra printre șipcile acesteia și prin pardesiu.

Senatorul Aatos Kane habar nu avea. Și nici șeful său de cabinet.

Dar amândoi erau pe punctul de a afla.

MÜNCHEN, GERMANIA

1.00 P.M.

Wilkerson dormise bine, satisfăcut atât de felul în care se comportase la cabana de vânătoare, cât și cu Dorothea, după aceea. Accesul la bani, câteva responsabilități și o femeie frumoasă nu erau substitute tocmai rele ale faptului că nu avea să ajungă amiral.

Asta, desigur, dacă reușea să rămână în viață.

În pregătirea pentru această misiune, verificase în amănunt familia Oberhauser. Bunuri de miliarde și nu în bani vechi – ci în bani străvechi ce dăinuiseră de-a lungul secolelor la răsturnările politice. Oportuniști? Cu siguranță. Blazonul familiei lor părea să explice totul. Un câine ținând strâns în gură un șobolan, în interiorul unui cazan cu anaș. Ce multitudine de contradicții. Multe ca familia însăși. Dar cum altfel ar fi putut ei supraviețui?

Timpul, totuși, își pusese amprenta.

Dorothea și sora ei erau ultimele descendente ale clanului Oberhauser.

Ambele creaturi frumoase, de o sensibilitate exagerată, la aproape cincizeci de ani. Identice la înfățișare, deși fiecare încerca din răspuțeri să se facă remarcată. Dorothea obținuse diplome în administrarea afacerilor și lucra activ cu mama sa în concernele familiei. Se căsătorise la douăzeci și ceva de ani și născuse un fiu, dar acesta fusese ucis cu cinci ani în urmă, la o săptămână după împlinirea vârstei de

douăzeci de ani, într-un accident de mașină. Toate rapoartele indicau că ea se schimbase după asta. Se îndârjise. Ajunsese înrobă de neliniști adânci și de toane imprevizibile. Să împuște un om cu o armă, așa cum făcuse noaptea trecută, după care să facă dragoste dezlănțuit, cu patimă – toate gesturile ei demonstau dihotomia.

Pe Christl nu o interesaseră niciodată afacerile, nici căsătoria sau copiii. Wilkerson o întâlneau o singură dată, la un eveniment monden la care participaseră Dorothea și soțul ei, când el îi contactase prima oară. Era modestă. O cercetătoare, asemenea bunicului și tatălui, studiind ciudățeni, cântărind posibilitățile fără număr ale legendei și ale mitului. Lucrările de disertație ale ambelor mastere avuseseră ca temă conexiunile obscure dintre civilizațiile antice mitice – cum ar fi locuitorii Atlantidei, aflase el după ce le citise pe amândouă – și culturile dezvoltate. Totul pură fantezie. Dar bărbații din familia Oberhauser fuseseră fascinați de asemenea lucruri ridicole și Christl părea să le fi moștenit curiozitatea. Vremea în care ar fi putut avea copii trecuse, așa că el se întreba ce avea să se întâmple după moartea lui Isabel Oberhauser. Două femei care nu se simpatizau reciproc – din care nici una nu putea lăsa moștenitori de sânge – aveau să moștenească totul.

Un scenariu fascinant, cu posibilități nesfârșite.

Era afară, în frig, nu departe de hotelul lor, un stabiliment magnific care ar fi satisfăcut capriciile oricărui rege. Dorothea sunase din mașină noaptea trecută și vorbise cu administratorul, astfel că la soseire îi aștepta un apartament.

Însorita Marienplatz, prin care se plimba acum fără o țință anume, era plină de turiști. O tăcere stranie coborâse peste întreaga piață, întreruptă doar de sunetele tălpilor pe caldarâm și de murmurul vocilor. În jur erau magazine, cafenele, piața centrală, palatul regal și biserici. Masiva *Rathaus*¹ domina o latură a perimetrului, fațada sa plină de ornamente fiind brăzdată de efectele întunecate ale secolelor. Evită intenționat zona muzeelor și se îndreaptă spre una dintre multele brutării

¹ Primăria orașului (n.tr.)

care se bucurau de afaceri înfloritoare. Îi era foame și niște produse de patiserie cu ciocolată i-ar fi prins bine.

Întreaga piață era presărată cu mici cabane decorate cu ramuri de pin înmiresmate, parte a târgului de Crăciun din oraș, ce se întindea cât puteai cuprinde cu privirea, pe artera principală și foarte aglomerată a orașului vechi. Auzise despre milioanele de turiști care veneau în fiecare an pentru festivități, dar se îndoia că el și Dorothea aveau să dispună de timpul necesar. Ea era în misiune. La fel și el, ceea ce-l făcu să se gândească la muncă. Trebuia să ia legătura cu sediul din Berlin și să se arate activ pentru a-i liniști pe subordonații săi. Așa că își luă mobilul și formă numărul.

– Domnule comandor Wilkerson, se auzi un membru al echipei sale. Mi s-a spus să redirecționez orice telefon de la dumneavoastră direct către domnul căpitan-comandor Bishop.

Înainte de a putea întreba de ce, se auzi pe fir vocea secundului său.

– Domnule comandor, trebuie să vă întreb unde sunteți.

Radarul său ajunsese în poziția de alertă maximă. Niciodată Brian Bishop nu-i spusese *domnule comandor*, decât dacă ascultau și alții.

– Care este problema? se interesă el.

– Acest telefon este înregistrat. Ați fost eliberat din toate funcțiile și declarat risc de securitate nivelul trei. Ordinele noastre sunt să vă localizăm și să vă reținem.

El își ținu în frâu emoțiile.

– Și cine a dat aceste ordine?

– Biroul directorului. Au fost emise de domnul comandor Hovey și semnate de domnul amiral Ramsey.

Tocmai el fusese cel care recomandase promovarea lui Bishop în poziția de căpitan-comandor. Era un ofițer supus care îndeplinea ordinele cu un zel de necontestat. Minunat atunci, rău acum.

– Sunt căutat? continuă el, și în momentul acela fu izbit de înțelegerea clară a situației. Închise telefonul fără a mai aștepta răspunsul.

Privi telefonul. Aceste aparate aveau încorporate un sistem GPS de localizare pentru situațiile de urgență. La naiba! Așa îl găsiseră noaptea trecută. Nu se gândise până acum. Desigur, înainte de atac

habar nu avusese că era o țință. După, fusese speriat, și Ramsey – nenorocitul dracului – îl dusesse de nas ca să câștige timp și să trimită un alt comando.

Tatăl său avusese dreptate. Nu poți avea încredere în nici unul dintre ei.

Deodată, un oraș de peste trei sute de kilometri pătrați și cu milioane de locuitori se transformă dintr-un refugiu într-o închisoare. Privi în jur oamenii, toți înfוליți în haine groase, avântându-se în toate direcțiile.

Și nu mai vru nici un produs de patiserie.

Ramsey părăsi National Mall și intra cu mașina în Central Washington, lângă Dupont Circle. De obicei îl folosea pe Charlie Smith pentru sarcinile deosebite, dar în prezent acest lucru era imposibil. Din fericire păstra o varietate de legături – cu adevărați profesioniști în domeniul lor – pe o listă telefonică în așteptare. Avea reputația că plătea bine și la timp, ceea ce-i era de ajutor când avea nevoie ca lucrurile să fie făcute rapid.

Nu era singurul amiral care încerca să pună mâna pe postul lui David Sylvian. Știa cel puțin alți cinci care, mai mult ca sigur, vorbisera la telefon cu diverși congresmani de îndată ce auziseră că Sylvian a murit. Aducerea ultimelor omagii și înmormântarea aveau să dureze câteva zile – dar succesorul lui Sylvian avea să fie ales în următoarele ore, căci pozițiile atât de înalte în ierarhia militară nu rămâneau vacante mult timp.

Ar fi trebuit să-și dea seama că Aatos Kane avea să constituie o problemă. Senatorul era în politică de multă vreme. Cunoștea mersul lucrurilor. Dar experiența se obținea cu prețul unor obligații. Bărbații asemenea lui Kane se bazau pe faptul că adversarii nu posedau nici energia și nici mijloacele să le exploateze punctele slabe.

El nu suferea de nici una din aceste deficiențe.

Ocupă un loc de parcare chiar lângă bordura trotuarului, profitând de plecarea unei mașini. Cel puțin ceva mersese bine astăzi. Introduse șaptezeci și cinci de cenți în aparatul de taxare și merse prin frig până la Capitol Maps.

Un magazin interesant.

Nimic altceva decât hărți din toate colțurile globului, inclusiv o colecție impresionantă de cărți de călătorie și de ghiduri turistice. Astăzi însă nu era interesat de cartografie. În schimb, venise să discute cu proprietara.

Intră și o văzu vorbind cu un client.

Ea îi aruncă o privire, dar nimic din fizionomia sa nu trădă vreo urmă de recunoaștere. Ramsey presupunea că onorariile substanțiale pe care i le plătise de-a lungul anilor pentru serviciile contractate ajutaseră la finanțarea magazinului, dar nu discutaseră niciodată despre asta. Una dintre regulile lui. Ajutoarele erau unelte, trebuiau tratate la fel ca și ciocanul, ferăstrăul sau șurubelnița. Folosește-le. Apoi pune-le deoparte. Majoritatea oamenilor pe care îi angaja înțelegeau acest lucru. Cei care nu înțelegeau nu mai erau niciodată contactați.

Proprietara magazinului terminase cu clientul său și se plimba prin încăpere.

– Căutați o hartă anume? Avem o mare varietate.

El privi în jur.

– Aveți, într-adevăr. Ceea ce este bine, deoarece astăzi am mare nevoie de ajutor.

Wilkerson își dădu seama că era urmărit. Un bărbat și o femeie îl pândeau de la treizeci de metri în spate, cu siguranță alertați de contactul său cu Berlinul. Nu făcuseră nici o mișcare să se apropie, ceea ce însemna unul din două lucruri. O voiau pe Dorothea și așteptau ca el să-i conducă la aceasta, ori se limitau să-l supravegheze.

Nici una din perspective nu era plăcută.

Își făcu loc cu coatele printr-o mulțime compactă de cumpărători, fără să aibă idee câți adversari îl mai așteptau. Risc de securitate nivelul trei? Asta însemna că erau liberi să acționeze cu orice tip de forță pe care o considerau necesară – inclusiv una mortală. Mai rău era că avuseseră ore întregi să se pregătească. El știa că operațiunea Oberhauser era importantă – mai mult pe plan personal decât

profesional — și Ramsey avea conștiința unui călău. Dacă era amenințat, reacționa. În acel moment, părea să se simtă în pericol.

Iuți pasul.

Trebuia s-o sune pe Dorothea și s-o avertizeze, dar îi displicuse intervenția ei din ajun, în timpul conversației telefonice cu Ramsey. Aceasta era strict problema lui, și putea face față situației. Cel puțin ea nu-l dojenise că greșise în privința lui Ramsey. În schimb, îl dusesese la un hotel luxos din München, unde își satisfăcuseră amândoi plăcerile. Dacă o suna trebuia să-i explice și cum de fuseseră localizați — iar aceasta era o conversație pe care dorea să o evite.

La cincizeci de metri în față, învâlmășeala din zona pietonală a vechiului oraș se termina într-un bulevard aglomerat, împânzit de mașini și mărginit de clădiri cu fațade galbene ce proiectau o senzație mediteraneană.

Privi înapoi.

Cei doi urmăritori reduseseră distanța.

Se uită în stânga și în dreapta, apoi dincolo de forfota străzii comerciale. Câteva taxiuri se aliniau de-a lungul trotuarului pe partea opusă a bulevardului; afară, șoferii se sprijineau de mașini, așteptând clienții. Șase benzi de haos se aflau între el și taxiuri, nivelul zgomotului fiind la fel de înalt ca bătăile inimii sale. Mașinile începură să se adune, căci semafoarele din stânga sa tocmai își schimbaseră culoarea în roșu.

Un autobuz se apropie din dreapta, pe banda din mijloc.

Mașinile de pe benzile din interior și din exterior încetineau.

Îngrijorarea făcea loc fricii. Nu avea de ales. Ramsey îl voia mort. Și din moment ce știa ce aveau de oferit cei doi urmăritori din spatele său, decise să-și încerce șansele cu traversarea bulevardului.

Țâșni în momentul în care un șofer îl reperă și frână.

Își calculează perfect următoarea mișcare și înaintă în salturi peste banda din mijloc exact în clipa în care semaforul se făcu roșu și autobuzul se pregăti să oprească. Sări peste banda din exterior, care din fericire fu liberă pentru câteva clipe și ajunse la spațiul verde dintre sensurile de mers.

Autobuzul încetini și stopă între el și trotuar, ferindu-l de orice privire. Claxoanele și scrâșnetele de frâne, asemenea găștelor și bufnițelor certărețe, îi semnală o oportunitatea. Câștigase câteva secunde prețioase, așa că decide să nu irosească nici una. Traversă în viteză cele trei benzi din fața sa, fără mașini datorită culorii roșii, și se năpusti în primul taxi, spunându-i șoferului în germană:

– Pornește!

Omul sări la volan și Wilkerson se ghemui, în timp ce taxiul se îndepărta.

Privi pe fereastră.

Apăru culoarea verde și un grup compact de mașini porni în trombă. Bărbatul și femeia își croiră drum peste prima jumătate de bulevard fără mașini, fiind împiedicați de la o traversare completă de revărsarea autovehiculelor.

Cei doi urmăritori căutară în jur.

El zâmbi.

– Încotro? întrebă șoferul în germană.

Se decide să facă o altă mișcare inteligentă.

– Doar câteva străzi, apoi oprești.

Când taxiul viră spre trotuar, îi aruncă șoferului zece euro și sări afară. Reperă un semn de U-Bahn¹, se repezi în jos pe scări, își cumpără bilet și se grăbi spre peron.

Metroul sosi și el se urcă într-un vagon aproape plin. Luă loc și își activă telefonul mobil, care era dotat cu o caracteristică specială. Introduse un cod numeric și pe ecran apăru ȘTERGI TOATE DATELE? El apăsă DA. Ca a doua soție a lui, care nu-l auzea niciodată de prima oară, telefonul întrebă: EȘTI SIGUR? El apăsă din nou DA.

Acum memoria era ștersă definitiv.

Se aplecă de parcă și-ar fi ridicat șosetele și lăsă telefonul sub banchetă.

Trenul încetini la intrarea în următoarea stație.

Wilkerson coborî. Dar telefonul continuă călătoria.

¹ Metrou (n.tr.)

Asta ar fi trebuit să-l țină pe Ramsey ocupat.

Ieși din stație la suprafață, mulțumit de evadare. Trebuia să o contacteze pe Dorothea, dar cu mare grijă. Dacă el era urmărit, atunci era și ea.

Păși afară în amiaza însorită și se orientă în jur. Nu era departe de râu, lângă Deutsches Museum. O altă stradă aglomerată cu trotuarul suprapopulat se întindea înaintea sa.

Deodată, un bărbat se opri lângă el.

– *Bitte, Herr Wilkerson*, spuse acesta în germană. Spre mașina de colo, de lângă trotuar.

El îngheță.

Bărbatul purta o haină lungă de lână și își ținea ambele mâini în buzunare.

– Nu vreau, continuă străinul, dar te voi împușca chiar aici, dacă este nevoie.

Ochii lui se îndreptară spre buzunarul hainei individului.

O stare de greață îi invadă stomacul. Era imposibil ca oamenii lui Ramsey să-l fi urmărit. Dar fusese atât de concentrat asupra lor, încât neglijase să mai observe pe oricine altcineva.

– Nu ești din Berlin, nu-i așa? întrebă el.

– *Nein*. Sunt din cu totul altă parte.

AACHEN, GERMANIA

1.20 P.M.

Malone admira una dintre ultimele rămășițe ale Imperiului Carolingian, cunoscută atunci ca Biserica Fecioarei Maria și acum drept capela lui Carol cel Mare. Clădirea părea să fie formată din trei secțiuni diferite. Un turn gotic, care dădea impresia că stă separat. Zona de mijloc rotundă, dar unghiulară, legată de turn printr-un pod acoperit și având în vârf o cupolă neobișnuită, oarecum ondulată. Și o clădire înaltă și alungită, ce părea toată doar acoperiș și ferestre cu vitralii. Conglomeratul fusese ridicat din ultima parte a secolului al optulea până în secolul al cincisprezecelea și era uimitor că supraviețuise, mai ales în ultima sută de ani când, știa bine Malone, Aachen fusese bombardat fără milă.

Capela se afla la poalele unei coline conectate cândva cu palatul propriu-zis printr-o linie joasă de structuri de lemn ce găzduiau un solariu, o garnizoană militară, tribunale și apartamente pentru rege și familia acestuia.

Palatinatul lui Carol cel Mare.

Rămăseseră doar o curte, capela și fundațiile palatului pe care constructorii secolului al paisprezecelea au ridicat primăria din Aachen. Restul dispăruse cu secole în urmă.

Pășiră în capelă prin ușile vestice, antica intrare principală izolată de stradă. Trei trepte coborau într-un portic construit în stil baroc, cu pereții văruiți și neornamentați.

– Acele trepte sunt semnificative, spuse Christl. Afară, nivelul solului s-a ridicat față de cum era în vremea lui Carol cel Mare.

Își aminti istorisirea Dorotheei despre Otto al III-lea.

– Aici este locul unde au descoperit mormântul lui Carol cel Mare? Și cartea pe care o are Dorothea?

Ea încuviință.

– Unii spun că Otto al III-lea a săpat prin această pardoseală și l-a găsit pe rege stând în capul oaselor, cu degetele arătând spre Evanghelia după Marcu. „Și ce folosește unui om să câștige lumea toată, dacă își pierde propriul suflet?”

El îi sesiză cinismul.

– Alții spun că împăratul Barbarossa a găsit aici locul mormântului în 1165 și corpul era întins într-un sicriu de marmură. Acel sarcofag roman este expus în camera comorilor de alături. Se presupune că Barbarossa l-a schimbat cu un cufăr aurit, care acum este – ea făcu semn în față spre capelă – acolo, înăuntru.

Dincolo de altar, Malone remarcă o raclă aurită expusă într-un spațiu închis iluminat, cu pereți de sticlă. Părăsiră porticul și intrară în capelă. Un pasaj circular se întindea în stânga și în dreapta, dar el păru atras de centrul octogonului interior. Lumina, asemenea ceții, era filtrată de ferestrele superioare ale cupolei.

– Un hexadecagon având în mijloc un octogon, comentă el.

Opt coloane masive se îmbinau pentru a forma coloane duble care țineau suspendată bolta înaltă. Arcade rotunjite se ridicau spre galeriile de deasupra, unde stâlpi supli, pasarele de marmură și grilaje cu zăbrele uneau totul.

– Timp de trei secole după finalizare, aceasta a fost cea mai înaltă clădire la nord de Alpi, îl informă Christl. Piatra fusese folosită în sud pentru construirea templelor, a arenelor, a palatelor și mai târziu a bisericilor, dar acest tip de construcție era necunoscut în rândul triburilor germanice. Aceasta a fost prima încercare, în afara zonei mediteraneene, de a construi o boltă din piatră.

El privi în sus la galeria impozantă.

Puțin din ceea ce vezi este din vremea lui Carol cel Mare, continuă ea. Structura însăși, evident. Cei treizeci și șase de stâlpi din marmură de acolo, de la nivelul al doilea. Unii dintre ei sunt originali – transportați din Italia, furați de Napoleon, dar returnați în cele din urmă. Cele opt structuri zăbrelete din bronz, aflate între arcade, sunt de asemenea originale. Restul a apărut mai târziu. Carolingienii își văruiau bisericile și pictau interioarele. Mai târziu, creștinii au adăugat eleganță. Aceasta rămâne totuși singura biserică din Germania construită din ordinele lui Carol cel Mare și care dăinuie încă.

El trebui să-și arcuiască spatele ca să studieze cupola. Mozaicurile sale aurii înfățișau douăzeci și patru de bătrâni îmbrăcați în alb, stând înaintea tronului, oferind plini de adorație Mielului coroane de aur. Din Apocalipsă, dacă nu se înșela. Alte mozaicuri decorau pereții ce susțineau cupola. Maria, Ioan Botezătorul, Hristos, Arhanghelul Mihail, Gavril, chiar Carol cel Mare însuși.

Suspendat de lanțuri din fier forjat, ale căror zale se îngroșau spre tavan, se afla un candelabru masiv, în formă de roată, supraîncărcat cu ornamente complicate din aur.

– Împăratul Barbarossa a dăruit acel candelabru în secolul al doisprezecelea, adăugă ea, după încoronarea sa. Este simbolul Ierusalimului ceresc, orașul luminilor, care va coborî din cer precum coroana unui învingător, după cum li s-a promis tuturor creștinilor.

Din nou Apocalipsa. Se gândi la o altă catedrală, cea a Sfântului Marcu din Veneția.

– Locul acesta are o înfățișare și o atmosferă bizantine.

– Reflectă dragostea lui Carol cel Mare pentru bogăția bizantină, opusă austerității romane.

– Cine a construit-o?

Ea ridică din umeri.

– Nimeni nu știe. Un anume Maestru Odo este menționat în unele texte, dar nu se știe nimic despre el, decât faptul că evident cunoștea arhitectura din sud. În mod cert, Einhard a participat, la fel și Carol cel Mare însuși.

Interiorul nu impresiona prin mărime, în schimb senzația era de natură mult mai intimă, iar ochii erau constrânși să se ridice spre cer.

Intrarea în capelă era liberă, dar mai multe grupuri, aflate în tururi pentru care se plăteau taxe, se învâneau dintr-un loc în altul, ghi-zii lor explicându-le elementele principale. Înăuntru pătrunsese și următorul lor din gară, folosind unul dintre grupuri drept acoperire. Apoi, aparent satisfăcut că nu era decât o intrare, ieșise încet afară.

Malone avusese dreptate. Mașina sa închiriată avusese un dispozitiv de urmărire. Cum altfel ar fi putut omul înarmat să-i găsească noaptea trecută? Sigur nici un automobil nu fusese pe urmele lor. Astăzi merseseră cu aceeași mașină de la Reichshoffen la Garmisch ca să ia trenul, unde îl reperase prima oară pe Față-de-Topor.

Nu era mod mai bun de a verifica dacă individul îi urmărea decât să-i arate drumul.

Christl făcu semn în sus, spre galeria de la primul etaj.

— Zona aceea era rezervată exclusiv pentru monarh. Treizeci de sfinți împărați romani au fost încoronați aici. Stând pe tronul lui Carol cel Mare și urmându-i pașii, aceștia câștigau în mod simbolic posesia asupra imperiului. Nici un împărat nu era considerat legitim până când nu urca pe tronul care este acolo.

Octogonul era plin de scaune pentru credincioși și, după cum văzu el, pentru turiști. Se așează într-o parte și întrebă:

— Bine, de ce suntem aici?

— Matematica și arhitectura au fost parte a iubirii lui Einhard.

Malone întui ceea ce ea nu rostise:

— Pe care i le-au dezvăluit Cei Sfinți?

— Uită-te la locul ăsta. O adevărată realizare pentru secolul al nouălea. O mulțime de elemente au fost folosite aici pentru prima dată. Acea boltă de piatră de deasupra? A fost revoluționară. Oricine au fost cei care au proiectat-o și au construit-o știau ce fac.

— Dar ce legătură are această capelă cu testamentul lui Einhard?

— În testament, Einhard a scris că pătrunderea înțelepciunii cerurilor începe în noul Ierusalim.

— Acesta este noul Ierusalim?

— Exact așa numea Carol cel Mare această capelă.

Își aminti restul.

— „Revelațiile vor fi limpezi odată ce taina aceluia loc minunat va fi dezlegată. Înfruptuiește această căutare invocând desăvârșirea îngerului la sanctificarea Maiestății Sale. Însă doar aceia care iubesc deopotrivă tronul lui Solomon și frivolitatea romană vor găsi calea spre Ceruri.“

— Ai o memorie remarcabilă.

— Dacă ai ști...

— Ghicitorile nu sunt punctul meu forte, și cu asta am avut ceva de furcă.

— Cine zice că eu mă pricep?

— Mama spune că ai o reputație extraordinară.

— Mă bucur că am trecut testul mamei tale. După cum v-am mai spus și ei, și ție, pare să-și fi ales favorita.

— Încearcă să ne faci pe mine și pe Dorothea să cooperăm. Într-un anumit punct s-ar putea să fim nevoite. Dar intenționez să evit momentul cât mai mult cu putință.

— La mănăstire, când ai văzut că dulapul acela fusese vandalizat, ai crezut că Dorothea a fost vinovată, nu-i așa?

— Ea știa că tata își ținea hârtiile acolo. Dar nu i-am spus niciodată cum se deschide dulapul. Nu a fost niciodată interesată, până de curând. E clar că nu a vrut ca eu să am documentele.

— Dar a vrut să mă ai pe mine?

— Este o adevărată enigmă.

— A crezut poate că nu voi fi de nici un folos?

— Nu pot să-mi imaginez de ce.

— Lingușire? Nu te dai înapoi de la nimic.

Ea zâmbi.

Malone voia să știe:

— De ce ar fura Dorothea documentele de la mănăstire și ar lăsa în castel cel puțin originalul unuia?

— Ea rareori s-a aventurat sub Reichshoffen. Nu știe mare lucru despre ce este acolo.

— Deci cine a ucis-o pe femeia din telecabină?

Fața ei se înăspri.

— Dorothea.

— De ce?

Christl ridică din umeri.

— Trebuie să știi că sora mea are foarte puțină conștiință, sau chiar deloc.

— Voi două sunteți cea mai ciudată pereche de gemene pe care am întâlnit-o vreodată.

— Deși ne-am născut în același timp, asta nu ne face identice. Întotdeauna am menținut între noi o distanță de care ne-am bucurat amândouă.

— Așadar, ce se va întâmpla când veți moșteni totul?

— Cred că mama speră ca această căutare să pună capăt neînțelegerilor dintre noi.

El îi sesiză reticența.

— Dar șansele sunt mici?

— Amândouă am promis că ne vom strădui.

— O faceți într-un mod destul de ciudat.

Malone privi în jur prin capelă. La câțiva metri distanță, înăuntrul poligonului exterior, se afla altarul principal.

Christl îi observă interesul.

— Panoul din față se spune că ar fi fost făcut din aurul pe care Otto al III-lea l-a găsit în mormântul lui Carol cel Mare.

— Deja știu ce urmează să spui. *Dar nimeni nu știe sigur.*

Explicațiile ei, până acum, fuseseră precise, dar asta nu însemna că erau corecte. Își privi ceasul și se ridică.

— Trebuie să mâncăm ceva.

Ea îi aruncă o privire contrariată.

— N-ar trebui să ne ocupăm mai întâi de asta?

— Dacă aș ști cum, aș face-o.

Înainte de a intra în capelă, dăduseră pe la magazinul de suvenir, unde aflaseră că lăcașul era deschis până la șapte seara, ultimul tur începând cu o oră mai devreme. De asemenea, observase o varietate de ghiduri turistice și de materiale istorice, unele în engleză, majoritatea în germană. Din fericire, avea o cunoaștere rezonabilă a limbii.

— Trebuie să ne oprim undeva, apoi căutăm un loc să mâncăm.

— Marktplatz nu este departe.

El se îndreaptă spre ușile principale.

— Încotro?

CHARLOTTE, CAROLINA DE NORD

11.00 A.M.

Charlie Smith purta blugi prespălați, un tricou negru și ghete cu vârful metalic, toate cumpărate cu câteva ore în urmă de la un Wal-Mart. Își imagina că este unul dintre băieții Duke din serialul *Hazzard County*, imediat după ce sărise afară din mașina supranumită Generalul Lee pe fereastra din partea șoferului. Traficul deloc intens de pe autostrada cu două benzi din partea de nord a orașului Charlotte îi permisesese un ritm tihnit, iar acum stătea tremurând printre copaci și se uita țință la acea casă ce avea poate o sută zece metri pătrați sub același acoperiș.

Îi știa istoria.

Herbert Rowland cumpărase proprietatea când avea treizeci și ceva de ani, plătitise până pe la patruzeci, apoi construisese căsuța pe la cincizeci. La două săptămâni după ce se pensionase din marină, Rowland și soția sa încărcaseră un camion de mobilă și parcuseră cei treizeci și doi de kilometri la nord de Charlotte. Își petrecuseră ultimii zece ani trăind liniștiți pe malul lacului.

În timpul zborului ce-l ducea la nord de Jacksonville, Smith studiase dosarul. Rowland avea două probleme de sănătate grave. Prima era diabetul de care suferea de multă vreme. Tipul 1, insulino-dependent. Controlabil, dacă-și făcea zilnic injecțiile. A doua era dragostea pentru alcool, preferința sa fiind whisky-ul. Oarecum cunoscător,

își cheltuia lunar o parte din pensie pe mărci renumite, la un magazin de băuturi cu prețuri piperate din Charlotte. Bea întotdeauna acasă, noaptea, împreună cu soția sa.

Însemnările sale din anul precedent sugerau o moarte care să aibă legătură cu diabetul. Dar conceperea unei modalități de ajungere la acel rezultat, fără a ridica vreo suspiciune în același timp, necesita multă planificare.

Ușa din față se deschise și Herbert Rowland păși afară în soarele strălucitor. Bătrânul merse direct spre un Ford Tundra murdar, se urcă la volan și plecă. Al doilea autovehicul, aparținând soției sale, nu se vedea nicăieri. Smith așteptă în pădure zece minute, apoi decise să riște.

Merse la ușa din față și bătu.

Nici un răspuns.

Din nou.

Îi trebui mai puțin de un minut să descuie. Știa că nu există sistem de alarmă. Lui Rowland îi plăcea să le spună oamenilor că îl considera o pierdere de bani.

Deschise ușa cu grijă, păși înăuntru și găsi robotul telefonic. Verifică mesajele înregistrate. Al șaselea, de la soția lui Rowland, primit cu câteva ore în urmă, îl încântă. Era la sora ei și sunase să vadă dacă el era bine, încheind cu anunțul că avea să se întoarcă peste două zile.

Își schimbă planul imediat.

Două zile singur erau o ocazie excelentă.

Trecu pe lângă un rastel cu puști de vânătoare. Rowland era un pasionat om al pădurii. Verifică două arme. Și lui îi plăcea să vâneze, doar că ținta sa avea postura bipedă.

Intră în bucătărie și deschise frigiderul. Aliniat pe raftul ușii, exact acolo unde indica dosarul, stăteau patru sticlute cu insulină. Cu mâinile înmănușate le examină pe fiecare în parte. Toate erau pline, cu sigiliile de plastic intacte, cu excepția celei folosite în prezent.

Duse sticluta la chiuvetă, apoi scoase din buzunar o seringă goală. Străpunse sigiliul de cauciuc cu acul, trase afară pistonul umplând seringă cu insulină, apoi elimină lichidul în canalul de scurgere.

Repetă procesul încă de două ori, până când sticluța se goli. Din alt buzunar scoase o sticlă de ser fiziologic. Umplu seringă și injectă conținutul în sticluța goală, repetând procesul până când aceasta fu din nou pe trei sferturi plină.

Spălă chiuveta și puse la loc în frigider flaconul la care umblase. Peste opt ore, când Herbert Rowland urma să-și facă injecția, nu va avea să observe nimic. Dar alcoolul și diabetul nu se împacă. Alcoolul în exces și diabetul netratat sunt categoric fatale. În câteva ceasuri, Rowland trebuia să intre în șoc, și până dimineață urma să sucombe.

Tot ceea ce avea Smith de făcut era să stea de veghe.

Auzi un motor afară și se grăbi la fereastră.

Un bărbat și o femeie coborâră dintr-un Chrysler compact.

Dorothea era îngrijorată. Wilkerson plecase de multă vreme. Zisese că voia să caute o brutărie și să aducă niște dulciuri, dar asta fusese cu aproape două ore în urmă.

Telefonul din cameră sună și o făcu să tresară. Nimeni nu știa că este acolo cu excepția...

Ridică receptorul.

— Dorothea, începu Wilkerson. Ascultă-mă. Am fost urmărit, dar am reușit să scap de ei.

— Cum de ne-au găsit?

— Habar nu am, dar m-am întors la hotel și am reperat niște oameni în față. Nu-ți folosi telefonul mobil. Poate fi monitorizat. Noi facem asta tot timpul.

— Ești sigur că nu mai sunt pe urmele tale?

— Am folosi U-Bahn-ul. Pe tine se concentrează acum, din moment ce cred că îi vei conduce la mine.

Mintea ei urzea planuri.

— Așteaptă câteva ore, apoi ia metroul spre Hauptbahnhof. Stai lângă oficiul de turism. Voi fi acolo la șase.

— Cum ai de gând să părăsești hotelul? întrebă el.

— La cât de multe afaceri are familia mea aici, administratorul ar trebui să-mi îndeplinească orice solicitare.

Stephanie coborî din mașină, iar Edwin Davis apăru de pe locul din dreapta șoferului. Conduseseră din Atlanta până la Charlotte, aproximativ 385 de kilometri pe autostrada interstată, călătoria durând aproape trei ore. Davis aflase din arhiva marinei adresa lui Herbert Rowland, locotenent-comandor pensionar, iar Google îi oferise informații suplimentare pentru orientare.

Imobilul se afla la nord de Charlotte, lângă lacul Eagles, care, după mărime și forma neregulată, părea făcut de mâna omului. Mașina era abrupt, împădurit și stâncos. Existau câteva zone locuite. Casa lui Rowland, aflată la marginea pădurii și cu acoperișul în patru ape, era cuibărită la patru sute de metri de șosea, printre copaci desfrunziți de esență tare și plop verzi, și avea o priveliște minunată.

Stephanie nu era prea sigură de toată această situație și își exprimase îngrijorarea în timpul călătoriei, sugerând că trebuiau să fie implicați și apărătorii legii.

Davis ezitase însă.

— E o idee proastă, îi spuse ea.

— Stephanie, dacă aș merge la FBI sau la șeriful local și le-aș relata ce bănuiesc, ar spune că sunt nebun. Și cine dracu' știe? Poate chiar sunt.

— Moartea lui Zachary Alexander de noaptea trecută nu este o fantezie.

— Dar nici o crimă demonstrabilă.

Aflaseră de la biroul Serviciului Secret din Jacksonville. Nimic nu dovedea că se comisese un asasinat.

Ea observă că nici o mașină nu era parcată în curte.

— Nu pare să fie cineva acasă.

Davis trânti portiera.

— Avem o singură cale să aflăm.

Stephanie îl urmă pe verandă, unde el bătu cu putere în ușa din față. Nici un răspuns. Ciocăni din nou. După alte câteva momente de liniște, Davis încercă mânerul.

Se deschise.

– Edwin... începu ea, dar el deja intrase.

Rămase pe verandă.

– Asta este o infracțiune.

El se întoarse.

– Atunci rămâi acolo în frig. Eu nu-ți cer să încalci legea.

Stephanie știa că era nevoie de o gândire limpede, așa că intră înăuntru.

– Trebuie să-mi fi pierdut mințile ca să mă vâr în așa ceva.

Edwin zâmbi.

– Malone mi-a povestit că ți-a zis același lucru anul trecut, în Franța.

Habar nu avea.

– Zău? Și ce altceva ți-a mai spus Cotton?

El nu răspunse, începu doar să investigheze. Decorul o făcu să se gândească la magazinele Pottery Barn. Scaune cu spătare în formă de scară, o canapea formată din mai multe bucăți, covorașe de iută peste podeaua bej din lemn de esență tare. Totul era curat și pus în ordine. Fotografii înrămate dominau pereții și mesele. Rowland era în mod evident sportiv. Pereții erau presărați cu dovezi în acest sens, amestecate cu numeroase portrete ce păreau a fi ale copiilor și nepoților. O canapea din piese multiple era orientată spre o punte de lemn. Peste lac, malul opus era vizibil. Casa părea să fie așezată pe cotul unui golfuleț.

Davis își continuă cercetarea, deschizând sertare și dulapuri.

– Ce faci? întrebă ea.

El se îndreptă spre bucătărie.

– Încerc doar să-mi fac o idee.

Stephanie îl auzi deschizând frigiderul.

– Afli multe despre cineva studiindu-i alimentele puse la rece, explică el.

– Pe bune? Ce ai aflat din al meu?

El se aventurase în frigiderul ei mai devreme, înainte de a pleca, pentru a lua ceva de băut.

– Că nu gătești. Mi-a amintit de facultate. Nu aveai prea multe acolo.

Ea zâmbi.

– Și ce ai aflat aici?

Davis arată cu degetul.

– Herbert Rowland este diabetic.

Ea observă sticlulele cu numele lui Rowland înscris pe ele, marcate INSULINĂ.

– Nu a fost chiar așa de dificil.

– Și îi place whisky-ul rece. Maker's Mark. Marfă de calitate.

Trei sticle stăteau pe raftul de sus.

– Ești băutor? se interesă ea.

Edwin închise ușa frigiderului.

– Îmi place din când în când câte un păhărel de Macallan vechi de șaizeci de ani.

– Trebuie să plecăm.

– Este pentru binele lui Rowland. Cineva are de gând să îl ucidă, într-un fel în care nu se așteaptă deloc. Trebuie să verificăm și celelalte camere.

Ea încă nu era convinsă și se întoarse în camera de zi. Trei uși porneau din marea încăpere. În partea de jos a uneia, observă ceva. Deplasarea luminii, umbre, ca și cum cineva tocmai trecuse prin spatele ei.

Un sistem de alarmă i se declanșă în creier.

Băgă mâna sub haină și scoase pistolul Beretta specific organizației Magellan Billet.

Davis îi aruncă o privire.

– Ai venit înarmată?

Ea își ridică degetul arătător, făcându-i semn să tacă, și arată spre ușă.

– Avem companie, spuse din buze, fără să scoată însă vreun sunet.

Charlie Smith încercase să asculte. Cei doi oaspeți nepoftiți intraseră cu îndrăzneală în casă, forțându-l să se refugieze în dormitor, unde închisese ușa și rămăsese la pândă. Când bărbatul spusese că plănuia să verifice și celelalte camere, Smith știu că dăduse de necaz.

Nu adusese nici o armă. Purta una doar când era absolut necesar, și din moment ce zburase din Virginia în Florida, ar fi fost imposibil să aducă una cu el. Mai mult decât atât, armele erau o modalitate jalnică de a ucide pe cineva într-un mod discret. Multă atenție, dovedi și întrebări.

N-ar fi trebuit să fie nimeni acasă. Dosarul spunea clar că Herbert Rowland făcea muncă de voluntariat la biblioteca locală în fiecare miercuri până la ora cinci după-amiaza. Nu se întorcea decât peste câteva ore bune. Soția lui era, desigur, plecată. Surprinsese niște fragmente de conversație care păreau mai degrabă personale decât profesionale, femeia fiind în mod clar îngrijorată. Dar apoi auzise: „Ai venit înarmată?”

Trebuia să plece, dar nu avea cum. Patru ferestre se aliniau de-a lungul pereților exteriori ai dormitorului, însă nu puteau oferi o salvare eficace.

O baie și două dulapuri încastrate în perete se deschideau în dormitor.

Era necesar să facă repede ceva.

Stephanie deschise ușa dormitorului. Patul dublu era aranjat, totul pus la punct, ca și restul casei. Ușa băii era deschisă și lumina zilei ce pătrundea prin cele patru ferestre arunca o strălucire intensă asupra covorului berber din cameră. Afară copacii se înghesuiau unii în alții datorită adierii vântului, și forme negre dansau de la un capăt la altul al podelei.

— Nici o fantomă? întrebă Davis.

Ea arătă în jos.

— Alarmă falsă.

În acel moment, ceva îi atrase privirea.

Un șifonier era echipat cu uși glisante și părea să-i aparțină doamnei Rowland, hainele femeiești atârând în dezordine. Al doilea dulap era mai mic, cu o ușă clasică prevăzută cu balamale. Nu putea vedea înăuntru, căci era așezat într-un unghi drept față de ea, într-un hol mic ce ducea la baie. Ușa acesteia era deschisă, încăperea fiind

vizibilă din locul în care stătea ea. Un umeraș de plastic, atârnat pe mânerul dinăuntru al băii, se clătina extrem de ușor dintr-o parte în alta.

Nu mult, dar suficient.

– Ce este? întrebă Davis.

– Ai dreptate, spuse ea. Nu-i nimic aici. Doar nervozitatea provocată de comiterea unei infracțiuni.

Ea văzu că Davis nu observase – sau dacă o făcuse, nu o arăta deloc.

– Acum putem pleca de aici? vru ea să știe.

– Sigur. Cred că am văzut suficient.

Wilkerson era îngrozit.

Fusese forțat să o sune pe Dorothea sub amenințarea armei, bărbatul de pe trotuar indicându-i exact ce să spună. Țeava unui pistol automat de 9 mm îi fusese așezată la tâmpla stângă și fusese informat că orice modificare a scenariului avea să ducă la apăsarea trăgaciului.

De aceea, făcuse exact așa cum i se spusese.

Fusese apoi transportat prin München pe bancheta din spate a unui Mercedes sport, cu mâinile încătușate la spate și cu răpitorul său la volan. Zăboviseră un timp, atacatorul său lăsându-l singur în mașină în timp ce el vorbise la telefon afară.

Trecuseră câteva ore.

Dorothea trebuia să vină la gară în curând, însă ei nu erau deloc în apropierea aceluia loc. Dimpotrivă, se îndepărtau de centrul orașului, îndreptându-se spre sud, spre Garmisch și Alpi, la aproape o sută de kilometri depărtare.

– Ce părere ai să...? îl întrebă el pe șofer.

Bărbatul nu spuse nimic.

– Din moment ce nu ai de gând să-mi dezvălui pentru cine lucrezi, ce-ai zice să-mi spui numele tău? Și acesta este secret?

Fusese învățat că angrenarea răpitorilor în conversație era primul pas în aflarea informațiilor despre ei. Mercedesul viră la dreapta și se îndreptă cu toată viteza înainte, intrând pe autostradă.

– Numele meu este Ulrich Henn, răspunse bărbatul într-un final.

AACHEN, 5.00 P.M.

Malone se surprinse mâncând cu poftă. El și Christl se întorseră în Markplatz cea cu formă triunghiulară, unde găsiseră un restaurant ce dădea spre *Rathaus*. Pe drum se opriseră la magazinul de suveniruri al capelei și cumpăraseră cinci sau șase ghiduri turistice. Itinerarul îi condusesese printr-un labirint de străduțe cochete și pavate, străjuite de case burgheze ce creau o atmosferă medievală, deși majoritatea nu aveau probabil mai mult de cincizeci și ceva de ani, ținând cont că Aachen fusese bombardat fără milă în anii 1940. Frigul după-amiezii nu descurajase cumpărăturile. Oamenii se înghesuiau în magazinele la modă, pregătindu-se pentru Crăciun.

Față-de-Topor continuă să-i urmărească, și intrase într-o altă cafenea aflată pe diagonala celei în care el și Christl luaseră loc. Malone ceruse și primise o masă nu la fereastră, ci în apropiere, de unde putea supraveghea strada.

Se mira în legătură cu următorul lor. Faptul că era doar unul însemna că aveau de-a face ori cu amatori, ori cu oameni prea zgârșiți ca să angajeze suficiente ajutoare. Poate că Față-de-Topor se credea atât de bun încât să nu-l observe nimeni? Întâlnise de multe ori agenți cu personalități similare.

Deja răsfoise trei ghiduri. Exact așa cum spusese și Christl, Carol cel Mare considerase capela „noul său Ierusalim“. Secole

mai târziu, Barbarossa confirmase acea declarație când donase candelabrul de cupru aurit. Mai devreme, Malone remarcase o inscripție în latină pe brațele candelabrului și o traducere apăsătoare în una dintre cărți. Primul rând spunea: „Tu cel ce mi te-ai arătat, O Ierusalime, Sion ceresc, Cortul păcii noastre și speranța odihnei binecuvântate“.

Istoricul secolului al nouălea, Notker, era citat cu o afirmație conform căreia Carol cel Mare dispusese construirea capelei „în conformitate cu propria concepție“, lungimea, lățimea și înălțimea fiind asociate simbolic. Construcția începuse undeva între 790 și 800 d.Hr., iar clădirea fusese sfințită pe 6 ianuarie 805 de către Papa Leon al III-lea, în prezența împăratului.

Întinse mâna după o altă carte.

— Presupun că ai studiat istoria epocii lui Carol cel Mare în detaliu.

Ea gustă din vinul din pahar.

— Este domeniul meu. Perioada carolingiană este una de tranziție pentru civilizația occidentală. Înainte de el, Europa fusese un balamuc clocotitor de națiuni aflate în conflict, de o ignoranță totală și un haos politic de nedescris. Carol cel Mare a creat prima guvernare centralizată la nord de Alpi.

— Dar tot ceea ce a înfăptuit el s-a destrămat după moartea sa. Imperiul lui s-a năruit. Fiul său și nepoții au distrus totul.

— Dar convingerile lui au prins rădăcini. A crezut că primul scop al cârmuirii ar trebui să fie bunăstarea poporului. Pentru el, țăranii erau ființe umane care meritau atenție. A domnit nu pentru gloria sa, ci pentru binele obștesc. A spus de multe ori că misiunea sa nu era să-și extindă imperiul, ci să-l mențină unit.

— Și totuși a cucerit noi teritorii.

— Minime. Teritorii ici și colo, pentru scopuri precise. A fost un revoluționar în aproape toate privințele. Conducătorii din vremea lui strângeau bărbați musculoși, arcași, războinici, dar el convoca savanți și dascăli.

— Însă totul s-a prăbușit și Europa a mai lăncezit încă patru sute de ani până când s-a produs adevărata schimbare.

Ea încuviință.

— Acesta pare a fi destinul majorității conducătorilor importanți. Moștenitorii lui Carol cel Mare nu au fost la fel de înțelepți. El a fost căsătorit de multe ori și a avut mulți copii. Nimeni nu știe câți. Primul său născut, Pepin, un cocoșat, nu a avut niciodată șansa să domnească.

Menționarea acelei diformități îl făcu să se gândească la coloana vertebrală strâmbă a lui Henrik Thorvaldsen. Se întrebă ce făcea oare prietenul său danez. Cu certitudine, Thorvaldsen ori o știa pe Isabel Oberhauser, ori cunoștea unele amănunte despre ea. Câteva informații despre aceasta i-ar fi fost de ajutor. Dar dacă ar fi sunat, Thorvaldsen s-ar fi întrebat de ce se afla încă în Germania. Din moment ce nici măcar el nu deținea răspunsul la acea întrebare, nu avea nici un rost să o caute cu lumânarea.

— Mai târziu Pepin a fost dezmoștenit, continuă ea, când următoarele soții i-au dat lui Carol cel Mare copii sănătoși. Pepin a devenit inamicul înverșunat al tatălui său, însă a murit înaintea lui Carol cel Mare. În cele din urmă, Ludovic a fost singurul fiu care a supraviețuit. Acesta era blând, profund religios și învățat, dar evita lupta și îi lipsea consecvența. A fost obligat să abdice în favoarea celor trei fii ai săi, care au sfâșiat imperiul până în 841. De-abia în secolul al zecelea a fost reunificat de Otto I.

— A avut și el ajutor? Din partea Celor Sfinți?

— Nimeni nu știe. Singurele dovezi directe care atestă implicarea lor în cultura europeană sunt contactele avute cu Carol cel Mare, și acestea provin doar din jurnalul pe care îl am eu, cel pe care Einhard l-a lăsat în mormântul său.

— Și cum de a rămas totul secret?

— Bunicul i-a spus doar tatălui meu. Dar din cauza minții sale răătăcite, era greu de știut ce era adevăr și ce era imaginație. Tata i-a implicat pe americani. Nici tata și nici americanii nu au reușit să descifreze cartea din mormântul lui Carol cel Mare, cea pe care o

are Dorothea și care se presupune a fi relatarea completă. Așa că secretul a dăinuit.

Imediat ce termină, Malone o întreabă:

– Atunci cum de a găsit bunicul tău ceva în Antarctica?

– Nu știu. Tot ce știu este că a găsit. Ai văzut pietrele.

– Și cine le are acum?

– Dorothea, sunt sigură. Cu siguranță nu a vrut să le am eu.

– Așa că a distrus acele exponate? Ceea ce colecționase bunicul vostru?

– Surorii mele nu i-a păsat niciodată de convingerile bunicului. Și este în stare de orice.

El surprinse și mai multă răceală în tonul ei și decise să nu mai forțeze nota. În schimb, deschise un ghid și studie schița capelei, curțile sale înconjurătoare și clădirile adiacente.

Complexul capelei părea să posede o formă aproape falică, circulară la un capăt, o extensie ieșind dreaptă în afară cu o terminație rotunjită la celălalt. Se unea printr-o ușă interioară cu ceea ce fusese odată o sală de mese, acum încăperea tezaurului. Doar un set de uși exterioare era arătat – intrarea principală pe care ei o folosiseră mai devreme, numită Poarta Lupului.

– La ce te gândești? vru ea să știe.

Întrebarea îi îndreptă din nou atenția asupra ei.

– Cartea pe care o deții, din mormântul lui Einhard. Ai o traducere completă din latină?

Făcu semn din cap că da.

– E stocată în calculatorul meu, la Reichshoffen. Dar nu prea e de ajutor. Vorbește despre Cei Sfinți și despre câteva dintre vizitele lor cu Carol cel Mare. Se presupune că informațiile importante sunt în cartea pe care o are Dorothea. Ceea ce numea Einhard „o pătrundere deplină“.

– Dar aparent bunicul tău a dobândit acea cunoaștere.

– Așa se pare, deși nu știm sigur.

– Deci ce se întâmplă când încheiem această căutare? Noi nu avem cartea pe care o posedă Dorothea.

— Acela este momentul când mama se așteaptă ca noi să colaborăm. Fiecare soră are o parte, și deci este obligată să coopereze cu cealaltă.

— Dar amândouă încercați din răspuțeri să obțineți toate piesele, ca să nu aveți nevoie una de cealaltă.

Cum reușise oare să se bage într-o asemenea porcărie?

— Mersul pe urmele lui Carol cel Mare este pentru mine singura posibilitate de a afla ceva. Dorothea crede că soluția ar putea fi legată de Ahnenerbe și de scopurile acestei organizații. Dar nu sunt de aceeași părere.

Malone era curios.

— Știi multe despre ceea ce crede sora ta.

— Viitorul meu este în joc. De ce n-aș ști tot ce se poate?

Această femeie elegantă nu ezita niciodată în găsirea vreunui substantiv, nu rata forma corectă a unui verb și nici nu eșua în a rosti fraza potrivită. Deși frumoasă, inteligentă și uimitoare, ceva legat de Christl Falk nu părea totuși în ordine. În mintea lui, situația era similară cu cea de anul trecut din Franța, când o întâlnise prima dată pe Cassiopeia Vitt.

Atracție amestecată cu prudență.

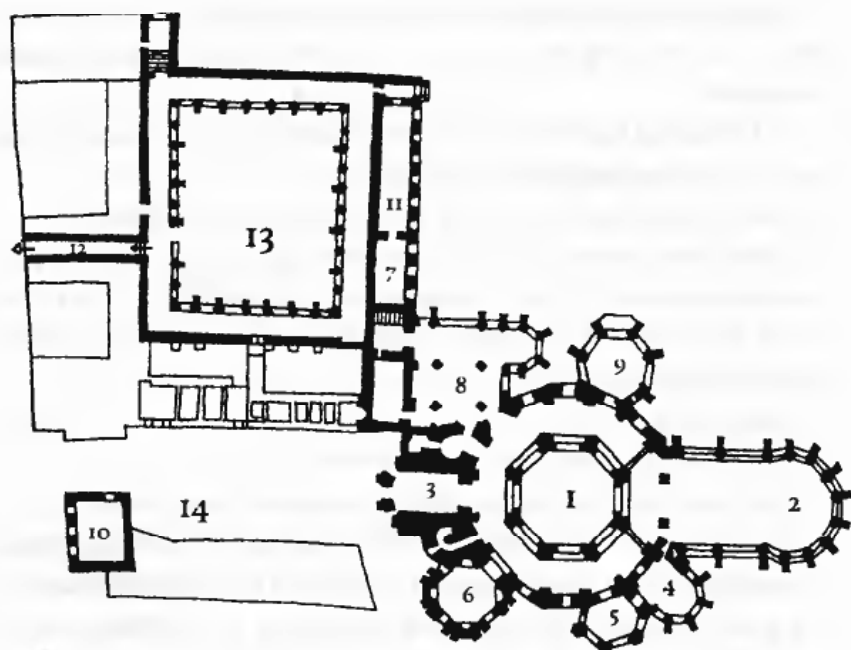
Dar elementul negativ nu constituia niciodată un obstacol pentru el.

Ce îl atrăgea oare la femeile puternice care manifestau contradicții profunde? Pam, fosta lui soție, fusese dificilă. Fiecare femeie pe care o cunoscuse după divorț fusese o pacoste, inclusiv Cassiopeia. Acum, această moștenitoare nemțoaică, tipul care combina frumusețea, aptitudinile intelectuale și bravada.

Privi pe fereastră la primăria neogotică, cu turnuri la ambele capete ale acoperișului, unul cu un ceas ce indica ora 5.50 P.M.

Ea îi observă interesul pentru acea clădire.

— Există o poveste. Capela se află în spatele primăriei. Carol cel Mare le legase printr-o curte împrejmuită de componentele palatului său. În secolul al paisprezecelea, când orașul Aachen a construit

1. Octogon	8. Capela Sf. Mihail
2. Cor	9. Capela Carol și Hubertus
3. Intrarea principală	10. Capela Botezului
4. Capela Matthias	11. Capela Tuturor Suftetelor
5. Capela Annei	12. Tezaurul (Micul Spațiu al Dragonului)
6. Capela maghiară	13. Incinta mănăstirii
7. Capela Tuturor Sfinților	14. Curtea bisericii

primăria, a schimbat intrarea din partea nordică, ce dădea spre curte, în cea sudică, aflată spre noi. Asta reflecta o nouă independență civică. Oamenii deveniseră plini de sine și, în mod simbolic, au întors spatele bisericii. Ea făcu semn prin geam spre fântâna din Marktplatz. Acea statuie de deasupra îl reprezintă pe Carol cel Mare. Observă că are privirea întoarsă de la biserică. O reafirmare din secolul al șaptesprezecelea.

El îi folosi invitația de a privi afară ca pe o ocazie de a examina restaurantul unde Față-de-Topor își găsisse refugiu – o clădire ridicată pe jumătate din material lemnos ce îi amintea de un pub englezesc.

Ascultă bolboroseala limbilor amestecată cu zăngănitul farfuriilor și al tacâmurilor din jurul său. Își dădu seama cu surprindere că nu mai obiecta, nici pe față, nici în tăcere, nu mai căuta explicații pentru prezența lui acolo. În schimb, mintea lui era preocupată de o idee. Greutatea rece a pistolului din buzunarul jachetei îl încuraja. Dar rămăseseră doar cinci gloanțe.

– Putem face asta, rosti ea.

El se întoarse.

– Putem *noi*?

– Este important ca *noi* să o facem.

Ochii ei erau aprinși de nerăbdare.

Malone avea însă unele îndoieli.

CHARLOTTE

Charlie Smith aștepta în dulap. Năvălise înăuntru fără să se gândească, ușurat să constate că era adânc și în neorânduială, și se așezase în spatele hainelor atârinate, lăsând ușa deschisă în speranța că asta avea să descurajeze căutările aprofundate. Îi auzise pe cei doi vizitatori intrând, dar părea că trucul său funcționase. Decisese să plece, și el ascultase cum ușa de la intrare se deschisese, apoi se închisese la loc.

Niciodată nu mai fusese așa de aproape de a fi descoperit. Nu se așteptase la întreruperi. Cine erau ăștia? Oare trebuia informat Ramsey? Nu, amiralul spusese clar că nu trebuia să aibă loc nici un contact până când cele trei misiuni nu erau îndeplinite.

Se furișă spre fereastră și urmări cu privirea cum mașina care fusese parcată în fața casei dispărea pe aleea acoperită cu pietriș, spre autostradă – cu doi pasageri înăuntru. Se mândrea cu pregătirea sa meticuloasă. Dosarele lui erau o adevărată comoară de informații utile. În general, oamenii erau creaturi cu tabieturi. Chiar și cei care insistau că nu au obiceiuri dădeau dovadă de predictibilitate în comportamentul lor. Herbert Rowland era un om simplu, care se bucura de viața la pensie împreună cu soția sa pe malul lacului, văzându-și de treabă și respectându-și programul zilnic. Avea să se întoarcă acasă mai târziu, probabil cu mâncare luată din oraș gata preparată, avea să-și facă injecția, să se bucure de cină, apoi să bea până îl cuprindea

somnul, fără să-și dea seama vreo clipă că aceasta era ultima lui zi pe pământ.

Charlie Smith scutură din cap în timp ce teama îl părăsea. Un mod ciudat de a-și câștiga existența, dar cineva trebuia să o facă și pe asta.

Trebuia să-și ocupe cumva următoarele ore, așa că decise să se întoarcă în oraș și să vadă vreo două filme. Poate chiar să mănânce o friptură la cină. Se dădea în vânt după restaurantele Ruth's Chris și aflase deja că erau două în Charlotte.

Avea să revină mai târziu.

Stephanie stătea tăcută în mașină, în timp ce Davis conducea de-a lungul unei alei acoperite de frunze și pietriș, înapoi spre autostradă. Privi înapoi și observă că nu se mai vedea casa deloc. Erau înconjurați de o pădure deasă. Îi dăduse lui Davis cheile și îl rugase să conducă. Din fericire, acesta n-o chestionase, ci se urcase imediat la volan.

— Stai, spuse ea.

Pietrele scârțâiră când cauciucurile se opriră brusc.

— Care este numărul tău de telefon?

El îi răspunse și ea tastă cifrele pe mobilul său. Apoi întinse mâna după clapeta de deschidere a portierei.

— Condu înapoi spre autostradă și îndepărtează-te câțiva kilometri. Trage pe dreapta undeva, în afara razei vizuale, și așteaptă până când te sun eu.

— Ce vrei să faci?

— Să verific o bănuială.

Malone traversă cu Christl piața Marktplatz din Aachen. Ora șase seara se apropia și soarele atârna jos pe cerul învinețit cu nori de furtună. Vremea se înrăutățise și un vânt nordic, înghețat îl sfâșia.

Ea îl conduse spre capelă prin curtea vechiului palat, o piață dreptunghiulară pavată, de două ori mai lungă decât avea lățimea, mărginită de copaci goi împodobiți cu zăpadă. Clădirile din jur blocau vântul, dar nu și frigul. Copiii alergau de colo până colo, țipând și vorbind

într-o hărmălaie veselă. Târgul de Crăciun din Aachen umplea curtea. Fiecare oraș german părea să aibă unul. Se întrebă ce făcea oare fiul său, Gary – acum, că era în vacanța de sărbători. Trebuia să-l sune. O făcea cel puțin o dată la două zile.

Privi copiii cum se îngrămădeau spre o nouă atracție. Un bărbat cu fața ofilită etalându-și roba purpurie cu blană și boneta în formă de con, îi amintea lui Malone de Tatăl Timp¹.

– Sfântul Nicolae, zise Christl. Moș Crăciunul nostru.

– Nu prea seamănă.

El se folosi de vâlmășagul fericit pentru a verifica dacă Față-de-Topor îi urmărise, rămânând în urmă și examinând neglijent gheretele de lângă un falnic molid albastru împodobit cu lumânări electrice și beculțe ce se balansau pe ramurile legănânde. Simți aroma vinului fier – *Glühwein*. Un stand ce vindea vinul de Porto dres cu mirodenii era la câțiva metri depărtare, unde patronii înmănușați manevrau cu grijă câni maro aburinde.

Făcu semn către un alt comerciant care vindea un fel de fursecuri.

– Ce sunt astea?

– O delicată locală. *Aachener printen*. Turtă dulce picantă.

– Hai să gustăm una.

Ea îi aruncă o privire ironică.

– Ce? se justifică el. Îmi plac dulciurile.

Se apropiară și el cumpără două fursecuri netede și tari.

Mușcă dintr-unul.

– Nu-i rău.

Crezuse că gestul avea să-l ajute pe Față-de-Topor să se relaxeze și fu mulțumit să vadă că exact asta se întâmpla. Bărbatul părea nepăsător și plin de încredere în sine.

Urma să se întunece în curând. Mai devreme, când se opriseră să ia ghidurile, el cumpărase bilete pentru turul capelei de la ora șase. Știa că trebuia să improvizeze. Aflase din cele citite că biserica era un monument din patrimoniul mondial UNESCO. Intrarea prin efracție sau deteriorarea acesteia ar fi fost o infracțiune gravă.

¹ Personaj de benzi desenate (n.tr.)

Dar după mănăstirea din Portugalia și Biserica Sfântul Marcu din Veneția, ce mai conta?

Părea să se specializeze în vandalizarea tezaurelor omenirii.

Dorothea intră în gara din München. Hauptbahnhof era situată convenabil, în centrul orașului, la vreo doi kilometri de Marienplatz. Trenuri de peste tot din Europa soseau și plecau din oră în oră, alături de legăturile locale cu liniile de metrou, tramvai și autobuz. Gara nu era o capodoperă istorică – mai degrabă o combinație de oțel, sticlă și beton. Ceasurile de peste tot din interior arătau că era puțin trecut de ora șase.

Ce se întâmpla oare?

Aparent, amiralul Langford Ramsey îl voia pe Wilkerson mort, dar ea avea nevoie de Wilkerson.

De fapt, îl plăcea.

Privi în jur și reperă biroul de turism. După o cercetare rapidă a băncilor nu găsi nici urmă de Wilkerson, însă prin mulțime observă un bărbat.

Trupul său înalt purta cu ostentație un costum în carouri la trei nasturi și pantofi de piele, iar pe deasupra o haină de lână. O eșarfă Burberry lipsită de strălucire îi împodobeă gâtul. Avea un chip atrăgător cu trăsături ca de copil, deși vârsta adăugase în mod vădit niște riduri și cute. Ochii săi de un gri oțelit, înconjurați de ochelari cu rame subțiri de metal, o cântăreau cu o privire pătrunzătoare.

Soțul ei.

Werner Lindauer.

El se apropie.

– *Guten Abend*, Dorothea.

Ea nu știu ce să răspundă. Căsătoria lor intra în al douăzeci și trei-lea an, o unire care la început fusese productivă. Dar în ultimii zece ani ea ajunsese să nu-i mai poată suferi smiorcăiala perpetuă și lipsa totală de apreciere pentru orice altceva în afară de propriul său interes. Singurul său punct salvator fusese devotamentul pentru Georg, fiul lor. Însă moartea acestuia, cu cinci ani în urmă, săpase o prăpastie

adâncă între ei. Werner fusese devastat, la fel și ea, dar făcuseră față durerii în mod diferit. Ea s-a retras în sine. El a devenit furios. De atunci, ea pur și simplu își văzuse de viața ei și i-a permis și lui să facă același lucru, nejustificându-se unul în fața celuilalt.

— Ce cauți aici? întrebă ea.

— Am venit după tine.

Dorothea nu avea chef de prostiile lui. Din când în când, încercase să fie bărbat, mai degrabă un capriciu trecător decât o schimbare fundamentală.

Ea vru să știe:

— Cum de ai știut că voi fi aici?

— Comandorul Sterling Wilkerson mi-a spus.

Șocul ei se transformă în groază.

— Interessant om, continuă el. Un pistol la tâmplă și pur și simplu nu se mai poate opri din vorbit.

— Ce ai făcut? întrebă ea, fără să-și mai ascundă uimirea.

El își concentrează privirea asupra ei.

— O mulțime, Dorothea. Avem un tren de prins.

— Eu nu merg nicăieri cu tine.

Werner păru să-și rețină un val de nervozitate. Poate că nu preconizase acea reacție. Dar buzele i se relaxară într-un zâmbet liniștitor, care mai mult o înspăimântă.

— Atunci vei pierde întrecerea pe care a organizat-o mama ta între tine și draga ta surioară. Asta nu contează?

Habar nu avea că soțul său era la curent cu evenimentele. Nu-i spusese nimic. Cu toate acestea, în mod evident, el era bine informat.

În cele din urmă, ea întrebă:

— Unde mergem?

— Să ne vedem fiul.

Stephanie urmări cu privirea cum Edwin Davis își continuă drumul. Apoi opri soneria telefonului, își încheie nasturii hainei și se afundă în pădure. Pini bătrâni și copaci de esență tare desfrunziți, mulți invadați de vâsc, se înălțau deasupra capului. Iarna subțiasse doar în

mica parte desişul. Ea parcurse încet suta de metri înapoi spre casă, stratul gros de ace de pin reducându-i la tăcere paşii.

Văzuse umeraşul mişcându-se. Fără îndoială. Dar era o greşeală a ei sau a persoanei pe care o simţise înăuntru?

Le repeta mereu agenţilor ei să aibă încredere în instinctele proprii. Nimic nu funcţiona mai bine decât judecata sănătoasă. Cotton Malone fusese un maestru în acest sens. Se întrebă ce făcea el oare în acele clipe. Nu mai sunase după informaţiile privitoare la Zachary Alexander şi la restul ofiţerilor de la comanda lui *Holden*.

Dăduse şi el de necaz?

Apăru casa, cu forma fragmentată de mulţimea copacilor ce se interpuneau. Se ghemui în spatele unui trunchi.

În cele din urmă, oricine o dădea în bară, indiferent cât de bun ar fi fost. Toată treaba era să fii acolo când se întâmpla. Dacă era să-i dea crezare lui Davis, Zachary Alexander şi David Sylvian fuseseră ucişi de cineva capabil până la perfecţiune să mascheze cauzele deceselor. Şi, cu toate că el nu-şi exprimase reticenţa, ea o detectase când Davis îi spusese cum murise Millicent.

Is-a oprit inima.

Şi Davis verifica o bănuială.

Umeraşul.

Se mişcase.

Iar ea, prudentă, nu dezvăluise ceea ce văzuse în dormitor, hotărând să verifice dacă Herbert Rowland era, de fapt, următorul.

Uşa casei se deschise şi afară păşi un bărbat scund şi slab, purtând blugi şi ghete.

Acesta ezită o clipă, apoi silueta sa întunecată se îndepărtă la trap, dispărând în pădure. Inima ei bătea cu putere. Nenorocitul!

Ce făcuse înăuntru?

Îşi căută telefonul şi formă numărul lui Davis, care răspunse după un singur apel.

– Ai avut dreptate, îi confirmă ea.

– În ce privinţă?

– În ceea ce ai spus despre Langford Ramsey. Totul. Absolut totul.

PARTEA
A TREIA

AACHEN, 6.15 P.M.

Malone urmă grupul înapoi în octogonul central al capelei lui Carol cel Mare. Înăuntru era cu zece grade mai cald ca afară, și el era recunoscător că nu mai stătea în frig. Ghida grupului vorbea în engleză. Vreo douăzeci de oameni își cumpăraseră bilete, dar Față-de-Topor nu se număra printre ei. Dintr-un motiv oarecare, umbra lor decisese să aștepte afară. Poate că spațiul limitat îl făcuse să fie precaut. Și lipsa aglomerației putea să fi avut un rol în luarea deciziei. Scaunele de sub cupolă erau goale, doar grupul și vreo duzină de alți vizitatori rătăcind din loc în loc.

Un bliț lumină pereții pentru o fracțiune de secundă, când cineva făcu o fotografie. Un custode se repezi spre femeia cu aparatul.

– Există o taxă pentru fotografiere, șopti Christl.

El urmări cum vizitatoarea îi înmână custodelui câțiva euro și acesta îi oferi o brățară.

– Acum ea este în regulă? întrebă el.

Christl zâmbi.

– E nevoie de bani ca să întreții acest loc.

Cotton ascultă în timp ce ghidul vorbea despre capelă, majoritatea informațiilor constituind o regurgitare a ceea ce citise în cărțuții. Dorise să facă acest tur deoarece numai grupurilor care plăteau li se permitea accesul în anumite zone, mai ales în partea de sus, unde era amplasat tronul imperial.

Cutreciară împreună cu turiștii printr-una dintre cele șapte capele laterale care ieșeau în afară din nucleul carolingian. Aceasta era cea a Sfântului Mihail – recent renovată, explică însoțitoarea lor. Stranele de lemn erau orientate spre un altar de marmură. Mai mulți din grup se opriră să aprindă lumânări. Malone observă o ușă în ceea ce constată el a fi zidul vestic și își aminti că trebuia să fie cealaltă ieșire, pe care o descoperise citind ghidurile. Ușa grea de lemn era închisă. Hoinări la întâmplare prin interiorul întunecos, în timp ce ghidul își spunea, într-un mod plicticos, litanie despre istoria locului. La ușă se opri și verifică rapid zăvorul. Încuiat.

– Ce faci? întrebă Christl.

– Îți rezolv problema.

Trecură pe lângă altarul principal spre corul gotic, o altă zonă deschisă doar pentru grupurile plătitoare. Se opri în octogon și studie o inscripție din mozaic care dădea ocol deasupra boltelor mai joase. Litere latine negre pe un fond auriu. Christl căra punga de plastic în care erau cărțile. Malone o găsi repede pe cea de care își amintea, o broșură subțire ce purta un titlu corespunzător, *Mic ghid al Catedralei din Aachen*, și observă că latina din textul tipărit se potrivea cu mozaicul.

CUM LAPIDES VIVI PACIS CONPAGE LIGANTUR INQUE PARES
NUMEROS OMNIA CONVENIUNT CLARET OPUS DOMINI TOTAM
QUI CONSTRUIT AULAM EFFECTUSQUE PIIS DAT STUDIIS
HOMINUM QUORUM PERPETUI DECORIS STRUCTURA MANEBIT
SI PERFECTA AUCTOR PROTEGAT ATQUE REGAT SIC DEUS HOC
TUTUM STABILI FUNDAMINE TEMPLUM QUOD KAROLUS
PRINCEPS CONDIDIT ESSE VELIT

Christl îi remarcă interesul.

– Este pisană a capelei. La început a fost pictată pe piatră. Mozaicurile sunt o adăugire de dată mai recentă.

– Dar cuvintele sunt aceleași ca pe vremea lui Carol cel Mare? întrebă el. Dispuse la fel?

Ea încuviință.

– Da, din câte se știe.

El râse.

– Istoria acestui loc este ca și căsnicia mea. Se pare că nimeni nu știe nimic.

– Și ce s-a întâmplat cu *Frau* Malone?

El surprinse interesul din tonul însoțitoarei sale.

– A decis că *Herr* Malone era o pacoste pe capul ei.

– S-ar putea să fi avut dreptate.

– Crede-mă, Pam avea întotdeauna dreptate în legătură cu orice.

Dar în mintea lui adăugă o rezervă pe care ajunsese să o înțeleagă la câțiva ani după divorț. „Aproape.“ Când fusese vorba de fiul lor, greșise. Dar nu avea de gând să discute despre educația lui Gary cu această străină.

Studie inscripția din nou. Mozaicurile, pardoseala de marmură și zidurile îmbrăcate tot în marmură aveau mai puțin de două sute de ani. În zilele lui Carol cel Mare, adică în vremea lui Einhard, piatra care-l înconjură ar fi fost aspră și văruiată. Respectarea indicațiilor lui Einhard – *începe în Noul Ierusalim* – se putea dovedi descurajatoare, din moment ce nu mai rămăsese practic nimic din urmă cu douăsprezece secole. Dar Hermann Oberhauser descifrase ghicitoarea. Cum altfel ar fi putut el descoperi ceva? Deci răspunsul se găsea undeva în interiorul acestei structuri.

– Trebuie să-i prindem din urmă, observă el.

Se grăbiră spre grup și ajunseră la locul destinat corului exact când ghidul lor era pe punctul de a atârna la loc o frânghie de catifea ce bloca intrarea. Turiștii se adunaseră în jurul unei racle aurite, cu pedestalul în formă de masă ridicat la un metru douăzeci de la nivelul pardoselei și învelit în sticlă.

– Mormântul lui Carol cel Mare, șopti Christl. Din secolul al treisprezecelea. Conține oasele împăratului. Nouăzeci și două. Alte patru sunt în camera tezaurului, iar restul nu mai sunt.

– Le-au numărat?

În interiorul aceluia sarcofag există un jurnal care înregistrează fiecare dată, începând din 1215, când capacul a fost deschis. O, da, le numără.

Ea îi cuprinse brațul într-o îmbrățișare ușoară și îl conduse în fața mormântului. Grupul se retrăsese în spatele raclei, însoțitoarea lor explicând cum fusese sfințit locul destinat corului în 1414. Christl făcu semn spre o inscripție comemorativă încorporată în pardoseală.

— Dedesubt este locul unde a fost înmormântat Otto al III-lea. Se presupune, de asemenea, că alți cincisprezece împărați își dorm somnul de veci în jurul nostru.

Ghidul răspundea la întrebări legate de Carol cel Mare, în timp ce turiștii făceau fotografii. Malone studie corul, un design gotic îndrăzneț, în care zidurile de piatră păreau să se dizolve în întinderi de sticlă impozantă. El observă cum se uneau corul și nucleul carolingian, părțile mai înalte intercalându-se în octogon, nici unul dintre ansambluri nefiind privat de vreo parte din eficacitatea sa.

Examină elementele înalte ale corului, concentrându-se asupra galeriei de la primul etaj care înconjură octogonul central. Când studiasse schemele din ghiduri, crezuse că un punct din cor i-ar fi oferit o imagine clară a lucrurilor pe care trebuia să le vadă.

Și avusese dreptate.

La primul etaj, toate păreau a avea legătură.

Până aici, totul era bine.

Vizitatorii fură conduși înapoi spre intrarea principală a capelei, unde urcară scara împăratului, cum o numea ghidul, un traseu circular care creștea galeria superioară, fiecare treaptă de piatră prelungindu-se cu o cotitură lină. Femeia ținu deschisă o poartă de fier și le explică tuturor că doar sfinții împărați romano-germani avuseseră dreptul să urce acolo.

Scara ducea spre o galerie spațioasă, care domina octogonul deschis. Ghidul le atrase atenția asupra unei adunături brute de pietre transformate în trepte, catafalc, scaun și altar, care ieșeau în afară din spatele platformei ridicate. Edificiul cu înfățișare ciudată era

înconjurat de o rețea decorativă din fier forjat care ținea vizitatorii la distanță.

– Acesta este tronul lui Carol cel Mare, îi informă ea. Este aici, la nivelul superior, și înălțat astfel pentru a fi similar cu tronurile de la curțile bizantine. Și asemenea lor, este așezat pe axa bisericii, exact în punctul opus altarului principal, cu fața spre est.

Malone asculta în timp ce ea descria cum patru dale de marmură de Paros fuseseră îmbinate cu scoabe simple de alamă pentru a forma scaunul imperial. Cele șase contratrepte din piatră ce duceau la tron fuseseră tăiate dintr-o coloană romană antică.

– Au fost alese șase, spuse femeia ghid, pentru a corespunde cu tronul lui Solomon, așa cum era descris în Vechiul Testament. Solomon a fost primul care a construit un templu, primul care a întemeiat o domnie a păcii și primul care a stat pe un tron. Totul similar cu ceea ce a realizat Carol cel Mare în nordul Europei.

O parte din textul lui Einhard trecu fulgerător prin mintea lui Malone. „Însă doar cei ce iubesc tronul lui Solomon și frivolitatea romană își vor găsi calea spre Ceruri.”

– Nimeni nu știe sigur când a fost instalat acest tron, continuă femeia. Unii spun că este din vremea lui Carol cel Mare. Alții susțin că a venit mai târziu, în secolul al zecelea, cu Otto I.

– Este atât de simplu, comentă un turist. Aproape urât.

– Datorită grosimii celor patru piese de marmură folosite la construirea scaunului, care, după cum puteți vedea, variază, este clar că au fost dale de pardoseală. În mod cert romane. Trebuie să fi fost recuperate dintr-un loc special. Se pare că erau atât de importante, încât înfățișarea lor nu a mai contat. Pe acest scaun simplu de marmură, cu bancă de lemn, sfântul împărat roman avea să fie încoronat, apoi primea omagiile din partea prinților săi.

Ea făcu semn spre partea aflată sub tron, indicând un mic culoar ce trecea dintr-o parte în alta.

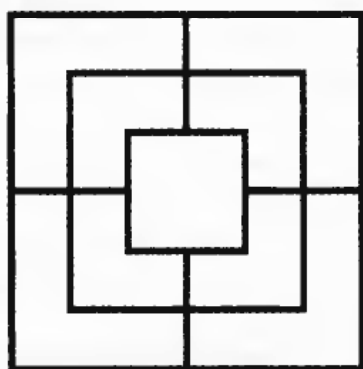
– Pelerinii, cu spatele încovoiat, se târau pe dedesubt, aducându-și omagiile. Acest loc a fost venerat timp de sute de ani.

Conduse grupul în partea cealaltă.

— Acum uitați-vă aici. Femeia arată cu mâna. Priviți gravurile.

Pentru asta venise Malone. Imaginile fuseseră incluse în ghiduri, împreună cu explicații variate, dar voia să le vadă cu propriii ochi.

Pe suprafața aspră a marmurei erau vizibile linii vagi. Un pătrat ce încadra un alt pătrat și în interiorul acestuia încă unul. La jumătatea laturilor celui mai mare, o linie pornea spre interior, împărțind în două următoarea formă și oprindu-se pe muchia celui de-al treilea pătrat. Nu toate liniile supraviețuiseră, dar erau suficiente ca el să-și formeze în minte imaginea completă.

— Aceasta este dovada, adăugă ghidul, că dalele de marmură au fost la început pardoseală romană. Aceasta este tabla folosită în trecut pentru a se juca țintar, o combinație între jocurile de dame, șah și table. Era un joc simplu, pe care romanii îl iubeau. Gravau pătratele într-o piatră și dădeau drumul la joc. Jocul era popular și în vremea lui Carol cel Mare, și se mai practică și astăzi.

— Ce caută pe un tron regal? întrebă cineva.

Femeia scutură din cap.

— Nimeni nu știe. Dar este un aspect interesant, nu vi se pare?

El îi făcu semn lui Christl să se îndepărteze. Însoțitoarea vorbi târăgănat în continuare despre galeria superioară și alte aparate de fotografiat intrară în funcțiune. Tronul părea a fi o ocazie unică de a realiza o fotografie memorabilă și, din fericire, toți își etalau brățelele oficiale.

El și Christl înconjurară una dintre arcadele înalte și acum erau în afara câmpului vizual al grupului.

Ochii lui căutară prin semiîntuneric.

De jos, din locul destinat corului, el presupusese că tronul se afla în galeria vestică. Undeva sus, sperase el, avea să fie un loc bun de ascunzătoare.

O conduse pe Christl într-o nișă întunecată a peretelui exterior și dispărură amândoi în umbră. El îi făcu semn să păstreze liniștea. Ascultară cum grupul se îndepărta de galeria superioară și cobora înapoi la parter.

El se uită la ceas: 7.00 P.M.

Ora închiderii.

GARMISCH, 8.30 P.M.

Dorothea era într-o dilemă. Aparent, soțul ei știa totul despre Sterling Wilkerson, ceea ce o surprindea. Dar el mai știa și de întrecerea cu Christl, iar asta o preocupa – împreună cu faptul că, din câte se părea, Werner îl ținea prizonier pe Wilkerson.

Ce naiba se întâmpla?

Se urcaseră într-un tren ce pleca la 6.40 P.M. din München și mergea în sud spre Garmisch. În timpul călătoriei de optzeci de minute, Werner nu spusese nimic, stătuse pur și simplu și a citise calm un ziar din München. Întotdeauna i se păruse iritant felul în care el devora fiecare cuvânt, citind chiar și anunțurile mortuare și reclamele, comentând ici și colo asupra articolelor care îi stârneau interesul. Dorea să știe ce voise el să spună prin „să mergem să ne vedem fiul“, dar decise să nu întrebe. Pentru prima dată în douăzeci și trei de ani, acest bărbat dăduse dovadă de hotărâre, așa că ea alege să tacă și să vadă unde duceau lucrurile.

Acum rulau spre nord, pe o autostradă întunecată, îndepărtându-se de Garmisch, mănăstirea Ettal și Reichshoffen. O mașină îi așteptase în fața gării, cu cheile sub bord. În sfârșit, își dădu seama care le era destinația, un loc pe care ea îl evitase în ultimii trei ani.

– Nu sunt idiot, Dorothea, începu Werner în cele din urmă. Tu te gândești că sunt, dar nu este așa.

Ea hotărî să nu-i dea nici o satisfacție.

— De fapt, Werner, nu mă mai gândesc deloc la tine.

El îi ignoră împunsătura și conduse mai departe prin frig. Din fericire, nu ninge. Călătoria pe acest drum îi readuse amintiri pe care ea luptase din greu să le îndepărteze. Din urmă cu cinci ani. Când mașina lui Georg căzuse de pe un drum principal fără balustradă în Alpii Tirolezi. Fusese acolo la schi și sunase chiar înainte de accident să-i spună că avea să rămână la același han pe care îl frecventa întotdeauna. Sporovăiseră câteva minute — ușor, concis și nepăsător, mamă și fiu, genul acela de pălăvrăgeală inutilă, care apărea tot timpul.

Dar fusese ultima oară când stătuseră de vorbă.

Data următoare când își văzuse unicul fiu, acesta era întins într-un sicriu, îmbrăcat cu un costum gri și pregătit pentru înmormântare.

Cimitirul familiei Oberhauser se afla lângă o biserică bavareză extrem de veche, la câțiva kilometri vest de Reichshoffen. După funeralii, familia înzestrase o capelă de acolo în memoria lui Georg și, în primii doi ani, ea mersese regulat și aprinsese lumânări.

Dar în ultimii trei ani se ținuse departe.

În față observă biserica, ferestrele cu vitralii slab luminate. Werner parcă aproape de intrare.

— De ce trebuie să fim aici? întrebă ea.

— Crede-mă, dacă n-ar fi important, n-am fi venit.

El coborî în noapte. Dorothea îl urmă în biserică. Nu era nimeni înăuntru, dar poarta de fier a capelei lui Georg era deschisă.

— N-ai mai fost demult, rosti el.

— Asta este treaba mea.

— Eu am venit destul de des.

Nu o surprindea.

Se apropie de poartă. Un *prie-dieu*¹ de marmură se afla în fața unui mic altar. Deasupra, Sfântul Gheorghe era sculptat în piatră cocoțat pe un cal argintiu. Se ruga rareori, și chiar se întreba dacă mai credea.

¹ În cultul catolic, *prie-dieu* este un scaun special pentru rostirea în genunchi a rugăciunilor, format dintr-o banchetă joasă pentru picioare și un suport de care este prinsă o a doua banchetă pentru coate și cartea de rugăciuni. (n.tr.)

Tatăl ei fusese un ateu convins, mama o catolică nepracticantă. Dacă exista Dumnezeu, ea nu simțea nimic altceva decât mânie față de el, fiindcă o privase de singura persoană pe care o iubise vreodată necondiționat.

— M-am săturat de asta, Werner. Ce vrei? Acesta este mormântul lui Georg. Merită respectul nostru. Nu este locul potrivit să ne aruncăm în față neînțelegerile.

— Și tu îl respecti pe el nerespectându-mă pe mine?

— Nu mă interesează persoana ta, Werner. Tu ai viața ta și eu o am pe a mea.

— S-a terminat, Dorothea.

— Sunt de acord. Căsătoria noastră s-a terminat de multă vreme.

— Nu asta am vrut să spun. S-a terminat cu bărbatii. Sunt soțul tău și tu ești soția mea.

Ea râse.

— Probabil glumești.

— De fapt, sunt chiar serios.

— Și ce te-a transformat brusc în bărbat?

El se retrase spre zid.

— Într-un anumit punct, viii trebuie să se desprindă de cei morți. Am ajuns în acel punct.

— M-ai adus aici ca să-mi spui asta?

Relația lor începuse prin intermediul părinților. Nu fusese o căsătorie aranjată în sens clasic, ci una planificată. Din fericire, între ei înflorise atracția și primii ani fuseseră fericiți. Nașterea lui Georg le adusese amândurora o bucurie imensă. Copilăria acestuia și anii adolescenței fuseseră de asemenea minunați. Dar moartea sa crease divergențe ireconciliabile. Părea să existe o nevoie de a arunca vina, și amândoi își îndreptau frustrările unul asupra celuilalt.

— Te-am adus aici pentru că n-am avut încotro, explică el.

— N-am ajuns în punctul în care se pare că te afli tu.

— Ce păcat, spuse el, părând să nu o fi auzit. Ar fi fost un om mare.

Ea fu de acord.

— Băiatul avea vise, ambiții, iar noi am fi putut să-i alimentăm orice dorință. Ar fi luat tot ce era mai bun de la amândoi. Se întoarce cu fața spre ea. Mă întreb ce ar gândi oare acum despre noi?

Întrebarea o izbi în mod straniu.

— Ce vrei să spui?

— Nici unul nu l-a tratat pe celălalt cu bunăvoință.

Dorothea trebuia să afle:

— Werner, ce faci?

— Poate că ascultă și vrea să-ți cunoască gândurile.

Îi luă în nume de rău insistența.

— Fiul meu ar fi fost de acord cu orice aș fi făcut.

— Oare? Ar fi fost de acord cu ce ai făcut ieri? Ai omorât doi oameni.

— Și de unde știi tu asta?

— Ulrich Henn a făcut curățenie după tine.

Era confuză și preocupată, dar nu avea de gând să discute despre asta aici, în acest loc sacru. Se îndreaptă spre poartă, însă Werner îi blocă înaintarea și continuă:

— De data aceasta nu poți fugi.

O străbătu un val de îngrijorare. Îl ura pentru pângărirea sanctuarului lui Georg.

— Mișcă-te!

— Ai cumva idee ce faci?

— Du-te dracului, Werner.

— Habar nu ai ce se întâmplă în realitate.

Expresia lui nu era aceea a unui om furios sau temător, așa că fu curioasă.

— Vrei să pierd în fața lui Christl?

Expresia feței lui se înmuie.

— Nu mi-am dat seama că este o competiție. Am crezut că este mai degrabă o provocare. Dar de aceea sunt aici – ca să te ajut.

Ea trebuia să afle ce știa el și cum descoperise, dar nu putu spune altceva decât:

— Un copil mort nu susține o căsătorie. Îl sfredeli cu privirea. Nu am nevoie de ajutorul tău. Nu mai am nevoie.

— Greșești.

— Vreau să plec, adăugă ea. Îmi dai voie să trec?

Soțul său rămase nemișcat și, pentru o clipă, ei îi fu realmente teamă. Werner se agățase întotdeauna de emoții asemenea unui om gata să se înece, care se prinde disperat de un colac de salvare. Priceput la începerea certurilor, groaznic la încheierea lor. Așa că atunci când el se retrase din cadrul ușii, ea nu se miră.

Trecu pe lângă el.

— Trebuie să vezi ceva, spuse bărbatul.

Dorothea rămase locului, se întoarse și remarcă la acest bărbat ceva ce nu mai văzuse de multă vreme. Încredere. Din nou fu cuprinsă de frică.

Soțul său părăsi biserica și se îndreptă spre mașină. Ea îl urmă. El găsi cheia și deschise portbagajul. Înăuntru, o lumină slabă dezvăluie chipul contorsionat și lipsit de viață al lui Sterling Wilkerson, cu o gaură însângerată în centrul frunții.

Femeia suspină convulsiv.

— Este foarte grav, Dorothea.

— De ce? Întrebă aceasta. De ce ai făcut asta?

Soțul său ridică din umeri.

— Te foloseai de el, așa cum el se folosea de tine. Uite cum stă treaba. El este mort. Eu nu.

WASHINGTON, D.C.

2.40 P.M.

Ramsey fu condus în camera de zi a amiralului Raymond Dyals Jr., patru stele, pensionar, Marina Statelor Unite. Bătrânul de nouăzeci și patru de ani, originar din Missouri, luptase în al Doilea Război Mondial, în Coreea și Vietnam, apoi se retrăsese la începutul anilor 1980. În 1971, când s-a pierdut NR-1A, Dyals fusese șeful operațiunilor navale, omul care semnase ordinul strict secret de a nu lansa nici o acțiune de căutare și salvare a submarinului dispărut. Pe atunci Ramsey era căpitan, cel ales de Dyals pentru misiune, după care îl pusese în legătură cu vizita secretă a lui *Holden* în Antarctica. Apoi fusese repede promovat la rangul de căpitan-comandor și repartizat la cabinetul lui Dyals. De acolo, avansările fuseseră rapide și ușoare.

Îi datora totul acestui bătrân.

Și știa că Dyals încă avea influență.

Era cel mai în vârstă ofițer de rang înalt. Președinții îi cereau sfatul, actualul nefăcând excepție. Judecata sa era considerată sănătoasă și plină de înțelepciune. Presa manifesta față de el multă curtoazie, iar senatorii se perindau prin camera în care Ramsey pășea acum, în fața unui șemineu cu foc mistuitor, unde o pătură de lână era întinsă peste picioarele fusiforme ale bătrânului, o pisică cu blană stufoasă odihnindu-se în poala acestuia. Dyals chiar dobândise o etichetă – *Winterhawk* – care, din câte știa Ramsey, îi făcea mare plăcere.

Ochii ridați sticliră în momentul în care Dyals îl observă intrând.
 – Întotdeauna mă bucur când treci pe aici.

Ramsey rămase în picioare respectuos în fața mentorului său până când fu invitat să ia loc.

– M-am gândit că s-ar putea să aud despre tine, continuă Dyals. Am aflat azi-dimineață ce s-a întâmplat cu Sylvian. Cândva a fost în subordinea mea. Un consilier bun, dar prea rigid. Cu toate astea, pare să se fi descurcat bine. Toată ziua numai relatări strălucite despre viața lui.

Ramsey decise să treacă direct la subiect.

– Vreau postul său.

Pupilele melancolice ale amiralului se luminară pline de simpatie.

– Membru în Statul-Major General. Eu n-am ajuns niciodată atât de departe.

– Ai fi putut.

Bătrânul scutură din cap.

– Eu și Reagan nu ne-am înțeles prea bine. El a avut favoriții săi, sau cel puțin consilierii săi au avut propriii favoriți, iar eu nu figuram pe acea listă. De altfel, era timpul să mă retrag.

– Dar tu și Daniels? Ești pe lista lui de favoriți?

Surprinse ceva dur și inflexibil în expresia lui Dyals.

– Langford, răspunse acesta, tu știi că președintele nu este prietenul nostru. A fost dur cu armata. Bugetele au fost reduse substanțial, programele scurtate. Nici măcar nu crede că avem nevoie de Statul-Major General.

– Greșește.

– Poate. Dar este președinte și este popular. Așa cum a fost și Reagan, doar cu o filozofie diferită.

– Cu siguranță există ofițeri pe care îi respectă. Bărbați pe care tu îi cunoști. Dacă aceștia mi-ar susține candidatura, aș avea sorți de izbândă.

Dyals mângâie ușor pisica.

– Mulți ar vrea postul pentru ei înșiși.

Ramsey nu spuse nimic.

— Nu găsești dezgustătoare această afacere? întrebă Dyals. Să cerșești favoruri? Să te bazezi pe niște politicieni-târfe pentru carieră? Este unul dintre motivele pentru care am optat să mă retrag.

— Țasta-i mersul lumii noastre. Noi nu facem regulile, doar jucăm după cele care există deja.

Știa că mulți ofițeri de rang înalt și un număr considerabil de „politicieni-târfe“ îi puteau mulțumi lui Ray Dyals pentru posturile lor. Winterhawk avea mulți prieteni și știa cum să-i folosească.

— N-am uitat niciodată ce ai făcut, murmură Dyals discret. Deseori mă gândesc la NR-1A. La acei oameni. Spune-mi din nou, Langford, cum era?

O luminiscentă albăstruie obsedantă, chinuitoare, pătrundea prin gheața de la suprafață, culoarea sa închizându-se gradat odată cu adâncimea, transformându-se în cele din urmă într-un întuneric indigo. Ramsey purta un voluminos costum de scafandru cu închidere ermetică și strat dublu, neavând expusă decât o mică suprafață de piele în jurul buzelor, care îl arsesese când intrase la început în apă și acum era amortită. Mănușile grele făceau ca mâinile sale să pară inutile. Din fericire, apa disipa toată greutatea și, plutind în acea imensitate limpede ca aerul, el simțea mai degrabă că zboară, decât că înnoată.

Semnalul dispozitivului de emisie-recepție pe care îl detectase Herbert Rowland îi conduse peste întinderea de zăpadă spre un golfuleț îngust unde oceanul glacial spăla țărmul înghețat, un loc unde focile și păsările se adunaseră pentru perioada verii. Intensitatea semnalului impunea o inspecție directă, așa că își pusese costumul, Sayers și Rowland ajutându-l să-și aranjeze echipamentul. Ordinele lui erau clare. Doar el intra în apă.

Își verifică adâncimea. Doisprezece metri.

Imposibil de știut cât de departe era de fundul oceanului, dar spera să surprindă ceva, suficient cât să confirme soarta submarinului. Rowland îi spusese că sursa se afla mai departe în interior, spre munții care se înălțau de pe țărm.

Dădu din picioare în apă.

În stânga apăru un perete negru de rocă vulcanică acoperit cu o abundență orbitoare de anemone portocalii, bureți, corali roz și moluște galbene-verzui. Dacă apa nu ar fi avut minus două grade Celsius, s-ar fi putut crede pe un recif de corali. Lumina slăbea în intensitate deasupra, în tavanul înghețat, și ceea ce părușe asemănător cerului înnorat, în umbre variate de albastru, deveni treptat negru.

Gheața de deasupra fusese înlocuită în mod evident de stâncă.

Luă o lanternă de la centură și o aprinse. Planctonul minuscul plutea în jurul său. Nu văzu nici un sediment. Mișcă lanterna și fasciculul de lumină păru invizibil, căci nu exista nimic care să reflecte fotonii. Stăteau pur și simplu în apă, ieșind la iveală doar când dădeau peste ceva.

De pildă o focă, ce trecu iute pe lângă el, de-abia contractându-și un mușchi.

Apărură mai multe foci.

Le auzi chemarea în triluri și chiar o simți în corpul său, ca și cum ar fi fost un șuierat de sonar. Ce misiune! Posibilitatea de a le demonstra de ce era în stare oamenii care i-ar fi putut trasa la propriu cariera. De aceea se oferise voluntar imediat. De asemenea, îi alesese personal pe Sayers și Rowland, doi bărbați pe care-i știa demni de încredere. Rowland spusese că sursa semnalului era poate la 180 metri spre sud. Nu mai mult. Estimă că înotase cel puțin pe atât. Cercetă adâncurile cu lumina care pătrundea la vreo cincisprezece metri. Spera să identifice turnul de control portocaliu al lui NR-1A ridicându-se din adânc.

Părea să plutească într-o largă peșteră subacvatică, care se deschidea direct în continentul Antarctica, fiind înconjurat de roca vulcanică.

Privirea lui căuta. Nimic. Doar apă ce se dizolva în întuneric.

Cu toate acestea, semnalul era acolo.

Decise să exploreze încă nouăzeci de metri.

O altă focă înotă ca o rachetă pe lângă el, și încă una. În fața lui, baletul lor era fermecător. Le urmări cum alunecau ușor, fără efort. Una dintre ele se învârti dându-se peste cap într-o mișcare amplă, apoi zvâcni într-o retragere ascendentă pripită.

O urmări cu lumina lanternei.

Animalul dispăru.

O a doua focă plesni ușor din aripioare și o luă în sus.

Și aceasta ieși la suprafață.

Cum era posibil?

Deasupra lui nu trebuia să fie decât rocă.

— Uimitor! exclamă Dyals. Ce aventură!

Ramsey fu de acord.

— Când am ieșit la suprafață, îmi simțeam buzele de parcă sărutasem o placă de metal înghețat.

Amiralul râse pe înfundate.

– Mi-ar fi plăcut să fac ceea ce ai făcut tu.

– Aventura nu s-a terminat, amirale.

Teama îi sublinie cuvintele și bătrânul înțelese acum că vizita avea un scop dublu.

– Spune-mi.

Relată amănunțit cum Magellan Billet încălcase protocolul legat de dosarul NR-1A. Implicarea lui Cotton Malone. Efortul său încununat de succes de a pune mâna pe acel dosar. Și accesarea de către Casa Albă a dosarelor lui Zachary Alexander, Herbert Rowland și Nick Sayers. Omise doar activitatea cu care se îndeletnicea Charlie Smith în acel moment.

– Cineva cercetează, conchise el.

– Era doar o chestiune de timp, spuse Dyals în șoaptă. Se pare că este extrem de greu să mai păstrezi secrete.

– Pot stopa asta, declară Ramsey.

Ochii bătrânului se îngustară.

– Atunci trebuie s-o faci.

– Am luat măsuri. Dar tu ai ordonat, cu mult timp în urmă, ca el să fie lăsat în pace.

Nu era nevoie de vreun nume. Știau amândoi cine era *el*.

– Deci ai venit să vezi dacă acel ordin mai este încă valabil?

Vizitatorul încuviință.

– Pentru a fi completă acțiunea, și *el* trebuie inclus.

– Nu-ți mai pot da ordine.

– Ești singurul om căruia mă supun de bunăvoie. Când l-am demobilizat, cu treizeci și opt de ani în urmă, tu ai dat un ordin. *Să-l las în pace.*

– Mai trăiește încă? întrebă Dyals.

Ramsey dădu din cap afirmativ.

– Are șaiszeci și opt de ani. Locuiește în Tennessee. Predă la o universitate.

– Mai perorează acele prostii?

– Nu s-a schimbat nimic.

– Și ceilalți doi căpitani care au fost cu tine acolo?

Nu răspunse. Nici nu era nevoie.

– Ai fost ocupat, zise amiralul.

– Am fost învățat bine.

Dyals continuă să dezmierde pisica.

– Am riscat în 1971. Este adevărat, echipajul lui Malone a fost de acord cu condițiile înainte de a pleca, dar noi nu eram obligați să respectăm acele condiții și să-i condamnăm astfel. Am fi putut să-i căutăm. M-am întrebat întotdeauna dacă am luat cea mai bună decizie.

– Ai luat-o.

– Cum poți fi așa de sigur?

– Erau alte timpuri. Acel submarin era arma noastră secretă. N-am fi putut sub nici o formă să-i dezvăluim existența, cu atât mai puțin să mărturisim că se scufundase. Cât ar fi trecut până când găseau sovieticii resturile navei naufragiate? Și mai era și NR-1. Atunci era în misiuni și astăzi încă navighează. Fără discuție, ai luat cea mai bună decizie.

– Crezi că președintele încearcă să afle ce s-a întâmplat?

– Nu. Omul care tulbură apele este la câteva trepte mai jos în ierarhie, dar se bucură de atenția lui Daniels.

– Și consideri că toate acestea ți-ar putea distruge șansele de a fi ales?

– Fără îndoială.

Nu era nevoie să adauge ceea ce era evident. „Și ți-ar distruge și ție reputația.”

– Atunci revoc ordinul. Fă ceea ce crezi de cuviință.

AACHEN, 9.50 P.M.

Malone stătea jos, pe pardoseala unei camere strâmte și goale, ce se deschidea din galeria superioară. El și Christl se refugiaseră acolo după ce evitaseră grupul. Printr-un spațiu de doi centimetri și jumătate aflat sub ușă, urmărise cum luminile din interiorul capelei slăbeau în intensitate și cum ușile erau încuiate pe durata nopții. Asta se întâmplase în urmă cu peste două ore și de atunci nu se mai auzise nici un sunet, cu excepția murmurilor șoptite din târgul de Crăciun, care pătrundeau înăuntru prin singura fereastră a încăperii, și a șuieratului slab al vântului care devasta zidurile exterioare.

— Este straniu aici, șopti Christl. Atâta liniște.

— Avem nevoie de timp ca să studiem acest loc netulburați.

De asemenea, el spera ca dispariția lor să-l pună în încurcătură pe Față-de-Topor.

— Cât timp așteptăm? întrebă ea.

— Trebuie să se liniștească lucrurile afară. Nu știi niciodată, încă ar putea să mai fie niște vizitatori înăuntru. Decise să profite de solitudine din jur. Trebuie să aflu niște lucruri.

În lumina verzuie provenită de la proiectoarele exterioare, el îi văzu chipul îmbujorându-se.

— Chiar mă întrebam când o să spui asta.

— Cei Sfinți. Ce te face să crezi că sunt reali?

Ea păru surprinsă de interogația lui, de parcă se așteptase la altceva. Mai personal. Dar își păstră calmul și răspunse:

– Ai auzit vreodată de harta Piri Reis?

Auzise. Se presupunea că fusese creată de un pirat turc și datată la 1513.

– A fost descoperită în 1929, continuă ea. Doar un fragment al originalului, dar arată America de Sud și Africa de Vest pe coordonatele longitudinale corecte. Navigatorii secolului al șaisprezecelea nu aveau cum să confirme longitudinea – acest concept a fost perfecționat de-abia în secolul al optsprezecelea. Gerardus Mercator avea un an când a fost întocmită harta Piri Reis, așa că aceasta a precedat metoda sa de proiecție a globului terestru pe o suprafață plană și de marcarea latitudinii și longitudinii. Dar harta aceea face exact același lucru. De asemenea, detaliază coasta nordică a Antarcticii, continent care nu a fost descoperit până în 1818. Tocmai în 1949 au fost făcute primele sondări cu sonarul sub gheață. De atunci, mult mai sofisticatul radar de sol a făcut același lucru. Există o potrivire aproape perfectă între harta Piri Reis și actualul țărm al Antarcticii, aflat sub gheață.

O notație pe hartă indică faptul că acel cartograf s-a bazat pe informații din vremea lui Alexandru cel Mare. Acesta a trăit în partea de început a secolului al IV-lea î.Hr. Pe atunci, Antarctica era acoperită de kilometri întregi de gheață. Așa că acele izvoare descriind țărmul inițial trebuiau să fie dateate undeva în jur de 10 000 și ceva î.Hr., când acolo exista mult mai puțină gheață, până spre 50 000 î.Hr. În plus, amintește-ți că o hartă nu este de nici un folos fără notații care să indice la ce te uiți. Imaginează-ți o hartă a Europei fără legendă. Nu ți-ar spune prea multe. Este general acceptat că scrisul ca atare datează din vremea sumerienilor, în jur de 3 500 î.Hr. Reis a utilizat niște hărți-sursă care ar trebui să fie mult mai vechi de trei mii cinci sute de ani, ceea ce înseamnă că arta scrisului este mult mai veche decât am crezut noi.

– Această argumentare are o mulțime de salturi logice.

– Întotdeauna ești așa de sceptic?

– Am descoperit că este o atitudine sănătoasă când e în joc pielea mea.

– Ca parte a lucrării mele de masterat, am studiat hărțile medievale și am descoperit o dihotomie interesantă. Hărțile uscatului din vremea respectivă erau primitive – Italia unită cu Spania, Anglia diformă, munții neașezați la locul lor, râurile trasate incorect. Dar hărțile maritime erau cu totul altceva. Erau numite portulane – înseamnă „port la port”. Și erau incredibil de exacte.

– Și crezi că desenatorii au avut ajutor?

– Am studiat multe portulane. Dulcert Galway din 1339 arată Rusia cu foarte mare corectitudine. O altă hartă turcească din 1559 redă lumea printr-o proiecție nordică, ca și cum ai fi suspendat deasupra Polului Nord. Cum a fost oare posibil? O hartă a Antarcticii publicată în 1737 prezenta continentul divizat în două insule, ceea ce știm acum că este adevărat. O hartă din 1531, pe care am examinat-o, arăta Antarctica fără gheață, cu râuri, chiar și cu munți, despre care avem date că sunt îngropați sub gheață. Nici una dintre acele informații nu era disponibilă când au fost create hărțile respective. Dar sunt remarcabil de precise – cu o eroare de doar *jumătate de grad* în longitudine. Este incredibil, luând în considerare faptul că desenatorii, se presupune, nici măcar nu cunoșteau conceptul.

– Dar Cei Sfinți știau despre longitudine?

– Ca să străbată oceanele lumii, aceștia trebuiau să înțeleagă orientarea după stele sau longitudinea și latitudinea. În cercetarea mea am observat similarități între portulane. Prea multe ca să fie o simplă coincidență. Așa că, dacă a existat cu mult timp în urmă o societate de navigatori, una care a efectuat studii amănunțite pe tot cuprinsul globului cu secole înainte de marile catastrofe geologice și meteorologice care au măturat pământul cu aproximativ zece mii de ani înainte de Hristos, era logic ca informația să fie transmisă; astfel, a supraviețuit și se regăsește în acele hărți.

Malone era încă sceptic, dar după turul rapid al capelei și gândindu-se la testamentul lui Einhard, începea să reevalueze lucrurile.

Se târî spre ușă și privi atent pe dedesubt. Tot liniște. Se sprijini de lemnul acesteia.

– Mai este ceva, adăugă Christl.

El asculta.

– Primul meridian. Practic, fiecare națiune care a navigat pe mări și-a ales unul. Trebuia să existe un punct longitudinal de pornire. În cele din urmă, în 1884, reprezentanții marilor puteri s-au întâlnit la Washington, D.C. și au ales o linie imaginară ce trece prin Greenwich ca longitudinea de zero grade. O constantă a întregii lumi pe care o folosim de atunci. Dar portulanele spun o altă istorie. În mod uimitor, toate par să folosească ca meridian de zero grade un punct aflat la 31 de grade și 8 minute longitudine estică.

El nu înțelege semnificația acelor coordonate, altceva decât că erau la răsărit de Greenwich, undeva dincolo de Grecia.

– Acea linie trece direct prin Marea Piramidă de la Gizeh, explică Christl. La aceeași conferință de la Washington din 1884, s-a avansat un argument în favoarea trecerii meridianului zero prin acel punct, dar a fost respins.

Malone era depășit.

– Toate portulanele pe care le-am găsit utilizau conceptul de longitudine. Să nu mă înțelegi greșit, acele hărți antice nu conțineau linii latitudinale și longitudinale așa cum le cunoaștem noi astăzi. Foloseau o metodă mai simplă, alegând un punct central, apoi desenând un cerc în jurul acestuia și divizându-l. Continuau să facă asta în exterior, generând o formă primitivă de măsurare. Fiecare dintre acele portulane pe care le-am menționat foloseau același centru. Un punct din Egipt, lângă actualul Cairo, în locul unde se află piramida de la Gizeh.

O grămadă de coincidențe, trebuia el să admită.

– Acel meridian care trece prin Gizeh se îndreaptă în sud spre Antarctica exact în locul pe care naziștii l-au explorat în 1938, Neuschwabenland-ul lor. Făcu o scurtă pauză. Atât bunicul, cât și tata erau conștienți de asta. Am aflat prima dată despre aceste concepte citindu-le notițele.

– Am crezut că bunicul tău era senil.

– A lăsat câteva notițe istorice. Nu multe. Tata, de asemenea. Ce bine ar fi fost dacă ei ar fi vorbit mai mult despre această căutare!

– Este o nebunie, spuse Cotton.

– Câte realități științifice de astăzi nu au început în același fel? Nu este o nebunie. Este realitatea. Există ceva acolo ce așteaptă să fie descoperit.

Pentru care tatăl său este posibil să-și fi pierdut viața.

Își privi ceasul.

– Cred că putem să coborâm. Trebuie să verific câteva lucruri.

Își mută greutatea pe un genunchi și se ridică de pe podea. Dar ea îl opri, cu mâna pe un crac al pantalonilor lui. Malone îi ascultase explicațiile și trăsese concluzia că nu avea de-a face cu o trăsnită.

– Apreciez ceea ce faci, îi mărturisi ea, vorbind tot în șoaptă.

– Nu fac nimic.

– Ești aici.

– După cum ai spus și tu foarte clar, ce s-a întâmplat cu tatăl meu este legat de toată această poveste.

Christl se aplecă mai mult și îl sărută, zăbovind suficient de mult încât să arate că era un gest din toată inima.

– Întotdeauna săruți la prima întâlnire? o întrebă el.

– Doar pe bărbații care îmi plac.

BAVARIA

Dorothea stătea în stare de șoc, ochii lipsiți de viață ai lui Sterling Wilkerson holbându-se în sus la ea.

– Tu l-ai ucis? Își întrebă soțul.

Werner scutură din cap.

– Nu eu. Dar am fost acolo când s-a întâmplat.

Trânti capacul portbagajului.

– Nu l-am cunoscut niciodată pe tatăl tău, dar mi se spune că eu și el semănăm mult. Le permitem soților să facă tot ce vor, cu condiția ca și nouă să ni se permită același lux.

Mintea ei se umplu cu un furnicar de gânduri confuze.

– De unde știi tu asta despre tatăl meu?

– Eu i-am spus, îi răspunse o nouă voce.

Se răsuci brusc.

Mama ei stătea în ușa bisericii. În spate, ca întotdeauna, se întrezărea Ulrich Henn. Acum înțelese.

– Ulrich l-a omorât pe Sterling, spuse ea fără să se adreseze cuiva anume.

Werner trecu în grabă pe lângă ea, împingând-o.

– Într-adevăr. Și îndrăznesc că spun că ne-ar omorî pe toți, dacă nu ne comportăm cum trebuie.

Malone ieși primul din ascunzătoarea lor și se întoarse în galeria superioară a octogonului. Se opri la balustrada de bronz –

carolingiană, și-o aminti pe Christl spunând, originara de pe vremea lui Carol cel Mare – și privi în jos. Câteva candelabre de perete erau aprinse ca lămpi de veghe. Vântul continua să-și verse prăpădul asupra zidurilor exterioare, iar târgul de Crăciun părea să-și piardă din entuziasm. Se concentrează dincolo de spațiul deschis, asupra tronului din partea opusă, care avea pe fundal ferestre montante ce răspândeau o lumină strălucitoare asupra scaunului înălțat. Studie mozaicului latin ce dădea roată octogonului aflat dedesubt. Provoacă lui Einhard nu mai era atât de dificilă.

Slavă Domnului pentru existența ghidurilor și a femeilor inteligente.

O privi pe Christl.

– Există aici un amvon, nu-i așa?

Ea încuviință.

– În locul destinat corului. Acel *ambo*. Destul de vechi. Secolul al unsprezecelea.

Cotton zâmbi.

– Întotdeauna ai pregătită o lecție de istorie.

Ea ridică din umeri.

– Este ceea ce știu.

Malone înconjură galeria de sus, trecu pe lângă tron și coborî la parter pe scara circulară. Interesant, poarta de fier era lăsată deschisă în timpul nopții. Jos, traversează octogonul și reîntră în cor. Un amvon placat cu cupru și presărat cu ornamentații unice era așezat pe peretele sudic, deasupra intrării uneia dintre capelele laterale. O scară scurtă ducea sus. Săltă o frânghie de catifea și urcă treptele de lemn. Din fericire, ceea ce căuta era acolo. O Biblie.

Așează cartea pe pupitrul aurit și o deschise la Apocalipsă. Capitolul 21.

Christl rămase jos și își ridică privirea spre el în timp ce acesta citea cu voce tare.

– Și m-a purtat, în Duhul, departe, pe un munte mare și înalt. Și mi-a arătat cetatea sfântă, Ierusalimul, care se cobora din cer de la Dumnezeu și care era înconjurată de un zid mare și înalt. Avea douăsprezece porți, iar la porți,

doisprezece îngeri. Pe ele erau scrise niște nume, care sunt numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Și zidul cetății avea douăsprezece temelii și pe ele erau numele celor doisprezece apostoli ai Mielului. Îngerul care vorbea cu mine avea o trestie de aur ca să măsoare cetatea, porțile și zidul ei. Cetatea era în patru colțuri, lungimea ei era cât lățimea și a măsurat cetatea cu trestia, douăsprezece mii de prăjini. Lungimea, lățimea și înălțimea acesteia erau deopotrivă. I-a măsurat și zidul, o sută patruzeci și patru de coți, după măsura oamenilor, căci astfel măsoara și îngerul. Temeliile zidului cetății erau împodobite cu douăsprezece pietre prețioase. Și cele douăsprezece porți erau douăsprezece mărgăritare.

— Apocalipsa este decisivă pentru acest loc. Candelabrul pe care l-a donat împăratul Barbarossa are notații din ea. Mozaicul din cupolă se bazează pe ea. Carol cel Mare numea capela în mod specific „noul său Ierusalim“. Și această conexiune nu este un secret — am citit despre ea în toate ghidurile. Un picior carolingian măsoara aproximativ o treime dintr-un metru, ceea ce înseamnă cu puțin mai mult decât piciorul de astăzi. Poligonul exterior cu șaisprezece laturi are treizeci și șase de picioare carolingiene în lungime. Asta se traduce într-un perimetru de o sută patruzeci și patru de picioare actuale. Perimetrul exterior al poligonului este același, treizeci și șase de picioare carolingiene, ceea ce înseamnă o sută patruzeci de picioare de astăzi. Înălțimea este și ea precisă. Inițial optzeci și patru de picioare actuale, fără cupola ca o cască, care a fost adăugată secole mai târziu. Întreaga capelă este construită într-un raport de șapte la doisprezece, cu lățimea și înălțimea egale. Arată spre Biblie. Au transpus pur și simplu în acest edificiu dimensiunile cetății cerești din Apocalipsă, „noul Ierusalim“.

— Acest lucru s-a studiat de secole, admise ea. Cum are legătură cu ceea ce facem noi?

— Amintește-ți ce a scris Einhard. „Revelațiile vor fi limpezi odată ce taina acelui loc minunat va fi dezlegată.“ A folosit înțelept acel cuvânt. Nu doar Revelația¹ este evidentă. Arată spre Biblie. De asemenea, și alte revelații sunt clare.

¹ Cartea Revelației este o altă denumire a Apocalipsei. (n.tr.)

Pentru prima dată în ani de zile, Dorothea simți că nu mai avea controlul asupra situației. Nu prevăzuse nimic din toate acestea. Și acum, stând din nou în biserică, față în față cu mama și cu soțul său, pe când Ulrich Henn rămăsese supus într-o parte, se luptă să-și păstreze calmul obișnuit.

— Să nu plângi pierderea celui american, zise Isabel. Era un oportunist.

Se întoarse spre Werner.

— Și tu nu ești?

— Eu sunt soțul tău.

— Doar cu numele.

— Asta pentru că tu ai ales așa, răspunse din nou Isabel, cu vocea ridicându-se, apoi făcu o pauză. Înțeleg situația legată de Georg. Privirea bătrânei devie spre laterala capelei. Și eu îi simt lipsa. Dar nu mai este, și nici unul dintre noi nu poate face nimic în sensul acesta.

Dorothea disprețuise întotdeauna felul în care mama sa respingea durerea. Nu-și amintea nici o lacrimă vărsată de ea când tatăl lor dispăruse. Nimic nu părea să o șocheze. Cu toate acestea, nu putea să-și alunge din memorie privirea fără viață a lui Wilkerson. Adevărat, era un oportunist. Dar ea crezuse că relația lor ar fi putut realmente evolua în ceva mult mai substanțial.

— De ce l-ai ucis? Își întrebă mama.

— Ar fi adus necazuri incomensurabile acestei familii. Și, oricum, americanii l-ar fi omorât în cele din urmă.

— Tu ești cea care i-a implicat pe americani. Tu ai vrut acel dosar despre submarin. Tu m-ai pus să mă ocup de asta prin Wilkerson. Tu ai vrut ca eu să iau dosarul, să intru în contact cu Malone și apoi să scap de el. Tu ai vrut ca eu să fur hârtiile tatei și pietrele de la mănăstire. Am făcut exact cum ai cerut *tu*.

— Și eu ți-am spus să omori femeia? Nu. A fost ideea amantului tău. Țigări otrăvite. Ridicol. Și casa ta? Acum este în ruină. Doi oameni morți înăuntru. Oameni pe care i-au trimis americanii. Pe care l-ai ucis tu, Dorothea?

Trebuia să o fac.

Mama ei măsură cu pasul pardoseala de marmură.

— Întotdeauna atât de practică. *Trebuia să o fac.* Ai dreptate, din cauza americanului *tău*! Dacă ar fi continuat să acționeze, ar fi existat consecințe devastatoare. Asta nu era problema lui, așa că am pus capăt intervenției sale. Bătrâna se apropie la câțiva centimetri distanță. L-au trimis să ne spioneze. Eu doar te-am încurajat să-i hrănești slăbiciunile. Dar ai mers prea departe. Cu toate acestea, trebuie să recunosc că le-am subestimat interesul pentru familia noastră.

Dorothea făcu semn spre Werner.

— De ce l-ai amestecat și pe el?

— Ai nevoie de sprijin. El ți-l va oferi.

— Nu am nevoie de nimic de la el. Făcu o pauză. Sau de la tine, babo.

Brațul mamei sale se ridică și o plesni peste față.

— Să nu mi te adresezi în asemenea mod! Nici acum, nici altădată.

Ea nu se mișcă, știind că, deși era capabilă să o dovedească pe bătrână, cu Ulrich Henn ar fi fost cu totul altceva. Își mângâie obrazul pe interior, cu limba.

Tâmpla îi zvâcnea.

— Am venit în seara asta aici, adăugă Isabel, ca să lămuresc lucrurile. Acum, Werner participă și el. Eu l-am implicat. Această căutare este decisă de mine. Dacă tu nu vrei să accepți aceste reguli, atunci se poate termina acum și surorii tale i se va da controlul asupra întregii averi.

Ochii tăioși o cântăriră. Înțelese că mama sa nu aruncase doar o vorbă în vânt.

— Tu vrei asta, Dorothea. Eu știu că vrei. Tu semeni mult mai mult cu mine. Am observat. Ai muncit din greu în afacerile familiei, ești bună în ceea ce faci. Ai împușcat acel om la cabana de vânătoare. Ai curaj, ceea ce sora ta uneori nu are. Ea are viziune, ceea ce tu uneori ignori. Ce păcat că trăsăturile voastre cele mai bune nu au putut fi contopite într-o singură persoană! Cu mult timp în urmă s-a dus o luptă în interiorul meu și trist este că fiecare dintre voi a avut de suferit.

Dorothea se uită lung la Werner.

Poate că nu-l mai iubea, dar, la naiba, uneori avea nevoie de el în feluri pe care numai aceia care supraviețuiesc propriilor copii le pot înțelege. Relația lor fusese marcată de durere. Agonia paralizantă a morții lui Georg ridicase bariere pe care amândoi învățaseră să le respecte. Și totuși, în timp ce căsnicia i se clătina, viața ei în afara acesteia prospera. Mama sa avea dreptate. Afacerile erau pasiunea ei. Ambiția era un drog puternic ce amorțea totul, inclusiv atenția oferită celorlalți.

Werner își duse mâinile la spate și rămase drept, asemenea unui războinic.

— Poate că, înainte de a muri, ar trebui să ne bucurăm de viața care ne-a mai rămas.

— Nu te-am știut niciodată să ai vreo dorință legată de moarte. Chiar ești sănătos și ai putea trăi mulți ani.

— Nu, Dorothea. Pot *respira* mulți ani. A trăi este o chestiune cu totul diferită.

— Ce vrei, Werner?

El își plecă fruntea și se apropie de una dintre ferestrele întunecate.

— Dorothea, suntem la o răscruce. Apogeul întregii tale vieți ar putea fi atins în următoarele câteva zile.

— *Ar putea?* Câtă încredere.

Colțurile gurii i se lăsară în jos.

— Nu am vrut să par lipsit de respect. Deși nu suntem de acord asupra multor lucruri, eu nu sunt dușmanul tău.

— Și cine este, Werner?

Ochii lui se înăspiră precum fierul.

— De fapt, tu nici nu ai nevoie de vreunul. Ești propriul tău dușman.

Malone coborî din amvon.

— Apocalipsa este ultima carte a Noului Testament, unde Ioan își descrie viziunea legată de noul cer, noul pământ, noua realitate. Se mișcă în interiorul octogonului. Această clădire îi simbolizează viziunea. „Ei vor fi poporul Lui și El va locui printre ei.“ Asta spune Apocalipsa. Carol cel Mare a construit-o pe aceasta și a trăit aici,

în mijlocul poporului său. Două lucruri, totuși, erau decisive. Lungimea, lățimea și înălțimea trebuie să fie la fel și zidurile ar trebui să măsoare o sută patruzeci și patru de coți. De douăsprezece ori câte doisprezece.

– Ești chiar bun la asta, remarcă ea.

– Opt era și el un număr important. Lumea a fost creată în șase zile și Dumnezeu s-a odihnit într-a șaptea. A opta zi, când totul era terminat, îl reprezenta pe Isus, învierea Sa, începutul glorioasei lucrări de desăvârșire. De aceea există un octogon înconjurat de un poligon cu șaisprezece laturi. Apoi, arhitecții acestei capele au făcut un pas mai departe.

„Înfăptuiește această căutare invocând desăvârșirea îngerului la sanctificarea Maiestății Sale.“ Asta a spus Einhard. Apocalipsa este despre îngeri și ce au făcut ei pentru formarea „noului Ierusalim“. Douăsprezece porți, doisprezece îngeri, douăsprezece seminții ale copiilor lui Israel, douăsprezece temelii, doisprezece apostoli, douăsprezece mii de prăjini, douăsprezece pietre prețioase, douăsprezece porți erau, douăsprezece mărgăritare. Se opri. Numărul doisprezece, considerat desăvârșit de către îngeri.

Părăsi locul rezervat corului și reintră în octogon.

Făcu semn spre banda de mozaic aflată de jur împrejur.

– Poți să traduci? Latina mea este acceptabilă, dar a ta este mai bună.

O bufnitură răsună în ziduri. Ca și cum s-ar fi forțat pătrunderea. Din nou.

El identifică direcția. Dinăuntru una dintre capelele laterale – cea a Sfântului Mihail. Unde se afla cealaltă ieșire.

Alergă într-acolo și ocoli stranele goale spre ușa masivă de lemn ținută închisă cu ajutorul unui zăvor de fier. Auzi o plesnitură de armă de dincolo de ușă.

– Țștia forțează ușa!

– Care țștia? întrebă Christl.

El puse mâna pe pistol.

– Avem necazuri.

Dorothea voia să plece, dar nu avea scăpare. Era la mila mamei și a soțului său. Fără să-l mai pună la socoteală și pe Ulrich. Henn lucra pentru familie de mai bine de zece ani, aparent ocupându-se de întreținerea domeniului Reichshoffen, dar ea bănuise întotdeauna că asigura o gamă mai largă de servicii. Acum știa. Acest om era un asasin.

— Dorothea, i se adresă Isabel. Soțul tău vrea să se revanșeze. Vrea ca voi doi să fiți cum erați odată. Evident, încă există sentimente, altfel ai fi divorțat de el cu mult timp în urmă.

— Am stat pentru fiul nostru.

— Fiul vostru este mort.

— Nu și amintirea lui.

— Într-adevăr. Dar ai intrat în lupta pentru moștenirea ta. Gândește-te. Ia ceea ce ți se oferă.

— De ce îți pasă?

Isabel scutură din cap.

— Sora ta caută gloria, reabilitarea familiei noastre. Dar asta ar presupune o examinare publică minuțioasă. Eu și cu tine nu am căutat asta niciodată. Este datoria ta să o împiedici.

— Cum a devenit asta datoria mea?

Mama sa păru dezgustată.

— Semănați amândouă așa de mult cu tatăl vostru! Chiar nu aveți nimic de la mine? Ascultă-mă, copilă. Drumul pe care apuci este inutil. Eu încerc doar să te ajut.

O jigneau lipsa de încredere și tonul plin de superioritate.

— Am aflat multe din citirea acelor periodice și note Ahnenerbe. Bunicul a scris un raport despre ceea ce au văzut în Antarctica.

— Hermann era un visător, un om care trăia în lumea fanteziei.

— A vorbit despre zone unde zăpada făcea loc stâncii. Unde existau lacuri neînghețate în locuri în care n-ar fi trebuit să fie nici unul. A vorbit despre munți cavernoși și peșteri de gheață.

— Și ce confirmare avem pentru toate acele fantasmagorii? Spune-mi, Dorothea. Suntem mai aproape de a găsi ceva?

— Avem un bărbat mort în portbagajul mașinii de afară.

Mama sa oftă îndelung.

— Ești incorigibilă.

Dar și răbdarea ei ajunsese la limită.

— Tu ai stabilit regulile acestei provocări. Tu ai vrut să știi ce s-a întâmplat cu tata. Tu ai vrut ca eu și Christl să lucrăm împreună. Tu ne-ai dat fiecareia o parte a acestui puzzle. Dacă ești așa de deșteaptă, de ce facem *noi* toată chestia asta?

— Lasă-mă să-ți spun ceva. Ce mi-a zis tatăl tău cu mult timp în urmă.

Carol cel Mare ascultă cu venerație în timp ce Einhard vorbea. Erau în siguranță în capela palatului, în camera pe care el o păstra în galeria superioară a octogonului. În cele din urmă se lăsase noaptea de vară, ferestrele exterioare erau întunecate, capela la fel de tăcută. Einhard de-abia se întorsese în ajun din lunga sa călătorie. Regele îl admira. Un om mărunțel, dar, asemenea unei albine ce face miere fină sau asemenea unei furnici harnice, capabil de lucruri mărețe. El îl numea Bezailell, din Cartea Exodului, o referire la măiestria sa. Pe nimeni altcineva nu ar fi trimis, și acum asculta cum Einhard îi povestea despre o călătorie anevoioasă pe mare spre un loc cu ziduri de zăpadă așa de strălucitoare, încât lumina soarelui le îmbrăca crestele în umbre de albastru și jad verde. Pe unul se formase o cascadă, căderea acesteia era precum argintul, iar Carol cel Mare își aminti de munții zimțați de la miazăzi și răsărit. Un frig de neînchipuit, spunea Einhard, și una din mâini îi tremură la amintirea aceasta. Vântul bătea cu o asemenea putere, încât nici măcar capela din jurul lor nu ar fi putut rezista. Carol cel Mare se îndoi de această afirmație, dar nu

și contrazise. Oamenii de aici locuiesc în colibe de lut, zicea Einhard, fără ferestre, doar cu o gaură în acoperiș ca să lase fumul să iasă. Paturile sunt folosite doar de cei avuți, hainele sunt din piele necăptușită. Acolo, totul este atât de diferit! Casele sunt toate din piatră, mobilate și încălzite. Hainele sunt groase și călduroase. Nu există clase sociale, nici bogăție, nici sărăcie. Un ținut al egalilor, unde noaptea vine fără sfârșit și apa rămâne nemișcată precum moartea, dar e atât de frumoasă.

— Asta este ceea ce a scris Einhard, adăugă Isabel. Tatăl tău mi-a spus, așa cum tatăl său îi spusese și lui. Este din cartea pe care ți-am dat-o, cea din mormântul lui Carol cel Mare. Hermann învățase să o citească. Acum putem și noi. De aceea am inițiat această provocare. Vreau ca tu și sora ta să găsiți răspunsurile de care avem nevoie.

Dar cartea pe care i-o dăduse mama ei era scrisă într-o limbă indecifrabilă, plină de imagini fantastice ale unor lucruri de nerecunoscut.

— Adu-ți aminte de cuvintele testamentului lui Einhard, completă Isabel. „Pătrunderea deplină a înțelepciunii Cerurilor ce așteaptă cu Maiestatea Sa Carol, începe în noul Ierusalim.“ Sora ta este acolo chiar acum, în noul Ierusalim, cu mulți pași înaintea ta.

Nu-i veni să creadă ceea ce auzea.

— Asta nu este ficțiune, Dorothea. Trecutul nu este ficțiune. Cuvântul „ceruri“ din vremea lui Carol cel Mare avea un înțeles diferit decât are astăzi. Carolingienii îl numeau *ha shemin*. Însemna „ținuturi muntoase“. Nu vorbim despre religie sau Dumnezeu, vorbim despre un popor care trăia foarte departe, într-un ținut muntos al zăpezii, al gheții și al nopților nesfârșite. Un loc pe care Einhard l-a vizitat. Un loc unde tatăl tău a murit. Nu vrei să știi de ce?

Voia! Blestemată fie, voia!

— Soțul tău este aici să te ajute, mai spuse mama sa. Am eliminat o potențială problemă cu *Herr Wilkerson*. Acum această căutare poate continua fără vreo piedică. Voi avea grijă ca americanii să-i găsească trupul.

— Nu era nevoie să-l ucizi, repetă ea.

— Oare? Ieri, un om a dat buzna în casa noastră și a încercat să-l omoare pe *Herr Malone*. A confundat-o pe sora ta cu tine și a vrut să

o ucidă. Din fericire, Ulrich a împiedicat punerea în aplicare a unui asemenea plan. Americanii au puțină considerație față de tine, Dorothea.

Ochii ei îl căutară și îl găsiră pe Henn, care încuviință din cap, semnalând că vorbele mamei sale erau adevărate.

– Am știut atunci că trebuia să acționăm. Din moment ce tu ești o creatură cu anumite apucături, te-am găsit la München, unde știam că vei fi. Imaginează-ți, dacă eu te-am putut găsi atât de ușor, cât crezi că le-ar fi luat americanilor?

Ea își aminti de panica lui Wilkerson la telefon.

– Am făcut ceea ce trebuia făcut. Acum, copilă, fă și tu la fel.

Dar ea era derutată.

– Ce trebuie să fac? Ai spus că îmi pierdeam timpul cu ceea ce am obținut.

Mama ei scutură din cap.

– Sunt sigură că informațiile pe care le-ai dobândit despre Ahnenerbe vor fi de ajutor. Materialele sunt la München?

Dorothea confirmă.

– Îl voi trimite pe Ulrich să le recupereze. În scurt timp, sora ta va urma calea cea corectă – este imperativ ca tu să i te alături. Trebuie să fie temperată. Secretele noastre trebuie să rămână în familie.

– Unde este Christl? întrebă ea din nou.

– E pe cale să comită aceeași greșeală ca tine.

Ea așteptă.

– Se încrede într-un american.

AACHEN

Malone o apucă pe Christl și fugi din capela Sfântului Mihail, revenind în poligonul cu șaisprezece laturi. Se întoarse spre portal și ieșirea principală.

Mai multe împușcături se auziră din capela respectivă.

Găsi ușile principale, pe care spera să le poată deschide dinăuntru, dar auzi un zgomot. Cineva forța încuietorile exterioare. Se părea că Față-de-Topor nu lucra singur.

– Ce se întâmplă? întrebă Christl.

– Prietenii noștri de noaptea trecută ne-au găsit. Ne-au urmărit toată ziua.

– Și tu de-abia acum îmi spui asta?

El se îndepărtă de intrare și reintră în octogon. Ochii săi cerceau interiorul slab luminat.

– Mi-am imaginat că nu vrei să fii deranjată de detalii.

– Detalii?

Auzi cum cedează ușa din capela Sfântului Mihail. În spatele său, scârțâitul balamalelor antice confirmă că ușile principale fuseseră și ele date de perete. Zări scara și alergară în sus pe treptele circulare, toată prudența fiind abandonată în favoarea vitezei.

Auzi voci dedesubt și îi făcu semn lui Christl să păstreze liniștea.

Trebuia s-o pună la adăpost undeva, așa că sub nici o formă nu se puteau afișa în galeria de sus. Tronul imperial se afla în fața lui.

Sub scaunul de marmură brută era deschiderea întunecată pe unde treceau pelerinii odinioară, își aminti el de explicațiile ghidului – un spațiu gol scobit sub catafalc și sub cele șase trepte de piatră. Sub altarul care ieșea în afară din spate era o altă deschidere, protejată de o ușă de lemn cu scoabe de fier. Îi indică să se târască sub tron. Femeia îi răspunse cu o privire ironică. El nu avea tocmai dispoziția pentru discuție în contradictoriu, așa că o smuci spre lanțul de fier și îi făcu semn din nou să se târască dedesubt.

„Stai liniștită“, îi spuse doar din buze.

Se auziră pași dinspre scara întortocheată. Nu mai aveau la dispoziție decât vreo câteva secunde. Ea păru să conștientizeze situația critică și se înduplecă, dispărând sub tron.

Malone trebuia să le distragă atenția. Mai devreme, când cercetase galeria superioară, observase o margine îngustă cu un contur ce se continua deasupra arcadelor de jos, reprezentând linia de demarcație dintre niveluri, suficient de largă încât să stai în picioare pe ea.

Se târi pe lângă tron, înconjură catafalcul și sări peste grilajul de bronz ce-i venea până la talie. Își menținu echilibrul pe cornișă, cu spatele lipit de coloanele superioare care susțineau cele opt arcade ale octogonului interior. Slavă Domnului că acele coloane erau unite câte două, late de vreo 60 de centimetri fiecare, cea ce însemna că avea 120 de centimetri de marmură care să-l adăpostească.

Auzi tălpi de cauciuc străbătând pardoseala galeriei superioare.

Începu să reevalueze ceea ce făcea acolo sus, stând pe o margine lată de 25 de centimetri și ținând în mână un pistol cu doar cinci gloanțe, la o înălțime de 6 metri. Riscă și aruncă o privire rapidă, văzând două siluete în partea opusă. Unul din oamenii înarmați avansă în spatele catafalcului, celălalt ocupă o poziție mai departe – unul cerceta, celălalt îl acoperea. Tactica inteligentă demonstra că sunt bine antrenați.

Își lipi din nou capul de marmura coloanei și privi în față, dincolo de octogon. Lumina ce intra pe ferestrele din spatele tronului arunca o licărire pe coloanele lucioase din partea îndepărtată, iar umbra neregulată a scaunului imperial era clar vizibilă. Urmări cum o

altă umbră ocoli prin spatele jilțului și ajunse acum pe laterala cea mai apropiată de locul unde stătea el.

Trebuia să-l atragă pe atacator mai aproape.

Cu grijă, căută cu mâna stângă în buzunarul jachetei și găsi o monedă de un euro de la restaurant. O scoase, balansă mâna într-o parte, apoi o aruncă ușurel pe marginea aflată în fața grilajului de bronz, la trei metri depărtare, unde se ridica următorul grup de coloane. Moneda zornăi, apoi căzu pe pardoseala de marmură aflată dedesubt, un clinchet răsunând în liniștea din jur. El spera ca atacatorul să înțeleagă că el era sursa zgomotului, să vină în față și să se uite spre stânga, în timp ce el îl lovea din dreapta.

Dar asta nu lua în calcul intențiile celui alt agresor.

Umbra aflată în partea dinspre el a tronului crescă în dimensiuni.

Trebuia să-și coordoneze perfect mișcarea. Își mută pistolul din mâna dreaptă în stânga.

Umbra se apropie de grilaj.

Apăru un pistol.

Malone se roti, îl apucă pe individ de haină și îl trase brusc peste balustradă.

Trupul căzu în gol în interiorul octogonului.

Malone se rostogoli peste balustradă, în timp ce se trase un foc de armă și glonțul celui alt atacator izbi cu putere marmura. Auzi corpul celui căzut izbindu-se de pardoseală la șase metri dedesubt, scaunele zdruncinându-se împrăștiate. Trase un glonț în direcția tronului, apoi folosi reculul pentru a se ridica în picioare și a-și găsi refugiu în spatele coloanei de marmură, doar că de data aceasta în interiorul galeriei, cu spatele la marginea pe care stătuse înainte.

Dar piciorul său drept alunecă și genunchiul se lovi de dale. Coloana vertebrală îi vibra de durere. Încercă să alunge suferința și să-și recâștige echilibrul, însă pierduse orice avantaj.

— *Nein, Herr* Malone, rosti un bărbat.

El stătea în patru labe, ținând în mână pistolul.

— Ridică-te! ordonă adversarul.

Cotton se înalță șovăitor în picioare.

Față-de-Topor înconjurase tronul și acum stătca în partea cea mai apropiată de el.

– Aruncă arma! porunci din nou bărbatul.

Nu avea de gând să se predea atât de ușor.

– Pentru cine lucrezi?

– Aruncă arma!

Trebuia să tragă de timp, dar se îndoia că acest om avea să-i permită prea multe întrebări. În spatele lui Față-de-Topor se mișcă ceva. Zări în obscuritate două tălpi ridicate în aer. Picioarele lui Christl țâșniră din ascunzătoarea ei și se izbiră de genunchii agresorului.

Acesta, luat prin surprindere, se încovoie spre spate.

Malone folosi momentul pentru a trage cu arma, glonțul pătrunzând cu o bufnitură surdă în pieptul bărbatului. Față-de-Topor urlă de durere, dar păru să-și recapete imediat simțurile, ridicând pistolul. Malone trase din nou și bărbatul se prăbuși la pământ, fără să se mai miște.

Christl ieși de sub catafalc.

– Ești o doamnă vitează, comentă el.

– Aveai nevoie de ajutor.

Îl durea genunchiul.

– Într-adevăr, chiar aveam.

Verifică pulsul lui Față-de-Topor, dar nu găsi nici un semn de viață. Apoi se îndreptă spre balustradă și privi în jos. Trupul celui alt atacator zăcea schimonosit în mijlocul unei grămezi de scaune, sângele curgând pe pardoseala de marmură.

Christl se apropie. Pentru o femeie care nu dorise să vadă cadavrul din mănăstire, părea să nu aibă nici o problemă cu acestea două.

– Și acum? întrebă ea.

Malone făcu semn în jos.

– Așa cum ți-am cerut și înainte de a fi întrerupți, vreau să traduci acea inscripție din latină.

VIRGINIA, 5.30 P.M.

Ramsey își arată autorizația și intră cu mașina în Fort Lee. Căłatoria la sud de Washington durase puțin peste două ore. Baza era unul dintre cele șaisprezece cantonamente militare construite la începutul Primului Război Mondial, fiind numită după fiul preferat al Virginiei, Robert E. Lee¹. Demolat în anii 1920 și transformat în rezervație națională de conservare a naturii, locul a fost reactivat în 1940 și a devenit un centru tumultuos de pregătiri militare. În ultimii douăzeci de ani, datorită apropierii de Washington, clădirile și infrastructura fuseseră atât extinse, cât și modernizate.

Își croi drum printr-un labirint de barăci destinate antrenamentului și operațiunilor de comandă, construcții ce veneau în întâmpinarea unor nevoi variate ale armatei, în special de logistică și suport managerial. Marina închiriasse trei depozite într-un colț îndepărtat, aflate la același nivel cu alte unități militare de depozitare. Accesul la ele era restricționat de încuietori prevăzute cu tastatură numerică și control digital. Două dintre depozite erau gestionate de comandamentul central al marinei, al treilea de către Serviciul de Informații al Marinei.

¹ Născut în statul Virginia, a fost conducătorul armatei confederate în timpul Războiului Civil american, unul dintre cei mai respectați generali din istoria Statelor Unite. (n.tr.)

Ramsey parcă și coborî din mașină, strângându-și haina mai tare în jurul umerilor. Păși sub un portal metalic și tastă un cod, apoi își introduse degetul mare în scannerul digital.

Ușa se deschise cu un clic.

Întră într-o mică anticameră ale cărei plafoniere se aprinseră la apariția sa. Se îndreptă către un tablou de comandă cu întrerupătoare și iluminează spațiul cavernos de dincolo, vizibil printr-o fereastră cu panou de sticlă.

Când fusese el aici ultima oară? În urmă cu șase ani?

Nu, mai degrabă opt sau nouă.

De la prima lui vizită trecuseră însă treizeci și opt de ani. Observă că, în afară de elementele de securitate moderne, lucrurile din interior nu erau prea diferite. Amiralul Dyals îl adusese aici inițial. O altă zi promițătoare de iarnă. Februarie. Cam la două luni după întoarcerea sa din Antarctica.

– Suntem aici cu un motiv, spuse Dyals.

Avusese și el întrebări în legătură cu această călătorie. Își petrecuse mult timp la depozit luna trecută, dar totul se terminase brusc cu câteva zile în urmă, când echipa fusese desființată. Rowland și Sayers se întorseseră la unitățile lor, depozitul fusese sigilat, iar el fusese transferat la Pentagon. Pe drumul de la Washington către sud, amiralul nu spusese prea multe. Așa era Dyals. Mulți se temeau de acest om – nu de temperamentul său, pe care rareori și-l manifesta, și nici de abuzul verbal, pe care îl evita ca pe un semn al lipsei de respect. Mai degrabă de căutătura de gheață a ochilor săi, ce păreau că nu clipească niciodată.

– Ai studiat dosarul referitor la Operațiunea Highjump? întrebă Dyals. Cel pe care ți l-am procurat?

– În detaliu.

– Și ce ai observat?

– Că locul în care am fost în Antarctica corespundea întocmai cu zona pe care o explorase echipa Highjump.

Cu trei zile înainte, Dyals îi înmânase un document marcat STRICT SECRET. Informațiile conținute de acesta nu făceau parte din raportul oficial pe care amirali Cruzen și Byrd îl întocmiseră după misiunea lor antarctică. În schimb, raportul era de la o echipă de specialiști ai armatei de uscat, care fuseseră

incluși printre cei patru mii șapte sute de membri ai operațiunii Highjump. Byrd însuși îi condusesese într-o acțiune de recunoaștere a țărmului nordic. Ei îi raportaseră doar lui, care în mod personal adusese totul la cunoștința șefului de atunci al operațiunilor navale. Informațiile din document îl uimiseră.

– Înainte de Highjump, spuse Dyals, eram convinși că nemții construiseră baze antarctice în anii 1940. Submarinele lor cutreieraseră tot Atlanticul de Sud atât în timpul războiului, cât și puțin după aceea. Germanii au întreprins acolo o misiune majoră de explorare în 1938. Aveau planuri să se întoarcă. Credeam că o făcuseră și că nu spusese nimănui. Dar totul era praf, Langford. Praf de aruncat în ochi. Naziștii nu se duseseră în Antarctica să stabilească baze.

El așteptă.

– Au mers să-și găsească trecutul.

Dyals îl conduse în depozit și își croi cu greu drum printre lăzile de lemn și rafturile de metal. Se opri și făcu semn spre un șir de rafturi încărcate cu pietre acoperite cu un amestec curios de vârtējuri și înflorituri.

20002000

– Oamenii noștri din Highjump au localizat o parte din ceea ce au găsit națiștii în 1938. Nemții se bazau pe niște informații care datau din vremea lui Carol cel Mare. Unul dintre ai lor, Hermann Oberhauser, le-a descoperit.

El recunoscuse numele de familie, din lista echipajului de pe NR-1A. Dietz Oberhauser, specialist de teren.

– L-am abordat pe Dietz Oberhauser cu aproape un an în urmă, explică Dyals. Unii dintre oamenii noștri de la Cercetare și dezvoltare studiau arhivele germane capturate în război. Nemții credeau că în Antarctica s-ar putea să existe lucruri interesante. Hermann Oberhauser devenise convins că acolo a locuit o civilizație avansată, una care a precedat-o pe a noastră. El credea că aceștia erau de mult pierduți arieni, iar Hitler și Himmler au vrut să știe dacă avea dreptate. De asemenea, își imaginau că, dacă civilizația era mai avansată, ar fi putut deține cunoștințe utile. În acele zile, toți căutau o posibilitate salvatoare.

Ceea ce nu se schimbase.

– Dar Oberhauser a căzut în dizgrație. L-a înfuriat pe Hitler. Așa că i s-a închis gura și a fost trecut pe linie moartă. Ideile lui, abandonate. Ramsey arată spre pietre. Se pare că el a avut dreptate. Era ceva de descoperit. Ai citit dosarul. Ai fost acolo. Spune-mi, ce crezi?

– N-am găsit nimic de felul acesta.

– Și totuși Statele Unite au cheltuit milioane de dolari ca să trimită aproape cinci mii de oameni în Antarctica. Patru militari au murit în timpul acelei acțiuni riscante. Acum alți unsprezece sunt pe lumea cealaltă și am pierdut un submarin de o sută de milioane de dolari. Haide, Ramsey. Gândește.

Nu voia să-l dezamăgească pe omul acesta, care manifestase atât de multă încredere în capacitățile sale.

– Imaginează-ți o cultură, continuă Dyals, care s-a dezvoltat cu zeci de mii de ani înainte de orice am cunoaște noi. Înainte de sumerieni, chinezi și egipteni. Observații astronomice și măsurători, greutatea, volume, o concepție realistă despre globul terestru, cartografie avansată, geometrie sferică, abilități de navigație, matematică. Să zicem că excelau în toate acestea, cu secole înaintea noastră. Îți poți imagina ce ar fi putut ei afla? Dietz Oberhauser ne-a spus că tatăl său a mers în Antarctica în 1938. A văzut lucruri, a învățat lucruri. Naziștii au fost proști de-a binelea – pedanți, limitați, aroganți – așa că n-au putut aprecia ce însemnau toate acelea.

– Dar se pare, domnule amiral, că și noi am suferit de ignoranță. Am citit dosarul. Concluziile operațiunii Highjump erau că pietrele aflate în acest depozit proveneau de la un fel de rasă antică, poate o rasă ariană. Toată lumea a părut preocupată de asta. Se pare că am devenit interesați de mitul pe care naziștii îl formulaseră despre ei înșiși.

– Asta am făcut, ceea ce a reprezentat greșeala noastră. Dar era altă epocă. Oamenii lui Truman au considerat întreaga chestiune prea politică ca să o trateze în mod public. Nu doreau nimic care să dea dreptate lui Hitler sau germanilor. Așa că au pus ștampila STRICT SECRET pe întreaga operațiune Highjump și au sigilat totul departe de ochii lumii. Dar ne-am făcut singuri un mare deserviciu.

Dyals arătă în față, spre o ușă de oțel închisă.

– Dă-mi voie să-ți arăt ceea ce nu ai văzut niciodată, cât timp ai fost acolo.

Ramsey stătea acum cu fața spre aceeași ușă.

Un compartiment frigorific.

Acela în care intrase, pentru prima și singura oară, cu treizeci și opt de ani în urmă. În ziua aceea, amiralul Dyals îi dăduse un ordin – unul pe care îl urmăse de atunci – „Lasă-l în pace“. Acel ordin fusese acum anulat, dar, înainte de a acționa, venise să se asigure că erau încă acolo.

Puse mâna pe mâner.

AACHEN

Malone și Christl coborâra la parter. Geanta cu ghidurile se afla pe un scaun de lemn, nederanjat de la locul lui. Într-o broșură, Malone localizează o traducere a mozaicului latin.

DACĂ PIETRELE VII S-AR POTRIVI UNA CU ALTA ÎN UNITATE
 DACĂ NUMERELE ȘI DIMENSIUNILE AR CORESPUNDE
 ATUNCI LUCRAREA DOMNULUI CARE A RIDICAT
 ACEASTĂ MARE SALĂ
 VA LUMINA STRĂLUCITOARE ȘI VA ÎNCUNUNA CU
 SUCCES EFORTURILE CUCERNICE ALE OMULUI
 ALE CĂRUI LUCRĂRI RĂMÂN ÎNTOTDEAUNA
 CA O PODOABĂ VEȘNICĂ
 DACĂ ATOTPUTERNICUL SFĂTUITOR O PROTEJEAZĂ
 ȘI VEGHEAZĂ ASUPRA EI
 DOAMNE AJUTĂ CA ACEST TEMPLU ÎNTREG SĂ EXISTE
 PE TEMELIA NECLINTITĂ AȘEZATĂ DE ÎMPĂRATUL CAROL

Îi înmână broșura lui Christl.

– Este corectă?

Observase în restaurant că și alte cărți conțineau traduceri, fiecare ușor diferită.

Ea studie textul, apoi scrută mozaicul, comparându-le unul cu altul. Cadavrul zăcea cam la un metru distanță, cu membrele contorsionate

în unghiuri ciudate, sângele păta pardoscula și amândoi păreau a se preface că acesta nu se afla acolo. Era curios în legătură cu focurile de armă, dar se îndoi că le auzise cineva, ținând cont de grosimea zidurilor și de vântul de afară. Cel puțin până acum nu venise nimeni să investigheze.

– Este corectă, confirmă ea. Câteva variații minore, dar nimic care să schimbe înțelesul.

– Mi-ai spus mai devreme că inscripția este originală, doar că pictura a fost înlocuită cu mozaic. Sfințirea capelei – care este un alt cuvânt pentru „sanctificare”. „Înfăptuiește această căutare invocând desăvârșirea îngerului la sanctificarea Maiestății Sale.” Numărul doisprezece este desăvârșirea îngerului, din Apocalipsă. Acest octogon era simbolul acelei perfecțiuni. Arată spre mozaic. Am putea alege fiecare a douăsprezecea literă, dar părerea mea este să numărăm fiecare al doisprezecelea cuvânt.

O cruce indica locul în care inscripția începea și se termina. El privi în timp ce ea calcula.

– *Claret*, spuse Christl, ajungând la doisprezece. Apoi găsi încă două cuvinte, pe pozițiile douăzeci și patru și treizeci și șase. *Quorum. Deus.* Asta-i tot. Ultimul cuvânt, *velit*, este numărul unsprezece.

– Interesant, nu crezi? Trei cuvinte, ultimul oprindu-se la unsprezece, așa că nu ar mai fi nici unul.

– *Claret quorum deus.* Strălucirea lui Dumnezeu.

– Felicitări. Tocmai ai lămurit căutarea.

– Deja știai, nu-i așa?

El ridică din umeri.

– Am încercat la restaurant cu una dintre traduceri și am găsit aceleași trei cuvinte.

– Mi-ai fi putut spune asta, la fel și faptul că eram urmăriți.

– Aș fi putut, dar și tu ai fi putut să-mi spui ceva.

Ea îi aruncă o privire nedumerită, dar Malone nu se mai lăsă păcălit, așa că o întrebă direct:

– De ce mă duci cu zăhărelul?

*

Dorothea se uită fix la mama sa.

– Știi unde este Christl?

Isabel înclină din cap afirmativ.

– Îmi protejez ambele fiice.

Ea încercă să-și păstreze fizionomia calmă, dar o furie crescândă îi îngreuna sarcina.

– Sora ta a făcut echipă cu *Herr* Malone.

Cuvintele o înțepară.

– Tu m-ai pus să-l îndepărtez. Ai spus că este o problemă.

– A fost și încă este, dar sora ta l-a găsit după ce el s-a întâlnit cu tine.

Sentimentul de îngrijorare se transformă în nebunie.

– Tu ai aranjat asta?

Mama sa încuviință.

– Îl aveai pe *Herr* Wilkerson. I l-am dat ei pe Malone.

Trupul Dorotheei păru amorțit, mintea paralizată.

– Sora ta este în Aachen, la capela lui Carol cel Mare, făcând ceea ce trebuie. Acum, tu trebuie să faci la fel.

Chipul mamei rămase impasibil. În timp ce tatăl ei fusese fără griji, iubitor, cald, mama sa rămăsese disciplinată, rezervată, distantă. Guvernantele le crescuseră atât pe Christl, cât și pe ea, și întotdeauna râvniseră după atenția mamei lor, concurând pentru bruma de afecțiune de care se bucurau. Ceea ce, crezuse ea întotdeauna, dusese la mare parte din animozitatea resimțită între ele – dorința fiecărei fiice de a fi specială, complicată de faptul că erau identice.

– Ăsta-i doar un joc pentru tine? întrebă ea.

– Este cu mult mai mult decât atât. Este timpul ca fiicele mele să se maturizeze.

– Te disprețuiesc.

– În sfârșit – furie. Dacă asta te va împiedica să faci lucruri prostești, atunci, pentru numele lui Dumnezeu, urăște-mă!

Dorothea ajunsese la limită și înaintă spre mama sa. Dar Ulrich păși între ele. Bătrâna ridică o mână și îl opri, așa cum ar fi procedat cu un animal dresat, iar Henn se retrase.

— Ce ai face? întrebă Isabel. M-ai ataca?

— Dacă aş putea.

— Şi ai obține astfel ceea ce doreşti?

Întrebarea o opri în loc. Emoțiile negative scăzură în intensitate, lăsând loc numai vinovăției. Ca întotdeauna.

Un zâmbet se furișă pe buzele mamei sale.

— Trebuie să mă ascuți, Dorothea. Cu adevărat am venit să te ajut.

Werner privea cu o reticentă temperată. Dorothea făcu un semn spre el.

— L-ai ucis pe Wilkerson și acum mi l-ai dat pe el. Îl va păstra Christl pe american?

— Asta nu ar fi echitabil. Deși Werner este soțul tău, el nu este totuși un fost agent american. Mă voi ocupa de asta mâine.

— Și cum de știi unde va fi mâine?

— Asta este, copilă. Știu precis unde va fi și am de gând să-ți spun și ție.

— Ai două masterate, și totuși testamentul lui Einhard ți-a pus probleme? o întrebă Malone pe Christl. Să fim serioși. Tu deja știai toate astea.

— Nu voi nega.

— Sunt un idiot că am ajuns în mijlocul acestui dezastru. În ultimele douăzeci și patru de ore am ucis trei oameni din cauza familiei tale.

Ea se așezase pe un scaun.

— Am fost în stare să rezolv enigma până în acest punct. Ai dreptate. A fost relativ ușor. Dar pentru cineva care trăia în Evul Mediu era probabil insurmontabil. Foarte puțini oameni aveau știință de carte. Dar trebuie să recunosc, eram curioasă să văd cât de bun ești.

— Am trecut examenul?

— Destul de bine chiar.

— „Însă doar acei care iubesc tronul lui Solomon și frivolitatea romană își vor găsi calea spre ceruri.“ Asta urmează, așadar încotro?

— Indiferent dacă mă crezi sau nu, eu nu știu răspunsul. M-am oprit în acest punct acum trei zile și m-am întors în Bavaria...

— Ca să mă aștepți?

— M-a sunat mama acasă și mi-a spus ce plănuia Dorothea. Malone trebuia să clarifice lucrurile.

— Sunt aici doar datorită tatălui *meu*. Am rămas deoarece am suferat pe cineva aruncând o privire în acel dosar, iar firele duc direct spre Washington.

— Nu am contat în nici un fel în decizia pe care ai luat-o?

— Un sărut nu înseamnă o relație.

— Și eu care am crezut că ți-a plăcut.

Era timpul să analizeze chestiunea realist.

— Din moment ce amândoi știm la fel de mult din această enigmă, acum putem rezolva restul separat.

Se îndreptă spre ieșire, dar se opri lângă cadavru. Câți oameni omorâse de-a lungul anilor? Prea mulți. Dar întotdeauna cu un motiv. Dumnezeu și patria. Datorie și onoare.

Dar de data asta?

Nici un răspuns.

Privi înapoi la Christl Falk, care stătea indiferentă.

Și plecă.

CHARLOTTE, 5.20 P.M.

Stephanie și Edwin Davis se ghemuiseră în pădure la cincizeci de metri de locuința lui Herbert Rowland de pe malul lacului. Acesta ajunsese acasă cu cincisprezece minute în urmă și se grăbise înăuntru având în mână o cutie de pizza. Apoi revenise imediat afară și luase trei bușteni groși din stiva de lemne. Acum fumul ieșea pe coșul de piatră cioplită grosolan. Ea își dori ca și ei să aibă un foc.

Își petrecuseră vreo două ore cumpărându-și haine de iarnă suplimentare, mănuși groase și fesuri de lână. De asemenea, își făcuseră rezerve de mâncare și de băutură, apoi se întorseseră și își găsiseră o poziție de unde puteau supraveghea casa în siguranță. Davis se îndoia că ucigașul avea să vină înainte de căderea nopții, dar voia să fie la post pentru orice eventualitate.

— Nu va mai ieși în seara aceasta, comentă Davis cu vocea șoptită.

Deși copacii blocau orice adiere, aerul uscat era tot mai rece. În tunicul se lăsa ușor peste ei într-o curgere vâscoasă. Hainele lor cele noi erau veșminte vânătorești, cu o bună izolare termică. Nu vâname niciodată în viața ei, și se simțise ciudat achiziționând produsele dintr-un magazin specializat în camping, de lângă unul dintre cele mai elegante malluri din Charlotte.

Se adăpostiseră la rădăcina unui conifer robust, pe un pat de ace de pin. Stephanie înfuleca un baton Twix. Dulciurile erau slăbiciunea ei. Un sertar al biroului ei din Atlanta era plin cu tentații.

Încă nu era sigură că făceau ceea ce trebuie.

– Ar trebui să sunăm la Serviciul Secret, murmură ea.

– Ești întotdeauna atât de negativistă?

– Nu ar trebui să respingi ideea atât de repede.

– Aceasta este lupta mea.

– Acum pare să fie și a mea.

– Herbert Rowland este în pericol. Sub nici o formă nu ne-ar crede, dacă am ciocăni la ușa lui și i-am spune. Nici tipii de la Serviciul Secret nu ar crede. Nu avem nimic drept dovadă.

– Cu excepția tipului de astăzi din casă.

– Ce tip? Cine este el? Spune-mi ce știm până acum.

Nu-i putu oferi un răspuns.

– Se pare că va trebui să-l prindem asupra faptului, sugerează el.

– Fiindcă tu crezi că el a omorât-o pe Millicent?

– El a făcut-o.

– Ce-ar fi să-mi spui ce se întâmplă cu adevărat aici? Millicent nu are nimic de-a face cu un amiral mort, cu Zachary Alexander sau cu Operațiunea Highjump. Este mai mult decât o oarecare vendetă personală.

– Ramsey este numitorul comun. Tu știi asta.

– De fapt, tot ce știu este că am agenți antrenați să facă genul ăsta de activitate și totuși iată-mă aici, congelându-mi fundul cu un angajat al Casei Albe, care are de obicei o atitudine ostilă.

Își termină batonul de ciocolată.

– Îți plac chestiile alea? Întrebă el.

– Nu va funcționa.

– Fiindcă eu cred că sunt îngrozitoare. Uite, Baby Ruth. ăsta da, baton de ciocolată.

Ea caută prin geanta de cumpărături și găsi unul.

– Sunt de acord.

Davis i-l smulse din mână.

– Să nu te superi dacă și mie îmi place.

Stephanie zâmbi. Bărbatul acesta era enervant, dar și uluitor.

– De ce nu te-ai însurat niciodată? se interesează ea.

– De unde știi că nu m-am însurat?

– Este evident.

El păru să-i aprecieze intuiția.

– N-a fost niciodată o problemă stringentă.

Stephanie se întrebă oare a cui fusese vina.

– Muncesc, continuă el în timp ce mesteca batonul. Și nu am vrut să sufăr.

Putea pricepe asta. Propria ei căsătorie fusese un dezastru, terminându-se într-o lungă înstrăinare, urmată de sinuciderea soțului său cu cincisprezece ani în urmă. O lungă perioadă în care stătuse singură. Dar Edwin Davis era unul dintre puținii care înțelegeau.

– E mai mult decât suferință, comentă ea. Este și multă bucurie.

– Dar există întotdeauna suferință. Asta este problema.

Ea se cuibări mai aproape de copac.

– După ce a murit Millicent, mărturisi Davis, am fost transferat la Londra. Într-o zi am găsit o pisică. Bolnăvicioară. Gestantă. Am dus-o la veterinar, care a salvat-o pe ea, dar nu și puii. După aceea, am adus pisica înapoi acasă. Bun animal. Să nu te zgârie ea niciodată! Blândă. Iubitoare. Mi-a plăcut să o am. Într-o zi a murit pur și simplu. M-a durut. Rău de tot. Am decis atunci că ființele pe care le iubesc riscă să moară. Deci. Suficient pentru mine.

– Sună fatalist.

– Mai degrabă realist.

Telefonul ei mobil vibră la piept. Verifică ecranul – apel din Atlanta – și răspunde. După ce ascultă un moment, decise:

– Fă-i legătura. Este Cotton, îi explică ea lui Davis. Este vremea să afle ce se întâmplă.

Însă Davis continuă să mănânce, privind casa cu insistență.

– Stephanie, începu Malone în urechea ei. Ai aflat informațiile de care am nevoie?

– Lucrurile s-au complicat. Și, acoperindu-și gura cu mâna, îi relatează desfășurarea evenimentelor. Apoi îl chestionă: Dosarul?

– Probabil a dispărut.

Și ea ascultă în timp ce el îi istorisi ce se întâmplase în Germania.

— Tu ce faci acum? o întrebă din nou Malone.

— Nu m-ai crede, dacă ți-aș spune.

— Luând în considerare lucrurile extrem de prostești pe care le-am făcut eu în ultimele două zile, aș putea crede orice.

Ea îi povesti.

— Aș zice că nu este deloc stupid, comentă Malone. Eu însumi stau într-un frig de crapă pietrele, în fața unei biserici carolingiene. Davis are dreptate. Tipul acela se va întoarce.

— De asta îmi este teamă.

— Cineva este extrem de interesat de *Blazek*, sau NR-1A, sau oricum ar fi numit submarinul ăla blestemat. Supărarea lui Malone părea să fi lăsat loc incertitudinii. Dacă chiar Casa Albă a spus că Serviciul de Informații al Marinei a pus întrebări, asta înseamnă că Ramsey este implicat. Suntem pe piste paralele, Stephanie.

— Am aici lângă mine un tip care înfulecă un baton Baby Ruth și zice același lucru. Aud că voi doi ați vorbit.

— De fiecare dată când cineva îmi salvează fundul, sunt recunoscător.

Își aminti și ea de Asia Centrală, dar era curioasă:

— Încotro duce calea pe care ai pornit, Cotton?

— Bună întrebare. O să revin cu un telefon. Aveți grijă acolo.

— Și tu.

Malone întrerupse convorbirea. Stătea în partea îndepărtată a curții care găzduia târgul de Crăciun, în vârful pantei, lângă primăria din Aachen, cu fața spre capela aflată la o sută de metri depărtare. Clădirea îmbrăcată în zăpadă radia un verde fosforescent. Ninge în liniște, dar cel puțin vântul încetase.

Își privi ceasul. Aproape unsprezece și jumătate.

Toate chioșcurile erau închise, șuvoiul involburat al vocilor și al trupurilor se potolise până a doua zi. Doar câțiva oameni se mai învârteau în jur. Christl nu-l urmăse afară din capelă și, după ce vorbise cu Stephanie, era și mai confuz.

Strălucirea lui Dumnezeu.

Termenul trebuia să fi fost relevant pentru vremea lui Einhard. Ceva cu un înțeles clar. Cuvintele mai posedau încă o anumită semnificație?

Ușor de aflat.

Accesă browser-ul SAFARI pe iPhone, se conectă la internet și caută pe Google. Scrise STRĂLUCIREA LUI DUMNEZEU EINHARD și apăsă CĂUTARE.

Ecranul pâlpâi, apoi afișă primele douăzeci și cinci de link-uri. Cel dintâi îi răspunse la întrebare.

JOI, 13 DECEMBRIE

CHARLOTTE, 12.40 A.M.

Stephanie auzi un foșnet. Nu tare, dar suficient de stăruitor încât să știe că era cineva acolo. Davis ațipise. Îl lăsase să doarmă. Avea nevoie de odihnă. Era neliniștit, iar ea voia să-i fie de ajutor, așa cum Malone o ajutase pe ea, dar continuă să se întrebe dacă era inteligent ceea ce făceau.

Ținea în mână un pistol, cu ochii scrutând printre copaci întunericul din perimetrul defrișat ce înconjura casa lui Rowland. Feres-trele erau întunecate de cel puțin două ore. Urechile-i captau sunetele nopții și surprinse un alt trosnet. Din partea dreaptă. Cren-gile de pin fremătară. Stabili cu precizie locul. Poate la cincizeci de metri distanță.

Îi puse lui Davis mâna peste gură și îl bătă ușor cu pistolul peste umăr. Acesta se trezi cu o tresărire bruscă, dar ea își presă palma și mai tare peste buzele lui.

— Avem musafiri, șopti ea.

El clătină din cap că a înțeles.

Stephanie arătă direcția.

Un alt trosnet.

Apoi mișcare, lângă mașina de teren a lui Rowland. O umbră neagră apără și se contopi cu copacii, se pierdu complet pentru un moment, apoi se ivi din nou, îndreptându-se direct spre casă.

Charlie Smith se apropie de ușa din față. Trecuse destul timp de când se stinseseră luminile în căsuța lui Herbert Rowland.

Își petrecuse după-amiaza la cinematograful și se bucurase de friptura de la Ruth's Chris pe care și-o dorise cu înfocare. Una peste alta, o zi cât se poate de liniștită. Citise în ziare relatări despre moartea amiralului David Sylvian, bucurându-se că nu existau suspiciuni de crimă. Se întorsese cu două ore în urmă și stătuse de veghe în pădurea rece, așteptând.

Dar totul părea liniștit.

Intră în casă pe ușa principală, încuietoarea și zăvorul fiind ridicol de ușor de deschis cu șperaclul, și îmbrățișă căldura din interior. Se furișă mai întâi la frigider și verifică sticluta de insulină. Nivelul era categoric mai jos. Știa că fiecare conținea patru doze și estimă că dispăruse încă un sfert din serul fiziologic. Cu mânușile în mâini, luă sticluta și o puse într-o pungă de plastic cu închidere etanșă.

Analiză și sticlele reci de whisky și observă că una era, de asemenea, considerabil mai goală. Se părea că Herbert Rowland se bucurase de beția nocturnă. În coșul de gunoi din bucătărie găsi o seringă folosită și o puse și pe aceasta în punga de plastic.

Păși neauzit în dormitor.

Rowland era cuibărit sub o plapumă confecționată din petice diferite, respirând sporadic. Îi verifică pulsul. Slab. Ceasul de pe noptieră indica aproape ora unu. Probabil trecuseră șapte ore de la injecție. Dosarul spunea că Rowland își făcea singur tratamentul în fiecare seară, înainte de știrile de la ora șase, apoi începea să bea. În seara aceasta, fără pic de insulină în sânge, alcoolul își făcuse efectul repede, inducând o comă diabetică profundă. Moartea nu era departe.

Trase un scaun dintr-un colț. Trebuia să rămână până când muria Rowland. Dar decise să nu fie nesăbuit. Încă îi stăruiau în minte cei doi oameni de la prima vizită, așa că se întoarse în camera de zi și înșfăcă două dintre puștile de vânătoare pe care le observase mai devreme. Una din ele era o frumusețe. Marca Mossberg, de mare viteză, cu perculator operat manual. Cu șapte gloanțe, calibru mare și o

junetă impresionantă. Cealaltă era un Remington de calibru 12. Unul dintre modelele comemorative Ducks Unlimited, dacă nu cumva se înșela. Fusesse și el pe punctul de a-și cumpăra una. Un dulap aflat sub rastel era plin cu cartușe. Încărcă ambele arme și se întoarse la punctul său de observație de lângă pat.

Acum era pregătit.

Stephanie îl apucă de braț pe Davis. Acesta era deja în picioare, gata să pornească.

— Ce faci?

— Trebuie să mergem.

— Și ce intenționăm să facem odată ajunși acolo?

— Să-l oprim. Îl ucide pe omul ăla chiar acum.

Știa că Davis avea dreptate.

— Eu voi intra pe ușa principală, continuă Stephanie. Cealaltă ieșire este prin ușile de sticlă dinspre terasă. Ține-o tu sub observație. Hai să vedem dacă reușim să-l speriem atât de tare încât să facă vreo greșală.

Davis o luă înainte.

Ea îl urmă, întrebându-se dacă aliatul său se confruntase vreodată cu o asemenea amenințare. Dacă nu, era un pungaș al naibii de curajos. Dacă da, atunci era un idiot.

Ajunseră la alea cu pietriș și se repeziră spre casă, făcând cât mai puțin zgomot. Davis ocoli clădirea îndreptându-se spre lac, iar ea îl urmări cum urcă tiptil treptele de lemn spre terasa înălțată. Văzu că ușile glisante de sticlă erau acoperite de perdele pe interior. În liniște, Davis traversă terasa. Mulțumită că acesta era pe poziție, ea se îndreptă spre intrarea din față și decise să aplice abordarea directă.

Izbi cu putere ușa.

Apoi părăsi veranda în fugă.

Smith se ridică de pe scaun ca un arc. Cineva tocmai lovise zdravăn ușa de la intrare. Apoi auzi un trosnet înăbușit din direcția terasei. Și ciocănituri. În ușile de sticlă.

— Ieși afară, nenorocitele! strigă un bărbat.

Herbert Rowland nu auzi nimic. Respirația sa rămase chinuită, în timp ce trupul își pierdea treptat funcțiile vitale.

Smith luă ambele arme și se întoarse în camera de zi.

Stephanie îl auzi pe Davis strigând o provocare.

Ce naiba?

Smith se năpusti în camera de zi, așeză pușca pe blatul din bucătărie și trase două focuri de armă în perdelele care drapau ușile glisante de sticlă. Aerul rece năvăli înăuntru când sticla fu spulberată. Folosi momentul de confuzie ca să se retragă spre bucătărie, ghemuindu-se în spatele barului.

O serie de împușcături din dreapta, în camera de zi, îl determină să se trântască la podea.

Stephanie trase un foc în fereastra adiacentă ușii de la intrare. Mai trase o dată. Poate că asta avea să fie suficient pentru a-i distra intrusului atenția de la pridvorul unde Davis stătea neînarmat.

Auzise două împușcături. Plănuise doar să-l surprindă pe criminal cu prezența lor și să aștepte o gafă din partea lui.

Din câte se părea, Davis avea un alt plan.

Smith nu era obișnuit să fie încolțit. Cei doi de mai devreme? Ei trebuiau să fie. Poliția? Puțin probabil. Ciocăniseră la ușă, pentru numele lui Dumnezeu. Unul din ei chiar strigase, provocându-l la luptă. Nu, ăștia doi erau cu totul altceva. Dar putea lăsa analiza pentru mai târziu. În acest moment trebuia doar să-și ia tălpășița cât mai repede.

Ce ar fi făcut MacGyver?

Îi plăcea teribil serialul acela.

Folosește-ți creierul.

Stephanie se retrase de pe verandă și se repezi spre terasă, având grijă însă la ferestre și folosind mașina de teren a lui Rowland pentru

a se adăposti. Ținea pistolul îndreptat spre casă, gata să tragă. Nu avea de unde să știe dacă era suficient de sigur să avanseze, dar trebuia să-l găsească pe Davis. Amenințarea pe care o lansaseră escaladase rapid.

Se deplasă zorit pe lângă casă, găsi treptele care duceau sus spre terasă și ajunse exact la timp ca să-l vadă pe Edwin Davis cum azvârlea în ușile de sticlă ceva ce părea a fi un scaun de fier forjat.

Smith auzi ceva trecând cu forță prin sticla rămasă și spintecând perdelele prinse de perete. Ridică din nou arma și trase altă rafală, apoi folosi momentul ca să înșface pușca pentru competiții și să părăsească bucătăria, reintrând în dormitor. Oricine era afară avea să ezite puțin, iar el trebuia să folosească la maximum acele câteva secunde, în avantaj propriu.

Herbert Rowland era tot întins în pat. Dacă nu murise încă, nu mai avea mult. Dar nici o dovadă a crimei nu era prezentă. Sticluța cu conținutul înlocuit și seringă erau în siguranță în buzunarul său. Adevărat, fuseseră folosite armele, dar nimic nu permitea identificarea lui.

Ajunse la una dintre ferestrele dormitorului și ridică partea de jos, mobilă, a acesteia. Imediat se strecură afară. Se părea că nu era nimeni pe partea aceasta a casei. Închise la loc fereastra. Ar fi trebuit să-i vină de petrecanie celui care era aici, oricine ar fi fost el, dar prea multe șanse fuseseră deja risipite.

Decise că cea mai bună soluție era să joace inteligent.

Cu pușca în mână, se afundă în pădure.

— Ai înnebunit de tot? țipă Stephanie la Davis.

Partenerul ei rămase pe terasă.

— A fugit, spuse Davis.

Ea urcă atentă treptele, nemaicrezând nici un cuvânt de-al lui.

— Am auzit o fereastră deschizându-se și apoi închizându-se la loc.

— Asta nu înseamnă că a fugit, înseamnă doar că o fereastră s-a deschis și apoi s-a închis.

Davis păși prin ușile de sticlă distruse.

– Edwin...

Acesta dispăru în întuneric, iar ea se grăbi să-l urmeze înăuntru. Se îndreptă spre dormitor. O lumină se aprinse și ea ajunse la ușă. Davis îi lua pulsul lui Herbert Rowland.

– De-abia mai bate. Și se pare că nu a auzit nimic. Este în comă.

Era încă îngrijorată din cauza acelui bărbat cu arma. Davis întinse mâna după telefon și ea îl văzu tastând trei cifre.

911.

WASHINGTON, D.C.

1.30 A.M.

Ramsey auzi soneria de la intrare. Zâmbi. Stătea răbdător, citind un thriller de David Morrell, unul dintre scriitorii său preferați. Închise cartea și își lăasă musafirul sosit în miez de noapte să asude puțin. În cele din urmă se ridică, se îndreptă spre hol și deschise ușa.

Senatorul Aatos Kane stătea afară în frig.

— N-am venit să-ți cer scuze, spuse acesta.

El ridică din umeri.

— De fapt, am crezut că răspunsul meu a fost mai degrabă blând, ținând cont de impertinența pe care mi-a arătat-o consilierul tău.

Kane năvăli înăuntru ca o furtună.

Ramsey nu se oferă să-i ia haina. În mod limpede, agenta operativă de la magazinul de hărți făcuse deja ceea ce i se indicase, trimițând un mesaj prin consilierul lui Kane, același puțoi insolent care-l pusese pe el la zid în Capitol Mall, cum că ea ar avea în posesie informații legate de dispariția unei consiliere care lucrase pentru Kane cu trei ani în urmă. Acea femeie fusese o roșcată atrăgătoare din Michigan care căzuse victimă în mod tragic unui criminal în serie ce băgase în sperieți zona capitalei. Ucigașul a fost găsit în cele din urmă, după ce s-a sinucis, întreaga afacere ocupând prima pagină a ziarelor din întreaga țară.

— Ticălos nenorocit! țipă Kane. Ai spus că s-a terminat!

— Să stăm jos.

— Nu vreau să stau. Vreau să te pocnesc până cazi lat.

— Ceea ce nu va schimba nimic. Îi plăcea la nebunie să răsucească cuțitul în rană. Tot te voi avea la mână. Așa că va trebui să te întrebi în sinea ta. Vrei să ai șansa de a deveni președinte? Sau ai prefera o dezonoare sigură?

Furia lui Kane era însoțită de neliniște. Perspectiva era foarte diferită, când se uita afară din interiorul capcanei.

Continuă să-și arunce unul altuia priviri îndârjite, precum doi lei ce decideau care să se ospăteze mai întâi. În cele din urmă, Kane clătină din cap în semn de acceptare. Ramsey îl conduse pe senator în camera de zi, unde luă loc. Încăperea era mică, ceea ce îi forța la o intimitate incomodă. Kane se simțea stingherit, exact așa cum și trebuia.

— Am venit la tine noaptea trecută și în această dimineață ca să-ți cer ajutorul, începu Ramsey. O rugămintă sinceră adresată unui om pe care-l consideram prieten. Făcu o pauză. Nu mi s-a oferit nimic în schimb, decât aroganță. Consilierul tău a fost impertinent și insuportabil. Desigur, el nu făcea decât ceea ce îl instruișezi tu. Prin urmare, iată răspunsul meu.

— Ești un ticălos viclan.

— Iar tu ești un soț infidel care a reușit să-și țină secretă greșeala prin moartea convenabilă a unui ucigaș în serie. Chiar ai atras, din câte îmi amintesc, simpatia publică pentru decesul tragic al consilierii tale, manifestându-ți indignarea față de soarta ei. Ce ar crede alegătorii și familia ta, dacă ar ști că ea tocmai avortase — și că tu erai tatăl?

— Nu există nici o dovadă.

— Cu toate astea, erai foarte panicat la vremea respectivă.

— Știi că ea ar fi putut să mă ruineze, indiferent dacă eram sau nu tatăl. Afirmațiile ei ar fi fost singurele care ar fi contat.

Ramsey stătea drept ca o vergea de armă. Amiralul Dyals îl învățase cum să transmită în mod clar cine avea comanda.

— Și iubita ta știa asta, spuse el, de aceea era în stare să te manipuleze, iată motivul pentru care mi-ai fost atât de recunoscător pentru ajutor.

Amintirea situației neplăcute din trecut păru să calmeze furia lui Kane.

— Habar nu am avut ce plănuiseși tu. N-aș fi fost niciodată de acord cu ceea ce ai făcut până la urmă.

— Chiar așa? A fost cea mai inteligentă mișcare. Noi am omorât-o, am pus totul pe seama altui criminal, apoi l-am ucis și pe el. Din câte îmi amintesc, presa a aplaudat rezultatul. Sinuciderea a scutit procesul și execuția și a oferit ocazia relatării unor povești înspăimântătoare la știri. Se opri puțin. Și nu-mi amintesc nici măcar o singură obiecție ridicată de tine atunci.

El știa că cea mai periculoasă amenințare cu care se putea confrunta un politician era o acuzație din partea unei presupuse iubite. Atât de mulți fuseseră doborâți într-o manieră atât de simplă! Nu conta că afirmațiile erau imposibil de dovedit sau chiar evident false. Tot ce conta era că ele existau.

Kane stătea sprijinit de spătarul fotoliului.

— Nu am mai avut de ales, odată ce mi-am dat seama ce făcuseși. Ce vrei, Ramsey?

Nu domnule *amiral*, nici măcar curtezia prenumelui.

— Vreau să mă asigur că devin următorul membru al Statului-Major General. Credeam că m-am exprimat destul de clar astăzi.

— Știi câți alții doresc acel post?

— Mai mulți, sunt sigur. Dar, vezi tu, Aatos, eu am *creat* acel post vacant, așa că pe bună dreptate ar trebui să fie al meu.

Kane îl privi lung și cu incertitudine, digerând confesiunea.

— Ar fi trebuit să mă prind.

— Îți spun asta din trei motive. În primul rând, știu că o să-ți îi gura. În al doilea rând, trebuie să înțelegi cu cine ai de-a face. Și în al treilea rând, știu că vrei să fii președinte. Experții spun că ai șanse considerabile. Partidul te susține, procentele tale în sondaje sunt excelente, concurența este slabă. Ai contactele și mijloacele să strângi

fonduri pentru campanie. Mi s-a spus că, în mod confidențial, te-ai asigurat de treizeci de milioane de dolari ca sumă de pornire, din partea mai multor donatori.

– Ai fost ocupat, admise Kane cu un aer de politețe forțată.

– Ești rezonabil de tânăr, sănătos, soția te susține întru totul. Copiii tăi te adoră. Una peste alta, ai fi candidatul perfect.

– Cu excepția faptului că i-am tras-o unei membre a echipei mele cu trei ani în urmă, care a rămas însărcinată, a avortat și apoi a decis că mă iubea.

– Ceva de genul ăsta. Din nefericire pentru ea, a căzut victimă unui criminal în serie, unul care, în paroxismul demenței, și-a luat propria viață. Din fericire, a lăsat în urmă foarte puține dovezi care să-l lege de crimele săvârșite, inclusiv de a ei, astfel că un potențial dezastru pentru tine s-a transformat într-un atu.

Și Ramsey își protejase spatele în mod inteligent, obținând de la clinica South Texas documentele legate de avort și o copie video a ședinței obligatorii de consiliere pe care legea din Texas o solicita înaintea efectuării oricărui avort. Femeia, deși folosisese o identitate falsă, izbucnise în lacrimi și îi spusese consilierii, fără a da nume, despre o relație cu șeful ei. Nu multe detalii, dar suficiente încât să facă vâlvă la *Inside Edition*, *Extra* sau *The Maury Show* – și să ruineze complet șansele lui Aatos Kane pentru Casa Albă.

Agenta operativă de la magazinul de hărți își făcuse bine treaba, explicându-i clar șefului de cabinet al lui Kane că ea era aceea consilieră. Voia să vorbească cu senatorul, altfel avea de gând să sune la Fox News, care niciodată nu părea să aibă ceva bun de spus despre Kane. Reputația. Mai fragilă decât cristalul cel mai fin.

– Tu l-ai omorât pe Sylvian? întrebă senatorul.

– Tu ce crezi?

Kane îl studia cu un dispreț nemascat. Dar era atât de nerăbdător, atât de dornic să candideze, atât de disperat, încât rezistența i se erodă în foarte scurt timp.

– Bine, cred că pot face ca numirea să aibă loc. Daniels are nevoie de mine.

Fața lui Ramsey se relaxă într-un zâmbet liniștitor.

– Știam că se poate. Acum hai să discutăm cealaltă chestiune.

Nici un pic de haz, umor sau simpatie nu îi invadă privirea.

– Care chestiune?

– Voi candida alături de tine pentru postul de vicepreședinte.

Kane râse.

– Ești nebun.

– De fapt, nu sunt deloc. Următoarea cursă electorală nu va fi dificil de prezis. Trei candidați, poate patru, nici unul de calibrul tău. Vor fi câteva lupte inițiale, dar tu ai prea multe resurse și prea multă forță ca să-ți poată ține cineva piept. Ai putea încerca să reduci divergențele din interiorul partidului selectându-l pe cel mai puternic învins sau pe unul care nu pune deloc probleme, dar nici una din variante nu ar avea sens. Primul vine cu ranchiună, celălalt este lipsit de valoare în luptă. Ai putea încerca să găsești pe cineva care să-ți aducă o anumită parte a electoratului, dar asta ar presupune ca alegătorii să-l favorizeze pe primul de pe buletinele de vot datorită secundului său, ceea ce, după cum o demonstrează istoria, ar fi un nonsens. Mai realist, ai putea să optezi pentru cineva dintr-un stat unde candidatul la postul de vicepreședinte ți-ar aduce voturi. Și asta e o aiureală. John Kerry l-a ales pe John Edwards în 2004, dar a pierdut în Carolina de Nord. A pierdut chiar și în circumscripția lui Edwards.

Kane rânji afectat.

– Marea ta slăbiciune este lipsa de experiență în afacerile externe. Acolo senatorii nu prea au multe șanse, dacă nu au fost implicați în domeniul respectiv, ceea ce tu, în mod înțelept, nu ai făcut de-a lungul anilor. Eu te pot sprijini aici. Acesta e punctul meu forte. În timp ce tu nu ți-ai efectuat stagiul militar, eu am patruzeci de ani în marină.

– Și ești de culoare.

Ramsey zâmbi.

– Ai observat? Nimic nu-ți poate scăpa!

Kane îl cântări.

– Vicepreședintele Langford Ramsey, la o clipă distanță de...
Amiralul îl opri ridicându-și mâna.

– Hai să nu ne gândim la asta. Vreau pur și simplu opt ani ca vicepreședinte.

Kane surâse trist.

– Ambele mandate?

– Bineînțeles.

– Ai făcut toate astea ca să-ți asiguri o funcție?

– Și ce-i rău în asta? Nu este acesta și scopul tău? Tu, dintre toți oamenii, poți înțelege ce înseamnă. N-aș putea fi niciodată *ales* președinte. Sunt amiral, fără experiență politică. Dar am șanse la a doua funcție în stat. Tot ce trebuie să fac este să impresionez o singură persoană. Pe tine. Lăsa timp suficient ca vorbele sale să prindă rădăcini. Cu siguranță, Aatos, vezi beneficiile acestui aranjament. Pot fi un aliat valoros. Sau, dacă alegi să nu-ți onorezi partea de înțelegere, pot deveni un adversar formidabil.

Privi cum Kane evalua situația. Îl știa bine pe acest om. Era un ipocrit fără inimă și fără conștiință, care-și petrecuse toată viața în funcții publice construindu-și o reputație pe care acum plănuia să o folosească pentru a se propulsa la președinție.

Nimic nu părea să-i stea în cale.

Și sigur nimic nu avea să-i stea.

– În regulă, Langford, îți voi da locul tău în istorie.

În sfârșit, un prenume. Era posibil să ajungă la o înțelegere.

– Îți mai pot oferi ceva, continuă Ramsey. Poți să-l numești un gest de bună credință, ca să-ți demonstrez că nu sunt un diavol cum îți închipui.

Depistă neîncredere în ochii atenți ai lui Kane.

– Mi s-a spus că adversarul tău principal, mai ales în confruntările inițiale, va fi guvernatorul Carolinei de Sud. Aveți relații proaste, așa că lupta ar putea deveni repede personală. Ți-ar putea pune probleme, mai ales în Sud. Să recunoaștem, nimeni nu poate câștiga Casa Albă fără Sud. Ar fi prea mulți alegători de ignorat.

– Spune-mi ceva ce eu nu știu.

— Îi pot elimina candidatura.

Kane își ridică mâinile într-un gest categoric.

— Nu vreau să mai moară cineva.

— Mă crezi atât de idiot? Nu, am informații care vor pune capăt șanselor sale chiar înainte de a începe.

Observă o licărire amuzată brăzdând chipul lui Kane. Interlocutorul său învăța repede, deja bucurându-se de aranjament. Nu era de mirare. În ciuda tuturor hibelor avute, Kane era adaptabil.

— Îndepărtarea lui acum ar face mult mai ușoară strângerea fondurilor.

— Atunci gândește-te că ai primit un cadou de la un aliat. Va dispărea, se opri el câteva clipe, de îndată ce voi depune jurământul în Statul-Major General.

Ramsey era încântat. Totul decursese exact cum prevăzuse. Aatos Kane putea fi sau nu următorul președinte, dar, dacă el reușea performanța, moștenirea lui Ramsey era asigurată. Dacă Kane nu era ales, atunci cel puțin el avea să se retragă din Marină ca membru al Statului-Major General.

În mod clar un câștig în ambele situații.

Stinse luminile și urcă la etaj. Câteva ore de somn ar fi fost totmai bune, căci urma o zi crucială. Odată ce Kane lua legătura cu Casa Albă, mașinăria zvonurilor avea să se pună în funcțiune. Trebuia să fie pregătit pentru a ține piept presei, nici negând, dar nici confirmând ceva. Aceasta era o numire directă a Casei Albe, și el trebuia să pară copleșit chiar și numai de simplul fapt că era luat în considerație. Până la finalul zilei, consilierii politici aveau să lase să se scurgă informații despre posibila sa numire pentru a testa reacțiile și, exceptând o imensă răsturnare de situație total neprevăzută, până în dimineața următoare zvonul avea să devină realitate.

Îl sună telefonul din buzunarul halatului. Straniu la această oră. Scoase aparatul și observă că apelantul își ascundea identitatea. Curiozitatea puse stăpânire pe el. Se opri pe scară și răspunse.
– Domnule amiral Ramsey, sunt Isabel Oberhauser.

Rareori era surprins, dar introducerea aceasta îl făcu să tresară cu adevărat. Surprinse vocea îmbătrânită și zgrunțuroasă, engleza cu accent nemțesc.

– Sunteți plină de resurse, *Frau Oberhauser*. De ceva vreme, tot încercați să obțineți informații din marină și acum ați reușit un telefon direct către mine.

– Nu a fost chiar atât de dificil. Colonelul Wilkerson mi-a dat numărul. Cu o armă încărcată îndreptată spre cap, a fost extrem de cooperant.

Necazurile lui tocmai se multiplicaseră.

– Mi-a spus o mulțime de lucruri, domnule amiral. Voia cu disperare să trăiască și credea că răspunzându-mi la întrebări putea avea șansa aceasta. Dar vai, nu a fost să fie.

– A murit?

– V-am scutit de efort.

Nu avea de gând să recunoască nimic.

– Ce doriți?

– De fapt, am sunat ca să vă ofer ceva. Dar înainte de a o face, v-aș putea adresa o întrebare?

Urcă treptele și se așează pe marginea patului.

– Spuneți.

– De ce a murit soțul meu?

Surprinse o tremurare efemeră de emoție în tonul ei de altfel glacial și înțelese imediat slăbiciunea acestei femei. Decise că adevărul era cea mai bună soluție.

– S-a oferit să meargă voluntar într-o misiune periculoasă. Una la care și tatăl său participase cu mult timp în urmă. Dar ceva s-a petrecut cu submarinul.

– Îmi povestiți doar lucruri bine cunoscute și nu-mi răspundeți la întrebare.

– Nu avem nici o idee cum s-a scufundat submarinul, știm numai că s-a întâmplat.

– L-ați găsit?

– Nu s-a întors niciodată în port.

– Din nou, nu este un răspuns.

– Este irelevant dacă a fost găsit sau nu. Echipajul tot și-a pierdut viața.

– Pentru mine contează, domnule amiral. Aș fi preferat să-mi înmormânteze soțul. Merita să se odihnească laolaltă cu strămoșii săi.

Acum el avea o întrebare.

– De ce l-ați omorât pe Wilkerson?

– Nu era decât un oportunist. Voia să profite de averea acestei familii. Eu nu voi accepta una ca asta. De asemenea, era spionul dumneavoastră.

– Păreți o femeie periculoasă.

– Wilkerson credea același lucru despre dumneavoastră. Mi-a spus că voi ați să-l omorâți. Că l-ați mințit. Că l-ați folosit. Era un om slab, domnule amiral. Dar mi-a dezvăluit ce i-ați zis fiicei mele. Cum v-ați exprimat oare? „Nici nu-ți poți imagina.“ Asta ați răspuns când ea v-a întrebat dacă era ceva de găsit în Antarctica. Acum aștept adevărul. De ce a murit soțul meu?

Această femeie credea că deține avantajul, sunându-l în mijlocul nopții și informându-l că șeful biroului său din Germania era mort. Îndrăznează, trebuia să recunoască. Dar acționa pe un teren neprielnic, din moment ce el știa mult mai multe decât ea.

– Înainte ca soțul dumneavoastră să fie abordat în vederea călătoriei în Antarctica, atât el, cât și tatăl său au fost verificați în detaliu. Ceea ce ne-a trezit interesul a fost obsesia naziștilor legată de cercetarea lor. O, da, ei au găsit acolo niște lucruri importante în 1938 – știți asta. Din nefericire, naziștii erau prea înguști la minte ca să aprecieze descoperirea. I-au închis gura socrului dumneavoastră. Când a putut vorbi în cele din urmă, după război, nimeni nu mai asculta. Iar soțul dumneavoastră nu a izbutit să preia cunoștințele tatălui său. Așa că totul a stagnat – până când, desigur, am apărut noi.

– Și ce ați aflat?

Ramsey râse satisfăcut.

– Haideți, ce distracție ar mai fi dacă v-aș spune asta?

– Așa cum am mai zis, am sunat ca să vă ofer ceva. Ați trimis un om să-i omoare pe Cotton Malone și pe fiica mea, Dorothea. Mi-a atacat locuința, însă ne-a subestimat apărarea. A murit. Nu vreau ca

fiica mea să fie rănită, căci Dorothea nu constituie o amenințare pentru dumneavoastră. Dar Cotton Malone pare să reprezinte un pericol, de vreme ce acum este la curent cu ancheta marinei legată de scufundarea aceluia submarin. Greșesc?

– Ascult.

– Eu știu exact unde este, iar dumneavoastră nu.

– Cum de puteți fi atât de sigură?

– Deoarece acum câteva ore, la Aachen, Malone a ucis doi oameni care veniseră să-l omoare. Oameni pe care tot dumneavoastră i-ați trimis.

Informații noi, în timp ce el nu primise deocamdată nici un raport din Germania.

– Aveți o rețea excelentă de informații.

– *Ja*. Vreți să știți unde este Malone?

Era curios.

– Ce fel de joc faceți?

– Pur și simplu vreau să vă exclud din afacerile familiei noastre. Pe de altă parte, nu ne vreți în treburile dumneavoastră; ar fi cazul să ne separăm.

Simți, exact așa cum intuise și Aatos Kane în privința lui, că acea femeie putea fi un aliat valoros, prin urmare, decise să-i facă o ofertă.

– Am fost acolo, *Frau Oberhauser*. În Antarctica. Imediat după ce submarinul a fost dat dispărut. Am făcut scufundări în apă. Am văzut lucruri.

– Lucruri pe care noi nu ni le putem imagina?

– Lucruri care niciodată nu mi-au ieșit din minte.

– Totuși le țineți secrete.

– Asta mi-e slujba.

– Vreau să cunosc acel secret. Înainte de a muri, vreau să știu de ce soțul meu nu s-a mai întors niciodată.

– Aș putea să vă ajut.

– În schimbul localizării lui Cotton Malone?

— Fără promisiuni, dar sunt singurul pe care ați putea paria cu succes.

— De aceea am și sunat.

— Deci spuneți-mi ce vreau să știu, presă el.

— Malone se îndreaptă spre Franța, satul Ossau. Ar trebui să ajungă acolo în patru ore. Timp mai mult decât suficient pentru a trimite oameni care să-l aștepte.

CHARLOTTE, 3.15 A.M.

Stephanie stătea în fața rezervei de spital a lui Herbert Rowland, cu Edwin Davis lângă ea. Rowland fusese adus la urgențe de-abia agățându-se de viață, însă doctorii reușiseră să-i stabilizeze starea. Era încă furioasă pe Davis.

– Îmi sun oamenii, îi spuse ea.

– Deja am contactat Casa Albă.

Dispăruse cu o jumătate de oră mai devreme și ea chiar se întrebă ce punea la cale.

– Și ce spune președintele?

– Doarme. Dar o echipă de la Serviciul Secret vine încoace.

– Era și timpul să începi să gândești.

– Îl voiam pe ticălosul ăla.

– Ești norocos că nu te-a ucis.

– Îl vom prinde.

– Cum? Mulțumită ție, a fugit de mult. L-am fi putut speria, prinde în capcană în casă, cel puțin până când veneau polițiștii. Dar nu. A trebuit să arunci un scaun prin geam.

– Stephanie, am făcut ceea ce trebuia să fac.

– Ești nestăpânit, Edwin. Ai vrut ajutorul meu și eu ți l-am acordat. Dacă vrei să sfârșești mort, foarte bine, fă-o, dar eu nu am de gând să fiu de față și să privesc.

– Dacă nu te-aș cunoaște mai bine, aș crede că ție chiar îți pasă.

Farmecul personal nu avea să funcționeze.

– Edwin, ai avut dreptate, există acolo cineva care omoară oameni. Dar nu aceasta este calea, prietene. Absolut deloc. Nici măcar pe departe.

Sună telefonul mobil al lui Davis. Îi verifică ecranul.

– Președintele. Apăsă butonul de pornire. Da, domnule președinte.

Ea îl urmări pe Davis cum asculta, apoi acesta îi înmână aparatul și spuse:

– Vrea să vorbească cu tine.

Stephanie apucă telefonul și începu:

– Consilierul dumneavoastră nu e sănătos la cap.

– Spune-mi ce s-a întâmplat.

Îi povesti pe scurt întreaga trășenie.

După ce termină, Daniels îi zise:

– Ai dreptate, vreau să preiei tu controlul acolo. Edwin este prea emotiv. Știu despre Millicent. Este unul din motivele pentru care am fost de acord cu toată această chestiune. Ramsey într-adevăr a ucis-o, nu există urmă de îndoială în mintea mea. De asemenea, cred că el i-a ucis pe amiralul Sylvian și pe căpitanul-comandor Alexander. Să demonstrăm asta, desigur, este cu totul altă treabă.

– Este posibil să fim într-o fundătură, admise ea.

– Am mai fost astfel. Hai să găsim o modalitate să mergem mai departe.

– De ce mi se întâmplă întotdeauna să fiu implicată în asemenea lucruri?

Daniels chicoti.

– Este un talent de-al tău. Dar uite, ca să știi, am fost informat că două cadavre au fost găsite în catedrala de la Aachen cu câteva ore în urmă. Interiorul a fost deteriorat de focuri de armă. Unul dintre oameni a fost împușcat, celălalt a căzut în gol. Amândoi erau auxiliari folosiți în mod obișnuit de agențiile noastre de informații. Nemții au depus deja o solicitare oficială prin care ne cer explicații. Noutatea asta savuroasă mi-a fost inclusă în sinteza de dimineață.

Ea decise să nu mintă.

– Malone este la Aachen.

– De ce oare eram sigur că-mi vei spune asta?

– Ceva se întâmplă acolo, și Cotton crede că are legătură cu evenimentele de aici.

– Probabil că are dreptate. Vreau ca tu să te ocupi de asta în continuare, Stephanie.

Îl privi lung pe Edwin Davis, care stătea la mică distanță, sprijinit de peretele tapetat.

Ușa rezervei lui Herbert Rowland se deschise și un bărbat îmbrăcat într-o uniformă oliv îi anunță:

– S-a trezit și vrea să discute cu dumneavoastră.

– Trebuie să închid, îi spuse ea lui Daniels.

– Să ai grijă de băiatul meu.

Malone conducea mașina închiriată pe un drum în pantă. Zăpada acoperea peisajul stâncos de ambele părți ale asfaltului, dar autoritățile locale făcuseră o treabă excelentă curățând șoseaua. Era tocmai în inima Pirineilor, lângă granița cu Spania, îndreptându-se către satul Ossau.

Dimineață devreme luase un tren de la Aachen cu destinația Toulouse, apoi mersese cu mașina înspre sud-vest, în ținutul muntos înzăpezit. Când căutase noaptea trecută pe Google STRĂLUCIREA LUI DUMNEZEU EINHARD, aflate imediat că expresia se referea la o mănăstire datând din secolul al optulea, situată în munții francezi. Romanii care au ajuns primii în acea zonă au construit o adevărată metropolă a Pirineilor, care a devenit cu timpul un centru cultural și comercial. Dar în războaiele fratricide ale regilor franci din secolul al șaselea, orașul a fost pustiit, ars și distrus. Nici măcar un singur locuitor nu a fost cruțat. Nici măcar o piatră nu a fost lăsată la locul ei. Doar o stâncă a rămas în mijlocul câmpurilor goale, creând, așa cum scria un cronicar al epocii, „o solitudine a muțeniei“. Una care a durat până când a sosit Carol cel Mare, două sute de ani mai târziu, și a ordonat construirea unei mănăstiri care includea o biserică, un consiliu de canonici, chilii și satul din apropiere. Însuși Einhard

a supravegheat construcția, alegându-l pe primul episcop, Bertrand, care a devenit faimos atât pentru pietatea sa, cât și pentru capacitatea sa administrativă. Bertrand a murit în 820 la piciorul altarului și a fost înmormântat sub ceea ce el numise biserica Sf. Lestelle.

Drumul de la Toulouse îl purtase printr-o sumedenie de sate pitorești de munte. Vizitase regiunea de mai multe ori, ultima dată cu o vară înainte. Cu excepția numelor și a datelor, erau mici diferențele între nenumăratele localități. În Ossau, o linie neregulată de case se răzlețea pe străzi întortocheate, toate având fațadele de piatră grosieră și fiind împodobite cu ornamente, blazoane și console. Doar vârfurile acoperișurilor din țiglă expuneau o confuzie de unghiuri, asemenea cărămizilor aruncate în zăpadă. Coșurile expirau în aerul rece al dimineții. Aproape o mie de oameni locuiau aici, și patru hanuri găzduiau turiștii.

Malone ajunsese în centrul satului și parcă. O alee îngustă ducea înapoi spre o piață deschisă. Oameni în haine groase, cu ochi imposibil de descifrat, se învârtteau de la un magazin la altul. Ceasul lui indica ora 9.40.

Privi spre cerul senin al dimineții, urmărind în sus coasta unui versant abrupt spre locul unde un turn pătrat se ridica dintr-un pîn-ten stâncos. Resturile altor turnuri, pe ambele sale laturi păreau să se înlănțuie de acesta.

Ruinele mănăstirii Sf. Lestelle.

Stephanie stătea lângă patul de spital al lui Herbert Rowland, iar Davis de cealaltă parte, în fața ei. Rowland era amețit, dar treaz.

— Mi-ați salvat viața? Îngăimă Rowland cu o voce nu cu mult mai puternică decât o șoaptă.

— Domnule Rowland, spuse Davis. Suntem trimiși de guvern. Nu avem mult timp la dispoziție. Trebuie să vă adresăm câteva întrebări.

— Mi-ați salvat viața?

Ea îi aruncă lui Davis o privire care însemna: „Lasă-mă pe mine să fac asta“.

— Domnule Rowland, un om a venit să vă ucidă în noaptea aceasta. Nu știm sigur cum, dar v-a declanșat o comă diabetică. Din fericire, noi am fost acolo. Vă simțiți suficient de bine încât să răspundeți la câteva întrebări?

— De ce m-ar vrea mort?

— Vă amintiți de *Holden* și de Antarctica?

Ea îl urmări cum părea să-și scotocească prin memorie.

— Cu mult timp în urmă, răspunse bătrânul.

Ea încuviință.

— Așa este. Dar de aceea a venit să vă ucidă.

— Pentru cine lucrați voi?

— Pentru un serviciu de informații. Stephanie făcu semn spre Davis. Dumnealui lucrează la Casa Albă. Căpitanul-comandor Alexander, care a comandat *Holden*, a fost ucis noaptea trecută. Unul dintre căpitani care au mers pe țărm cu dumneavoastră, Nick Sayers, a murit acum câțiva ani. Am crezut că dumneavoastră ați putea fi următoarea țintă și am avut dreptate.

— Nu știu nimic.

— Ce ați descoperit în Antarctica? întrebă Davis.

Rowland închise ochii, și Stephanie se întrebă dacă nu cumva ațipise. După câteva secunde, îi deschise și scutură din cap.

— Mi s-a ordonat să nu vorbesc niciodată despre asta. Cu absolut nimeni. Însuși amiralul Dyals mi-a spus-o cu gura lui.

Ea auzise despre Raymond Dyals. Fostul șef al operațiunilor navale.

— El i-a ordonat lui NR-1A să meargă acolo, interveni Davis.

Nu știuse asta.

— Ați aflat despre submarin? întrebă Rowland.

Femeia înclină din cap afirmativ.

— Am citit raportul despre scufundarea lui și am vorbit cu căpitanul-comandor Alexander înainte să moară. Așa că spuneți-ne tot ce știți. Decise să arate clar miza. Viața dumneavoastră ar putea depinde de asta.

— Trebuie să nu mai beau, admite Rowland. Doctorul mi-a spus că mă va ucide în cele din urmă. Îmi injectez insulină...

— Aseară v-ați injectat-o?

El încuviință.

Stephanie devenea nerăbdătoare.

— Doctorii ne-au spus mai devreme că nu aveai deloc insulină în sânge. De aceea ai intrat în șoc — asta și alcoolul. Dar toate acestea sunt irelevante acum. Trebuie să aflăm ce ai descoperit în Antarctica.

Malone cercetă cele patru hanuri din Ossau și decide că *L'Arlequin* era cea mai bună alegere – afișând o austeritate montană în exterior, dar elegant în interior, decorat pentru Crăciun cu ramuri de pin frumos mirositoare, o scenă a Nașterii sculptată și vâsc deasupra ușilor. Proprietarul hanului îi arată cartea de oaspeți – care, explică el, conținea numele tuturor faimoșilor exploratori ai Pirineilor, împreună cu multe personalități din secolele al nouăsprezecelea și al douăzecilea. Restaurantul său servea un minunat pește undițar la tavă cu multe cubulețe de șuncă, așa că se bucură de un prânz timpuriu și zăbovi mai bine de o oră așteptând și, în cele din urmă, savurând un tort în formă de buturugă din ciocolată și castane. Când ceasul indică ora unsprezece, își dădu seama că era posibil să fi ales greșit.

Află de la chelner că Sf. Lestelle era închisă pentru iarnă și că se deschidea doar din mai până în august, pentru a-i găzdui pe turiștii care se îngrămădeau în această regiune ca să se bucure de ținuturile muntoase pe timpul verii. Nu erau multe de văzut, spunea omul, în mare parte doar ruine. În fiecare an se efectuau lucrări de restaurare, finanțate de societatea istorică locală și încurajate de dioceza catolică. Cu excepția lor, situl rămânea scufundat în amorțire.

Decise că se impunea o vizită. Noaptea avea să vină repede, cu siguranță înainte de ora cinci, așa că trebuia să profite de lumina zilei cât mai putea.

Părăsi hanul înarmat, cu trei gloanțe rămase în pistol. Estimă că temperatura era undeva pe la minus cinci grade Celsius. Fără gheață, dar multă zăpadă uscată ce crănțanea precum cerealele sub ghetetele sale. Știind că se îndrepta spre un teren accidentat, era bucuros că își cumpăraseră încălțările cu o zi înainte din Aachen. Un nou pulover pe sub jachetă îi ținea pieptul bine încălzit. Măinile îi erau acoperite cu mănuși de piele care nu lăsau frigul să pătrundă.

Era pregătit.

Pentru ce?

Nu era sigur.

Stephanie aștepta ca Herbert Rowland să-i răspundă la întrebarea legată de ceea ce se întâmplase în 1971.

— Nu le datorez nimic acestor jigodii, murmură Rowland. Mi-am respectat jurământul. N-am spus nimic niciodată. Dar ei tot au venit să mă omoare.

— Trebuie să știm de ce, insistă ea.

Rowland inhală oxigen.

— A fost cea mai a dracului treabă. Ramsey a venit la bază, ne-a ales pe mine și pe Sayers și a spus că mergem în Antarctica. Eram toți agenți special antrenați pentru activități operative, obișnuiți cu lucruri ciudate, dar acesta a fost cel mai straniu. Și cel mai departe de casă. Savură încă o gură de aer. Am zburat spre Argentina, ne-am urcat la bordul lui *Holden* și am rămas acolo. Ni s-a spus să căutăm cu sonarul o sursă de impulsuri acustice, dar nu am detectat nimic până când nu ne-am dus, în cele din urmă, pe țarm. Acela a fost momentul când Ramsey și-a îmbrăcat costumul de scafandru și s-a scufundat în apă. S-a întors după vreo cincizeci de minute.

— Ce ai descoperit? întrebă Rowland, ajutându-l pe Ramsey să iasă din apa rece ca gheața, cu mâna încheștată pe umărul costumului de scafandru, ridicând omul și echipamentul pe mal.

Nick Sayers îl smucea de celălalt umăr.

— Este ceva acolo?

Ramsey își scoase repede masca și gluga.

– Sunt rece ca fundul unui săpător de șanțuri din Siberia. Chiar și cu acest costum. O scufundare blestemată.

– Ai fost în apă aproape o oră. Ai avut probleme cu adâncimea? se interesă Rowland.

Ramsey scutură din cap.

– Am stat la mai puțin de nouă metri tot timpul. Arată spre dreapta. Oceanul înaintază mult aici, direct spre munte.

Își scoase mănușile acvatice și Sayers îi oferă o pereche uscată. Neprotejată, pielea nu putea sta expusă mai mult de un minut în acest mediu.

– Trebuie să-mi dau jos costumul și să mă îmbrac la loc cu hainele mele.

– Este ceva acolo? întrebă din nou Sayers.

– Doar apă limpede, blestemată. Locul este plin de culoare, asemenea unui recif de corali.

Rowland își dădu seama că erau ignorați, dar în același timp observă o tașcă prinsă strâns de mijlocul lui Ramsey. Fusese goală cu cincizeci de minute în urmă.

Acum se afla ceva în ea.

– Ce este înăuntru? vru el să știe.

– Nu mi-a răspuns, șopti Rowland. Și nici nu ne-a lăsat pe mine sau pe Sayers să ne atingem de ea.

– Ce s-a întâmplat după aceea? îl îndemnă Stephanie.

– Am plecat. Ramsey conducea misiunea. Am mai făcut câteva verificări ale radiațiilor, nu am găsit nimic, apoi Ramsey a ordonat ca *Holden* să se îndrepte spre nord. Nu a rostit nici măcar un cuvânt despre ce a văzut în timpul scufundării.

– Nu înțeleg, interveni Davis. Cum de sunteți dumneavoastră o amenințare?

Bătrânul își umezi buzele cu limba.

– Probabil din cauza celor petrecute pe drumul de întoarcere.

Rowland și Sayers își încercau norocul. Ramsey era pe puntea superioară cu căpitanul-comandor Alexander, jucând cărți cu alți ofiteri. Așa că se decisese în cele din urmă să vadă ce descoperise colegul lor în timpul scufundării. Nici unuia nu-i plăcea să fie ținut în întuneric.

– Ești sigur că știi combinația? întrebă Sayers.

– Mi-a spus, timonierul-șef. Ramsey o face pe bossul pe aici, dar asta nu este nava lui, așa că omul a fost mai mult decât bucuros să mă ajute.

Un mic seif se afla pe punte lângă dulapul lui Ramsey. Indiferent ce adusesese cu el după scufundare, rămăsese înăuntru în ultimele trei zile, câtă vreme părăsiseră Cercul Antarctic și intraseră în Atlanticul de Sud.

– Fii cu ochii pe ușă, îi spuse lui Sayers.

El se așează în genunchi și încercă atent combinația care-i fusese furnizată.

Trei clicuri confirmară că numerele erau cele potrivite.

Deschise seiful și zări tașca. O trase afară și îi simți conturul dreptunghiular, 20 pe 25 centimetri sau ceva de genul ăsta, poate o grosime de 2 centimetri și jumătate. Desfăcu fermoarul din partea de deasupra, trase afară conținutul și imediat recunoscă jurnalul de bord al unei nave. Pe prima pagină, mângălit în cerneală albastră și cu un scris colțuros, era notat **MISIUNE ÎNCEPUTĂ PE 17 OCTOMBRIE 1971, TERMINATĂ PE ____**. A doua dată ar fi fost adăugată după ce submarinul se întorcea în port. Dar căpitanul care făcuse acele însemnări nu avea să mai revină niciodată.

Sayers se apropie.

– Ce este?

Ușa compartimentului se deschise larg.

Ramsey păși înăuntru.

– Mi-am imaginat că voi doi veți încerca ceva de felul ăsta.

– Bagă-ți-l în cur, spuse Rowland. Avem toți același grad. Nu ești superiorul nostru.

Un zâmbet se furișă pe buzele vinete ale lui Ramsey.

– De fapt, aici sunt. Dar poate că este mai bine că ați reușit să vedeți. Acum vă dați seama care este miza.

– Bineînțeles, îi răspunse Sayers. Ne-am oferit voluntari, exact ca tine, și vrem recompensa, tot la fel ca tine.

– Puteți crede sau nu, continuă Ramsey, aveam de gând să vă spun înainte de a acosta. Sunt lucruri care trebuie făcute și nu le pot face de unul singur.

Stephanie voia să știe:

– De ce era atât de important?

Davis păru să înțeleagă.

- Este evident.
- Nu și pentru mine.
- Jurnalul de bord, explică Rowland, era de pe NR-1A.

Malone urcă poteca stâncoasă, un pic mai lată decât un prag îngust de stâncă, ce șerpuia la fiecare treizeci de metri pe panta împădurită. Pe o parte se întindeau, într-o procesiune solemnă, puncte de staționare din fier forjat pentru pelerini, reprezentând Drumul Crucii, de cealaltă parte perspectiva aflată la picioarele sale se transforma încet-încet într-o vedere panoramică. Lumina soarelui scălda valea prăpăstioasă și el observă, în depărtare, trecători crestate adânc. Clopotele anunțau miezul zilei.

Se îndrepta spre unul dintre circuri, acele căldări adânci așezate în buzunare muntoase, accesibile doar cu piciorul, obișnuite în Pirenei. Versanții erau susținuți de fagi piperniciți și răsuciți, crengile lor desfrunzite și acoperite de zăpadă împletindu-se în noduri diforme. Continuă să cerceteze cu atenție poteca accidentată, dar nu observă nici o urmă, ceea ce nu însemna prea multe, ținând cont de vânt și de omătul făcut suluri.

O ultimă curbă și în față apăru intrarea mănăstirii, cocoțată deasupra prăpastiei. Se opri să tragă aer în piept și se bucură de încă o panoramă uimitoare. Zăpada, înghețată de rafalele reci se învoldura în depărtare.

În stânga și în dreapta se întindeau ziduri înalte. Dacă era să dea crezare celor citite, acele pietre fuseseră martore romanilor, vizigoților, sarazinilor, francilor și cruciaților din războaiele catare. Multe bătălii fuseseră date pentru acest punct strategic. Tăcerea părea o prezență fizică, ce dădea locului o atmosferă solemnă. Istoria lui zăcea probabil îngropată cu cei morți, adevărata cronică a gloriei sale nefiind înscrisă nici în piatră, nici în pergament.

Strălucirea lui Dumnezeu.

Mai mult ficțiune? Sau realitate?

Parcurse și ultimii cincisprezece metri, se apropie de o poartă de fier și observă un lanț închis cu lacăt.

Minunat.

Nu avea nici o posibilitate de escaladare a zidurilor.

Întinse mâna și apucă poarta. Răceala i se infiltră prin mănuși. Și acum? Să cutreiere perimetrul și să vadă dacă era vreo spărtură? Părea singura cale. Era obosit și cunoștea bine acest stadiu de epuizare — mintea se pierdea ușor într-un labirint de posibilități, fiecare soluție oprindu-se într-o fundătură.

Zgudui poarta plin de frustrare.

Lanțul de fier alunecă în zăpadă.

CHARLOTTE

Stephanie analiză cu atenție ceea ce Herbert Rowland tocmai îi relatase și îl întrebă:

– Vreți să spuneți că NR-1A era intact?

Rowland părea obosit, dar trebuia să facă asta.

– Spun că Ramsey a adus jurnalul de bord când s-a întors din apă.

Davis îi aruncă o privire.

– Ți-am zis că nenorocitul era adânc implicat în asta.

– Ramsey a fost cel care a încercat să mă omoare? vru Rowland să știe.

Stephanie nu avea de gând să-i răspundă, dar văzu că Davis era de altă părere.

– Merită să afle, comentă el.

– Situația a scăpat deja de sub control. Vrei mai mult?

Davis se întoarse cu fața spre Rowland:

– Credem că el se află în spate.

– Nu *știm* asta, adăugă Stephanie iute. Dar este o posibilitate clară.

– A fost întotdeauna o canalie, recunosc Rowland. După ce ne-am întors, el a fost cel care și-a atras toate beneficiile. Nu eu sau Sayers. Sigur, am obținut câteva promovări, dar niciodată nu am primit ceea ce a reușit Ramsey. Se opri, vizibil ostenit. Amiral. Toate gradele, până în vârf.

– Poate ar trebui să continuăm mai târziu, propuse ea.

— În nici un caz, replică Rowland. Nimeni nu vine să-mi ia viața ca apoi să scape de consecințe. Dacă n-aș fi în acest pat, l-aș omorî chiar eu.

Bravada nu era foarte credibilă.

— În noaptea aceasta am băut ultimul pahar, stăruie bătrânul. A fost ultimul. Vorbesc serios.

Furia părea un drog eficace. Ochii lui Rowland erau în flăcări.

— Spuneți-ne totul, îl rugă ea.

— Cât de mult știți despre Operațiunea Highjump?

— Doar versiunea oficială, recunosc Davis.

— Care este o minciună gogonată.

Amiralul Byrd a adus cu el șase avioane R4-D în Antarctica. Fiecare era echipat cu aparate de fotografiat sofisticate și magnetometre de urmărire. Acestea au fost lansate de pe puntea unui portavion folosind butelii de propulsie pentru rachete, ca să ajute la decolare. Aparatele de zbor au petrecut mai bine de două sute de ore în aer și au parcurs 36 800 de kilometri de-a lungul și de-a latul continentului. În unul dintre zborurile finale de cartografiere, avionul lui Byrd s-a întors din misiune cu trei ore mai târziu. Explicația oficială a fost că pierduse un motor, ceea ce i-a îngreunat returnul. Dar jurnalele private ale lui Byrd, aduse acasă și analizate de către șeful operațiunilor navale din vremea respectivă, dezvăluiau o explicație diferită.

Byrd zburase peste ceea ce nemții numeau *Neuschwabenland*. Era deasupra uscatului, îndreptându-se spre vest peste un teritoriu alb fără caracteristici definite, când a zărit o zonă fără zăpadă, cu trei lacuri separate de o mulțime de roci golașe de un maro-roșcat. Chiar și lacurile erau colorate în umbre de roșu, albastru și verde. Le-a notat poziția și în ziua următoare a trimis acolo o echipă specială, care a descoperit că apa lacurilor era caldă și plină de alge, ceea ce explica pigmentarea. De asemenea, era și ușor sărată la gust, sugerând o legătură cu oceanul.

Descoperirea l-a entuziasmat pe Byrd. Era la curent cu informațiile obținute de expediția germană din 1938, care raportase observații similare. Se îndoise de afirmațiile acelea, deoarece vizitase continentul și îi cunoștea natura neospitalieră, dar echipa specială de teren a explorat zona în următoarele câteva zile.

– Nu știam că Byrd a ținut un jurnal personal, recunosc Davis.

– L-am văzut, întâri Rowland. Întreaga operațiune Highjump a fost strict secretă, dar noi am lucrat cu o sumedenie de lucruri când ne-am întors și am văzut multe. Doar în ultimii douăzeci de ani s-a dezvăluit câte ceva despre Highjump – și, fiindcă veni vorba, majoritatea erau falsuri.

Ea întrebă:

– Ce ați făcut dumneavoastră, Sayers și Ramsey când v-ați întors?

– Am mutat tot materialul adus acasă de Byrd în 1947.

– Exista încă?

Rowland clătină din cap în semn că da.

– Fiecare părticică. Lăzi întregi. Administrația nu aruncă nimic.

– Ce era în interiorul lor?

– Nu am idee. Noi le-am transportat pur și simplu, nu am deschis niciodată nimic. Și apropo, sunt îngrijorat din cauza soției mele. Este la sora ei.

– Dați-mi adresa, spuse Davis, și voi cere Serviciului Secret să ia legătura cu ea. Dar Ramsey pe dumneavoastră vă vrea. Și încă nu ne-ați spus de ce vă consideră o amenințare.

Rowland rămase nemișcat, cu ambele brațe conectate la perfuziile intravenoase.

– Nu pot să cred că am fost atât de aproape de moarte.

– Tipul pe care l-am surprins v-a intrat în casă ieri, în timp ce erați plecat, adăugă Davis. Presupun că v-a aranjat insulina.

– Îmi zvâcnește capul.

Stephanie vru să forțeze mai tare, dar știa că acest bătrân avea să vorbească doar când era pregătit.

– Ne vom asigura că sunteți păzit de acum înainte. Vrem doar să știm de ce este necesar.

Chipul lui Rowland era un caleidoscop de emoții. Se lupta cu ceva. Respirația îi deveni neregulată, ochii săi apoși se fixară într-o privire disprețuitoare.

– Lucrul ăla blestemat era uscat ca un os. Nici urmă de apă pe vreo pagină.

Ea îi înregistrează cuvintele.

– Jurnalul de bord?

Bătrânul încuviință.

– Ramsey l-a adus din ocean în tașcă. Asta însemna că nu s-a udat niciodată înainte să-l găsească.

– Maica Domnului! murmură Davis.

Acum își dădu și ea seama.

– NR-1A era intact?

– Doar Ramsey știe asta.

– De aceea îi vrea pe toți morți, conchise Davis. Când i-ai trimis acel dosar lui Malone, a intrat în panică. Nu poate lăsa adevărul să iasă la iveală. Îți imaginezi ce ar însemna asta pentru marină?

Ea nu era însă la fel de convinsă. Trebuia să mai fie și altceva în această poveste.

Davis îl privi lung pe Rowland.

– Cine mai e la curent?

– Eu. Sayers, dar el este mort. Amiralul Dyals. El știa. El a comandat întreaga operațiune și ne-a dat ordinul să păstrăm tăcerea.

Winterhawk. Astfel îl numea presa pe Dyals, referindu-se atât la vârsta lui, cât și la tendințele sale politice. Mult timp fusese comparat cu un alt ofițer de marină, bătrân și arogant, care de asemenea a trebuit să fie, în cele din urmă, forțat să se retragă. Hyman Rickover.

– Ramsey a devenit favoritul lui Dyals, explică Rowland. A fost transferat în stafful personal al amiralului. Ramsey îl venera.

– Suficient de mult încât să-i protejeze reputația, chiar și acum? se interesă ea.

– Greu de spus. Dar Ramsey este o pasăre ciudată. Nu gândește ca restul lumii. Eu am fost bucuros să scap de el după ce ne-am întors.

– Deci Dyals este singurul rămas? întrebă Davis.

Rowland scutură din cap.

– Mai știa încă unul.

Oare auzise ea bine?

– Întotdeauna există un expert. Era un cercetător cu abilități uimitoare pe care l-a angajat marina. Un tip ciudat. Noi îl numeam

Vrajitorul din Oz. Știți, tipul din spatele cortinei pe care nu-l vedea nimeni niciodată. Dyals însuși l-a recrutat, și acesta le raporta doar lui Ramsey și amiralului. El este cel care a deschis acele lăzi, de unul singur.

— Avem nevoie de un nume, zise Davis.

— Douglas Scofield, doctor în științe. Tot timpul îi plăcea să ne amintească asta. *Dr. Scofield*, se recomanda. Însă nici unul dintre noi nu era impresionat. Avea capul atât de adânc înfipt în fundul lui Dyals, încât nu vedea niciodată lumina zilei.

— Ce s-a întâmplat cu el? îl chestionă Stephanie.

— Să fiu al naibii dacă știu.

Trebuiau să plece, dar mai era un lucru de lămurit.

— Și acele lăzi din Antarctica?

— Am dus totul într-un depozit din Fort Lee. În Virginia. Și le-am lăsat cu Scofield. După aceea, habar n-am ce s-a mai întâmplat cu ele.

OSSAU, FRANȚA

Malone privi în jos lanțul de fier căzut în zăpadă. Gândește. Fii atent. O grămadă de lucruri nu sunt în regulă aici. Mai ales tăietura evidentă a lanțului. Cineva venise pregătit cu cleștele de tăiat buloane.

Își scoase pistolul de sub jachetă și împinse poarta să se deschidă. Balamalele înghețate scârțâiră strident.

Păși între ruine peste zidăria fărâmițată și se apropie de boltele împuținate ale unei intrări romane. Coborî câteva trepte din lespezi sfărâmate spre un interior întunecos ca cerneala. Puțina lumină existentă pătrundea înăuntru, împreună cu vântul, prin ramele fără geam ale ferestrelor. Grosimea zidurilor, înclinarea deschiderilor, poarta de fier de la intrare, toate indicau vremurile de mult trecute în care acestea fuseseră create. Privi în jur la ceea ce odată fusese important – jumătate lăcaș de închinare, jumătate citadelă, un punct fortificat la marginea unui imperiu.

Fiecare respirație i se vaporiza în fața ochilor.

Privirea sa continuă să scormonească pământul, dar nu văzu nici un semn că ar fi fost și alții acolo.

Avansă într-un labirint de pilaștri ce susțineau un acoperiș intact. Sentimentul imensității dispărea în sus, printre bolțile tenebroase. Hoinări printre pilaștri de parcă era printre copacii înalți dintr-o pădure pietrificată. Nu știa sigur ce căuta sau la ce să se

aștepte și rezistă impulsului de a se lăsa prins în mrejele împrejurimilor înfricoșătoare.

Din ceea ce citise pe internet, Bertrand, primul episcop, își crease un renume extraordinar. Legenda pune multe minuni pe seama puterilor sale miraculoase. Căpeteniile spaniolilor din apropiere lăsau în mod obișnuit dăre de foc și de sânge de-a curmezișul Pirineilor, și populația locală era înspăimântată din cauza lor. Dar înaintea lui Bertrand, aceștia și-au predat prizonierii și s-au retras, fără să se mai întoarcă vreodată.

Și s-a produs miracolul.

O femeie și-a adus copilașul și s-a plâns că tatăl nu voia să-i întrețină. Când bărbatul a negat paternitatea, Bertrand a ordonat ca un vas cu apă rece să fie pus în fața lor și a băgat o piatră înăuntru. I-a spus bărbatului să scoată piatra din apă și, dacă acesta mințea, Dumnezeu avea să trimită un semn. Omul a ridicat piatra, dar mâinile sale au ieșit din apă opărite, ca și cum ar fi fost fierte. Tatăl a recunoscut imediat că acel copil era al său și a căutat să-și repare greșala în modul convenit. Pentru evlavie sa, Bertrand și-a câștigat în cele din urmă un supranume – Strălucirea lui Dumnezeu. Se spune că s-a ferit de această etichetare, dar a permis să fie aplicată mănăstirii, din câte se pare amintită de Einhard, zeci de ani mai târziu, în timp ce își redacta propriul testament.

Malone părăsi pilaștrii și păși în incinta mănăstirii, un trapez cu acoperiș neregulat brăzdat de arcade, coloane și capiteluri. Căpriorii acoperișului, care păreau a fi noi, păreau să fi fost ținta recentelor restaurări. Partea dreaptă a incintei dădea spre două încăperi, ambele goale, una fără acoperiș, cealaltă cu pereții prăbușiți. Fuseseră cu siguranță săli de mese pentru călugări și pelerini, dar acum le stăpâneau doar stihiele naturii și animalele.

Dădu colțul și avansă de-a lungul părții înguste a galeriei, trecând pe lângă alte câteva spații prăbușite, toate acoperite cu zăpadă așternută fie prin ramele goale ale ferestrelor, fie prin acoperișurile deschise, cotloanele fiind invadate de urzici maro și bălării. De dea-

supra unei uși veghea un basorelief șters al Fecioarei Maria. Aruncă o privire dincolo de intrare, într-o încăpere spațioasă. Probabil sala de consiliu a canonicilor, unde se adunau călugării. Se uită înapoi în grădina mănăstirii, la un bazin năruit cu decorații vagi de frunze și capete umane. Zăpada îl înghițise aproape complet.

Ceva se mișcă în cealaltă parte a incintei.

În galeria opusă. Iute și neclar, dar acolo.

Se ghemui și se furișă după colț.

Latura cea mai lungă a incintei se întindea pe cincisprezece metri în fața lui, terminându-se într-o arcadă dublă fără uși. Biserica. Presupuse că orice ar fi fost de descoperit, acolo se afla, însă asta era doar o părere. Oricum, cineva tăiașe lanțul de afară.

Studie peretele interior din partea dreaptă.

Trei intrări se deschideau între el și capătul incintei. Arcadele din stânga sa, care încadrau grădina bătută de vânturi, erau toate austere, neavând aproape nici o ornamentație. Timpul și fenomenele naturii făcuseră ravagii. Observă un heruvim singuratic care supraviețuise, purtând un scut heraldic. Auzi ceva din stânga lui, în galeria principală.

Pași.

Îndreptându-se spre el.

Ramsey coborî din mașină în frig și se grăbi să intre în principală clădire administrativă a Serviciului de Informații al Marinei. Nu era obligat să treacă prin nici un punct de control al securității. În schimb, un căpitan din stafful său aștepta la ușă. Pe drum spre birou, primi sinteza matinală obișnuită.

Hovey îl aștepta în birou.

– A fost găsit cadavrul lui Wilkerson.

– Detalii.

– La München, lângă Parcul Olimpic. Împușcat în cap.

– Ar trebui să fii satisfăcut.

– Călătorie sprâncenată!

Dar Ramsey nu era la fel de încântat. Conversația cu Isabel Oberhauser îi stăruia încă în minte.

– Vrei să autorizez plata către cei care s-au ocupat de această misiune?

– Nu încă. Deja sunase dincolo de ocean. Pentru moment i-am trimis să rezolve altceva în Franța.

Charlie Smith era în restaurantul Shoney's și își termina bolul de crupe. Îi plăceau la nebunie, mai ales cu sare și trei bucăți de unt. Nu dormise prea mult. Noaptea trecută fusese problematică. Cei doi veniseră după el.

Părăsise în fugă proprietatea și parcase la câțiva kilometri distanță pe autostradă. Zărise o ambulanță grăbindu-se spre locul faptei și o urmărise până la un spital situat la periferia orașului Charlotte. Intenționase să meargă înăuntru, dar se răzgândise. În schimb, se întorsese la hotel și încercase să doarmă.

În scurt timp trebuia să-l sune pe Ramsey. Singurul raport acceptat era că toate cele trei ținte fuseseră eliminate. Orice sugestie legată de vreo posibilă problemă și Smith ar fi devenit el însuși o țintă. Îl tachina pe Ramsey, profita de relația lor de lungă durată, îi exploata succesul, toate astea fiindcă știa că Ramsey avea nevoie de el.

Dar asta s-ar fi schimbat într-o clipă dacă dădea greș.

Se uită la ceas.

Exact 6.15 dimineața.

Trebuia să riște.

Observase un telefon afară, așa că își achită nota de plată și formă numărul. Când meniul automat al spitalului îi fu recitat în ureche, alese opțiunea „informații despre pacienți“. Din moment ce nu știa numărul camerei, așteptă până când o operatoare veni pe fir.

– Vreau să aflu vești despre Herbert Rowland. Este unchiul meu și a fost adus astă-noapte.

I se spuse să aștepte un moment, apoi femeia reveni.

– Ne pare rău să vă anunțăm, dar domnul Rowland a decedat la scurt timp după sosire.

Se prefăcu șocat.

— Dar este îngrozitor!

Femeia își exprimă condoleanțele. El îi mulțumi, închise și răsuflă ușurat.

Fusese cât pe ce.

Își recăpătă calmul, scoase telefonul mobil și formă un număr familiar. Când răspunse Ramsey, îl anunță vesel:

— Trei din trei! Lovituri de o mie de puncte, ca de obicei.

— Mă bucur că ești mândru de ceea ce faci.

— Scopul nostru este să ne mulțumim clienții.

— Atunci mulțumește-mă încă o dată. A patra oară. Ai undă verde. Fă-o.

Malone asculta. Era cineva atât în spatele, cât și în fața lui. Rămase aplecat și se repezi într-una din camerele care se deschideau din galerie, aceasta, văzu el, cu pereți și tavan. Se lipi cu spatele de zidul interior, adiacent intrării. Întunericul amplifică colțurile tenebroase ale încăperii. Se afla la șase metri de intrarea în biserică.

Și mai mulți pași.

Din galeria aflată în spate, departe de biserică.

Strânse pistolul în mână și așteptă.

Indiferent cine era acolo, continua să se apropie. Îl văzuseră strecurându-se înăuntru? Se părea că nu, din moment ce nu făcuseră nici un efort să-și mascheze pașii prin zăpada sfărâmicioasă. Malone se pregăti și își înălță capul, folosindu-și vederea periferică doar ca să urmărească intrarea. Pașii erau acum de cealaltă parte a zidului de care se sprijinea el.

Apăru o siluetă, îndreptându-se spre biserică.

Se răsuci brusc și încercă să-l apuce de umăr, balansând pistolul și înghesuindu-l, oricine era el, în peretele exterior, cu pistolul îndesat în coaste.

Îi răspunse o privire șocată.

Un bărbat.

CHARLOTTE, 6.27 A.M.

Stephanie dădu un telefon la sediul organizației Magellan Billet și ceru informații legate de dr. Douglas Scofield. Ea și Davis erau singuri. Cu o jumătate de oră în urmă sosiseră doi agenți de la Serviciul Secret aducând cu ei un laptop securizat, pe care Davis îl rechițiționase. Agenților li s-a dat ordin să aibă grijă de Herbert Rowland, care era mutat într-o nouă rezervă sub un alt nume. Davis vorbise cu managerul spitalului și îi obținuse acordul pentru a anunța că Rowland murise. Sigur cineva intenționa să verifice. Cum era de așteptat, operatoarea de la dispecerat care oferea informații despre pacienți deja raportase un telefon cu douăzeci de minute în urmă – de la un bărbat care se identificase drept nepot – prin care se solicitau relații despre starea lui Rowland.

– Asta ar trebui să-l facă fericit, comentă Davis. Mă îndoiesc că ucigașul nostru va risca o incursiune în spital. Ca să fim siguri însă, va apărea un necrolog în ziare. Le-am spus agenților să le explice totul lui Rowland și soției și să le obțină cooperarea.

– Va fi un pic cam dur pentru prieteni și familie, remarcă ea.

– Va fi și mai dur dacă tipul își dă seama de greșeală și se întoarce să termine ce a început.

Laptopul semnală sosirea unui e-mail. Stephanie deschise mesajul provenit de la biroul său:

Douglas Scofield este profesor de antropologie la East Tennessee State University. A lucrat pentru Forțele Navale în perioada 1968–1972, pe bază de contract, activitățile sale fiind strict secrete. Accesul este posibil, dar va lăsa urme, așa că nu s-a întreprins nimic din moment ce tu ai solicitat discreție în timpul acestor cercetări. Lucrările sale publicate sunt numeroase. Pe lângă jurnalele obișnuite de antropologie, scrie pentru reviste de ocultism și New Age. O rapidă căutare pe internet a dezvăluit subiecte cum ar fi Atlantida, OZN-urile, astronautii antici și evenimentele paranormale. Este autorul lucrării *Hărți ale exploratorilor antici* (1986), o relatare bine-cunoscută despre modul în care cartografia ar fi fost influențată de civilizațiile dispărute. În prezent susține o conferință la Asheville, Carolina de Nord, cu titlul „Mistere antice dezvăluite“. Are loc la hotelul de pe proprietatea Biltmore. Aproximativ 150 de participanți înregistrați. El este unul dintre organizatori și un vorbitor experimentat. Se pare că e un eveniment anual, din moment ce actuala conferință este anunțată ca fiind a paisprezecea.

— Doar el a mai rămas, murmură Davis. Citise peste umărul ei. Asheville nu este departe de aici.

Stephanie știa ce-i trecea prin cap.

— Tu glumești.

— Eu mă duc. Poți veni, dacă vrei. Trebuie să fie abordat.

— Atunci trimite-i pe cei de la Serviciul Secret.

— Stephanie, ultimul lucru de care avem nevoie este un spectacol de forță. Hai doar să mergem și să vedem unde ajungem.

— S-ar putea ca și prietenul nostru de noptea trecută să fie acolo.

— Nu putem decât să sperăm.

Un alt clinchet semnală răspunsul la a doua ei solicitare, așa că Stephanie deschise mesajul și citi:

Marina închiriază spațiu de depozitare la Fort Lee, Virginia. O fac din al Doilea Război Mondial. În prezent controlează trei clădiri. Doar una este de securitate maximă și conține un compartiment frigorific instalat în 1972. Accesul este restricționat de un cod

digital și de un sistem de verificare a amprentelor prin Serviciul de Informații al Marinei. Am reușit să accesez jurnalul de vizitare, stocat în baza de date a marinei. Interesant, nu este secret. O singură persoană care nu aparține personalului din Fort Lee a intrat în ultimele 180 de zile. Amiralul Langford Ramsey, ieri.

– Tot mai vrei să te contrazici cu mine? întrebă Davis. Știi că am dreptate.

– Încă un motiv în plus să apelăm la ajutoare.

Davis scutură din cap.

– Președintele nu ne va permite.

– Greșit. *Tu* nu ne vei permite.

Chipul lui Davis exprima temeritate și, în același timp, resemnare.

– Trebuie să fac asta. Poate trebuie să o faci și tu acum. Adu-ți aminte: tatăl lui Malone a fost pe acea navă.

– Ceea ce Cotton ar trebui să știe.

– Hai să-i dăm câteva răspunsuri mai întâi.

– Edwin, ai fi putut fi ucis noaptea trecută.

– Dar nu am fost.

– Răzbunarea este cea mai rapidă modalitate de a te lăsa ucis.

De ce nu mă lași pe mine să mă ocup de asta? Am agenți.

Rămăseseră singuri într-o mică sală de conferințe pe care directorul spitalului le-o pusese la dispoziție.

– Asta nu se va întâmpla, declară el.

Ea înțelese că nu mai avea nici un rost să continue disputa. Forrest Malone fusese pe acel submarin – și Davis avea dreptate, pentru ea lucrul acesta era suficient de mobilizator.

Opri laptopul și se ridică.

– Aș zice că avem o călătorie de vreo trei ore până la Asheville.

– Cine ești? îl chestionă Malone.

– M-ai speriat de moarte.

– Răspunde-mi la întrebare.

– Werner Lindauer.

El făcu legătura.

— Soțul Dorotheei?

Bărbatul dădu afirmativ din cap.

— Pașaportul meu este în buzunar.

Nu avea timp de așa ceva. Retrase pistolul și îmbrânci captivul înapoi în camera laterală, în afara galeriei.

— Ce cauți aici?

— Dorothea a intrat în mănăstire acum trei ore. Am venit să văd dacă este în regulă.

— Cum a găsit acest loc?

— Se pare că nu o cunoști prea bine pe Dorothea. Ea nu dă explicații. Și Christl este aici.

La asta se așteptase. Zăbovise la hotel, crezând că ea ori știa despre acest loc, ori avea să-l descopere în același mod în care reușise și el.

— Christl a ajuns aici înaintea Dorotheei.

Malone își îndreptă din nou atenția spre incintă. Era timpul să vadă ce se afla în biserică. Făcu semn cu pistolul.

— Tu primul. La dreapta și prin intrarea din capăt.

— Este înțelept?

— Nimic din toate astea nu este înțelept.

Îl urmă pe Werner în galerie, apoi prin arcada dublă din capăt și imediat căută adăpost în spatele unei coloane groase. În fața lui se întindea un vast naos, făcut să pară îngust de mai mulți pilaștri ce îi extindeau lungimea. Aceștia formau un semicerc în spatele altarului, urmărind curba absidei. Pereții goi de pe ambele părți erau înalți, lateralele naosului spațioase. Nici o decorațiune sau ornamentație pe nicăieri, biserica era practic o ruină. Muzica fantomatică a vântului răsună printre ramele goale ale ferestrelor, compartimentate prin cruci de piatră. Zări altarul, un stâlp de granit poros, dar ceea ce se afla în fața lui îi atrase atenția.

Două persoane. Cu căluș la gură.

Una de fiecare parte, pe pardoseală, cu brațele legate la spate în jurul unei coloane.

Dorothea și Christl.

WASHINGTON, D.C.

7.24 A.M.

Ramsey se îndrepta spre biroul său. Aștepta un raport din Franța și le explicase clar oamenilor trimiși în misiune că nu voia să audă decât că Malone era mort. După aceea avea să-și îndrepte atenția spre Isabel Oberhauser, dar încă nu se hotărâse cum era cel mai bine să trateze problema. Se gândise la ea în timpul ședinței la care participase, amintindu-și ceea ce auzise odată. „Am avut dreptate și am fost paranoic. Este mai bine să fii paranoic.“

Era de acord.

Din fericire, știa multe despre bătrână.

Se căsătorise cu Dietz Oberhauser la sfârșitul anilor 1950. El era vlăstarul unei familii bavareze bogate și aristocrate, ea – fiica unui primar din regiune. Tatăl ei fusese asociat cu naștii în timpul războiului și folosit de americani în anii ce au urmat. Ea preluase întregul control al averii Oberhauser în 1972, după ce Dietz dispăruse. În cele din urmă reușise să-l declare decedat, din punct de vedere legal. Acest lucru i-a activat testamentul, prin care lăsa totul în grija ei, spre beneficiul fiicelor lor. Înainte ca Ramsey să-l trimită pe Wilkerson să stabilească atunci contactul, studiase acel testament. Interesant era că decizia referitoare la momentul în care controlul financiar avea să le fie trecut fiicelor fusese lăsată în întregime în seama lui Isabel. Trecuseră treizeci și opt de ani, și tot ea era la conducere.

Wilkerson raportase că între surori exista o mare animozitate, ceea ce putea explica unele lucruri, dar până în acea zi discordia din familia Oberhauser nu însemnase nimic pentru el.

Știa că Isabel era de multă vreme interesată de *Blazek* și nu ținuse secretă dorința ei de a afla ceea ce se întâmplase. Angajase avocați care încercaseră să obțină informații prin canale oficiale, iar când această abordare eșuase, căutase în secret să afle tot ce se putea prin mită. Oamenii lui de la contrainformații detectaseră tentativele ei și i le raportaseră. Atunci, el intervenise și îi încredințase misiunea lui Wilkerson.

Acum omul său murise. Cum?

Știa că Isabel angajase un est-german numit Ulrich Henn. Raportul de fond nota că bunicul matern al acestuia comandase unul dintre lagărele naziste de triere a prizonierilor și supraveghease aruncarea unui număr de 28 000 de ucraineni într-o prăpastie. La procesul său pentru crime de război, nu negase acuzațiile, declarând mândru: „Am fost acolo“. Ceea ce a ușurat sarcina Aliaților de a-l spânzura.

Henn a fost crescut de un tată vitreg care și-a asimilat noua familie în societatea comunistă. Și-a făcut stagiul militar în armata est-germană, a fost membru al Stasi, iar actuala sa binefăcătoare nu era foarte diferită de șefii lui comuniști, atât ea, cât și aceștia luând decizii în maniera calculată a unui contabil, apoi punându-le în aplicare cu mustrarea de cuget indiscutabilă a unui despot.

Isabel era, într-adevăr, o femeie formidabilă.

Avea bani, putere și curaj. Dar slăbiciunea ei era soțul ei. Voia să știe de ce a murit. Obsesia ei nu pusese probleme până în momentul în care Stephanie Nelle a accesat dosarul lui NR-1A și i l-a trimis lui Cotton Malone, dincolo de Atlantic.

Acum era o problemă.

Una care, spera el, era rezolvată chiar în acel moment, în Franța.

Zărindu-l pe Malone, Christl se zbătu în strânsoare. Avea gura acoperită cu bandă adezivă și scutură din cap disperată.

Din spatele pilaștrilor își făcură apariția doi bărbați. Cel din stânga era înalt, subțire și brunet, celălalt robust și blond. El se întrebă câți alții mai stăteau ascunși.

– Am venit după tine, îi spuse Negriciosul, și le-am găsit pe acestea două deja aici.

Malone rămase în spatele unei coloane, cu arma pregătită. Ei nu știau că trebuia să se limiteze la trei focuri.

– Și de ce sunt atât de interesant?

– Mă depășește cu totul. Sunt doar bucuros că ești.

Blondul aduse țeava armei aproape de capul Dorotheei Lindauer.

– Vom începe cu ea, spuse Negriciosul.

El se gândea, evalua, observând că nu fusese făcută nici o mențiune referitoare la Werner. Se întoarse spre Lindauer și îi șopti:

– Ai împușcat vreodată un om?

– Nu.

– Poți?

Acesta ezită.

– Dacă n-aș avea încotro. Pentru Dorothea.

– Știi să tragi cu arma?

– Am vânat toată viața.

Decise să mai adauge ceva pe lista, aflată în continuă creștere, de lucruri prostești și îi înmână lui Werner pistolul automat.

– Ce vrei să fac? întrebă Werner.

– Să-l împuști pe unul din ei.

– Pe care?

– Nu-mi pasă. Important este să tragi înainte ca ăștia să mă omoare pe mine.

Werner încuviință din cap.

Malone trase adânc de câteva ori aer în piept, se încordă și păși în afara coloanei, cu mâinile ridicate.

– Bine, iată-mă.

Nici unul dintre agresori nu se mișcă. Aparent, îi luase prin surprindere. Asta fusese, de fapt, întreaga șmecherie. Blondul își retrase

arma dinspre Dorothea Lindauer și ieși complet din spatele pilastrului. Era tânăr, atent și în gardă, cu arma automată ridicată.

Se auzi o împușcătură și pieptul Blondului explodă în urma unei lovituri directe.

Se părea că Werner Lindauer era un țințas bun.

Malone se aruncă în partea dreaptă, căutând adăpost în spatele altui pilastru, conștient că Negriciosului nu-i trebuia decât o nanosecundă să-și revină. O rafală promptă de foc automat, și gloanțele şuierară izbind piatra la câțiva centimetri de capul său. Privi dincolo de naos la Werner, care era și el în siguranță, în spatele unei coloane.

Negriciosul rosti printre dinți o serie de obscenități, apoi țipă:

– O să le omor pe amândouă! Chiar acum!

– Nu-mi pasă deloc, răspunse el, tot tare.

– Zău? Ești sigur?

Trebuia să forțeze o greșeală. Îi semnală lui Werner că intenționa să avanseze, de-a lungul transeptului bisericii, folosind coloanele drept acoperire.

Acum, adevăratul test. Îi făcu semn lui Werner să-i azvârle pistolul.

Bărbatul îi aruncă în sus arma. O prinse și îi indică să rămână pe loc.

Malone se roti spre stânga și se avântă în spațiul deschis spre următoarea coloană.

Alte gloanțe se îndreptară spre el.

Aruncă o privire spre Dorothea și Christl, care erau încă legate de acel pilastru. Doar două gloanțe rămăseseră în pistol, așa că apucă o piatră de mărimea unei mingi de baseball și o azvârli spre Negricios, apoi se îndreptă spre următoarea coloană. Proiectilul se izbi de ceva și produse un zgomot înfundat.

Încă cinci coloane rămăneau între el și Dorothea Lindauer, care se afla în partea apropiată a naosului.

– Ia, uită-te! spuse Negriciosul.

Riscă o privire.

Christl era căzută pe pardoseala dură. Sforile i se legăneau la încheieturi; fuseseră tăiate, eliberând-o. Negriciosul se ascundea, însă Malone îi zări capătul puștii îndreptat în jos.

– Nu-ți pasă? strigă din nou atacatorul. Vrei s-o vezi cum moare?

O rafală de gloanțe ricoșă din pardoseală chiar în spatele locului în care se afla Christl. Frica o împinse de-a bușilea pe solul infestat de licheni.

– Stai! răzni la ea Negriciosul.

Femeia se opri.

– La următoarea salvă n-o să mai aibă picioare.

Malone rămase stană de piatră, încordându-și simțurile și întrebându-se unde putea fi Werner Lindauer.

– Presupun că nu există nici o modalitate de a discuta? întrebă el.

– Aruncă arma și adu-ți fundul aici.

Nici un semn de la Werner. Agresorul știa sigur că mai era cineva în biserică.

– Așa cum ți-am mai spus. Nu-mi pasă deloc. Ucide-o.

Se roti spre dreapta în timp ce rostea provocarea, unghiul său fiind mai bun acum, căci se găsea mai aproape de altar. În lumina nefirească și verzuie a după-amiezii care începea să se estompeze, îl văzu pe Negricios dându-se ușor înapoi o jumătate de metru de lângă coloana sa, căutând o poziție mai bună să tragă în Christl.

Malone trase, însă glonțul nu nimeri ținta.

Mai avea doar unul.

Negriciosul se adăposti din nou.

Malone se avântă spre următorul pilastru. Zări o umbră apropiindu-se de atacator dinspre rândul de coloane ce se întindea către spatele naosului. Atenția acestuia era îndreptată spre Malone, așa că umbra era liberă să se apropie nestingerită. Forma și mărimea sa îi confirmară identitatea. Werner Lindauer era îndrăzneț.

– Bine, ai o armă, spuse Negriciosul. Eu o împușc pe ea, tu mă împuști pe mine. Dar o pot doborî pe cealaltă soră fără să-ți dau șansa de a mă ținti.

Malone auzi un gcamăt, apoi un zgomot înăbușit în vreme ce carnea și oasele izbeau puternic ceva ce nu cedase imediat. Privi de după coloană și îl văzu pe Werner Lindauer peste Negricios, cu pumnul ridicat. Ce doi bărbați încăierăți se rostogoliră în naos și Negriciosul îl împinse pe Werner cu forță, ambele mâini fiindu-i încă încheștate pe armă.

Christl sări în picioare.

Negriciosul încercă să se ridice.

Malone ținti.

Pocnetul unei puști reverberă de-a lungul pereților cavernoși.

Sângele curgea din gâtul agresorului. Arma îi căzu în timp ce își dădu seama că fusese împușcat și întinse mâna spre gât, sforțându-se să respire. Malone auzi încă un pocnet – o a doua împușcătură – și trupul Negriciosului se crispă, apoi căzu, aterizând dur, pe spate.

Biserica se scufundă în tăcere.

Werner zăcea la pământ. Christl stătea în picioare. Dorothea era jos. Malone privi în stânga sa.

Într-o galerie de sus, deasupra antreului bisericii, unde poate cu secole în urmă ar fi cântat un cor, Ulrich Henn lăsă în jos o pușcă cu lunetă. Lângă el, necruțătoare și sfidătoare, uitându-se în jos din poziția sa dominantă, stătea Isabel Oberhauser.

WASHINGTON, D.C.

Ramsey o urmări cu privirea pe Diane McCoy cum deschise portiera mașinii și se așează pe bancheta din dreapta. O așteptase să sosească în fața clădirii administrative. Telefonul ei, primit cu un sfert de oră în urmă, sunase alarma.

— Ce dracu' ai făcut? întrebă ea.

El nu intenționa să ofere informații gratis.

— Daniels m-a chemat în Biroul Oval acum o oră și mi-a făcut fundul arșice.

— Și ai de gând să-mi spui de ce?

— Nu o face pe nizonaiul cu mine. Te-ai folosit de Aatos Kane, nu-i așa?

— Am vorbit cu el.

— Și el a vorbit cu președintele.

Rămase răbdător și tăcut. O cunoștea pe McCoy de mai mulți ani. Îi studiase caracterul. Era atentă și prevăzătoare. Natura meseriei sale cerea răbdare. Cu toate acestea, acum era cu desăvârșire scoasă din minți. De ce?

Mobilul său, așezat pe bordul mașinii, se luminează, semnalând sosirea unui mesaj.

— Scuză-mă. Nu pot fi indisponibil. Verifică ecranul, dar nu răspunde. Poate aștepta. Ce s-a întâmplat, Diane? Am cerut pur și simplu

ajutorul senatorului. Vrei să-mi spui că nimeni altcineva n-a mai luat legătura cu Casa Albă încercând același lucru?

– Da, însă Aatos Kane este un altfel de animal politic. Ce ai făcut?

– Nu prea multe. A fost încântat că am luat legătura cu el. A spus că aş fi o achiziție excelentă pentru Statul-Major General. Eu i-am zis că, dacă el crede asta, atunci aş aprecia orice suport pe care mi l-ar putea oferi.

– Langford, suntem doar noi doi aici, așa că las-o baltă. Daniels era turbat de furie. I-a displicut implicarea lui Kane, a dat vina pe mine. A zis că sunt în cârdășie cu tine.

Amiralul își schimonosi fața într-o încruntătură.

– În cârdășie pentru ce?

– Ești o canalie. Mi-ai spus acum două nopți că l-ai putea manevra pe Kane și ai făcut-o al naibii de bine. Nu vreau să știu cum sau de ce, dar ceea ce vreau să știu este cum de m-a asociat Daniels cu tine. Aici este fundul meu în joc.

– Și este un fund bine făcut.

Ea oftă.

– Cum dă asta rezultate?

– Nu dă. Este doar o observație sinceră.

– Ai de gând să-mi oferi ceva care să mă ajute? Am muncit mult să ajung aici.

– Ce a spus mai exact președintele?

Trebuia să afle.

Ea îi anulă întrebarea cu dosul palmei.

– De parcă o să-ți dezvălui asta.

– De ce nu? Mă acuzi de ceva nepotrivit, așa că aş vrea să știu ce a avut de spus Daniels.

– O atitudine foarte diferită față de când am vorbit ultima oară. Vocea ei scăzuse în intensitate.

El ridică din umeri.

– Din câte îmi amintesc, și tu credeai că aş fi o bună achiziție pentru Statul-Major General. Nu este datoria ta, în calitate de consilier

pe probleme de securitate națională, să-i recomanzi președintelui oameni capabili?

— Bine, amirale. Joacă-ți rolul în continuare, fii un bun soldat. Dar președintele Statelor Unite este încă enervat la culme, la fel și senatorul Kane.

— Nu pot să-mi imaginez de ce. Conversația mea cu senatorul a fost extrem de plăcută, și eu nici măcar nu am vorbit cu președintele, așa că nu înțeleg de ce este supărat pe mine.

— Mergi la funeraliile amiralului Sylvian?

Observă schimbarea de subiect.

— Bineînțeles. Mi s-a cerut să particip în garda de onoare.

— Ai tupeu, nu glumă.

El îi lănsă cel mai încântător zâmbet.

— De fapt, am fost chiar emoționat de această solicitare.

— Am venit fiindcă trebuia să discutăm. Stau aici, într-o mașină parcată, ca o fraieră, fiindcă m-am încurcat cu tine...

— Încurcat în ce?

— Știi foarte bine în ce. Acum două seri ai spus clar că va apărea un post vacant în Statul-Major General. Unul care nu exista atunci.

— Eu nu-mi amintesc de așa ceva. Tu ai fost cea care a vrut să vorbească cu mine. Era târziu, dar ai insistat. Ai venit la mine acasă. Erai neliniștită din cauza lui Daniels și a atitudinii lui vizavi de armată. Am vorbit despre statul-major la modul general. Nici unul dintre noi nu era conștient că va apărea un post vacant. Și, cu siguranță, nu a doua zi. Este o tragedie că David Sylvian a murit. Era un om de treabă, dar nu reușesc să văd cum de ne-am încurcat unul cu altul în vreun fel.

Ea scutură din cap nevenindu-i să creadă.

— Trebuie să plec.

Ramsey nu o opri.

— O zi bună, amirale.

Și trânti portiera.

El reluă rapid conversația în minte. Procedase bine, expunându-și intențiile într-o manieră neprotocolară. Cu două nopți în urmă, când

el și Diane McCoy vorbiseră, ca îi fusesse aliat. De asta era sigur. Dar lucrurile se schimbaseră.

Servieta lui Ramsey era pe bancheta din spate. Înăuntru se afla un detector sofisticat folosit să determine dacă vreun dispozitiv electronic înregistra sau emitea în apropiere. Ramsey ținea un astfel de aparat și în casă, astfel știa că nimeni nu ascultase.

Hovey cercetase parcare, folosind o serie de camere de securitate instalate acolo. Pe telefonul său primise un mesaj scris: MAȘINA EI PARCATĂ ÎN PARTEA VESTICĂ. ACCESATĂ. RECEPTOR ȘI APARAT DE ÎNREGISTRARE ÎNĂUNTRU. Detectorul din spate trimisese și el un semnal, așa că partea finală a mesajului fusese clară. ESTE PUSĂ SUB ASCULTARE.

Ieși din mașină și încuie portierele.

Nu putea fi Kane. Fusese prea interesat de beneficiile care-i reveneau și nu putea risca nici măcar posibilitatea dezvăluirii. Senatorul știa că trădarea ar fi adus consecințe rapide și devastatoare.

Nu.

Asta era în întregime marca Diane McCoy.

Malone urmări cum Werner o dezlegă de coloană pe Dorothea și ea își smulse banda adezivă de la gură.

– Ce-a fost în capul tău? țipă ea. Ești nebun?

– Avea de gând să te împuște, îi răspunse calm soțul ei. Știam că *Herr* Malone este aici, cu arma.

Malone stătea în naos, cu atenția îndreptată spre galeria de sus, unde erau Isabel și Ulrich Henn.

– Văd că nu ești chiar atât de necunoscătoare într-ale vieții precum ai vrut să te cred.

– Acei oameni erau aici ca să te omoare, replică bătrâna.

– Și cum de ai știut că vor fi aici?

– Am venit să mă asigur că fiicele mele nu pătesc nimic.

Nu era un răspuns, așa că o privi pe Christl. Ochii ei nu-i dezvăluiră gândurile.

– Te-am așteptat să sosești în sat, dar tu erai cu mult înaintea mea.

– Nu a fost greu să găsesc legătura dintre Einhard și Strălucirea lui Dumnezeu.

El făcu semn în sus.

– Dar asta nu explică cum de au aflat mama și sora ta.

– Am vorbit cu mama aseară, după ce ai plecat.

Malone se îndreptă spre Werner.

– Sunt de acord cu soția ta. Ceea ce ai făcut a fost un lucru necugetat.

– Aveai nevoie ca cineva să-i distragă atenția. Nu aveam o armă, așa că am făcut ceea ce am crezut că va da rezultate.

– Te-ar fi putut împușca, interveni Dorothea.

– Asta ar fi pus capăt problemei noastre maritale.

– Nu am spus niciodată că te vreau mort.

Malone înțelegea tipul acesta de căsnicie năbădăioasă bazată pe iubire și ură deopotrivă. A lui fusese la fel, chiar și după ani de zile de când se despărțiseră. Din fericire, el făcuse pace cu fosta soție, deși nu fusese ușor. Aceștia doi, însă, păreau departe de orice soluționare.

– Am făcut ceea ce trebuia, replică Werner. Și aș face-o din nou.

Malone privi din nou în sus, la cor. Henn își părăsi postul de observație de lângă balustradă și dispăru în spatele lui Isabel.

– Putem găsi acum ceea ce este aici de găsit? întrebă aceasta.

Henn reapăru, și Cotton îl văzu șoptindu-i ceva patroanei sale.

– *Herr* Malone, spuse Isabel. Au fost trimiși patru oameni. Am crezut că ceilalți doi nu vor fi o problemă, dar tocmai au intrat pe poarta mănăstirii.

ASHEVILLE, NORTH CAROLINA

10.40 AM

Charlie Smith studia dosarul despre Douglas Scofield. Pregătise această țintă de mai bine de un an, dar, spre deosebire de ceilalți, acest om fusese întotdeauna etichetat drept opțional.

Acum însă, gata.

Se părea că planurile se schimbaseră, așa că trebuia să-și reîmprospăteze memoria.

Plecase din Charlotte, îndreptându-se către nord pe US 321 spre Hickory, de unde schimbase direcția pe I-40 și accelerase către vest, spre Munții Smoky. Verificase pe internet să vadă dacă informația din dosar rămăsese corectă. Dr. Scofield era programat să vorbească la un simpozion pe care îl găzduia în fiecare iarnă, anul acesta pe teritoriul faimoasei proprietăți Biltmore. Evenimentul părea o adunare a excentricilor. Ufologie, fantome, necrologie, răpiri extraterestre, crypto-zoologie. O mulțime de subiecte bizare. Scofield, deși profesor de antropologie la o universitate din Tennessee, era adânc implicat în pseudoștiință, fiind autorul unei multitudini de cărți și de articole. Din moment ce Smith nu știuse când sau dacă i se va ordona să acționeze asupra lui Douglas Scofield, el nu se gândise prea mult cum urma să-l omoare.

Acum era parcat în fața unui McDonald's, la o sută de metri de intrarea pe proprietatea Biltmore.

Parcurgea dosarul neglijent.

Interesele lui Scofield erau variate. Îi plăcea vânătoria, petrecând în timpul iernii multe sfârșituri de săptămână în căutarea unei căprioare sau a unui mistreț. Arcul era arma lui preferată, deși posedea o colecție impresionantă de puști de mare putere. Smith încă o avea pe cea pe care o luase din casa lui Herbert Rowland, așezată în portbagaj, încărcată, pentru orice eventualitate. Pescuitul și raftingul erau alte pasiuni ale lui Scofield, deși în perioada aceasta a anului oportunitățile și pentru una, și pentru cealaltă erau limitate.

Descărcase programul conferinței, încercând să asimileze orice aspecte care s-ar fi putut dovedi folositoare. Era tulburat de escapa din noaptea precedentă. Cei doi nu fuseseră acolo din întâmplare. Deși savura fiecare părticică de satisfacție care i se învoldura în minte – până la urmă, încrederea în sine era totul – n-avea nici un rost să fie nesăbuit.

Trebuia să se pregătească perfect.

Două aspecte ale programului conferinței îi atraseră atenția, furnizându-i două idei.

Una defensivă, cealaltă ofensivă.

Nu-i plăceau misiunile făcute în grabă, dar nici nu avea de gând să recunoască în fața lui Ramsey că nu era în stare să se ocupe de asta.

Înșfăcă telefonul mobil și găsi numărul din Atlanta.

Slavă Domnului că Georgia era în apropiere.

Malone, reacționând la avertizarea lui Isabel, îi spuse:

– Nu mai am decât un singur glonț.

Aceasta vorbi cu Henn, care căută sub haină, scoase la iveală un pistol și i-l aruncă jos. Malone prinse arma. Urmară două încărcătoare de gloanțe suplimentare.

– Ați venit pregătiți, observă el.

– Întotdeauna, răspunse Isabel.

Își puse în buzunar încărcătoarele.

– Ai fost destul de curajos să te încrezi în mine mai devreme, comentă Werner.

— De parcă am avut de ales.

— Și totuși.

Malone se uită la Christl și Dorothea.

— Voi trei adăpostiți-vă undeva. Făcu semn dincolo de altar, spre absidă. Acolo, în spate, pare a fi un loc potrivit. Îi urmări cu privirea în timp ce aceștia se grăbiră într-acolo, apoi strigă la Isabel: L-am putea păstra cel puțin pe unul în viață?

Henn deja plecase.

Bătrâna clătină din cap.

— Depinde de ei.

El auzi două împușcături din interiorul bisericii.

— Ulrich a intrat deja în luptă, continuă ea.

Malone traversă în grabă naosul, ajunse înapoi în antreu și ieși în incintă. Zări un atacator în partea îndepărtată, gonind printre arcade. Se întuneca. Temperatura scăzuse simțitor.

Alte împușcături.

Din afara bisericii.

Stephanie ieși de pe autostrada I-40 într-un bulevard aglomerat și găsi intrarea principală a proprietății Biltmore. De fapt, ea mai vizitase locul de două ori înainte, o dată ca acum, în perioada Crăciunului. Proprietatea se întindea pe mii de hectare, punctul de atracție central fiind un castel de 16 000 de metri pătrați construit în stil francez renascentist, cea mai mare reședință proprietate privată din America. Inițial un refugiu la țară pentru George Vanderbilt, construit spre finalul anilor 1880, acesta a evoluat într-o atracție turistică elegantă, un testament strălucitor al apusei Epoci Aurite¹ americane.

O serie de case din cărămidă cu pereții exteriori îmbrăcați în pietre rotunjite de râu încastrate în tencuială, multe cu acoperișuri având frontoane triunghiulare abrupte, lucarne căptușite cu scânduri

¹ Gilded Age este termenul consacrat de Mark Twain pentru perioada de după Războiul Civil american, caracterizată prin cea mai mare creștere economică a Statelor Unite, ce a determinat crearea economiei industriale moderne și apariția unei pături sociale extrem de bogate. (n.tr.)

și verande largi, îngrămădite toate în partea stângă. Trotuarele pavate mărgineau alei largi străjuite de copaci. Luminatoarele stradale erau decorate cu ramuri de pin și panglici de Crăciun și milioane de beculțe albe împodobeau sărbătorește după-amiaza ce începuse să piardă teren în fața înserării.

— Satul Biltmore, spuse ea. Unde trăiau odinioară muncitorii de pe proprietate și servitorii. Vanderbilt le-a construit propriul orașel.

— Parcă ar fi din Dickens.

— L-au făcut să semene cu un sat englezesc. Acum sunt magazine și cafenele.

— Știi multe despre această localitate.

— Este unul dintre locurile mele favorite. Ea observă un McDonald's, arhitectura acestuia fiind în acord cu împrejurimile pitorești. Am nevoie de o pauză să merg la toaletă.

Încetini și viră în parcare restaurantului.

— Ar fi bun un milk shake, propuse Davis.

— Ai o dietă stranie.

El ridică din umeri.

— Orice umple stomacul.

Ea se uită la ceas: 11.15.

— O oprire scurtă, apoi direct pe proprietate. Hotelul este cam la doi kilometri distanță de porțile principale.

Charlie Smith își comandă un Big Mac fără sos și ceapă, cartofi prăjiți și o cola dietetică mare. Una dintre mâncărurile lui preferate, și din moment ce cântărea îmbrăcat și ud learcă aproximativ șaizeci și opt de kilograme, greutatea nu fusese niciodată o problemă pentru el. Era binecuvântat cu un metabolism foarte dinamic — și cu un stil de viață activ, exerciții de trei ori pe săptămână și o dietă sănătoasă. Da, precis! După el, să facă exerciții însemna să tasteze numărul de la room-service sau să-și ducă la mașină mâncarea comandată din oraș. Slujba sa îl solicita mai mult decât suficient.

Închiriasse un apartament în afara orașului Washington, D.C., dar rareori stătea acolo. Simțea nevoia să se stabilească definitiv undeva.

Poate că era timpul să-și cumpere un loc numai al lui — cum era Bailey Mill. Îi jucase o festă lui Ramsey zilele trecute, dar poate că ar fi putut să repare acea fermă veche din Maryland și să trăiască acolo, la țară. Ar fi fost ceva inedit. Asemenea clădirilor care îl înconjurau acum. Nici măcar McDonald's nu semăna cu restaurantele clasice pe care le mai întâlnise. Acesta avea forma unei case din cărțile de povești, cu pianină în sala de mese, dale de marmură și o cascadă sclipitoare.

Stătea la masă cu tava în față.

După ce termina de mâncat, avea să se îndrepte direct spre hotelul Biltmore. Deja își rezervase online o cameră pentru următoarele două nopți. Un loc șic și destul de piperat. Dar lui îi plăcea calitatea. De fapt, o merita. Și, pe lângă asta, Ramsey plătea cheltuielile suplimentare, așa că de ce să-i pese cât costa?

Programul celei de-a paisprezecea conferințe anuale a „Misterelor antice dezvăluite“, de asemenea postat pe internet, preciza că Douglas Scofield avea să fie în seara următoare vorbitorul principal la un dineu inclus în eveniment. În prealabil avea să se țină un cocteil în foaietul hotelului.

Auzise de proprietatea Biltmore, dar nu vizitase locul niciodată. Poate că avea să facă un tur al palatului pentru a vedea cum trăise cândva cealaltă jumătate. Să ia câteva idei de decorare. În definitiv, își putea permite calitatea. Cine a zis că nu se câștiga bine din asasi-nate la comandă? Acumulase aproape douăzeci de milioane de dolari din onorarii și investiții. De asemenea, el chiar vorbise serios zilele trecute, când discutase cu Ramsey. Nu intenționa să facă asta toată viața, indiferent cât de mult îi plăcea.

Își turnă pe Big Mac un strat subțire de muștar și un strop de ketchup. Nu-i plăcea foarte condimentat, ci doar cât să dea gust. Mușcă cu poftă din burger și privi oamenii, mulți veniți aici în mod evident să viziteze Biltmore de Crăciun și să facă diverse cumpărături în sat.

Întregul loc părea dedicat turiștilor.

Ceea ce era splendid.

O mare de fețe necunoscute în care să treacă neobservat.

Malone avea două probleme. Prima, urmărirea un atacator necunoscut într-o incintă înghețată, în lumina slabă a înserării. A doua, se baza pe aliați în care nu putea avea deloc încredere.

Două lucruri îi dăduseră de gândit.

În primul rând, Werner Lindauer. „Știam că *Herr* Malone era aici, cu arma.“ Zău? Din moment ce în scurta lor întâlnire Malone nu menționase nici măcar o dată cine era, de unde știa oare Werner? Nimeni nu-i rostise numele în biserică.

În al doilea rând, agresorul.

Nici măcar o clipă nu păruse preocupat de faptul că și altcineva era acolo, cineva care-i împușcase complicele. Christl recunoscuse că îi spusese mamei sale despre Ossau. I-ar fi putut menționa și faptul că urma să vină și el. Dar asta nu explica prezența lui Werner Lindauer și nici cum de a știut el imediat identitatea lui Malone. Și dacă Christl furnizase acea informație, gestul arăta un nivel al cooperării în familia Oberhauser pe care el nu și-l imaginase.

Toate acestea însemnau necazuri viitoare.

Se opri și ascultă respirația șuierătoare a vântului. Rămase ghemuit sub arcade, cu genunchii torturați de o durere acută. În partea opusă a grădinii, prin zăpada ce se așternea, nu zări nici o mișcare. Aerul înghețat îi ardea gâtul și plămânii.

Nu era o idee bună să dea frâu liber curiozității, dar nu se putea abține. Deși bănuia ce se întâmpla, trebuia neapărat să afle adevărul.

Dorothea îl privi pe Werner, care ținea sigur pe sine pistolul oferit de Malone. În ultimele douăzeci și patru de ore aflate multe despre acest om. Lucruri pe care nu le bănuise niciodată.

— Ies afară, spuse Christl.

Nu putu rezista.

— Am văzut cum îl priveai pe Malone. Ții la el.

— Are nevoie de ajutor.

— Din partea ta?

Christl scutură din cap și plecă.

— Ești bine? întrebă Werner.

— Voi fi când se termină toată povestea asta. Este o mare greșeală să am încredere în Christl sau în mama. Știi asta.

Frigul îi pătrundea în oase. Își încrucișă brațele la piept și își strânse pe lângă trup haina de lână. Urmaseră sfatul lui Malone, retrăgându-se în absidă și jucându-și rolurile până la capăt. Starea de ruină a bisericii arunca o vrajă prevestitoare. Oare bunicul său chiar găsise răspunsuri acolo?

Werner o apucă de braț.

— Putem face asta.

— Nu *avem* de ales, răspunse ea, nemulțumită încă de opțiunile pe care mama ei i le oferise.

— Poți ori să profiți la maximum din asta, ori să te opui, dar în propriul tău dezavantaj. Nu contează pentru nimeni altcineva, dar ar trebui să conteze enorm pentru tine.

Ea surprinse o umbră de nesiguranță în spatele vorbelor lui.

— Omul acela a fost cu adevărat prins cu garda jos, când l-ai atacat. El ridică din umeri.

— Noi i-am spus să se aștepte la o surpriză sau două.

— Așa este.

Ziua se scufunda în întuneric. Umbrele se alungeau înăuntru, temperatura cobora.

— Evident, el n-a crezut nici măcar o clipă că va muri, continuă Werner.

— Greșeala lui.

— Și Malone? Crezi că el e conștient?

Ea ezită înainte de a răspunde, amintindu-și reținerile avute cu câteva zile în urmă, la mănăstire, când îl întâlnise prima oară.

— Ar face bine să-și dea seama.

Malone stătea sub arcade și se retrase spre una dintre camerele care se deschideau din incintă. Rămase înăuntru, printre dărâmăturile acoperite de zăpadă, evaluându-și resursele. Avea un pistol și gloanțe, așa că de ce n-ar fi încercat aceeași tactică care funcționase

cu Werner? Poate că atacatorul aflat în partea opusă a incintei avea să se îndrepte spre el, încercând să-și croiască drum spre biserică, și astfel putea să-l surprindă.

— Este acolo! auzi un bărbat strigând.

Privi spre intrare.

Un al doilea agretor se afla acum în incintă, pe latura îngustă, trecând de intrarea bisericii, dând colțul și venind direct spre el. Se părea că Ulrich Henn nu reușise să-l oprească.

Bărbatul își ridică pistolul și trase direct către Malone.

Acesta se feri, în timp ce un glonț nimeri zidul.

Un altul ricoșă pe lângă el, direct prin portalul de la intrare, de la celălalt trăgător. Adăpostul său nu avea ferestre, iar zidurile și acoperișul erau intacte. Ceea ce păruse un loc sigur devenise brusc o problemă serioasă.

Nu avea pe unde ieși.

Era prins în capcană.

PARTEA
A PATRA

ASHEVILLE, 12.15 PM

Stephanie admiră hotelul de pe proprietatea Biltmore, o vastă clădire din piatră naturală și stuc, care încorona un promontoriu acoperit de iarbă, dominând renumita podgorie cu cramă a domeniului. Accesul autoturismelor era îngăduit doar pentru oaspeții hotelului, însă ei se opriseră la poarta principală de acces și cumpăraseră un permis general de vizitare pentru a face turul împrejurimilor, care includea și hotelul.

Ea evită rândul de vehicule care așteptau să fie garate de valeți și își lăasă mașina într-una dintre parcările pavate așezate în terase. Urcară o pantă amenajată conform principiilor arhitecturii peisagistice spre intrarea principală, unde ușierii în uniformă îi întâmpinară zâmbind. Interiorul sugera atmosfera unei vizite la familia Vanderbilt cu o sută de ani în urmă. Pereți lambrisați lăcuiți în culoarea mierii, pardoseală de marmură, obiecte de artă elegante și bogate modele florale pe draperii și tapițerie. Verdețea se revărsa din abundență din ghivece de piatră și încălzea decorul ireal ce se deschidea spre nivelul superior, cu tavanul casetat la șase metri deasupra. Priveliștile ce se puteau admira dincolo de ușile și ferestrele de sticlă, trecând pe lângă o verandă presărată cu balansoare, erau ale Pădurii Naționale Pisgah și ale Munților Smoky.

Ea ascultă câteva momente un pianist ce cânta lângă un șemineu cu dale de piatră. O scară ducea în jos, spre ceea ce părea a fi

restaurantul – după sunete și miros, o procesiune constantă de clienți urcând și coborând. Se interesează la ghișeul de la intrare și fură îndrumați prin foaier, pe lângă pianist, spre un coridor mărginit pe o parte de ferestre care ducea spre sălile de protocol și centrul de conferințe, unde găsiră biroul de înregistrare pentru conferința „Misterele antice dezvăluite“.

Davis scoase o broșură dintr-un teanc și studie programul zilei.

– Scofield nu vorbește în după-amiaza aceasta.

O tânără arogantă, cu părul negru ca tăciunele, îl auzi și interveni:

– Domnul profesor vorbește mâine. Astăzi sunt sesiuni de informare.

– Știi unde este dr. Scofield? Întrebă Stephanie.

– Mai devreme era pe aici, dar nu l-am văzut recent. Se opri câteva secunde. Voi, oameni buni, sunteți tot de la presă?

Ea sesiză calificativul.

– Au mai fost și alții?

Femeia făcu semn că da.

– Cu puțin timp în urmă. Un bărbat. Voia să-l vadă pe Scofield.

– Și ce i-ai spus? Întrebă Davis.

Ea ridică din umeri.

– Același lucru. Că n-am nici cea mai vagă idee.

Stephanie decise să studieze programul și observă următoarea sesiune, stabilită să înceapă la ora 13. „Înțelepciunea Pleiadelor pentru aceste vremuri provocatoare.“ Citi rezumatul.

Suzanne Johnson este un medium faimos în întreaga lume și autoarea mai multor bestselleruri. Alăturați-vă Suzannei și uluitoarelor Pleiade imateriale și călătoare în timp, urmăriți-o cum le canalizează pentru două ore antrenante de întrebări ce ascut mintea și simțurile și de răspunsuri ce îmbunătățesc viața – unele dificile, dar întotdeauna pozitive. Subiecte de interes legate de Pleiade: accelerarea energiei, astrologie, programe politice și economice secrete, istorie planetară ascunsă, jocuri demiurgice, simboluri, controlul minții, dezvoltarea abilităților psihice, vindecare pe axa timpului, abilitare autodirijată și multe altele.

Restul după-amiezii prezenta o mulțime de alte ciudașeni concentrate pe cercurile din lanuri, sfârșitul iminent al lumii, locurile sacre și o sesiune vastă despre ascensiunea și declinul civilizației, incluzând mișcarea binară, schimbarea undelor electromagnetice și impactul evenimentelor catastrofale, cu accent pe precesia echinocțiilor.

Ea scutură din cap. Ca privitul vopselei când se usucă. Ce pierdere de vreme!

Davis îi mulțumi tinerei și se retrase de la masă, cu broșura încă în mână.

– Nici un reprezentant al presei nu este aici să-i ia vreun interviu.

Stephanie nu era atât de sigură.

– Știu la ce te gândești, dar tipul nostru n-ar ieși chiar așa în evidență.

– S-ar putea să fie grăbit.

– S-ar putea să fie departe de locul ăsta.

Davis se îndreptă spre foaierul principal.

– Unde te duci? întrebă ea.

– Este ora mesei. Hai să vedem dacă Scofield ia prânzul.

Ramsey se grăbi înapoi spre biroul său și îl așteptă pe Hovey, care sosi câteva momente mai târziu și raportă:

– McCoy a părăsit zona imediat.

Era furios.

– Vreau tot ce avem despre ea.

Consilierul său încuviință.

– A fost o misiune solo, spuse acesta. Știi asta.

– Sunt de acord, dar simte nevoia să mă înregistreze. Asta este o problemă.

Hovey era la curent cu eforturile superiorului său de a-și asigura poziția în Statul-Major General, dar nu cunoștea detaliile. Relația de lungă durată dintre Ramsey și Charlie Smith era știută doar de el însuși. Tocmai îi promisese consilierului său că-l va lua cu el la Pentagon – motivându-l suficient încât să participe activ. Din ferire pentru el, orice comandor voia să fie amiral.

— Adu-mi imediat informațiile despre ca! ordonă el iarăși.

Hovey ieși din birou. El ridică telefonul și tastă numărul lui Charlie Smith. Acesta răspunse după al patrulea apel.

— Unde ești?

— Iau o masă delicioasă.

Nu voia detalii, dar știa ce urma.

— Restaurantul este încântător. O încăpere spațioasă cu șemineu, elegant decorată. Lumină delicată, farmec relaxant. Și servirea! Superbă. Paharul meu cu apă nu rămâne gol nici măcar pe jumătate, și coșul de pâine este plin în permanență. Chiar managerul s-a plimbat pe aici puțin mai devreme și s-a asigurat că nu-mi lipsește nimic.

— Charlie, tacă-ți gura.

— Ești sensibil astăzi.

— Ascultă-mă. Presupun că faci ceea ce ți-am cerut.

— Ca întotdeauna.

— Măine am nevoie de tine aici, așa că fă-o repede.

— Tocmai mi-au adus mostre de desert: cremă de zahăr ars și spumă de ciocolată. Pe bune, ar trebui să vii și tu aici.

Nu voia să mai audă nici măcar un cuvânt.

— Charlie, fă-o și întoarce-te până mâine după-amiază.

Smith închise telefonul și își îndreptă din nou atenția spre desert. În capătul celălalt al sălii principale Douglas Scofield stătea la masă cu alte trei persoane, luând prânzul.

Stephanie coborî scara mochetată și intră în spațiosul restaurant al hotelului, oprindu-se în zona șefului de sală. Un alt șemineu din lespezi de piatră adăpostea un foc ce trosnea. Majoritatea meselor îmbrăcate în alb erau ocupate. Observă vase de porțelan de calitate superioară, pahare de cristal, candelabre de bronz și o mulțime de materiale de culori diferite: castaniu, auriu, verde și bej. Sută la sută atmosferă sudistă. Davis încă ținea în mână broșura conferinței și ea știu ce urmărea. Căuta un chip care să semene cu fotografia impozantă a lui Douglas Scofield.

Ea îl văzu prima, la o masă de lângă fereastră, cu alte trei persoane. Apoi îl zări și Davis. Stephanie îl apucă de mânecă și scutură din cap.

– Nu de data asta. Nu putem face o scenă.

– Nu am de gând.

– Are oameni cu el. Hai să luăm loc la o masă și să așteptăm până când termină, apoi îl abordăm.

– Nu avem timp pentru asta.

– Și unde trebuie să ne grăbim?

– Nu știi ce faci tu, dar eu sunt nerăbdător să urmăresc conexiunea cu Pleiadele de la ora unu.

Ea zâmbi.

– Ești imposibil.

– Dar începi să mă simpatizezi.

Decise să renunțe și dădu drumul strânsorii.

Davis își făcu loc printre mese și ea îl urmă.

Se apropiară de țintă. Davis începu:

– Domnule doctor Scofield, mă întrebam dacă am putea vorbi o clipă.

Scofield părea să aibă în jur de șaiszeci și cinci de ani, avea nasul lat, chelie și dinți ce păreau prea drepți și prea albi ca să fie reali. Fața insipidă îi trăda caracterul țâfnos, pe care ochii săi negri îl confirmară imediat.

– În momentul acesta iau prânzul.

Chipul lui Davis rămase cordial.

– Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră. Este foarte important.

Scofield puse furculița jos.

– După cum vedeți, iau masa cu acești domni. Înțeleg că sunt aici, la conferință și doriți să petreceți puțin timp cu mine, dar trebuie să-l drămuiesc cu grijă.

– De ce anume?

Lui Stephanie nu-i plăcu tonul întrebării. Se părea că și Davis sesizase subtextul „Sunt important“ în explicația lui Scofield.

Profesorul oftă și făcu semn spre broșura pe care Davis o ținea în mână.

— Fac asta în fiecare an, astfel pot fi disponibil pentru cei interesați de cercetările mele. Înțeleg că vrei să discutăm unele chestiuni — și asta este bine. Imediat ce termin aici, am putea sta de vorbă sus, lângă pian.

Tonul îi rămase iritat. Ceilalți trei meseni păreau și ei deranjați. Unul dintre ei interveni:

— Așteptăm acest prânz de un an întreg.

— Și îl veți avea, răspunse Davis. De îndată ce rezolvăm problema.

— Cine sunteți? întrebă Scofield.

— Numele meu este Raymond Dyals, ofițer de marină pensionar.

Stephanie urmări cum recunoașterea își făcu loc instantaneu pe chipul lui Scofield.

— Bine, domnule Dyals, și apropo, trebuie să fi descoperit fântâna tinereții.

— Ați fi surprins să aflați ce am descoperit.

Ochii lui Scofield clipiră.

— Atunci noi doi trebuie neapărat să stăm de vorbă.

OSSAU

Malone decise să acționeze. Balansă pistolul în aer și trase două focuri în direcția grădinii. Habar nu avea care era poziția atacatorului, însă mesajul era clar.

Era înarmat.

Un glonț trecu prin cadrul ușii și îl făcu să se retragă învârtindu-se. Îi identifică originea.

Provenea de la al doilea atacator, pe partea dinspre el a galeriei, din dreapta.

Privi în sus. Acoperișul cu fronton triunghiular era susținut de o grindă cu zăbrele formate din bârne cioplite grosolan, ce se întindeau pe lățimea încăperii. O mulțime de pietre sfărâmate și dărâmături acopereau pardoseala și zăceau îngrămadite lângă unul dintre zidurile dărăpănate. Își îndesă pistolul în buzunarul jachetei și se cățăra ajungând în partea de sus a celor mai mari bucăți, care îi asigură alți șaiszeci de centimetri în înălțime. Sări, apucă bârna rece, își balansă picioarele în sus și încălecă pe bârna de lemn ca pe un cal. Imediat se deplasă spre perete prin oscilații ale corpului, doar că acum era la trei metri deasupra intrării. Se ridică brusc în picioare, se ghemui și își menținu echilibrul pe grindă, punând din nou mâna pe armă și având mușchii încordați asemenea unui ghem strâns.

Din incintă răsunară împușcături. Mai multe.

Poate se alăturase și Henn?

Auzi zgomotul produs de un alt impact, similar aceluia când Werner se năpustise asupra Negriciosului în biserică, urmat de gemete, respirație grea și luptă. Nu putea vedea nimic, cu excepția pietrelor din pardoseala aflată dedesubt, aproape învăluite în întuneric din cauza luminii foarte slabe.

Apăru o umbră.

Malone se pregăti.

Se traseră două focuri și bărbatul se năpusti în încăpere.

Sări de pe grindă direct peste atacator, rostogolindu-se repede și pregătindu-se de luptă.

Intrusul era voinic și lat în umeri, cu trupul țeapăn, de parcă avea metal pe sub piele. Se replie imediat după asalt și sări în picioare – însă fără arma care îi căzuse din mână.

Malone îl izbi peste față cu laterala pistolului său automat, trimițându-l în perete, amețit. Își ridică arma și se pregăti să tragă, dar o împușcătură detună în spatele său și bărbatul căzu în moloz.

Se roti.

Henn stătea cu arma la ochi, chiar în fața intrării.

Apăru și Christl.

Nu mai era nevoie să întrebe de ce fusese necesară împușcătura. Știa. Dar voia să afle:

– Celălalt?

– Mort, îi răspunse Christl în timp ce recupera arma de pe jos.

– Te superi dacă țin eu asta? o întrebă el.

Ea încercă să-și alunge uimirea din privire.

– Ești un tip neîncrezător.

– Asta din cauza oamenilor care mă mint.

Femeia îi înmână pistolul.

Stephanie se așează cu Davis și Scofield sus, în foaierul principal, acolo unde se deschidea un separeu presărat cu fotolii de pluș, având o priveliște panoramică dincolo de ferestre și rafturi de cărți încorporate în pereți. Oamenii studiau titlurile, și ea observă un mic semn care informa că totul era disponibil pentru lectură.

Un chelner umbla de colo până colo, dar ea îi făcu semn din mână să nu se apropie de ei.

– Din moment ce în mod evident nu sunteți amiralul Dyals, începu Scofield, cu cine am onoarea?

– Casa Albă, răspunse Davis. Doamna este de la Departamentul de Justiție. Luptăm împotriva infracționalității.

Scofield păru să-și reprime un fior.

– Am acceptat să vorbesc cu dumneavoastră fiindcă am crezut că sunteți serioși.

– Ca întreaga aiureală de aici, comentă Davis.

Fața lui Scofield se înroși.

– Nici unul dintre noi nu consideră această conferință o aiureală.

– Chiar așa? Chiar acum, într-o sală sunt – câți? – o sută de oameni care încearcă să contacteze o civilizație dispărută. Sunteți un antropolog învățat, un om pe care guvernul l-a folosit odată într-o cercetare strict secretă.

– Asta a fost cu mult timp în urmă.

– Ați fi surprins să aflați cât de relevant este încă.

– Presupun că aveți legitimații.

– Avem.

– Să le văd.

– Cineva l-a ucis pe Herbert Rowland noaptea trecută, continuă Davis. Cu o noapte înainte au omorât un fost căpitan-comandor de marină care avusese legături cu Rowland. Poate vă mai amintiți sau nu de Rowland, dar acesta a lucrat cu dumneavoastră la Fort Lee, când ați sortat toate rahaturile alea din Operațiunea Highjump. Nu suntem siguri că sunteți următorul care va muri, dar este o posibilitate destul de mare. Sunt suficiente aceste acreditări?

Scofield râse.

– Asta a fost acum treizeci și opt de ani.

– Ceea ce nu pare să conteze, interveni și Stephanie.

– Nu pot vorbi despre ce s-a întâmplat atunci. Este strict secret.

Rosti aceste cuvinte de parcă erau un fel de scut care-l proteja de rău.

– Din nou, spuse ea. Se pare că nici asta nu mai contează. Scofield își încruntă sprâncenele.

– Îmi pierd timpul cu dumneavoastră. Am o mulțime de oameni cu care trebuie să vorbesc.

– Ce ziceți de asta, propuse Stephanie. Spuneți-ne ce puteți.

Spera că odată pornit să turuie, acest nătărău înfumurat avea să continue.

Scofield își privi ceasul, apoi zise:

– Am scris o carte intitulată *Hărți ale exploratorilor antici*. Ar trebui să o citiți, deoarece conține multe explicații. Puteți obține un exemplar de la standul de carte al conferinței. Făcu semn spre stânga. În direcția aceea.

– Faceți-ne o scurtă prezentare, insistă Davis.

– De ce? Ați spus că suntem cu toții sonați. Ce contează ce cred eu?

Davis începu să vorbească, dar Stephanie îi făcu semn din mână să tacă.

– Convingeți-ne. Nu am bătut atâta drum fără motiv.

Scofield se opri o clipă, aparent căutându-și cuvintele potrivite pentru a-și susține punctul de vedere.

– Cunoașteți briciul lui Occam?

Ea scutură din cap.

– Este un principiu. Entitățile nu trebuie să se multiplice dincolo de necesar. În cuvinte mai simple: fără soluții complicate acolo unde cele simple sunt corecte. Asta se aplică aproape la orice, inclusiv la civilizații.

Stephanie se întreba dacă nu cumva avea să regrete că solicitase părerea acestui om.

– Textele sumeriene vechi, inclusiv faimoasa *Epopée a lui Gilgamesh*, vorbesc în mod repetat despre oameni înalți, asemănători zeilor, care locuiau printre băștinași. Îi numeau Veghetori. Textele antice evreiești, inclusiv unele versiuni ale Bibliei, se referă la acei Veghetori sumerieni, care sunt descriși ca zeități, îngeri și fii ai cerului. Cartea lui Enoh ne spune cum acești oameni neobișnuiți au trimis emisari peste tot în lume să-i învețe pe oameni noi deprinderi. Uriel, îngerul

care l-a învățat pe Enoh despre astronomie, este descris ca unul dintre acești Veghetori. De fapt, în cartea lui Enoh sunt numiți opt Veghetori. Erau așa-ziși experți în farmece, butășire, în astrologie, constelații, meteorologice, geologie și astronomie. Chiar și Manuscrisele de la Marea Moartă fac referire la Veghetori, inclusiv în episodul în care tatăl lui Noe începe să-și facă griji că fiul său este atât de frumos, încât crede că soția sa s-ar fi culcat cu unul dintre aceștia.

— Asta este o aberație, comentă Davis.

Scofield își reprimă un zâmbet.

— Știi de câte ori am auzit asta? Iată niște adevăruri *istorice*. În Mexic, Quetzalcoatl, zeul blond cu pielea albă și barbă, se credea că fusese învățătorul civilizației care îi precedase pe azteci. Venise pe mare și purta haine ample brodate în cruci. Când Cortez a sosit în secolul al șaisprezecelea, a fost confundat cu Quetzalcoatl. Mayașii au avut și ei un astfel de învățător, Kukulcan, care a venit de pe marea de unde răsare soarele. Spaniolii au ars toate textele mayașe în secolul al șaptesprezecelea, dar un episcop a notat o însemnare care a supraviețuit. Vorbea despre vizitatori cu mantii lungi de blană care veneau în mod repetat, conduși de cineva numit Votan. Incașii au avut un zeu-învățător, Vinacocha, care venea de pe marele ocean din vest. Și ei au făcut aceeași greșeală cu Pizarro, crezându-l zeul reîntors. Așa că, domnule Casa Albă, oricine dracu' ești, crede-mă, nu știi despre ce vorbești.

Stephanie avusese dreptate. Acestui om îi plăcea să vorbească.

— În 1936, un arheolog german a descoperit un vas de lut, cu un cilindru de cupru care ținea o tijă de fier, într-un mormânt part¹ datat din anul 250 î.Hr. Când se turna suc de fructe în interior era generată o diferență de potențial de o jumătate de volt care dura timp de două săptămâni. Suficientă pentru placarea electrolică, care știm că se făcea în acea vreme. În 1837 a fost găsită în Marea Piramidă o placă de fier care fusese topită la peste o mie de grade Celsius.

¹ Poporul parților din Antichitate era de origine iraniană și se afla între Eufrat și Indus. (n.tr.)

Conținea nichel, ceea ce este foarte neobișnuit, și a fost datată cu două mii de ani înainte de Epoca Fierului. Când Columb a ajuns în Costa Rica în 1502, a fost primit cu mare respect și dus în interiorul uscatului la mormântul unei persoane importante, cripta fiind decorată cu prora unei corăbii strănii. Tabloul funerar înfățișa bărbați care semănau destul de bine cu Columb și cu oamenii lui. Până în acel moment, nici un european nu vizitase acel ținut. China este deosebit de interesantă, continuă Scofield. Marele filozof Lao-tzu a vorbit despre Cei Străvechi. La fel și Confucius. Lao îi numea înțelepți, bine informați, puternici, iubitori și, cel mai important, umani. A scris despre ei în secolul al VII-lea î.Hr. Scrierile lui au supraviețuit. Vreți să auziți?

— De asta am venit, sublinie Stephanie.

— „Maeștrii din Vechime erau subtili, misterioși, profunzi, cordiali. Adâncimea cunoașterii lor este de nepătruns. Fiindcă este de nepătruns, tot ce putem face este să le descriem înfățișarea. Vigilenți, precum bărbații ce traversează un șuvoi iarna. Prevăzători, precum bărbații conștienți de pericol. Binevoitori, precum oaspeții sosiți de departe. Îngăduitori, precum gheața care se topește. Naturali, precum buștenii neciopliți încă.” Interesante cuvinte, spuse cu foarte mult timp în urmă.

Ciudat, trebui să admită Stephanie.

— Știți ce a schimbat lumea? Ce a alterat pentru totdeauna cursul existenței umane? Scofield nu așteptă un răspuns. Roata? Focul? Scutură din cap. Mai mult decât acestea. Scrisul. Exact asta a făcut. Când am învățat să ne consemnăm gândurile pentru ca alții, secole mai târziu, să le poată afla, asta a schimbat lumea. Atât sumerienii, cât și egiptenii au lăsat însemnări scrise despre niște oameni care i-au vizitat și i-au învățat diverse lucruri. Oameni care arătau normal, care trăiau și mureau asemenea lor. Și nu eu spun asta. Sunt dovezi istorice. Știați că guvernul canadian, chiar în acest moment, cercetează atent o așezare aflată sub apă în largul Insulelor Queen Charlotte, căutând urmele unei civilizații despre care nu s-a știut

până acum că ar fi existat? Este un fel de tabără centrală care se afla cândva pe malul unui lac antic.

— De unde veneau acești vizitatori? întrebă ea.

— De pe mare. Navigau cu o precizie de experți. Recent au fost descoperite lângă Cipru unelte maritime antice, vechi de douăsprezece mii de ani, unele dintre cele mai vechi artefacte descoperite vreodată acolo. Asta înseamnă că cineva chiar naviga prin Mediterana și ocupa Ciprul, cu două mii de ani mai devreme decât s-a crezut vreodată. În Canada, navigatorii ar fi fost atrași de stratul bogat de alge varec. Este logic că acești oameni căutau cele mai bune locuri pentru hrană și comerț.

— Așa cum am mai spus, interveni Davis. O grămadă de povești științifico-fantastice.

— Oare? Știați că profeția referitoare la binefăcătorii asemănători zeilor ce veneau de pe mare reprezintă o componentă esențială a folclorului amerindian? Însemnările mayașe vorbesc despre Popol Vuh, un teritoriu unde lumina și întunericul sălășluiau împreună. Peșterile preistorice și desenele în piatră din Africa și Egipt arată un popor neidentificat al mării. Cele din Franța, datând de acum zece mii de ani, înfățișează bărbați și femei cu haine confortabile, nu blănurile și oasele ce sunt în mod obișnuit asociate cu oamenii vremii respective. O mină de cupru descoperită în Rhodesia are, conform estimărilor, o vechime de 47 000 de ani. Locul pare să fi fost exploatat cu un scop precis.

— Este cumva Atlantida? întrebă Davis.

— Nu există așa ceva, spuse Scofield.

— Pun pariu că sunt o grămadă de oameni în acest hotel care nu ar fi de acord cu dumneavoastră.

— Și ar greși. Atlantida este o născocire. Este o temă recurentă în multe culturi, exact așa cum Marele Potop este parte a religiilor lumii. E o idee romantică, însă realitatea nu este chiar așa de fantastică. Construcții megalitice antice, inundate, au fost descoperite peste tot în lume, pe fundul mărilor, în zone puțin adânci de lângă uscat. Malta, Egipt, Grecia, Liban, Spania, India, China, Japonia — sunt peste tot.

Au fost construite înaintea ultimei ere glaciare și, când gheața s-a topit, cu aproximativ 10 000 de ani înainte de Hristos, nivelul mărilor s-a ridicat și le-a acoperit. Acestea sunt adevăratele Atlantide, care demonstrează teoria briciului lui Occam. Nu-i nevoie de soluții elaborate atunci când cele simple sunt suficiente. Toate explicațiile sunt raționale.

— Și cea rațională de aici este...? vru Davis să știe.

— În timp ce oamenii cavernelor de-abia învățau să lucreze pământul cu unelte de piatră și să trăiască în sate rudimentare, exista un popor care construia vase capabile să străbată mările și cartografiau globul cu mare precizie. Păreau să-și înțeleagă scopul și încercau să ne învețe lucruri esențiale. Erau pașnici. Niciodată nu s-a menționat vreo agresiune sau ostilitate din partea lor. Dar mesajele lor s-au pierdut de-a lungul vremii, mai ales că lumea modernă a început să se considere culmea realizărilor intelectuale ale omenirii. Scofield îi aruncă lui Davis o privire încruntată. Aroganța noastră ne va aduce pieirea.

— Prostia, comentă oficialul de la Casa Albă, ar putea avea același efect.

Scofield părea pregătit pentru acea muștrare.

— Peste tot în lume, acești oameni din vechime au lăsat mesaje: artefacte, hărți sau manuscrite. Ele nu sunt nici clare, nici directe, ce-i drept, însă reprezintă o formă de comunicare, una care spune: „Civilizația voastră nu este prima, și nici culturile pe care le socotiți a fi rădăcinile voastre nu sunt adevăratele începuturi. Cu mii de ani în urmă, noi știam ceea ce voi de-abia recent ați descoperit. Am călătorit de-a lungul și de-a latul lumii voastre tinere, când câmpurile de gheață acopereau nordul și mările sudice erau încă navigabile. Am lăsat hărți ale ținuturilor pe care le-am parcurs. Am lăsat cunoștințe despre lumea și universul vostru, despre matematică, știință și filozofie. Unele dintre neamurile pe care le-am vizitat au reținut acele informații, care v-au ajutat să construiți civilizația. Amintiți-vă de noi“.

Davis nu păru impresionat.

— Și ce are asta a face cu Operațiunea Highjump și Raymond Dyals?

— Foarte multe. Dar din nou, este strict secret. Credeți-mă, mi-aș dori să nu fie, însă nu pot schimba situația. Mi-am dat cuvântul și mi l-am ținut în toți acești ani. Acum, din moment ce amândoi credeți că sunt ținut — apropo, exact această opinie o am și eu despre voi — plec. Scofield se ridică. Dar înainte să-i părăsească, ezită o clipă. Ați putea lua totuși în considerare un gând. În urmă cu un deceniu o echipă de savanți de renume mondial a realizat la Universitatea Cambridge un studiu exhaustiv. Concluzia? Mai puțin de zece procente din documentele Antichității au supraviețuit până astăzi. Nouăzeci la sută din cunoștințe s-au pierdut. Așa că de unde știm sigur dacă o teorie este cu adevărat absurdă?

WASHINGTON, D.C.

1.10 P.M.

Ramsey se plimba tacticos pe Capitol Mall, îndreptându-se spre locul unde îl întâlnise în ajun pe consilierul senatorului Aatos Kane. Același tânăr stătea în aceeași haină de lână, mișcându-și picioarele pe loc din cauza frigului. De data aceasta, îl făcuse să aștepte patruzeci și cinci de minute.

— Bine, amirale. Înțeleg mesajul. Ai câștigat, spuse consilierul când îl văzu. Mă chinui, nu glumă.

Ramsey își ridică sprânceana a uimire.

— Nu este o competiție.

— Evident. Ți-am tăbăcit fundul data trecută, după care tu i-ai făcut șefului meu fundul arșice, acum suntem cu toții prieteni la cata-ramă. Este un joc, amirale, și tu l-ai câștigat.

Scoase un mic echipament de plastic, de mărimea unei telecomenzi, și îl porni.

— Iartă-mă.

Aparatul confirmă imediat că nu erau prezente dispozitive de ascultare. Hovey era în partea îndepărtată a Mall-ului și supraveghea zona ca să fie sigur că nu era folosit nici un sistem parabolic. Dar Ramsey se îndoia că aveau să fie probleme. Acest lingău lucra pentru un profesionist care înțelegea că trebuie să dai, ca să primești.

– Vorbește, zise el.

– Senatorul a discutat cu președintele în această dimineață. I-a spus ce vrea. Președintele a dorit să afle care este interesul nostru, iar senatorul a răspuns că te admiră.

Se confirma acum un aspect al reprezentăției solo date de Diane McCoy. Rămase în picioare, cu mâinile în buzunarele hainei, și ascultă mai departe.

– Președintele a avut câteva rețineri. A spus că nu ești un favorit al staffului său. Oamenii săi de la Casa Albă aveau alte nume în minte. Dar senatorul știa ce dorea președintele.

Era curios să afle asta.

– Vorbește!

– În curând va fi un post vacant la Curtea Supremă. O demisie. Un judecător vrea să lase administrația actuală să-i aleagă succesorul. Daniels se gândește la cineva și vrea ca noi să-l susținem pentru a obține confirmarea Senatului.

Interesant.

– Avem conducerea Comisiei Juridice. Candidatul nominalizat este bun, așa că nu-i nici o problemă. Putem aranja lucrurile. Consilierul părea mândru să facă parte din echipa câștigătoare.

– A avut președintele vreo obiecție serioasă la adresa mea?

Celălalt își permise un rânjet, apoi o chicoteală.

– Ce vrei? O nenorocită de invitație gravată? Președinților nu le place să li se spună ce să facă și nici să li se ceară favoruri. Le place să fie ei cei care cer. Daniels, totuși, a părut receptiv la întreaga chestiune. Și oricum, nu dă doi bani pe Statul-Major General.

– Din fericire pentru noi, i-au rămas mai puțin de trei ani de mandat.

– Nu știu cât de mare e norocul. Daniels este un negociator cu mare experiență. Știe cum să dea și cum să ia. Nu am avut probleme când am avut de-a face cu el, și este al dracului de popular.

– Răul pe care îl cunoști în comparație cu cel pe care nu-l cunoști?

– Ceva de genul ăsta.

Trebuia să stearcă de la această sursă tot ceea ce putea. Trebuia să afle cine altcineva, dacă exista o altă persoană, o ajuta pe Diane McCoy în cruciada ei surprinzătoare.

— Noi suntem interesați de momentul când vei face mișcarea împotriva guvernatorului Carolinei de Sud, mărturisi bărbatul.

— A doua zi după ce mă mut în noul meu birou de la Pentagon.

— Și dacă nu ne poți scăpa de guvernator?

— Atunci, fără doar și poate, îți voi distruge șeful. Permise unei plăceri aproape sexuale să i se strecoare în priviri: O vom face în felul meu. Clar?

— Și care este felul tău?

— În primul rând, vreau să știu exact ce faceți ca numirea mea să aibă loc. Fiecare detaliu, nu doar ceea ce vreți voi să-mi spuneți. Dacă răbdarea îmi este pusă la încercare, atunci cred că-ți voi urma sugestia de data trecută, mă voi retrage și voi urmări cum toate carierele voastre se dezintegrează în neant.

Consilierul își ridică brațele ca și cum s-ar fi predat în bătaie de joc.

— Ușurel, amirale. Nu am venit aici să mă cert cu tine. Am venit să te pun la curent.

— Atunci pune-mă la curent, rahat cu ochi ce ești!

Consilierul acceptă mustrarea cu o ridicare din umeri.

— Daniels e de partea noastră. Spune că se va face. Kane poate furniza voturile în Comisia Juridică. Daniels știe asta. Numirea ta se va face mâine.

— Înainte de funeraliile lui Sylvian?

Consilierul încuviință.

— N-are rost să așteptăm.

Era de acord. Dar mai rămânea Diane McCoy.

— Vreo obiecție ridicată de la Biroul Consilierului pe probleme de securitate națională?

— Daniels nu a pomenit de așa ceva. Dar de ce ar face-o?

— Nu crezi că ar trebui să știm dacă membrii staffului plănuiesc să ne saboteze planurile?

Consilierul îi aruncă un zâmbet nostalgic.

— Asta nu ar trebui să fie o problemă. Odată ce Daniels este de partea noastră, nimic altceva nu mai contează. Poate să-și țină oamenii în frâu. Care este problema, amirale? Ai dușmani acolo?

Nu. Doar o complicație. Dar începea să-i conștientizeze dimensiunile limitate.

— Spune-i senatorului că îi apreciez eforturile și că păstrăm legătura.

— Sunt liber să plec?

Tăcerea lui semnală că da.

Consilierul păru bucuros că discuția se terminase și se îndepărtă.

Ramsey merse câțiva pași și se așează pe aceeași bancă pe care o încălzise și data trecută. Hovey așteptă cinci minute, apoi se apropie, se postă lângă el și spuse:

— Zona este curată. Nu asculta nimeni.

— Suntem în regulă cu Kane. McCoy este problema. A pornit pe cont propriu.

— Poate crede că prinderea ta în cursă reprezintă biletul ei spre mai sus și spre mai bine.

Era timpul să afle cât de tare dorea consilierul său „mai sus și mai bine“.

— S-ar putea să trebuiască să fie eliminată. Exact ca Wilkerson. Tăcerea lui Hovey fu mai explicită decât cuvintele.

— Avem multe despre ea? îl întrebă Ramsey pe comandor.

— Destule, dar tipa este relativ plictisitoare. Locuiește singură, nu are relații, este dependentă de muncă. Iese cu diverși colegi, dar nu este persoana lângă care toată lumea să dorească să stea la dineurile oficiale. Probabil folosește asta ca pe o modalitate de a-și crește valoarea.

Era plauzibil.

Telefonul mobil al lui Hovey sună estompat prin haina de lână. Convorbirea fu scurtă și se termină rapid.

— Alte probleme.

Așteptă.

— Diane McCoy tocmai a încercat să pătrundă în depozitul de la Fort Lee.

*

Malone intră în biserică, urmându-i pe Henn și Christl. Isabel coborâse din cor și stătea cu Dorothea și Werner.

Decise să pună capăt șaradei și se apropie de spatele lui Henn, îndesându-și pistolul în gâtul acestuia și luându-i arma.

Apoi se dădu un pas înapoi și îndreptă țeava spre Isabel.

– Spune-i majordomului dumitale să stea liniștit.

– Și ce ai face, *Herr* Malone, dacă aş refuza? M-ai împuşca?

Lăasă arma în jos.

– Nu este nevoie. Totul a fost o mascaradă bine regizată. Cei patru trebuiau să moară. Deși, în mod evident, nici unul dintre ei nu era conștient de asta. Nu ai vrut să ajung să vorbesc cu ei.

– Ce te face atât de sigur? Întrebă Isabel.

– Sunt atent.

– În regulă. Am știut că vor fi aici și ei, într-adevăr, ne credeau aliați.

– Atunci au fost niște proști mai mari ca mine.

– Poate nu ei, dar cu siguranță omul care i-a trimis. Putem renunța la teatru – de ambele părți – și să stăm de vorbă?

– Ascult.

– Știu cine încearcă să te ucidă, rosti Isabel. Dar am nevoie de ajutorul tău.

Malone surprinse primele zvonuri ale nopții dincolo de ramele goale ale ferestrelor, din aerul care devenea cu fiecare secundă mai rece.

De asemenea, percepu schimbarea de direcție a cuvintelor ei.

– Serviciu contra serviciu?

– Îmi cer scuze pentru înșelătorie, dar părea singura modalitate prin care să-ți atrag cooperarea.

– Ar fi trebuit doar să ceri.

– Am încercat asta la Reichshoffen. Am crezut că asta va funcționa mai bine.

– Și m-ar fi putut ucide.

– Haide, *Herr* Malone, am mult mai multă încredere în abilitățile dumitale decât se pare că ai dumneata însuși.

Se săturase.

— Mă întorc la hotel.

Se întoarse să plece.

— Știi încotro se îndrepta Dietz, spuse Isabel. Unde anume în Antarctica îl ducea tatăl dumitale.

Dă-o dracului.

— Undeva în această biserică se află ceea ce îi lipsea lui Dietz.

Lucrul pe care s-a dus *acolo* să-l găsească.

Vehemența lui se transformă într-o foame de lup.

— Mă duc să iau cina. Continuă să meargă. Sunt dispus să ascult în timp ce mănânc, dar dacă nu este o informație a naibii de bună, am întins-o.

— Te asigur, *Herr* Malone, este mai mult decât bună.

ASHEVILLE

— L-ai forțat prea tare pe Scofield, îi spuse Stephanie lui Edwin Davis.

Stăteau tot în separeu. Afară, o după-amiază splendidă lumina pădurile hibernale din depărtare. În stânga lor, spre sud-est, ea surprinse imaginea castelului principal cam la doi kilometri distanță, și a propriului promontoriu.

— Scofield este un bou, mormăi Davis. Crede că lui Ramsey îi pasă că el și-a ținut gura în toți acești ani.

— Nu știm de ce îi pasă lui Ramsey.

— Cineva îl va ucide pe Scofield.

Ea nu era chiar așa de sigură.

— Și ce propui să facem în legătură cu asta?

— Să stăm pe lângă el.

— Am putea să-l arestăm.

— Și să ne pierdem momeala?

— Dacă ai dreptate, este corect față de el?

— El crede că suntem idioți.

Nici ei nu-i plăcea Douglas Scofield, dar asta nu trebuia să conteze în decizia lor. Mai era însă ceva.

— Îți dai seama că noi nu avem încă nici o dovadă.

Davis se uită la ceasul din partea opusă a foaierului.

— Trebuie să dau un telefon.

Se ridică din fotoliu și se apropie de ferestre, adâncindu-se într-o canapea înflorată la trei metri mai încolo, cu fața îndreptată spre peisajul de afară. Ea îl urmărește cu privirea. Era atât neliniștit, cât și încurcat. Interesant de știut că, asemenea ei, și el se lupta cu emoțiile. Și nici nu-i plăcea să vorbească despre ele.

Davis îi făcu semn să se apropie.

Ea se duse și se așeză lângă el.

— Vrea să vorbească din nou cu tine.

Duse telefonul mobil la ureche, știind exact cine era la celălalt capăt.

— Stephanie, rosti președintele Daniels, chestiunea devine tot mai complexă. Ramsey îl manevrează pe Aatos Kane. Bunul senator vrea ca eu să-i acord lui Ramsey funcția din Statul-Major General. Sub nici o formă nu se va întâmpla una ca asta, dar nu i-am spus asta lui Kane. Odată am auzit un vechi proverb indian: „Dacă trăiești în râu, atunci ar trebui să te împrietenești cu crocodilii“. În mod evident, Ramsey practică acest truism.

— Sau ar putea fi exact viceversa.

— Ceea ce face ca situația să devină cu adevărat complexă. Aștia doi nu și-au unit forțele de bunăvoie. S-a întâmplat ceva. Eu pot târăgăna lucrurile câteva zile, dar trebuie să progresăm pe pista voastră. Cum este băiatul meu?

— Nerăbdător.

Daniels râse satisfăcut.

— Acum vezi ce trebuie să îndur din partea voastră! Este greu să ții lucrurile sub control?

— Ați putea spune și așa.

— Teddy Roosevelt a zis-o cel mai bine. „Fă ce poți, cu ce ai, unde ești.“ Ține minte asta.

— Nu cred că am de ales, nu-i așa?

— Nu, dar uite o știre picantă. Șeful Biroului din Berlin al Serviciului de Informații al Marinei, un comandor pe nume Sterling Wilkerson, a fost găsit mort la München.

— Ceea ce, credeți dumneavoastră, nu este o coincidență.

— La naiba, nu. Ramsey pune ceva la cale aici și acolo. Nu pot s-o dovedesc, dar simt asta. Ce știi de Malone?

— Nu am mai auzit de el.

— Spune-mi drept. Crezi că acest profesor este în pericol?

— Nu știu. Dar cred că ar trebui să mai rămânem prin preajmă până mâine, să fim siguri.

— Încă ceva despre care nu i-am spus lui Edwin. Afișează mai întâi o față impasibilă.

Stephanie zâmbi.

— În regulă.

— Am dubii în legătură cu Diane McCoy. Am învățat cu mult timp în urmă să le acord atenție dușmanilor mei, fiindcă ei sunt primii care îți află greșelile. O urmăresc de ceva vreme. Edwin știe asta. Ceea ce nu știe el este că astăzi a părăsit clădirea și a plecat cu mașina în Virginia. Chiar acum este la Fort Lee, inspectând un depozit pe care armata îl închiriază Serviciului de Informații al Marinei. Am verificat. Ramsey însuși a fost ieri acolo.

Ceva ce ea deja știa, mulțumită subordonaților ei.

Davis îi făcu semn că se duce să ia ceva de băut de pe o masă pregătită pentru vizitatori lângă șemineu și tot prin gesturi o întrebă dacă dorea ceva. Scutură din cap că nu.

— A plecat, spuse ea în telefon. Presupun că îmi spui asta cu un motiv.

— Se pare că și Diane s-a împrietenit cu crocodilii, dar îmi este teamă că va fi mâncată.

— La cât e de cumsecade...

— Eu chiar cred că ai o tendință spre meschinărie.

— Am o tendință spre realism.

— Stephanie, pari îngrijorată.

— Oricât de mult m-aș opune, am sentimentul că omul nostru este aici.

— Ai nevoie de ajutor? Întrebă Daniels.

— Eu da, însă Davis nu vrea.

— De când îl asculți tu pe el?

– Este spectacolul lui. Are o misiune.

– Dragostea este a dracului, dar nu o lăsa să-i aducă pieirea. Am nevoie de el.

Smith se delecta cu muzica pianului și cu focul ce trosnea în șemineu. Prânzul fusese minunat. Salata și aperitivul fuseseră amândouă superbe, iar supa delicioasă, însă mielul fraged cu legume de sezon fusese de departe cel mai bun.

Urcase în foaiier după ce bărbatul și femeia l-au abordat pe Scofield și l-au ridicat de la masă. Nu reușise să audă ce se discutase jos în restaurant sau aici. Se întrebă dacă nu cumva cei doi erau aceiași de noaptea trecută. Greu de spus.

În ultimele ore, Scofield fusese abordat de oameni, unul după altul. De fapt, întreaga conferință părea un prilej de manifestare a afecțiunii intense față de el. Profesorul era considerat drept unul dintre inițiatorii acestui eveniment. Era vorbitorul principal din seara următoare. De asemenea, peste câteva ore avea să conducă un tur la lumina lumânărilor prin reședința principală. A doua zi dimineață era programată ceea ce broșura numea „Aventura lui Scofield cu mistreții”. Trei ore la vânătoare de mistreți cu arcul și săgețile, într-o pădure din apropiere, acțiune orchestrată de profesorul însuși. Femeia de la biroul de înregistrare spusese că plimbarea matinală era populară și că aproximativ treizeci de persoane participau în fiecare an. Doi oameni în plus interesați de doctorul Douglas Scofield nu erau neapărat un motiv de alarmă. Așa că Smith își reprimă paranoia și nu-i permise să-l tulbure. Nu voia să admită, dar era marcat de noaptea precedentă.

Urmări cum bărbatul se ridică de pe canapea și se îndreptă spre o masă îmbrăcată în verde de lângă șemineu, unde își turnă într-un pahar apă cu gheață.

Se ridică și el și se apropie nonșalant, umplându-și din nou ceașca de ceai dintr-un ceainic de argint. Serviciile erau ireproșabile. Răcoitoare pentru oaspeți toată ziua. Adăugă puțin îndulcitor – ura zahărul – și agită bine.

Luând câte o gură de apă, bărbatul se retrase spre separeu, unde femeia termina o convorbire telefonică. Focul din șemineu arsesese mocnit, acum de-abia sfârșind. Unul dintre angajați deschise un grilaj de fier și mai adăugă câțiva bușteni. Știa că îi putea urmări pe cei doi să vadă unde ducea pista aceea, dar din fericire deja se decisese asupra unei schimbări mai categorice de tactică.

Ceva inovativ.

Garantat să producă rezultate.

Și potrivit pentru mărețul Douglas Scofield.

Malone reintră în hanul *L'Arlequin* și se îndreptă spre restaurant, unde podeaua din lemn de stejar era acoperită de carpete colorate. Su-ita lui îl urmă înăuntru și toți își dădură jos hainele groase. Isabel vorbi cu omul care fusese la recepție mai devreme. Angajatul plecă, închizând ușile restaurantului în urma sa. Malone își scoase repede jacheta și mânușile și își observă cămașa udă de transpirație.

— Sunt doar opt camere sus, spuse Isabel, și le-am închiriat pe toate pentru noaptea aceasta. Proprietarul pregătește cina.

Malone se așeză pe una dintre băncile aflate de-a lungul a două mese de stejar.

— Bun. Mi-e foame.

Christl, Dorothea și Werner se așezară pe cealaltă bancă, în fața lui. Henn rămase la distanță într-o parte, ținând în mână o geantă. Isabel se așeză în capul mesei.

— *Herr* Malone, am de gând să fiu sinceră cu dumneata.

— Mă îndoiesc serios de asta, dar continuă.

Măinile ei se încordară și degetele loviră cu nerăbdare masa.

— Nu sunt copilul dumitale, continuă el, și nu sunt în testament, așa că treci la subiect.

— Știu că Hermann a fost aici de două ori, începu ea. O dată, înainte de război, în 1937. A doua oară în 1952. Soacra mea ne-a spus mie și lui Dietz despre aceste călătorii cu puțin timp înainte de a muri. Dar nu știa nimic despre ceea ce făcuse Hermann aici. Dietz însuși a venit cam cu un an înainte să dispară.

— Nu ne-ai spus niciodată asta, interveni Christl.

Isabel scutură din cap.

— Nu am înțeles niciodată legătura dintre acest loc și căutarea noastră. Știam doar că ambii fuseseră aici. Ieri, când mi-ai spus despre acest loc, am înțeles imediat legătura.

Afluxul de adrenalină resimțit în biserică scăzuse în intensitate, și Malone își simțea trupul greu din cauza oboselii. Însă trebuia să se concentreze.

— Așadar, Hermann și Dietz au fost aici. Asta nu este de mare ajutor, din moment ce se pare că doar Hermann a găsit ceva. Și acesta nu a spus nimănui.

— Testamentul lui Einhard, observă Christl, spune limpede: „Înfăptuiește această căutare invocând desăvârșirea îngerului la sanctificarea Maiestății Sale“. Asta te aduce de la Aachen, aici. Apoi, „doar acei care iubesc tronul lui Solomon și frivolitatea romană își vor găsi calea spre Ceruri“.

Dorothea și Werner rămaseră tăcuți. Malone chiar se întreba ce căutau acolo. Poate își jucaseră deja rolul în biserică? Făcu semn spre ei și îi întrebă:

— Voi doi v-ați împăcat?

— Are asta vreo importanță pentru ceva anume? întrebă Dorothea. El ridică din umeri.

— Pentru mine.

— *Herr* Malone, rosti Isabel. Trebuie să soluționăm această enigmă.

— Ai văzut biserica? E o ruină. Nu mai este nimic acolo de acum o mie două sute de ani. Zidurile de-abia mai stau în picioare, și acoperișul este nou. Pardoseala este spartă și sfărâmată, altarul erodat. Cum ai de gând să soluționezi ceva?

Isabel îi făcu semn lui Henn și acesta îi înmână geanta. Ea desfăcu din cataramă curelușele de piele și scoase la iveală o hartă zdrențuită, cu hârtia de un ruginiu pal. Despături cu grijă foaia, având cam 60 pe 45 de centimetri, și o așeză pe masă. Malone observă că nu înfățișa vreo țară sau vreun continent, ci era o reprezentare în secțiune a unui litoral în zigzag.

— Aceasta este harta lui Hermann, folosită în timpul expediției naziste din 1938 în Antarctica. Este locul explorat de el.

— Nu e nimic scris, remarcă el.

Elementele erau marcate prin triunghiuri. X-urile păreau să reprezinte munții. Un pătrat stabilea cu precizie un punct central și un traseu era indicat spre și de la acesta, dar nici măcar un cuvânt nicăieri.

— Soțul meu a lăsat asta în urmă când a plecat în America în 1971. A luat cu el un alt desen. Dar eu știu exact spre ce se îndrepta Dietz. Scoase din geantă o a doua hartă împăturită. Mai nouă, albastră, cu titlul *Harta internațională de călătorie a Antarcticii*, Scara 1:8 000 000. Acele informații se regăsesc aici.

Căută din nou în geantă și extrase încă două obiecte, ambele învelite în pungi de plastic. Cărțile. Una din mormântul lui Carol cel Mare, pe care Dorothea i-o arătase. Cealaltă din cripta lui Einhard, pe care o avusese Christl.

O așeză pe masă pe cea a lui Christl și o ridică pe cea a Dorotheei.

— Aceasta este cheia, dar nu știm să o citim. Cheia cifrului se află aici, în mănăstire. Mi-e teamă că, deși știm unde să mergem în Antarctica, călătoria va fi neproductivă, dacă nu descoperim ce se află pe aceste pagini. Trebuie să avem, așa cum scria Einhard, o înțelegere deplină a Cerurilor.

— Soțul tău a mers fără să cunoască.

— Greșeala lui, spuse Isabel.

— Putem mânca? întrebă Malone, plictisit să o tot asculte.

— Înțeleg că ești frustrat din cauza noastră, admise Isabel. Dar am venit să cad la învoială cu dumneata.

— Nu, ai venit să-mi întinzi o capcană. Le privi pe ambele surori. Din nou.

— Dacă descoperim cum se citește această carte, continuă ea, dacă pare să merite călătoria — ceea ce cred că așa va fi — atunci să presupun că vei merge în Antarctica?

— Nu m-am gândit până acum atât de departe.

— Vreau să-mi iei fiicele cu tine, împreună cu Werner și Ulrich.

— Și altceva? întrebă el, aproape amuzat.

— Vorbesc foarte serios. Este prețul pe care îl vei plăti ca să cunoști locul precis. Fără acesta, călătoria va fi la fel de inefficientă ca și cea a lui Dietz.

— Atunci presupun că voi rămâne ignorant, fiindcă asta este o nebulie. Nu vorbim despre o hârjoneală în zăpadă. Este Antarctica. Unul dintre cele mai dure locuri de pe pământ.

— Am verificat în dimineața aceasta. La Baza Halvorsen, care este cea mai apropiată pistă de aterizare față de zona noastră, temperatura era de minus șapte grade Celsius. Nu-i chiar așa de rău. Vremea era, de asemenea, relativ calmă.

— Ceea ce se poate schimba în zece minute.

— O spui de parcă ai mai fost acolo, interveni și Werner.

— Am fost. Nu este locul unde să vrei să-ți pierzi vremea.

— Cotton, zise Christl. Mama ne-a explicat asta mai devreme. Ei se îndreptau spre o zonă anume. Făcu semn spre harta de pe masă. Îți dai seama că submarinul ar putea fi scufundat în apropiere?

Aruncase în joc singura carte de care lui îi era groază. Deja admisesese și el același lucru. Raportul comisiei de anchetă notase ultima poziție cunoscută a lui NR-1A — 73 grade sud, 15 grade vest, la aproximativ 240 kilometri nord de Capul Norvegia. Aceasta putea fi confruntată acum cu un alt punct de referință, permițând eventual găsirea navei scufundate. Dar ca să fie în stare să facă asta, trebuia să intre pe teren.

— Presupun că, dacă sunt de acord să iau cu mine acești pasageri, nu mi se va spune nimic până în momentul în care vom fi în aer?

— De fapt, până când nu veți ajunge din nou la sol, recunoscui Isabel. Ulrich a fost instruit în navigație de către Stasi. El vă va ghida, odată ajunși acolo.

— Sunt de-a dreptul zdrobit de lipsa dumitale de încredere în mine.

— E o neîncredere reciprocă.

— Înțelegi că nu voi avea ultimul cuvânt în privința echipei. Voi avea nevoie de ajutor din partea armatei americane ca să ajung acolo. S-ar putea să nu permită nimănui altcuiva să meargă în acel loc.

Chipul ei ursuz și țeapăn se luminea de un zâmbet efemer.

— Haide, *Herr* Malone, poți mai mult de atât. Vei avea puterea să organizezi totul. Sunt sigură de asta.

Se uită la cei aflați de cealaltă parte a mesei.

— Voi trei aveți idee în ce vă băgați?

— Este prețul pe care noi trebuie să-l plătim, răspunse Dorothea.

Acum înțelese. Jocul lor nu se terminase.

— Pot face față, continuă Dorothea.

Werner încuviință.

— Și eu pot.

O privi lung pe Christl.

— Vreau să știu ce s-a întâmplat cu ei, zise ea, cu ochii mohorâți.

Asta voia și el. Trebuia să fie nebun!

— Bine, *Frau* Oberhauser, dacă rezolvam enigma, batem palma.

Ramsey deschise trapa și ieși din elicopter. Zburase direct de la Washington la Fort Lee în aeronava pe care Serviciul de Informații al Marinei o menținea la dispoziție douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, la sediul său central.

Mașina care îl aștepta îl conduse în locul unde se afla sub pază Diane McCoy. El ordonase reținerea acesteia în momentul în care Hovey îl informase despre vizita ei la bază. Oprirea unui consilier adjunct pe probleme de securitate națională putea reprezenta o problemă, dar el îl asigurase pe comandantul bazei că își asuma întreaga responsabilitate.

Se îndoia că avea să se producă vreun efect negativ.

Aceasta era plimbarea de voie a Diane McCoy, și ea nu avea de gând să implice Casa Albă. Concluzia era întărită de faptul că nu dăduse nici un telefon cât stătuse acolo.

Coborî din mașină și intră în clădirea pazei, unde un plutonier major îl escortă la McCoy. Intră și închise ușa. Femeia fusese adusă în biroul privat al șefului securității.

– Era și timpul, rosti ea. Au trecut aproape două ore.

Ramsey își descheie nasturii hainei. I se spusese deja că fusese percheziționată și verificată electronic. Se așează pe un scaun lângă ea.

– Am crezut că noi doi avem o înțelegere.

– Nu, Langford. Tu ai avut o înțelegere doar pentru tine. Eu nu am avut nimic.

– Ți-am spus că voi avea grijă ca tu să faci parte din următoarea administrație.

– Nu poți garanta asta.

– Nimic nu este cert în această lume, dar pot mări șansele de reușită. Ceea ce fac chiar în acest moment, fiindcă tot veni vorba. Dar să mă înregistrezi? Să încerci să mă determini să recunosc anumite lucruri? Acum să vii aici? Nu aceasta este calea, Diane.

– Ce se găsește în acel depozit?

Trebuia să știe:

– Cum ai aflat despre el?

– Sunt consilier adjunct pe probleme de securitate națională.

Se decise să fie parțial onest cu ea:

– Conține artefacte descoperite în 1947 în timpul Operațiunii Highjump și în 1948 în timpul Operațiunii Windmill. Niște artefacte neobișnuite. Au legătură și cu incidentul în care a fost implicat NR-1A în 1971. Respectivul submarin era într-o misiune ordonată pe baza acelor obiecte.

– Edwin Davis a vorbit cu președintele despre Highjump și Windmill. L-am auzit.

– Diane, sigur vezi răul care ar putea fi făcut dacă s-ar descoperi că marina americană nu și-a căutat unul dintre submarine după ce acesta s-a scufundat. Și nu doar că nu l-a căutat, dar a și fabricat o poveste falsă pentru mușamalizare. Familiile au fost mințite, rapoartele falsificate. Poate că atunci ai fi reușit să scapi cu fața curată – erau alte vremuri – dar nu astăzi. Consecințele negative ar fi enorme.

– Și ce rol ai tu în toate astea?

Interesant. Nu era chiar așa de bine informată.

– Amiralul Dyals a dat ordinul să nu fie căutat NR-1A. Deși echipajul a fost de acord cu aceste condiții înainte de a pleca din port, reputația lui ar fi distrusă dacă adevărul ar ieși la lumină. Îi datorez multe aceluia om.

– Atunci de ce l-ai omorât pe Sylvian?

Nu avea de gând să se lase prins în capcană.

– Nu am omorât pe nimeni.

Ea vru să vorbească, dar el o opri cu o mână ridicată.

– Nu neg, totuși, că vreau postul său.

În cameră cresc tensiunea, ca într-un joc de pocher clandestin – cu care semăna, în multe aspecte, această ciocnire. O sfredeli cu privirea.

– Sunt sincer cu tine în speranța că și tu vei fi sinceră cu mine.

Ramsey știa de la consilierul lui Aatos Kane că Daniels fusese receptiv la ideea numirii sale, ceea ce o pune pe McCoy într-o situație proastă. Era vital să mențină o pereche de ochi și de urechi în interiorul Biroului Oval. Deciziile cele mai bune se bazau întotdeauna pe informații precise. Indiferent cât de puțină încredere prezenta, avea totuși nevoie de această femeie.

– Știam că vei veni, recunosc eu. Interesant este că execuți un control personal asupra aceluia depozit.

Ramsey ridică din umeri.

– Apartine Serviciului de Informații al Marinei. Înainte să dețin șefia acestei agenții, alții l-au avut în grijă. Nu este singurul depozit pe care îl menținem.

– Îmi imaginez că nu este. Dar aici se întâmplă mult mai multe decât vrei tu să recunoști. Și ce-i cu șeful Biroului din Berlin, Wilkerson? Cum de a murit?

Presupuse că acea picanterie își făcuse loc în sintezele zilnice al tuturor. Dar nu trebuia să confirme vreo legătură.

– Se investighează chiar acum. Totuși, motivațiile pot fi personale – avea o relație cu o femeie căsătorită. Oamenii noștri lucrează chiar acum la acest caz. Este prea curând ca să dau vreo explicație sinistă.

– Vreau să văd ce se află în acel depozit.

El îi analiză chipul, nici ostil și nici neprietenos.

– Și ce ar dovedi asta?

– Vreau să văd despre ce este vorba.

– Nu, nu vrei.

O privi din nou. Avea gura bosumflată. Părul ei deschis la culoare atârna ca două draperii curbate în interior de ambele părți ale

feței sale în formă de inimă. Era atrăgătoare, și Ramsey se întreba dacă șarmul ar fi dat rezultate.

— Diane, ascultă-mă. Nu este nevoie să faci asta. Voi onora înțelegerea noastră. Dar ca să fiu în stare să fac asta, trebuie să procedez în felul meu. Venirea ta aici pune totul în primejdie.

— Nu sunt pregătită să-mi las cariera în seama ta.

Știa puține despre ea. Tatăl ei era un politician local din Indiana care își făcuse un renume fiind ales guvernator adjunct, după care izbutise să enerveze la culme jumătate din populație. Oare era martor la manifestarea aceleiași trăsături rebele? Poate. Dar trebuia să clarifice lucrurile.

— Atunci mi-e teamă că ești pe cont propriu.

Simți cum femeia era inundată de înțelegerea realității.

— Și voi sfârși moartă?

— Am spus eu asta?

— Nici nu era nevoie.

Nu, nu era nevoie. Dar exista încă problema limitării daunelor.

— Ce spui de asta? Vom anunța că a avut loc o neînțelegere. Tu ai venit aici într-o misiune de verificare și Casa Albă, împreună cu Serviciul de Informații al Marinei, au încheiat un acord prin care informațiile pe care le dorești vor fi furnizate. Astfel, comandantul bazei va fi satisfăcut și nu vor mai fi puse alte întrebări, cu excepția celor deja ridicate. Plecăm zâmbind fericiți.

Surprinse înfrângerea în ochii ei.

— Să nu-ți bați joc de mine, murmură ea.

— Nu am făcut nimic. Tu ești cea care acționează pripit.

— Îți jur, Langford, te voi doborî. Să nu-ți bați joc de mine.

Ramsey decise că diplomația era o cale mai bună. Cel puțin pentru moment.

— Așa cum am spus în mod repetat, îmi voi îndeplini partea din înțelegerea noastră.

Malone savură cina, mai ales că mâncase puțin toată ziua. Interesant cum, atunci când lucra în librărie, foamea venea cu o regularitate

previzibilă. Dar pe teren, în timpul misiunii, impulsul părea să dispară complet.

Le ascultase pe Isabel și pe fiicele acesteia, împreună cu Werner Lindauer, vorbind despre Hermann și Dietz Oberhauser. Tensiunea dintre surori se deslușea amenințătoare. Și Ulrich Henn mâncase cu ei, și Malone îl urmărise cu atenție. Est-germanul stătuse tăcut, nelăsând nici măcar o clipă impresia că ar fi auzit, dar nepierzând nici un cuvânt.

Isabel era în mod evident la conducere, și Cotton observase emoțiile oscilante ale celorlalți pe măsură ce navigau pe curentul ei nestătornic. Nici una dintre fiice nu se ridică să o înfrunte. Acestea ori erau de acord, ori nu spuneau nimic. Iar Werner vorbi puțin și fără rost.

Renunțând la desert, decise să se ducă în camera sa.

În holul cu aspect de foaier, lemnele ardeau cu o strălucire caldă, umplând încăperea cu parfumul rășinii. Se opri să se bucure de foc și observă în rame, pe pereți, trei desene în creion ale mănăstirii. Unul era o schiță exterioară a turnurilor, din vremea când erau intacte, și el remarcă o dată într-un colț: 1784. Celelalte două reprezentau imagini interioare. Unul zugrăvea incinta – arcadele și coloanele sale nu mai erau despuiate. În schimb, imagini cioplite izvorau din pietre cu regularitate matematică. În grădina din mijloc, fântâna se afla în toată splendoarea sa, apa revărsându-se din bazinul de fier. Își imaginează siluete cu glugă mișcându-se încoace și încolo printre arcade.

Ultimul desen era din interiorul bisericii.

O vedere unghiulară spre altar din vestibulul aflat în spate, din partea dreaptă, de unde el avansase printre pilaștri spre atacator. Nici un semn de ruină nu era vizibil. În schimb, piatră, lemn și sticlă se adunau într-o îmbinare miraculoasă – parte gotică, parte romanică. Pe pilaștri abundau opere de artă, dar cu o modestie delicată, greu de remarcat, în contrast izbitor cu descompunerea actuală a bisericii. Observă că un grilaj de bronz închidea sanctuarul, înfloriturile și spiralele carolingiene amintindu-i de cele pe care le văzuse în Aachen. Pardoseala era în bună stare și prezentată cu toate detaliile,

diferite umbre de gri și negru indicând ceea ce fusese cu siguranță culoare și varietate. Datele de pe fiecare gravură indicau 1772.

Proprietarul era ocupat în spatele biroului de la recepție. Îl întrebă:

– Sunt originale?

Bărbatul încuviință.

– Atârnă aici de multă vreme. Mănăstirea noastră a fost cândva splendidă, dar s-a dus vremea aceea.

– Ce s-a întâmplat?

– Războiul. Neglijarea. Vremea. Toate au devorat locul.

Înainte de a se ridica de la masă, o auzise pe Isabel trimițându-l pe Henn să se ocupe de cadavrele din biserică. Acum, angajatul ei își îmbracă haina și dispăru în noapte.

Malone simți un val de aer rece intrat pe ușa principală în timp ce proprietarul îi înmâna o cheie. Urcă scara de lemn spre camera sa. Nu-și adusese haine de schimb, iar cele pe care le purta trebuiau curățate, mai ales cămașa. Odată ajuns, își azvârli jacheta și mănușile pe pat și își scoase cămașa. Intră în baia micuță, unde și-o spălă în chiuvetă, folosind un pic de săpun, apoi o așeză de-a curmezișul radiatorului să se usuce.

Rămase în bluza de corp și se studie în oglindă. Purta acest tip de lenjerie de la vârsta de șase ani – un obicei vârat în cap prin repetare constantă. „Este neplăcut să stai cu pieptul gol, îi spusese tatăl său. Vrei să-ți miroasă hainele a transpirație?” Nu-i pusese niciodată la îndoială vorbele, ci îl imitase pur și simplu, purtând întotdeauna bluză de corp – cu răscroiala de la gât adâncă și în formă de V, din moment ce „una este să porți bluză de corp și alta să o vezi”. Interesant cum butonul amintirilor din copilărie putea fi atât de ușor de apăsă. Ei doi petrecuseră atât de puțin timp împreună. Vreo trei ani, își amintea el, de când împlinise șapte ani până pe la zece. Încă păstra, într-o casetă de sticlă, lângă pat, steagul care fusese expus la comemorarea tatălui său. Mama lui refuzase la funeralii momentul de aducere aminte, spunând că i se făcuse lehamite de marină. Dar opt ani mai târziu, când o anunțase că se înrolează și el, nu obiectase. „Ce altceva ar putea face fiul lui Forrest Malone?” îl întrebase ea.

Și el fusese de acord. Ce altceva?

Auzi o ușoară bătaie în ușă și ieși din baie să deschidă. Christl era afară.

— Pot intra?

El încuviință dând din cap și, fără zgomot, închise ușa după ea.

— Vreau să știi că nu mi-a plăcut ce s-a întâmplat acolo sus astăzi. De aceea am venit după tine. I-am spus mamei să nu te inducă în eroare.

— Spre deosebire de tine, bineînțeles.

— Hai să fim cinstiți, bine? Dacă ți-ai fi spus că deja făcusem legătura dintre testament și inscripție, ai mai fi venit oare la Aachen?

Probabil că nu. Dar nu zise nimic.

— Nici eu nu credeam asta, continuă ea, citindu-i răspunsul pe chip.

— Voi, oameni buni, vă asumați multe riscuri prostești.

— Miza este enormă. Mama a vrut să-ți transmit ceva, dar nu în fața Dorotheei și a lui Werner.

Malone chiar se întrebase când avea de gând Isabel să-și țină promisiunea de a-i oferi o „informație a naibii de bună“.

— Bine, cine încearcă să măucidă?

— Un bărbat pe nume Langford Ramsey. Ea practic a vorbit cu el. Ramsey a trimis oamenii care au venit după noi la Garmisch, la Reichshoffen și la Aachen. Tot el i-a trimis pe cei de astăzi. Te vrea mort. Este șeful Serviciului de Informații al Marinei americane. Mama l-a amăgit făcându-l să creadă că este aliata lui.

— Ei, asta este ceva neobișnuit. Să îmi pui viața în pericol ca să mi-o salvezi.

— Ea încearcă să te ajute.

— Spunându-i lui Ramsey că voi fi aici astăzi?

Christl încuviință.

— Cu acordul lor, noi am pus la cale scenariul cu ostatecii, ca amândoi să fie uciși. Nu am anticipat venirea celorlalți doi. Trebuiau să rămână pe margine. Ulrich crede că i-au atras împușcăturile. Ezită o clipă. Cotton, mă bucur că ești aici. Și în siguranță. Voiam să știi asta.

Malone se simțea asemenea unui om ce mergea la spânzurătoare după ce își pregătise singur ștreangul.

– Unde îți este cămașa? întrebă ea.

– Trăiești singur, îți speli rufele singur.

Christl schiță un zâmbet prietenos, care îndulci atmosfera de altfel tensionată.

– Am trăit singură toată viața mea de adult.

– Credeam că ai fost căsătorită.

– De fapt, nu am locuit niciodată împreună. Una dintre acele greșeli de tinerețe care a fost însă rapid rectificată. Am avut câteva weekenduri grozave, dar cam asta a fost tot. Tu cât timp ai fost căsătorit?

– Aproape douăzeci de ani.

– Copii?

– Un fiu.

– Îți poartă numele?

– Numele lui este Gary.

O senzație de pace se îmbină cu tăcerea.

Ea purta blugi, o cămașă gri și un pulover albastru-închis, destul de decoltat și cu nasturi. Malone încă și-o imagina legată de coloană. Bineînțeles, femeile care îl mințeau nu erau o noutate pentru el. Fosta lui soție îl mințise ani de-a rândul în legătură cu paternitatea lui Gary. Stephanie îl mințea în mod repetat, atunci când era nevoie. Chiar și mama sa, un rezervor de emoții ținute în frâu, o femeie care rareori își manifesta vreun sentiment, îl mințise în privința tatălui său. Pentru ea, acea amintire era perfectă. Dar el știa că nu era așa. Și voia cu disperare să cunoască omul. Nu un mit, sau o legendă, sau o amintire. Doar omul.

Era obosit.

– Este timpul să merg la culcare.

Ea se îndreptă spre lampa care ardea lângă pat. El stinsese lumina din baie când se dusesse să deschidă ușa, așa că, atunci când Christl trase de lăntșor și stinse becul, camera fu scufundată în întuneric.

– Sunt de acord, rosti ea.

Dorothea privi prin crăpătura ușii cum sora sa intra în camera lui Cotton Malone. O văzuse pe mama sa vorbind cu Christl după cină și era curioasă ce discutaseră. Îl zărise pe Ulrich plecând și știuse ce sarcină îi fusese încredințată. Se întrebă care avea să fie rolul ei. Din câte se părea, trebuia să caute să-și repare greșelile făcute față de soțul său, din moment ce li se dăduse o cameră comună, cu un singur pat foarte mic. Când îl întrebasese pe proprietar despre o alta, acesta îi spusese că nu mai era nici una disponibilă.

— Nu este chiar așa de rău, îi spuse Werner.

— Depinde de ce înțelege fiecare prin *rău*.

De fapt, întreaga situație i se părea amuzantă. Se purtau ca doi adolescenți la prima întâlnire. Într-un anume sens, stinghereala lor părea comică, în altul — tragică. Spațiul îngust nu-i permitea să scape de mirosurile familiare ale aftershave-ului, tutunului de pipă și esenței de cuișoare de la guma pe care îi plăcea să o mestece. Și combinația olfactivă îi amintea constant că nu era unul dintre bărbații fără număr cu care ea se desfătase în ultima perioadă.

— Este prea mult, Werner. Și mult prea repede.

— Nu cred că ai de ales.

El stătea în picioare lângă fereastră, cu mâinile la spate. Era încă uluită de felul în care acționase în biserică.

— Tu chiar ai crezut că acel individ mă va împușca?

— Lucrurile s-au schimbat după ce l-am împușcat pe celălalt. Era furios și putea face orice.

— L-ai ucis pe omul acela atât de ușor!

Werner scutură din cap.

— Nu a fost ușor, dat trebuia să o fac. Nu e prea diferit de doborârea unui cerb.

— Niciodată nu am știut că ești în stare de așa ceva.

— În ultimele zile am descoperit o mulțime de lucruri despre mine.

— Bărbații aceia din biserică erau niște proști, căci se gândeau doar la răsplată. „Asemenea femeii din mănăstire“, își spusese în sine ea. Nu aveau absolut nici un motiv să se încreadă în noi, și totuși au făcut-o.

Colțurile gurii lui se lăsară în jos.

— De ce eviți ceea ce este evident?

— Nu cred că este locul sau timpul să discutăm despre viața noastră personală.

O sprânceană i se ridică a neîncredere.

— Nu există un moment mai potrivit. Suntem pe punctul de a lua niște decizii ireversibile.

Distanța ce se instalase între ei în ultimii ani îi diminuase abilitatea — odată perfectă — de a ști sigur când acesta o înșela. Îl ignorase atât de mult timp — îl lăsase pur și simplu să-și vadă de viața lui. Acum își blestema indiferența.

— Ce vrei, Werner?

— Aceleași lucruri pe care le vrei și tu. Bani, putere, siguranță. Dreptul obținut de tine prin naștere.

— Țsta-i al meu, nu al tău.

— Interesant, dreptul tău prin naștere. Bunicul tău a fost nazist. Un om care l-a adorat pe Adolf Hitler.

— Nu a fost nazist, declară ea.

— Doar i-a ajutat să-și înfăptuiască ororile. Le-a ușurat misiunea de a măcelări oamenii.

— Asta-i ridicol!

— Teoriile alea bizare despre arieni? Presupusa noastră moștenire? Că eram o anume rasă specială care venea dintr-un loc special?

Himmler era înnebunit după prostiile astea. Se potriveau perfect cu propaganda sângeroasă a naziștilor.

Prin minte i se învoldurau gânduri tulburătoare. Lucruri pe care i le spusese mama sa, lucruri pe care le auzise în copilărie. Bine-cunoscuta filozofie de dreapta a bunicului ei. Refuzul acestuia de a vorbi vreodată de rău despre cel de-al Treilea Reich. Insistența tatălui său că Germania de după război nu era mai câștigată decât cea interbelică, o Germanie divizată fiind o nenorocire mai mare decât orice făcuse vreodată Hitler. Mama ei avea dreptate. Istoria familiei Oberhauser trebuia să rămână îngropată.

— Cu lucrurile astea trebuie să umbli cu mare grijă, șopti Werner. Era ceva neliniștitor în tonul său. Ce știa el?

— Poate că-ți ușurează conștiința să mă crezi un nătărău, continuă el. Poate îți justifică respingerea pe care ai avut-o față de căsătoria noastră și față de mine.

Își spuse să fie prudentă, căci el era expert în a o ademeni în greșală.

— Dar nu sunt un nătărău.

Dorothea era curioasă:

— Ce știi despre Christl?

El arată spre ușă.

— Știu că este în cameră cu Malone. Înțelege ce înseamnă asta?

— Spune-mi tu.

— Pune bazele unei alianțe. Malone are legături cu americanii. Mama ta și-a ales cu grijă partenerii — Malone poate face lucrurile să se întâmple atunci când vrem noi să se întâmple. Cum altfel am putea ajunge în Antarctica? Christl îndeplinește porunca mamei tale.

Avea dreptate.

— Spune-mi, Werner, te bucură posibilitatea eșecului meu?

— Dacă m-ar bucura, n-aș fi aici. Te-aș lăsa pur și simplu să dai greș.

Ceva în tonul său îi sună alarma. În mod clar, știa mai multe decât afirma, și ei nu-i plăceau deloc răspunsurile lui ambigue.

Își reprimă un fior neașteptat când înțelese că acest om, mai mult străin decât soț, o atrăgea.

— Când l-ai omorât pe omul de la cabana de vânătoare, întrebă el, *tu* ai simțit ceva?

— Ușurare.

Cuvântul îi ieși printre dinții încleștați.

Rămase imposibil, părând să-i cântărească răspunsul sincer.

— Trebuie să izbutim, Dorothea. Dacă asta înseamnă să coope-răm cu mama ta și cu Christl, atunci asta vom face. Nu-i putem per-mite surorii tale să domine această misiune de căutare.

— Tu și mama lucrați împreună de ceva vreme, nu-i așa?

— Și ei îi lipsește Georg la fel de mult ca și nouă. El era viitorul acestei familii. Acum întreaga ei existență este nesigură. Nu mai sunt alți Oberhauseri.

Surprinse în tonul lui un element pe care i-l văzu și în privire. Ceea ce el voia cu adevărat.

— Nu poți vorbi serios! exclamă.

— Ai doar patruzeci și opt de ani. Este încă posibil să dai naștere unui copil.

Werner se apropie de ea și o sărută tandru pe gât.

Îl plesni peste față.

El râse.

— Emoție intensă. Violență. Așadar, la urma urmei, ești și tu fi-ință umană.

Pe frunte i se formară broboane de sudoare, deși în cameră nu era cald. Nu mai avea de gând să-l asculte.

Se îndreptă spre ușă.

El făcu un pas înainte, o apucă de braț și o roti brusc.

— Nu vei pleca de lângă mine. Nu și de data aceasta.

— Lasă-mă. Dar era un ordin slab. Ești un ticălos abject. Vederea ta îmi face greață.

— Mama ta a spus clar că dacă vom concepe un copil, îți va da ție totul. O trase violent mai aproape. Ascultă-mă, femeie. Totul ție. Christl nu are nevoie de copii sau de soț. Dar cine știe, poate ace-eași ofertă i-a fost făcută și ei? Unde este ea în momentul acesta? Werner era aproape. În fața ei. Folosește-ți creierul. Mama voastră

v-a stârnit pe una împotriva celeilalte pentru a afla ce s-a întâmplat cu soțul ei. Dar mai presus de orice, vrea ca această familie să dăinuiască. Oberhauserii au bogăție, statut, proprietăți. Le lipsesc însă moștenitorii.

Se eliberă din strânsoare. El avea dreptate. Christl era cu Malone. Și în mama ei nu putea avea niciodată încredere. Îi fusese oare făcută și ei aceeași ofertă legată de un posibil moștenitor?

– Suntem înaintea ei, continuă el. Copilul nostru va fi legitim.

Ea se ura pe sine. Dar canalia avea dreptate.

– Începem? o întrebă acesta.

ASHEVILLE, 5.00 PM

Stephanie era puțin descumpănită. Davis decisese că aveau să rămână peste noapte la hotel și rezervase o cameră pentru amândoi.

— De regulă nu sunt genul acesta de fată, îi spuse în timp ce el deschidea ușa. Care să meargă la hotel de la prima întâlnire.

— Nu știu. Am auzit că ești ușuratică.

Îl plesni peste ceafă.

— Ai vrea tu.

Davis se întoarse spre ea.

— Iată-ne la un hotel romantic de patru stele. Noaptea trecută am avut o întâlnire grandioasă, zgribuliți într-un frig de crăpau pietrele, apoi s-a tras în noi. Ne întărim relația pe zi ce trece.

Stephanie zâmbi.

— Nu-mi aminti. Și fiindcă ai adus vorba, mi-a plăcut la nebunie subtilitatea de care ai dat dovadă cu Scofield. A funcționat brici. A fost foarte receptiv la cuvintele tale.

— Este un tip atoateștiutor, arogant și egocentric.

— Care a fost acolo în 1971 și știe mai multe decât noi doi.

El se trânti cu toată greutatea peste cuvertura înflorată de pe pat. Întreaga cameră părea scoasă din revista *Southern Living*. Mobilier rafinat, draperii elegante, decorul inspirat de conacele englezești și franțuzești. Ei chiar i-ar fi plăcut să încerce cada adâncă. Nu mai făcuse baie din dimineața precedentă, de la Atlanta. Asta

era ceea ce trăiau agenții ei în mod obișnuit? Nu se presupunea oare că ea este șefa?

— Camera regală, explică el. Doar pe asta o aveau disponibilă. Prețul este cu mult peste baremul guvernamental, dar ce dracu'! Tu meriți oricât.

Se afundă într-un fotoliu capitonat și își rezemă călcâiele de un taburet special pentru picioare aflat în fața sa.

— Dacă tu poți suporta această intimitate, atunci și eu pot. Oricum am sentimentul că nu vom apuca să dormim prea mult.

— Este aici, spuse Davis. Știu sigur.

Ea nu era așa de sigură, dar nici nu putea nega un presentiment ce i se învoldura în stomac.

— Scofield este în apartamentul Wharton de la etajul șase. Îl rezervă în fiecare an, explică Davis.

— Funcționara de la recepție ți-a șoptit toate astea?

El încuviință.

— Nici ei nu-i place de Scofield.

Davis își scoase din buzunar broșura conferinței.

— În scurt timp va conduce un tur al castelului Biltmore. Apoi, mâine dimineață, va merge la vânătoare de mistreți.

— Dacă omul nostru este aici, atunci are o mulțime de ocazii să acționeze, fără să mai punem la socoteală timpul petrecut în camera de hotel, în noaptea aceasta.

Urmări chipul bărbatului. De obicei trăsăturile sale nu dezvăluiau nimic, dar masca îi dispăruse. Era nerăbdător. Simți o repulsie întunecată amestecându-se cu o curiozitate imensă, așa că îl întrebă:

— Ce ai de gând să faci în momentul în care îl prinzi?

— O să-l omor.

— Asta ar fi crimă.

— Poate. Dar mă îndoiesc că omul nostru se va preda fără luptă.

— Atât de mult ai iubit-o?

— Bărbații nu au dreptul să lovească femeile.

Stephanie se întrebă cui i se adresa de fapt. Ei? Lui Millicent? Lui Ramsey?

— Înainte nu am putut face nimic, recunosc eu. Acum pot. Fața i se posomorî încă o dată, dezvăluindu-i toată emoția. Acum spune-mi ce n-a vrut președintele să știu.

Ea așteptase să-i pună acea întrebare.

— Este vorba despre colega ta. Îi povesti unde se dusesese Diane McCoy. Președintele are încredere în tine, Edwin. Mai mult decât îți imaginezi tu.

Stephanie văzu că el înțelese ceea ce ea nu rostise. „Nu-l decepționa.“

— Nu-l voi dezamăgi.

— Nu poți să-l omori pe omul acesta, Edwin. Avem nevoie de el în viață, ca să ajungem la Ramsey. Altfel, adevăratul vinovat scapă.

— Știu. Înfrângerea i se simțea în voce. Se ridică. Trebuie să mergem.

Înainte de a urca în cameră, se opriseră la biroul de înregistrare și se înscriseră la restul conferinței, obținând astfel două bilete pentru turul castelului la lumina lumânărilor.

— Trebuie să stăm aproape de Scofield, spuse el. Indiferent dacă lui îi place sau nu.

Charlie Smith intră în castelul Biltmore, urmând turul privat. Când se înregistrase sub un alt nume pentru participarea la conferința „Mistere antice dezvăluite“, i se oferise și un bilet pentru acest eveniment. Un mic anunț afișat în magazinul de suveniruri al complexului îl informase că din primele zile ale lunii noiembrie și până la începutul noului an, complexul oferea așa-numite seri magice, în care vizitatorii se puteau bucura de castelul plin de lumânări aprinse, șeminee dogoritoare, decorații de sărbătoare și spectacole muzicale live. La acestea se intra doar cu rezervare, și evenimentul din această seară avea o însemnătate aparte, din moment ce era ultimul tur al zilei, disponibil doar pentru participanții la conferință.

Fuseseră transportați de la hotel în două autobuze speciale Biltmore — vreo optzeci de persoane, estimează el. Era îmbrăcat ca și ceilalți, culori de iarnă, haină de lână, ghete negre. Pe durata călătoriei

înfiripase o conversație despre *Star Trek* cu un alt participant. Discuțaseră despre ce serie le plăcea cel mai mult, el susținând că *Enterprise* era de departe superioară, deși ascultătorul său preferase *Voyager*.

— Toată lumea să mă urmeze, spunea Scofield, în timp ce stăteau în fața intrării principale în noaptea extrem de rece. Sunteți aici pentru o adevărată desfătare.

Mulțimea intră printr-un grilaj de fier lucrat minuțios. El citise că fiecare cameră din interior era decorată pentru Crăciun, așa cum o împodobise George Vanderbilt începând cu anul 1885, când proprietatea a fost prima dată deschisă vizitatorilor.

Charlie aștepta cu nerăbdare reprezentațiile.

Atât pe cea a casei.

Cât și pe a lui.

Malone se trezi. Christl dormea lângă el, cu trupul gol lipit de al lui. Își privi ceasul. 00.35. Începuse o altă zi — vineri, 14 decembrie.

Dormise două ore.

Un sentiment aprins de satisfacție îi inunda corpul.

N-o mai făcuse de o bună bucată de vreme.

După aceea, odihna venise în țara nimănui cea învăluită de amurg, unde imaginile detaliate rățăceau prin mintea lui neliniștită.

Asemenea desenului înrămat ce atârna pe perete cu un etaj mai jos.

Cel al bisericii, din 1772.

Ciudat felul în care se materializase o soluție, răspunsul fiind dezvăluit în capul său asemenea unui rând de cărți la Solitaire. La fel se întâmplase și cu doi ani în urmă. La castelul Cassiopeei Vitt. Se gândi la Cassiopeia. Vizitele ei din ultima vreme fuseseră rare, iar acum Dumnezeu știa pe unde umbla. La Aachen se gândise să o sune și să-i ceară ajutorul, dar hotărâse că această luptă era doar a lui. Rămase nemișcat în pat și medită la multitudinea alegerilor pe care le oferea viața. Îl călca pe nervi rapiditatea cu care răspunsese la avansurile lui Christl.

Dar cel puțin asta dusese la ceva mai mult.

La enigma lui Carol cel Mare.

Acum îi știa soluția.

ASHEVILLE

Stephanie și Davis urmară grupul în grandiosul vestibul al castelului Biltmore printre ziduri înalte și arcade din calcar. În dreapta, într-o grădină de iarnă cu acoperiș de sticlă, o paradă de arbuști albi de poinsettia înconjură o fântână de marmură și bronz. Aerul călduț mirosea a verdeață și a scorțișoară.

În timpul călătoriei cu autobuzul, o femeie le spusese că turul castelului la lumina lumânărilor era o sărbătoare de modă veche a luminiilor, cu decorațiuni într-un stil regal magnific, o ilustrată victoriană trezită la viață. Și ca să nu-și dezmință reclama, un cor cânta colinde undeva, într-o cameră îndepărtată. Cum nu era garderobă la intrare, Stephanie își descheie haina. Rămaseră în urma grupului, ținându-se departe de Scofield, care părea să-și ia în serios rolul de gazdă.

— Casa este doar a noastră, spuse profesorul. Aceasta este tradiția conferinței. Două sute cincizeci de camere: treizeci și patru de dormitoare, patruzeci și trei de băi, șaizeci și cinci de șeminee, trei bucătării și o piscină interioară. E uimitor că îmi amintesc toate acestea. Râse la propria glumă. Vă voi conduce înăuntru și voi sublinia unele dintre cele mai interesante picanterii. Vom termina turul tot aici, și apoi sunteți liberi să hoinăriți încă vreo jumătate de oră, înainte ca autobuzele să ne ducă înapoi la hotel. Își trase sufletul câteva secunde. Pornim?

Scofield conduse mulțimea într-o galerie lungă, având peste douăzeci și cinci de metri, de-a lungul căreia erau aliniate tapiserii de mătase și lână care fuseseră țesute, explică el, în Belgia în jurul anului 1530.

Vizitară biblioteca superbă, cu cele douăzeci și trei de mii de volume și tavan venețian, apoi sala de muzică cu o gravură spectaculoasă realizată de Dürer. În cele din urmă pătrunseră într-o sală impozantă de banchet cu alte tapiserii flamande, orgă și o masă de stejar masiv la care se puteau așeza – numără Stephanie – șaizeci și patru de persoane. Lumânările aprinse, focul din șeminee și beculțele intermitente din brazi asigurau o iluminare feerică.

– Cea mai vastă încăpere a casei, anunță Scofield. Douăzeci și doi de metri lungime, treisprezece metri lățime, încoronată la douăzeci și unu de metri înălțime de o cupolă boltită.

Un enorm brad nord-american, care se înălța până la jumătate din distanța până la tavan, era împodobit cu jucării, ornamente, flori uscate, mărgelile aurii, îngeri, catifea și dantelă. Acordurile festive de orgă umpleau sala cu aclamații de sărbătoare.

Ea îl observă pe Davis retrăgându-se spre masă, așa că alunecă spre el și îl întrebă șoptit:

– Ce este?

El făcu semn spre șemineul triplu, flancat de armuri, ca și cum îl admira, și îi răspunse:

– Este un tip aici, scund și subțire, cu pantaloni albaștri din stofă groasă, cămașă din pânză, haină groasă sport cu guler de catifea raiată. În spatele nostru.

Stephanie știu că nu trebuia să se întoarcă și să-l privească, așa că se concentrează asupra șemineului și altoreliefului de deasupra acestuia, care semăna cu un element dintr-un templu grecesc.

– Îl urmărește cu privirea pe Scofield.

– Toată lumea face asta.

– Nu a vorbit cu nimeni și de două ori a verificat ferestrele. O dată l-am privit direct în ochi, să văd ce face, și el s-a întors. Este prea neli-niștit, în opinia mea.

Ea făcu semn spre alte decorațiuni care împodobeau masivele candelabre de bronz aflate deasupra. Flamuri atârnavă la înălțime peste tot în încăpere, replici ale steagurilor – îl auzise pe Scofield spunând – celor treisprezece colonii inițiale din Revoluția americană.

– N-ai nici o idee, nu-i așa? îl întreabă ea.

– Numește-l presentiment. Tipul verifică din nou ferestrele. Ai venit pentru turul castelului, nu-i așa? Nu pentru ce este afară.

– Te deranjează dacă vreau să mă conving singură? insistă Stephanie.

– Ești invitata mea.

Davis continuă să privească sala, în timp ce ea traversă indifereentă podeaua de lemn masiv spre bradul de Crăciun, unde bărbatul subțirel în pantaloni albaștri stătea lângă un grup de turiști. Ea nu observă nimic amenințător, doar că părea să-i dea prea multă atenție lui Scofield, deși gazda lor era antrenată într-o conversație aprinsă cu alți vizitatori.

Îl urmări cum se retrase de lângă bradul aromat și se îndreptă nonșalant spre o ușă, unde aruncă ceva într-un mic coș de gunoi, după care plecă, trecând în următoarea încăpere.

Ea zăbovi un moment, apoi se luă după el, cercetând atent zona ușii.

Pantaloni Albaștri cutreieră o cameră masculină de biliard, ce semăna cu un club pentru gentlemen din secolul al nouăsprezecelea, cu lambriu bogat din stejar, tavan cu zugrăveală ornamentală și covoare orientale în nuanțe intense. El examina gravurile înrămate de pe perete – dar nu cu foarte mare atenție, observă ea.

Stephanie își aruncă repede privirea în coșul de gunoi și observă ceva deasupra. Se aplecă, recuperează obiectul, apoi se retrase în sala de banchet.

Analiză ce ținea în mână.

Chibrituri, de la restaurantul Ruth's Chris.

Din Charlotte, Carolina de Nord.

Malone, incapabil să mai doarmă vreo secundă, căci mintea îi era parcă într-o cursă nebună, alunecă de sub cuvertura grea și se ridică din pat. Simțea că trebuia să coboare la parter și să studieze din nou gravura înrămată.

Christl se trezi.

– Unde te duci?

El își ridică pantalonii de pe dușumea.

– Să văd dacă am dreptate.

– Ți-ai dat seama de ceva anume? Se ridică în capul oaselor și aprinse lumina de lângă pat. Ce este?

Părea să se simtă extrem de confortabil dezbrăcată, și el se simțea extrem de confortabil holbându-se la ea. Își trase fermoarul pantalonilor și își puse cămașa, fără să se îngrijoreze din cauza pantofilor.

– Stai, spuse ea, ridicându-se și găsindu-și hainele.

Parterul era slab luminat de două lămpi și de tăciunii care ardeau încă în cămin. Nu se afla nimeni la recepție și nu auzi nici un zgomot dinspre restaurant. Ajunse la gravura de pe perete și aprinse încă o lampă.

– Este din 1772. În mod clar, biserica era atunci într-o stare mult mai bună. Vezi ceva?

El o privi cum studia desenul.

– Ferestrele erau intacte. Cu vitralii. Statui. Grilajul din jurul altarului pare carolingian. Asemenea celui din Aachen.

– Altceva?

Lui Malone îi făcea plăcere să fie, în cele din urmă, cu un pas înaintea ei. Îi admira mijlocul îngust, șoldurile cochete și bucele bine definite ale părului său lung și blond. Nu-și pusese nimic peste cămașă, așa că îi surprinse curba coloanei vertebrale în momentul în care ea întinse un braț și trasă pe sticlă conturul desenului.

Se întoarse spre el.

– Pardoseala.

Ochii ei de un căprui pal străluceau.

Spune-mi, o încurajă el.

— Există un desen. Este greu de observat, dar se află acolo.

Avea dreptate. Gravura era realizată dintr-o perspectivă unghiulară, orientată mai mult spre înălțimile impozante ale zidurilor și arcadelor decât spre pardoseală. Dar și el observase asta mai devreme. Linii întunecate brăzdaу lespezile mai luminoase, un pătrat încadrând un altul și acesta încă unul într-o structură familiară.

— Este o tablă de țințar, spuse Malone. Nu putem ști sigur până când nu mergem să vedem, dar cred că asta reprezenta pardoseala pe vremuri.

— Va fi greu de stabilit, își dădu ea cu părerea. Am parcurs-o târâș. Nu prea mai este nimic acolo.

— Parte a reprezentației tale?

— A fost ideea mamei. Nu a mea.

— Și nu-i putem spune „nu“ mamei, nu-i așa?

Un zâmbet i se destrămă din colțurile buzelor subțiri.

— Nu, nu putem.

— „Însă doar acei care iubesc tronul lui Solomon și frivolitatea romană își vor găsi calea spre Ceruri“, repetă el.

— O tablă de țințar pe tronul din Aachen și una aici.

— Einhard a construit această biserică, adăugă el. Tot el, ani mai târziu, a pus bazele enigmei folosind capela din Aachen și locul acesta ca puncte de referință. În mod evident, pe atunci tronul se afla deja în capela din Aachen. Bunicul tău a făcut legătura, așa că putem și noi. Arată cu mâna. Uită-te în colțul din dreapta jos. Pe pardoseală, lângă centrul naosului, locul în jurul căruia se întinde tabla de țințar. Ce vezi?

Ea studie desenul.

— Se află ceva gravat în pardoseală. E greu de spus. Liniile sunt trunchiate. Seamănă cu o cruce micuță ce are litere. Un R și un L, dar restul este indescifrabil.

Malone observă cum recunoașterea își făcea loc pe chipul lui Christl, pe măsură ce vizualiza în întregime ceea ce ar fi putut fi pe vremuri acolo.

- Este o parte din semnătura lui Carol cel Mare, spuse ea.
- Este greu de spus cu certitudine, dar există o singură cale să aflăm.

ASHEVILLE

Stephanie îl găsi pe Davis și îi arătă chibriturile.

— Sunt prea multe coincidențe pentru mine, spuse acesta. Nu este participant la această conferință. Își adulmecă ținta.

Ucigașul lor era cu certitudine îndrăzneț și sigur pe sine. Prezența lui acolo, afară din ascunzătoare, fără ca cineva din jur să știe cine era, îi demonstra temeritatea. În definitiv, în ultimele patruzeci și opt de ore reușise să ucidă pe ascuns cel puțin trei persoane.

Totuși.

Davis plecă hotărât.

— Edwin!

El continuă să meargă, îndreptându-se spre camera de biliard. Restul grupului era împrăștiat pe tot cuprinsul sălii de banchet, iar Scofield începea să-i organizeze în direcția lui Pantaloni Albaștri.

Scutură din cap și îl urmă.

Davis ocolea mesele de joc apropiindu-se de individ, aflat lângă un șemineu decorat cu o ghirlandă din crenguțe de pin, în fața căruia era întinsă o blană de urs. Câțiva turiști erau deja în încăpere. Ceilalți aveau să sosească numaidecât.

— Hei! rosti Davis. Tu!

Pantaloni Albaștri se întoarse, văzu cine i se adresa și se dădu înapoi.

— Trebuie să vorbesc cu tine, continuă Davis cu o voce fermă.

Barbatul se năpusti înainte și îl împinse pe Davis într-o parte. Mâna sa dreaptă alunecă sub haina descheiată.

— Edwin! țipă Stephanie.

Se părea că și Davis văzuse asta, căci plonjă sub o masă de biliard. Ea își scoase pistolul, ținti și strigă:

— Stai pe loc!

Ceilalți din încăpere îi văzură arma.

O femeie scoase un țipăt.

Pantaloni Albaștri se făcu nevăzut printr-o ușă deschisă.

Davis sări în picioare și se repezi pe urmele lui.

Malone și Christl părăsiră hotelul. Liniștea își revendica dreptul de stăpânire asupra aerului înghețat și pătrunzător. Fiecare stea licărea cu o strălucire neverosimilă, învăluind Ossau într-o lumină incoloră.

Christl descoperise două lanterne sub biroul de la recepție. Deși Malone acționa înconjurat de o negură de epuizare, un amalgam de gânduri bătăioase îi însuflețea vitalitatea. Tocmai făcuse dragoste cu o femeie frumoasă în care, pe de o parte, nu avea încredere și căreia, pe de altă parte, nu-i putea rezista.

Christl își ridicase părul de pe ceafă și își prinsese buclele în vârful capului, însă câțiva zuluți scăpaseră, încadrându-i chipul delicat. Umbrele jucau pe terenul accidentat. Aerul uscat purta aroma fumului. Urcară cu greu poteca acoperită de zăpadă, cu pași apăsați, oprindu-se la poarta mănăstirii. El observă că Henn, care curățase mizeria de mai devreme, așezase din nou lanțul ciuntit astfel încât poarta să pară încuiată.

Desfăcu lanțul și intrară.

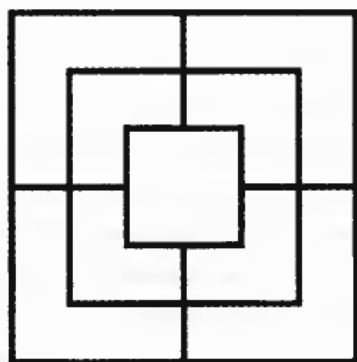
O tăcere întunecată, netulburată de noapte sau de veacuri, se contura amenințătoare peste tot în jur. Își folosiră lanternele și aleaseră pasajele obscure prin care să ajungă în incintă și apoi în biserică. Malone se simțea de parcă era într-o ladă frigorifică, aerul glacial crăpându-i buzele.

La prima vizită nu luase în seamă pardoseala, dar acum cerceta cu lanterna pavajul pe care crescuse mușchi. Îmbinarea dintre lespezi

era rudimentară și cu rosturi largi, multe dintre plăci fiind ori crăpate în bucăți mai mici, ori lipsă, lăsând să se vadă pământul înghețat bocnă. Neliniștea i se furișă în oase. Pentru orice eventualitate, își adusese pistolul și încărcătoarele de rezervă.

– Vezi? îi atrase el atenția. Există un model. Greu de observat din ce a mai rămas astăzi. Privi în sus, spre cor, de unde apăruseră Isabel și Henn. Vino!

Găsi scara și urcară. Privirea de ansamblu îi ajută. Împreună văzură că pardoseala, dacă ar fi fost toate bucățile la locul lor, ar fi format o tablă de țințar.

Opri fasciculul de lumină în punctul în care, estimează el, ar fi fost centrul tablei.

– Einhard era precis, trebuie să recunosc. Se află în mijlocul naosului.

– E tulburător, comentă Christl. Este exact ceea ce a făcut și bu-nicul meu.

– Atunci hai să coborâm acolo și să vedem dacă putem găsi ceva.

– Ascultați-mă cu toții, spuse Stephanie, încercând să restabilească ordinea. Capetele se întoarseră și tăcerea puse imediat stăpânire pe încăpere.

Scofield veni în fugă din sala de banchet.

– Ce se petrece aici?

— Domnule doctor Scofield, duceți-i pe acești oameni înapoi la intrarea principală. Acolo vor fi în siguranță. Turul s-a terminat.

Ea încă ținea arma în mână, ceea ce părea să confere ordinului dat o aură suplimentară de autoritate. Dar nu putea aștepta să vadă dacă Scofield se supunea.

Se repezi după Davis. Nici nu voia să se gândească la ce făcea acesta în momentul respectiv.

Părăsi sala de biliard și intră într-un hol slab luminat. Un afiș anunța că se afla în aripa celibatarilor. Două camere de mici dimensiuni se deschideau în dreapta sa. O scară cobora în stânga. Nimic ornamentat, probabil ruta servitorilor. Auzi pași bufnind dedesubt.

Mișcându-se repede.

Îi urmă.

Malone examinează atent pardoseala din centrul naosului. Majoritatea dalelor erau la locul lor, spațiile dintre ele fiind umplute cu pământ și încrustate cu licheni. Coborâseră scara și el își îndreptă fasciculul de lumină spre lespedea din mijloc, apoi se aplecă.

— Privește, zise el.

Nu rămăsese prea mult, dar se întrezăreau niște linii vagi cioplite pe suprafața pietrei. Crestături din loc în loc, resturi ale unui triumfi, și rămășițele literelor K și L.

— Ce altceva ar putea fi, decât pecetea lui Carol cel Mare? întrebă ea.

— Avem nevoie de o lopată.

— Există lângă incintă o magazie cu unelte. Am găsit-o ieri-dimineață, când am venit prima dată.

— Mergi și adu una.

Christl se grăbi într-acolo.

El privi lung la piatra încastrată în solul înghețat, în timp ce un lucru nu-i dădea pace. Dacă Hermann Oberhauser urmase același traseu, de ce ar mai fi rămas ceva de găsit acolo? Isabel spusese că el a venit prima dată spre sfârșitul anilor 1930, înainte de a călători în Antartica, apoi s-a întors la începutul anilor 1950. Soțul ei venise în 1970.

Și cu toate astea nu știa nimeni nimic?

Lumina jucă în afara bisericii, crescând în intensitate. Christl se întoarse cu lopata în mână.

El înșfăcă zorit coada lopeții, lăsă lanterna jos și fixă lama de metal între două lespezi. Exact cum se așteptase, pământul era ca betonul. Ridică lopata și izbi cu forță vârful de sol, manevrând lama înainte și înapoi. După mai multe lovituri, începu să progreseze și solul cedă.

Înfipse din nou lopata între lespezi și reuși să o strecoare sub una dintre ele. Folosind coada ca pe o pârghie, dislocă piatra din îmbrățișarea pământului.

Retrase unealta și făcu același lucru și pe celelalte laturi ale lespezii.

În cele din urmă, aceasta începu să se clatine. El o ridică, aplecând parul de lemn.

— Ține lopata, îi spuse el, apoi se trânti la pământ și își vârî mâinile înmănușate sub dală, eliberându-i marginile.

Amândouă lanternele se aflau jos, lângă el. Ridică una și observă că era vizibil doar solul.

— Lasă-mă să încerc și eu, propuse ea.

Christl frământă pământul dur cu împunsături scurte, răsucind lama lopeții și introducând-o din ce în ce mai adânc. Lovi ceva. Retrase unealta, iar Malone răscoli pământul afânat, dându-l la o parte până când zări partea de sus a ceea ce păru la început a fi o rocă, dar apoi se dovedí că era un obiect plat.

Înlătură și restul de pământ.

Cioplită în centrul unei forme dreptunghiulare, clară și distinctă, era semnătura lui Carol cel Mare. Curăță și mai mult pământ de pe laturi și își dădu seama că se uita la o raclă de piatră. Posibil 40 de centimetri lungime, 25 de centimetri lățime. Își strecură mâinile de o parte și de alta și descoperi că avea aproximativ 16 centimetri înălțime.

O ridică.

Christl se aplecă.

— Este carolingiană. Stilul. Designul. Marmura. Și desigur, semnătura.

— Ai onoarea, zise Malone.

Un început de surâs fericit se ivi în colțurile gurii lui Christl și ea apucă lateralele, ridicându-le. Racla se deschise la jumătate, partea de jos încadrând forma unui obiect învelit în pânză groasă.

El scoase pachetul și îi dezlegă șnururile.

Cu mare atenție, deschise săculețul în momentul în care Christl luminează interiorul cu lanterna.

ASHEVILLE

Stephanie coborî scara care se învârtea în unghiuri drepte până la subsolul castelului.

Davis aştepta la capătul de jos.

– Ți-a luat destul de mult. Îi smulse pistolul din mână. Am nevoie de asta.

– Ce ai de gând să faci?

– Așa cum am mai spus, să omor scârnavia.

– Edwin, nici măcar nu știm cine este.

– M-a văzut și a fugit.

Stephanie trebuia să preia controlul, așa cum o instruisese Daniels.

– Cum de te-a recunoscut? Nimeni nu ne-a văzut noaptea trecută, și nici noi nu l-am văzut pe el.

– Nu știu, Stephanie, dar asta a făcut.

Bărbatul fugise, ceea ce ridica semne de întrebare, dar ea nu era pregătită să ordone o sentință capitală.

Se auziră pași din spate, și un agent de pază în uniformă își făcu apariția. Văzu arma în mâna lui Davis și reacționă, dar ea, pe fază, își scoase legitimația Magellan Billet.

– Suntem agenți federali și avem un suspect aici. A fugit. Câte ieșiri sunt de la acest nivel?

– Încă o scară în cealaltă parte. Mai multe uși spre exterior.

– Te poți ocupa dumneata de ele?

Paznicul ezită un moment, apoi, decizând că aceștia erau agenți adevărați, desprinse de la brâu un aparat de emisie-recepție, dându-le indicații colegilor săi.

– Trebuie să-l prindem pe tipul acesta, dacă iese pe vreo fereastră. Pe oriunde. Ai înțeles? întrebă ea. Trimite oameni și afară.

Bărbatul încuviință și mai dădu câteva instrucțiuni, apoi spuse:

– Grupul de vizitatori este afară, în autobuze. Castelul este gol, cu excepția voastră.

– Și a lui, interveni Davis, îndepărtându-se.

Agentul de pază nu era înarmat. Foarte rău. Dar ea observase în buzunarul cămășii acestuia una dintre broșurile pe care le țineau în mână unii membri ai grupului.

– Există în pliant vreo schiță a acestui nivel?

Gardianul dădu din cap afirmativ.

– Una pentru fiecare din cele patru niveluri. Îi înmână broșura lui Stephanie. Acesta este subsolul. Sala de recreere, bucătăria, zona servitorilor, magaziile de depozitare. O mulțime de locuri în care să te ascunzi.

Lucru pe care ea nu voia să-l audă.

– Cheamă poliția locală. Adu-i pe toți aici. Apoi ține sub observație această scară. Tipul ăsta ar putea fi periculos.

– Nu știți sigur?

– Asta este marea problemă. Nu prea știm nimic.

Malone zări o carte în interiorul pachetului și un plic de un albatru pal ieșind la iveală cam pe la jumătate. Întinse mâna după carte și o scoase afară.

– Pune săculețul jos, spuse el, și așează încetișor cartea deasupra, luându-și apoi lanterna.

Christl extrase cu grijă plicul și îl deschise, găsind înăuntru două foi de hârtie. Le despătură. Amândouă erau umplute cu un scris apăsat, masculin – în limba germană – cu cerneală neagră.

– Este scrisul bunicului meu. I-am citit notițele.

*

Stephanie se grăbi după Davis și îl prinse din urmă acolo unde coridoarele de la subsol se intersectau, unul cotind spre stânga, celălalt drept înainte. În față se deschideau uși cu geamuri de sticlă, spre încăperi ce păreau a fi cămări de alimente. Ea își verifică repede harta. În capătul holului identifică bucătăria principală.

Auzi un zgomot. Din stânga lor.

Schița din broșură menționa că pasajul din față ducea spre dormitoarele servitorilor și că nu mai avea legătură cu nici o altă parte a subsolului. O fundătură.

Davis porni pe coridorul cel lung din stânga, în direcția zgomotului.

Trecură pe lângă o sală de sport dotată cu paralele, haltere, mingi medicinale și un simulator de vâslit. În dreapta, găsiră piscina interioară, totul în jur – inclusiv bolta de deasupra – fiind îmbrăcat în faianță albă, fără ferestre, doar cu lumină electrică stridentă. Nici un strop de apă nu era în bazinul adânc și strălucitor.

O umbră se strecură prin cealaltă ușă a sălii.

Ocoliră pe marginea protejată de balustradă, Davis fiind primul.

Ea consultă din nou schema.

– Aceasta este singura cale de ieșire din camerele aflate dincolo. În afară de scara principală, dar să sperăm că agenții de pază o țin sub observație.

– Atunci l-am prins. Trebuie să se întoarcă tot pe aici.

– Sau ne-a prins el pe noi.

Davis aruncă o privire grăbită pe hartă, apoi trecură de ușă și coborâră câteva trepte scunde. Îi restitui pistolul.

– Voi aștepta. Făcu semn spre stânga. Acel culoar face un ocol și ajunge tot aici.

O senzație de rău i se strecură în stomac:

– Edwin, este o nebunie.

– Mână-l doar în direcția asta. Un tremur îi înfioră ochiul drept. Trebuie să fac asta. Trimite-l spre mine.

– Ce ai de gând să faci?

– Voi fi pregătit.

Ea încuviință, căutându-și cuvintele potrivite, dar îi înțelegea dorința arzătoare.

– Bine.

Davis se retrase în sus, pe scările pe care veniseră.

Ea avansă spre stânga și, în dreptul scării principale ce ducea la etaj, zări un alt agent de pază. Acesta scutură din cap pentru a-i face cunoscut că nimeni nu venise în direcția sa. Confirmând printr-un gest, îi indică traseul pe care avea să-l urmeze.

Două coridoare șerpuite și fără ferestre o conduseră într-o sală dreptunghiulară lungă, plină de exponate istorice și fotografii alb-negru. Pereții erau acoperiți cu un colaj de imagini colorate. Sala Halloween. În broșură se relata cum pictaseră pereții musafirii invitați la o petrecere de Halloween din anii 1920.

Îl zări pe Pantaloni Albaștri în partea opusă a încăperii, făcându-și loc printre exponate și îndreptându-se spre cealaltă ieșire.

– Stai! strigă ea.

El continuă să se îndepărteze.

Stephanie ținti și trase un foc de armă.

Îi țiuiră urechile de la ecoul împușcăturii. Glonțul nimeri unul dintre afișele expoziției. Nu încerca să-l rănească, ci doar să-l sperie. Însă bărbatul trecu în goană prin cadrul ușii și continuă să fugă.

Ea îl urmă.

Surprinse doar o imagine efemeră a individului, așa că îi fu imposibil să spună dacă era înarmat sau nu.

Trecu printr-o cameră de relaxare și intră într-o sală de bowling, ce avea două piste echipate cu suprafață de lemn specială, mingi și popice. Trebuia să fie un adevărat lux spre sfârșitul secolului al nouăsprezecelea.

Hotărî să încerce un truc.

– Ce rost are să alergi? Nu ai unde să te duci. Casa este împânzită de polițiști.

Tăcere.

În stânga ei se deschideau mici vestiare, cu uși una lângă alta. Își imagină doamne și domni decenti de acum o sută de ani, schimbându-se

în haine comode pentru agrement. Coridorul din față se termina acolo unde Davis aștepta lângă piscină. Făcuse deja ocolul.

– Ieși afară, continuă ea. Nu vei putea scăpa de aici.

Simți că era pe aproape.

Pe neașteptate, la șase metri depărtare, apăru ceva dintr-un vestiar.

Un popic de bowling, aruncat spre ea, șuieră prin aer ca un bumerang.

Se feri din calea lui.

Obiectul se izbi în peretele din spatele ei cu o lovitură înăbușită și zăngăni.

Pantaloni Albaștri reuși să scape.

Stephanie își recâștigă echilibrul și se repezi după el. La capătul coridorului privi atentă în jur. Nu era nimeni. Se grăbi spre scară și urcă treptele înapoi spre încăperea piscinei. Pantaloni Albaștri era în partea opusă, îndepărtându-se în fugă spre capătul puțin adânc, unde se deschidea ușa sălii de sport. Ea ridică pistolul și îi ținti picioarele. Dar înainte să poată trage, Davis năvăli pe ușă și se năpusti asupra lui. Se izbiră amândoi de balustrada din lemn ce înconjura piscina. Aceasta cedă imediat și ambele trupuri căzură în gol un metru, în capătul de mică adâncime al bazinului.

Carnea și oasele se izbiră dureros de faianță.

Pentru fiul meu, acesta ar putea fi ultimul gest lucid pe care îl săvârșesc în viața mea. Minteaa mea alunecă rapid într-o ceață adâncă. Am încercat să rezist, dar fără succes. Înainte ca rațiunea să mă părăsească definitiv, trebuie să fac asta. Dacă citești aceste cuvinte, înseamnă că ai rezolvat enigma lui Carol cel Mare. Dumnezeu să te binecuvânteze. Să știi că sunt mândru. Și eu am căutat și descoperit moștenirea trainică a măreților noștri strămoși arieni. Știam că există. I-am spus-o și Führer-ului, am încercat să-l conving că viziunea lui legată de trecutul nostru era incorectă, dar nu a vrut să mă asculte. Cel mai mare dintre regi, omul care a întrezărit primul un continent unificat, Carol cel Mare, ne cunoștea bine destinul. El a prețuit ce l-au învățat Cei Sfinți. Știa că sunt înțelepți și le-a ascultat sfatul. Aici, în acest pământ sacru, Einhard a ascuns cheia spre limbajul Cerurilor. Einhard a fost învățat de însuși Marele Sfătuitor și a protejat cu sfințenie ceea ce fusese privilegiat să afle. Imaginează-ți extazul meu, după mai bine de o mie de ani, la gândul că sunt primul care descopăr ce știa Einhard, ce știa Carol cel Mare, ceea ce noi, ca germani, trebuie să știm. Dar nimeni nu a apreciat ceea ce descoperisem eu. În schimb, am fost stigmatizat drept periculos, considerat instabil și redus la tăcere pentru totdeauna. După război, nimănui nu i-a mai pasat de moștenirea noastră germană. Să rostești cuvântul „arian“ însemna să trezești amintiri ale atrocităților la care nimeni nu mai voia să se gândească. Asta m-a îmbolnăvit. Dacă ar ști ei! Dacă ar fi văzut! Așa cum am văzut eu. Fiul meu, dacă ai ajuns atât de departe, asta se datorează lucrurilor pe care ți le-am

spus eu despre enigma lui Carol cel Mare. Einhard a precizat clar că nici el și nici Cei Sfinți nu au răbdare cu ignoranța. Și nici eu, fiule. Mi-ai demonstrat că am dreptate și te-ai dovedit destoinic. Acum poți afla limbajul Cerurilor. Savurează-l. Minunează-te de locul din care venim.

— Mama ta a spus că Hermann a venit aici a doua oară la începutul anilor 1950, zise Malone. Tatăl tău ar fi avut atunci treizeci și ceva de ani?

Christl încuviință.

— S-a născut în 1921. A murit la cincizeci de ani.

— Așadar, Hermann Oberhauser a adus înapoi ceea ce descoperise, a pus la loc, ca fiul său să poată relua căutarea.

— Bunicul era un om cu idei stranii. În ultimii cincisprezece ani de viață, nu a părăsit niciodată Reichshoffen. Nu ne mai recunoștea pe nici unul când a murit. De-abia dacă a vorbit vreodată cu mine.

El își aminti și alte lucruri pe care i le relatase Isabel.

— Mama ta a spus că Dietz a venit aici după moartea lui Hermann. Dar se pare că nu a găsit nimic, din moment ce cartea se află aici. Asta înseamnă că, într-adevăr, s-a dus în Antarctica fără să știe prea multe.

Ea scutură din cap.

— Avea hărțile bunicului.

— Le-ai văzut. Nu era nici un înscris pe ele. Așa cum ai spus la Aachen, hărțile sunt inutile fără legendă.

— Dar avea caietele de notițe ale bunicului. Sunt informații acolo.

Malone făcu semn spre cartea era așezată pe bucata de pânză groasă.

— Tatăl tău avea nevoie de asta ca să cunoască tot ce știa Hermann.

Se întrebă de ce oare marina fusese de acord cu o asemenea călătorie nesăbuită. Ce le promisese Dietz Oberhauser? Ce speraseră ei să obțină?

Urechile îi erau amorțite din cauza frigului.

Privi coperta. Pe aceasta fusese marcat același simbol care se afla pe cartea găsită în mormântul lui Carol cel Mare.

Deschise tomul antic. Ca formă, mărime și nuanță era aproape identic cu cele două volume pe care le văzuse deja. În interior se găsea același scris ciudat, cu completări.

– Înfloriturile din cealaltă carte sunt litere, descoperi el, observând că fiecare pagină conținea o modalitate de convertire a alfabetului în caractere latine. Este o traducere a limbajului Cerurilor.

– Putem să o facem, declară ea.

– Ce vrei să spui?

– Mama are cartea lui Carol cel Mare scanată. Acum un an a angajat niște lingviști și a încercat să o descifreze. Bineînțeles că au eșuat, din moment ce nu este în nici una dintre limbile cunoscute. Am anticipat asta, înțelegând că orice se găsea aici, trebuia să fie o modalitate de a traduce cartea. Ce altceva ar fi putut fi? Ieri, mama mi-a dat imaginile electronice. Am un program de traducere care ar trebui să meargă. Tot ce va trebui să facem este să scanăm aceste pagini și să le introducem în el.

– Spune-mi că ai laptopul cu tine.

Ea încuviință.

– Mama l-a adus de la Reichshoffen. Împreună cu scannerul.

În sfârșit, ceva mergea bine.

Stephanie nu putea face mai nimic. Davis și Pantaloni Albaștri se rostogoleau tot mai adânc în bazinul fără apă, de-a lungul plăcilor albe alunecoase, spre fundul plat al zonei celei mai adânci, la doi metri și jumătate de suprafață.

S-au izbit de partea inferioară a unei scări de lemn care ducea în sus spre o platformă ce ar fi fost acoperită de apă, dacă piscina ar fi fost plină. Alte trei trepte uneau platforma cu nivelul la care se afla ea.

Davis îl îmbrânci pe Pantaloni Albaștri dându-l jos de pe el, apoi se ridică în picioare, întorcându-se brusc ca să-i blocheze orice posibilitate de scăpare. Bărbatul păru ușor indecis, mișcându-și repede capul în stânga și în dreapta, conștient că erau prinși într-o arenă de luptă neobișnuită.

Davis își scoase repede haina.

Celălalt acceptă provocarea și făcu la fel.

Stephanie voia să pună capăt acestei confruntări, dar știa că Davis nu i-ar fi iertat-o niciodată. Pantaloni Albaștri părea să aibă vreo patruzeci de ani, în comparație cu cei aproape șaiszeci ai lui Davis, dar furia putea echilibra șansele.

Ea auzi șuieratul unui pumn ce izbi osul în momentul în care Davis îl lovi direct în falcă și îl trimise învârtindu-se pe plăcile de gresie. Bărbatul își reveni imediat și se năpusti asupra lui Davis, dându-i un picior în stomac.

Femeia îl auzi pe partenerul său icnind.

Pantaloni Albaștri continuă să-și miște picioarele într-un dans frenetic, trimițându-i în stomac lovituri scurte și energice și terminând cu una bruscă în stern.

Dezechilibrat, Davis se roti. Chiar în momentul în care încerca să-și recapete coordonarea și să se echilibreze, celălalt se năpusti spre el și îl izbi în mărunul lui Adam. Davis lansă un croșeu de dreapta, care însă întâlni doar aerul.

Un rânjet arrogant brăzdă chipul bătaușului.

Omul de la Casa Albă căzu în genunchi, aplecându-se în față, ca și cum se ruga, cu capul înclinat și brațele pe lângă corp. Celălalt stătea pregătit. Stephanie îl auzi pe Davis cum respira din greu. Ei i se uscă gura. Pantaloni Albaștri se apropie de el, părând hotărât să termine lupta. Însă Davis își adună toate puterile și se înălță brusc, năpustindu-se asupra adversarului și lovindu-l năprasnic cu capul în coaste.

Oasele trosniră.

Pantaloni Albaștri răcni de durere și căzu la pământ.

Davis îi cără pumni cu nemiluita.

Sângele țâșni din nasul individului și împrășcă pardoseala. Brațele și picioarele îi rămaseră fără vlagă. Davis continuă să-l stâlcească în bătaie cu loviturile necruțătoare ale pumnului încleștat.

— Edwin! strigă ea.

El părea să nu mai audă.

— Edwin! țipă iar.

Acesta se opri. Respira șuierător, dar stătea neclintit.

— S-a terminat! vorbi iar Stephanie.

Davis îi aruncă o privire ucigătoare.

În cele din urmă se dădu jos de pe adversarul său și se ridică în picioare, dar genunchii săi se subreziră imediat și se poticni. Își întinse un braț și încercă să se proptească, însă îi fu imposibil.

Se prăbuși.

OSSAU, 3.00 A.M.

Malone privi cum Christl scotea un laptop din geanta sa de călătorie. Se întorseseră la hotel fără să vadă ori să audă pe cineva. Afară începuse să ningă, iar vântul rotea fulgii în vârtejuri pufoase. Ea porni calculatorul, apoi scoase și un scanner portabil pe care îl conectă la unul dintre orificiile USB.

– Va dura ceva timp, comentă ea. Nu este cel mai rapid scanner din câte există.

El ținea în mână cartea din biserică. Răsfoiseră pagină cu pagină întregul volum, care părea o traducere completă a fiecărei litere a limbajului Cerurilor în echivalentul său latinesc.

– Îți dai seama că nu va fi exactă, spuse Christl. Unele dintre litere ar putea avea înțelesuri duble. Pentru unele s-ar putea să nu existe caractere latine sau sunete corespunzătoare. Genul ăsta de situații.

– Bunicul tău a făcut-o.

Ea îl privi cu un amestec curios de iritare și recunoștință.

– De asemenea, pot să convertesc instantaneu latina în germană sau engleză. Nu știam precis la ce să mă aștept. Nu am fost niciodată convinsă că bunicul era demn de crezare. Cu câteva luni în urmă, mama mi-a permis accesul la câteva dintre caietele lui cu notițe. Și ale tatălui meu, desigur. Dar nu mi-au dezvăluit prea multe. Evident, a ținut doar pentru ea ceea ce socotea important. Hărțile, de exemplu. Cărțile din mormintele lui Einhard și Carol cel Mare. Așa că a

existat întotdeauna suspiciunea săcâitoare că bunicul ar fi putut să fie pur și simplu un măscărici.

Malone se miră de franchețea cu care vorbea. Era reconfortantă. Dar în același timp suspectă.

— Ai văzut toate acele suveniruri naziste pe care le colecționa. Era obsedat. Lucrul bizar este că a fost scutit de dezastrele celui de-al Treilea Reich, însă a părut să regrete că nu a participat și el la prăbușirea lor. În final, era doar plin de amărăciune. A fost aproape o binecuvântare faptul că și-a pierdut mințile.

— Dar acum există încă o șansă să se dovedească totuși că a avut dreptate.

Aparatul produse un sunet, semnalând că era pregătit.

Ea îi luă cartea din mâini.

— Iar eu plănuiesc să-i dau toate șansele. Ce ai de gând să faci în timp ce eu lucrez?

El se întinse pe pat.

— Intenționez să dorm. Trezește-mă când ai terminat.

Ramsey se asigură că Diane McCoy părăsi Fort Lee și se întorșese la Washington. Nu vizită depozitul, ca să nu mai atragă atenția, și îl lămuri pe comandantul bazei că fusese martor la o minoră dispută teritorială între Casa Albă și Marină. Explicația păru să fi satisfăcut toate întrebările care s-ar fi putut ridica după atâtea vizite de nivel înalt petrecute în ultimele zile.

Își privi ceasul: 8.50 P.M.

Stătea la masă într-o mică trattoria de la periferia Washingtonului. Mâncare italienească bună, decor minimalist, la bar un vin excelent. În seara respectivă nu-i păsa însă de nici unul dintre aceste aspecte.

Își bea vinul pe îndelete.

O femeie intră în restaurant. Silueta ei înaltă și suplă era îmbrăcată într-o haină scurtă, largă și fără talie, tivită cu catifea, și în blugi clasici închiși la culoare. În jurul gâtului avea înfășurat un fular bej de cașmir. Își croi drum printre mesele înțesate de clienți și se așează în fața lui.

Femeia din magazinul de hărți.

– Te-ai descurcat bine cu senatorul, îi spuse el. Drept la țintă.

Ea îi răspunse la compliment printr-o înclinare a capului.

– Unde este ea în acest moment? întrebă Ramsey.

Ordonase ca Diane McCoy să fie ținută sub supraveghere.

– Nu-ți va plăcea.

Un nou frison îi străbătu șira spinării.

– Este cu Kane. Chiar acum.

– Unde?

– S-au plimbat prin Lincoln Memorial, apoi s-au îndreptat spre Washington Monument.

– O noapte cam rece pentru hoinăreală.

– Mie îmi spui! Chiar acum am un om după ea. Se îndreaptă spre casă.

Total era îngrijorător. Singura conexiune dintre McCoy și Kane ar fi fost el. O crezuse împăcată, dar era posibil să-i fi subestimat determinarea.

Telefonul îi vibră în buzunar. Îi privi ecranul. Hovey.

– Trebuie să răspund, zise el. Ai putea aștepta la bar?

Ea înțelese și plecă.

– Ce este? întrebă el în telefon.

– Casa Albă este pe fir. Vor să discute cu tine.

Nimic neobișnuit.

– Și ce-i cu asta?

– Este președintele.

Asta *era* neobișnuit.

– Fă-mi legătura.

Câteva secunde mai târziu auzi vocea tunătoare pe care o știa întreaga lume.

– Amirale, sper că te bucuri de o seară excelentă.

– Este frig, domnule președinte.

– Ai dreptate. Și se face și mai frig. Te sun deoarece Aatos Kane te vrea în Statul-Major General. Zice că ești cel mai potrivit pentru acest post.

– Asta depinde cu totul de dumneavoastră, domnule președinte, dacă sunteți de acord.

Își păstră vocea coborâtă, sub nivelul conversațiilor înăbușite din jurul său.

– Sunt. M-am gândit toată ziua la asta, dar sunt de acord. Ai vrea postul?

– Mi-aș face datoria din toată inima în orice post ați dori.

– Știi ce părere am despre această instituție, dar să fim realiști. Nu se va schimba nimic, așa că am nevoie de tine acolo.

– Sunt onorat. Când se va face publică hotărârea?

– Îți voi lansa numele imediat. Vei fi știrea principală a dimineții. Pregătește-te, amirale – este un teren de joacă absolut diferit de Serviciul de Informații al Marinei.

– Voi fi pregătit, domnule președinte.

– Sunt bucuros să te am la bord.

Și Daniels închise.

Trecu un moment ce-l lăsa fără respirație. Îi căzură toate zidurile de apărare. Temerile sale dispărură. Reușise. Indiferent ce făcea Diane McCoy, nu mai conta.

Acum el era succesorul.

Dorothea era întinsă în pat, tremurând în acea stare dintre vis și realitate, în care gândurile puteau fi uneori supuse controlului. Ce făcuse oare – iubindu-se din nou cu Werner? Acesta era un lucru pe care nu-l mai crezuse niciodată posibil, o parte a vieții sale care se terminase definitiv.

Sau poate că nu.

Cu două ore în urmă auzise ușa camerei lui Malone deschizându-se, apoi închizându-se. Un murmur de voci se infiltra prin pereții subțiri, dar nimic care să poată fi descifrat. Ce făcea oare sora ei în mijlocul nopții?

Werner era lipit de ea în patul îngust. El avea dreptate. Erau căsătoriți și moștenitorul lor urma să fie legitim. Dar să aibă un copil la patruzeci și opt de ani? Poate că acesta era prețul pe care trebuia

să-l plătească. Aparent, mama sa și Werner plăsmuiseră un fel de alianță, suficient de puternică dacă Sterling Wilkerson trebuise să moară – suficient de puternică încât să-l transforme pe Werner aproape în bărbat.

Din nou se auziră voci din camera de alături.

Se ridică din pat și se apropie de zidul despărțitor, dar nu putu înțelege nimic. Merse ușor spre fereastră, traversând podeaua acoperită cu o mochetă subțire. Fulgii mari de zăpadă cădeau în liniște. Toată viața și-o trăise în munți și în zăpadă. Învățase să vâneze, să tragă cu pușca și să schieze la o vârstă fragedă. Nu-i era frică de prea multe lucruri – doar de eșec și de mama ei. Frustrată și îndoliată, își odihni trupul gol pe pervazul rece al ferestrei și își privi soțul ghemuit sub cuvertură.

Se întreabă dacă înverșunarea ei la adresa lui Werner nu era cumva o reflectare a amărăciunii provocate de moartea fiului lor. Multă vreme după aceea, zilele și nopțile căpătaseră o amprentă de coșmar, o senzație de alergare înainte fără un scop clar sau o destinație precisă.

Un val de frig străbătu camera și îi înmuie curajul.

Își împreună brațele peste sânii goi.

Cu fiecare an care trecea, părea că devenea și mai îndârjită, și mai nemulțumită. Îi era dor de Georg. Dar poate că Werner avea dreptate. Poate că era timpul să trăiască din nou. Să iubească. Să fie iubită.

Își contractă picioarele într-un pas lung. Camera de alături se confundase în tăcere. Se întoarse și privi din nou pe fereastră la întunericul copleșit de zăpadă.

Își mângâie abdomenul plat.

Un alt copil.

De ce nu?

ASHEVILLE, 11.15 P.M.

Stephanie și Edwin Davis intrară din nou în hotelul de pe domeniul Biltmore. Davis ieșise din încăierare prins în ghearele durerii, cu fața învinețită, dar cu mândria intactă. Pantaloni Albaștri fusese arestat, zăcând fără cunoștință la un spital din apropiere cu comotie cerebrală și multiple contuzii de la bătaia primită. Polițiștii locali escortaseră ambulanța și aveau să rămână cu el până când sosea echipa de la Serviciul Secret, ceea ce trebuia să se întâmple în mai puțin de o oră. Doctorii le spusese deja agenților că interogatoriul trebuia să aștepte până dimineată. Castelul fusese sigilat și alți polițiști îi cercetau amănunțit interiorul, căutând – dacă era ceva de găsit – ce lăsase criminalul în urmă. Înregistrările camerelor de securitate erau analizate cu mare atenție în căutarea altor informații.

Davis nu vorbise prea mult de când ieșise din piscină. Un telefon la Casa Albă le confirmase atât identitățile, cât și acreditările, așa că nu fusese obligați să răspundă la întrebări. Ceea ce era un lucru bun. Ea vedea clar că Davis nu era în dispoziția necesară pentru așa ceva.

Șeful departamentului de securitate al proprietății îi însoțise înapoi la hotel. Se apropiară de biroul principal de la recepție și administratorul găsi ceea ce dorea Davis, înmânându-i acestuia o bucățică de hârtie:

– Numărul apartamentului domnului doctor Scofield.

Să mergem, îi spuse Davis partenerului său.

Îl localiză la etajul șase, și Davis lovi cu putere în ușă.

Scofield răspunse, îmbrăcat în halat.

– Este târziu și mâine-dimineață trebuie să mă trezesc devreme. Ce ai mai putea dori? N-ai provocat suficientă agitație mai devreme?

Davis îl dădu la o parte pe profesor și intră hotărât în apartamentul care conținea o zonă generoasă de living cu o canapea și fotolii, un bar prevăzut cu chiuvetă și apă curentă și ferestre care ofereau cu siguranță priveliști montane spectaculoase.

– Ți-am suportat după-amiază atitudinea măgărească, zise consilierul adjunct pentru securitate națională, fiindcă n-am avut încotro. Ai crezut că suntem săriți de pe fix. Dar tocmai ți-am salvat fundul, așa că am vrea niște răspunsuri în semn de grațitudine.

– Cineva a venit aici să mă omoare?

Davis arătă spre vânătaile sale.

– Uită-te la fața mea. Este în spital. Acum ar fi timpul să ne spui câteva lucruri, profesore. Lucruri strict secrete.

Scofield păru să-și reducă din insolență.

– Aveți dreptate. Astăzi am fost măgar cu voi, dar nu mi-am imaginat...

– Un bărbat a venit să vă ucidă, accentuă Stephanie. Deși trebuie să-l anchetăm ca să fim convinși, este mai mult ca sigur că avem în custodie exact persoana pe care o căutam.

Scofield încuviință și le făcu semn să se așeze.

– Nu pot să-mi imaginez de ce sunt o amenințare după toți acești ani. Mi-am ținut jurământul. Nu am vorbit niciodată despre asta, deși ar fi trebuit. Mi-aș fi putut crea un renume fantastic.

Ea îl așteptă să se explice.

– Mi-am petrecut tot timpul din 1972 până astăzi încercând să demonstrez, prin alte mijloace, ceea ce știu că este adevărat.

Ea citise un sinopsis al cărții lui Scofield, pe care subordonații i-l trimiseseră prin e-mail în ajun. Conform teoriei sale, o civilizație mult mai avansată și răspândită în lumea întreagă a existat cu mii de ani înaintea Egiptului antic. Se baza pe o reconsiderare a hărților de

mult cunoscute de savanți, cum ar fi vestitul desen al lui Piri Reis, care fuseseră toate schițate – conchidea Scofield – folosindu-se hărți și mai vechi, acum pierdute. El credea că acei cartografi din vechime erau mult mai avansați din punct de vedere științific decât civilizațiile Greciei, Egiptului, Babilonului, și chiar decât europenii de mai târziu, trasând hărțile tuturor continentelor, conturând America de Nord cu mii de ani înaintea lui Columb și întocmind harta Antarcticii când coastele acesteia nu erau acoperite de gheață. Nici un studiu științific riguros nu întărea afirmațiile lui Scofield, dar, după cum i se subliniasă în mesajul electronic, nici nu i le combătea.

– Domnule profesor, zise ea. Ca să înțelegem de ce vă vor mort, trebuie să știm despre ce este vorba. Trebuie să ne spuneți despre colaborarea dumneavoastră cu marina.

Scofield își înclină capul.

– Cei trei căpitani mi-au adus lăzi pline de pietre. Fuseseră colectate în timpul operațiunilor Highjump și Windmill din anii 1940 – și stătuseră până atunci într-un depozit. Nimeni nu le dăduse vreo atenție. Vă puteți imagina? Asemenea dovezi, și nimănui nu i-a păsat. Am fost singurul căruia i s-a permis să examineze lăzile, deși Ramsey putea veni și pleca după cum avea chef. Pietrele erau gravate cu un scris. Litere unice, asemenea înfloriturilor. Nici o limbă cunoscută nu le corespundea. Ce le făcea și mai spectaculoase era faptul că veneau din Antarctica, un loc care este sub gheață de mii de ani. Și totuși le-am găsit. Sau, mai corect spus, nemții le-au găsit. Au mers în Antarctica în 1938 și au localizat amplasamentele inițiale. Noi ne-am dus acolo în 1947 și 1948 și le-am colectat.

– Și din nou în 1971, completă Davis.

Neîncrederea i se citi lui Scofield pe față.

– Vorbiți serios?

Stephanie se convinge că el chiar nu era la curent, așa că hotărî să-i ofere o informație:

– A mers un submarin, dar a dispărut. Asta a pus totul în mișcare. Există un element al acelei misiuni despre care cineva nu vrea să se afle.

— Nu mi s-a spus niciodată nimic despre asta. Dar nu este surprinzător — nici nu era nevoie să știu. Am fost angajat să analizez scrierea. Să văd dacă putea fi descifrată.

— Și putea? întrebă Davis.

Scofield scutură din cap.

— Nu mi s-a dat voie să termin. Amiralul Dyals a oprit proiectul pe neașteptate. Am fost pus să jur că voi păstra secretul și apoi concediat. A fost cea mai tristă zi din viața mea. Înfățișarea îi oglindea cuvintele. Asta era. Dovada că existase o civilizație dintâi. Aveam chiar și limbajul lor. Dacă am putea în vreun fel să învățăm cum să îl descifrăm, am ști totul despre ei — am ști cu certitudine dacă ei erau regii mărilor din vechime. Ceva îmi spunea că ei erau, dar niciodată nu mi s-a dat voie să aflui.

Părea deopotrivă emoționat și cu inima zdrobită.

— Cum ați fi învățat să citiți acea limbă? întrebă Davis. Ar fi ca și cum ai scrie cuvinte la întâmplare și ai încerca să afli ce înseamnă.

— Aici greșiți. Vedeți dumneavoastră, pe acele pietre erau și litere și cuvinte pe care le recunoșteam. Atât latinești, cât și grecești. Chiar și câteva hieroglife. Nu înțelegeți? Acea civilizație interacționase cu noi. Existase contact. Acele pietre erau mesaje, înștiințări, declarații. Cine știe? Dar ofereau posibilitatea de a fi citite.

Supărarea lui Stephanie produsă de propria stupiditate se schimbă într-o nesiguranță stranie; se gândi la Malone și la ceea ce se întâmpla cu el în acel moment.

— Ați auzit vreodată numele Oberhauser?

Scofield dădu din cap în semn că da.

— Hermann Oberhauser. El a mers în Antarctica în 1938 cu naziștii. În parte el este motivul pentru care ne-am întors acolo cu Highjump și Windmill. Amiralul Byrd a devenit fascinat de părerile lui Oberhauser legate de arieni și civilizațiile dispărute. Bineînțeles, în acele vremuri, imediat după al Doilea Război Mondial, nu puteai vorbi prea tare despre asta, așa că Byrd a condus o cercetare privată cât a fost acolo cu Highjump și a găsit pietrele. Din moment ce el ar fi putut confirma ceea ce Oberhauser doar teoretizase, guvernul a

trântit capacul peste întreaga chestiune. În cele din urmă, descoperirile sale au fost pur și simplu uitate.

— De ce ar vrea cineva să ucidă pentru asta? murmură Davis cu voce tare. E absurd.

— Mai este ceva, adăugă Scofield.

Malone deschise ochii cu o tresărire și o auzi pe Christl rostind:

— Haide, trezește-te.

Își alungă somnul de pe pleoape și se uită la ceas. Dormise două ore. Când ochii i se acomodară cu lumina difuză din cameră, o văzu pe Christl privindu-l triumfător.

— Am reușit.

Stephanie îl așteaptă pe Scofield să termine.

— Când privești lumea printr-o lentilă diferită, focalizarea se modifică. Noi măsurăm pozițiile geografice cu latitudinea și longitudinea, dar acestea sunt concepte relativ moderne. Primul meridian trece prin Greenwich, Anglia, pentru că acesta a fost punctul ales în mod arbitrar spre sfârșitul secolului al nouăsprezecelea. Studiul hărților antice realizat de mine a scos la iveală altceva, cu desăvârșire extraordinar.

Scofield se ridică în picioare și caută hârtia de corespondență a hotelului și un stilou. Stephanie îl urmărește cum trasa o hartă a lumii grosolană, adăugând pe margini marcatori de latitudine și longitudine. Desenează apoi o linie prin centru pornind de la meridianul de treizeci de grade longitudine estică.

— Aceasta nu este la scară, dar o voi face ca să înțelegi despre ce vorbesc. Credeți-mă, în cazul unei hărți la scară, tot ceea ce sunt pe cale să vă arăt se demonstrează clar. Această linie de centru, care reprezintă treizeci și unu de grade și opt minute est, trece direct prin Marea Piramidă de la Gizeh. Dacă aceasta devine acum meridianul de zero grade, iată ce se întâmplă.

El făcu semn spre un punct corespunzător Boliviei în America de Sud.

— Tiahuanaco. Construit în jur de 15 000 î.Hr. Capitala unei civilizații preincașe necunoscute de lângă lacul Titicaca. Unii spun că ar fi cel mai vechi oraș de pe pământ. La o sută de grade vest de meridianul de la Gizeh.

Arată apoi spre Mexic.

— Teotihuacan. La fel de vechi. Numele lui se traduce „locul de naștere al zeilor”. Nimeni nu știe cine l-a construit. Un oraș mexican sacru, la o sută douăzeci de grade vest de meridianul Gizeh.

Vârful stiloului se odihni în Oceanul Pacific.

— Insula Paștelui. Încărcată cu monumente pe care noi nu le putem explica. O sută patruzeci de grade vest de meridianul Gizeh. Merse mai departe în Oceanul Pacific. Anticul centru polinezian de la Raiatea, sacru peste puțină. O sută optzeci de grade vest de meridianul Gizeh.

— Merge și în cealaltă direcție? întrebă ea.

— Bineînțeles. Găsi Orientul Mijlociu. Irak. Orașul biblic Ur din Caldeea, locul nașterii lui Avraam. Cincisprezece grade est de meridianul Gizeh. Mută vârful stiloului. Aici, Lhasa, orașul sfânt tibetan, peste măsură de vechi. Șaizeci de grade est. Mai sunt multe alte locuri care cad la intervale definite față de meridianul Gizeh. Toate sacre. Majoritatea construite de popoare necunoscute și implicând piramide sau alte tipuri de structuri înălțate. Nu poate fi o coincidență faptul că sunt situate în locuri exacte pe glob.

— Și credeți că oricine ar fi fost cei care au cioplit scrisul pe pietre sunt responsabili pentru toate astea? se interesă Davis.

— Aduceți-vă aminte, toate explicațiile sunt raționale. Și când luăm în considerare yardul megalitic, concluzia devine inevitabilă.

Ea nu auzise niciodată de acel termen.

— Din anii 1950 și până pe la mijlocul anilor 1980, Alexander Thom, un inginer scoțian, a întreprins analiza unui număr de patruzeci și șase de cercuri de piatră neolitice și din Epoca Bronzului. A cercetat în total mai bine de trei sute de locuri și a descoperit că exista o unitate de măsură comună folosită în fiecare dintre ele. A numit-o yardul megalitic.

— Cum este oare posibil, întrebă ea, ținând cont de diversitatea culturilor?

— Ideea fundamentală este destul de plauzibilă. Monumentele precum Stonehenge, care există peste tot pe planetă, nu erau altceva decât observatoare antice. Constructorii lor au descoperit că, dacă stăteau în centrul unui cerc cu fața spre răsărit, marcând în fiecare zi poziția evenimentului, s-ar fi ales după un an cu 366 de semne. Distanța dintre aceste puncte era o constantă de 16,32 inci¹. Desigur, acei oameni străvechi nu măsurau în inci, adăugă Scofield, dar acesta este echivalentul modern obținut prin reproducere a tehnicii respective. Aceiași oameni din vechime au descoperit apoi că o stea are nevoie de 3,93 minute ca să se mute de la un punct de marcaj la următorul. Din nou, ei nu utilizau minute; cu toate acestea, au observat și consemnat o unitate constantă de timp. Scofield făcu o scurtă pauză. Iată partea interesantă. Ca un pendul să oscileze de 366 de ori în decursul a 3,93 minute, trebuie să aibă o lungime exactă de 16,32 inci. Uimitor, nu credeți? Și nu e nicidecum o coincidență. De aceea constanta de 16,32 inci a fost aleasă de constructorii din vechime pentru yardul megalitic.

Scofield păru să le surprindă neîncrederea.

— Nu este chiar așa de uimitor, explică el. O metodă similară a fost propusă odată ca alternativă pentru determinarea lungimii unui metru standard. În cele din urmă, francezii au decis că ar fi mai bine să se folosească o diviziune a cvadrantului meridianului, căci nu aveau încredere în propriile ceasornice.

— De unde puteau ști oamenii din vechime toate acestea? întrebă Davis. Ar fi nevoie de o înțelegere sofisticată a matematicii și a mecanicii cerești.

— Iată din nou acea aroganță modernă. Oamenii aceia nu erau niște locuitori ignoranți ai peșterilor. Aveau o inteligență intuitivă. Erau conștienți de lumea lor. Noi ne îngustăm simțurile și studiem puține lucruri. Ei își largiseră percepțiile și se familiarizaseră cu universul.

¹ Echivalentul a 41,4528 centimetri, un inci având 2,54 centimetri (n.tr.).

– Există vreo dovadă științifică însă care să demonstreze asta? vru ea să știe.

– Tocmai v-am dat drept exemplu fizica și matematica – pe care, apropo, acea societate de navigatori le-ar fi înțeles. Alexander Thom a postulat că niște etaloane din lemn de lungimea unui yard megalitic ar fi putut fi folosite în scopuri topografice și că ar fi trebuit să fie produse într-un loc central ca să se mențină consecvența pe care el o observase la construcții. Acești oameni și-au predat bine lecțiile unor elevi dispuși să învețe.

Stephanie vedea limpede că el credea absolut tot ce spunea.

– Există mai multe coincidențe numerice cu alte sisteme de măsurare folosite de-a lungul istoriei, susținând teoria yardului megalitic. Când a studiat civilizația minoică, arheologul J. Walter Graham a sugerat că oamenii din Creta foloseau o măsură standard, pe care el a numit-o piciorul minoic. Există o corelație. 366 de yarzi megalitici înseamnă exact o mie de picioare minoice. O altă coincidență uimitoare, nu-i așa? De asemenea, avem o conexiune între măsura antică egipteană a cotului regal și yardul megalitic. Un cerc cu diametrul de jumătate de cot regal va avea o circumferință egală cu un yard megalitic. Cum ar putea fi posibilă o asemenea corelație directă fără un numitor comun? Este ca și cum minoicii și egiptenii au fost învățați despre yardul megalitic, după care au adaptat unitatea la propriile situații.

– De ce niciodată nu am citit sau auzit despre aceste lucruri? întrebă Davis.

– Oamenii de știință obișnuiți nu pot nici confirma, dar nici nega yardul megalitic. Ei pretind că nu există dovezi ale faptului că pendurile erau folosite în mod curent și nici că principiul pendului era cunoscut înainte de Galileu. Dar este vorba numai de acea aroganță. Într-un fel suntem întotdeauna primii care descoperim totul. Tot ei spun că oamenii din neolitic nu aveau un sistem de comunicare scrisă capabil să înregistreze informații despre orbite și mișcările planetare. Dar...

– Pietrele, îl întrerupse ea. Ele conțineau o scriere.

Scofield zâmbi.

– Exact. O scriere antică într-o limbă necunoscută. Cu toate acestea, până când această scriere nu va fi descifrată, sau nu se va descoperi o unitate de măsură neolitică, această teorie va rămâne nedemonstrată.

Profesorul tăcu. Ea aștepta și *mai mult*.

– Mi s-a dat voie să lucrez doar cu pietrele, continuă el. Totul a fost adus la un depozit de la Fort Lee. Dar exista și o zonă frigorifică în acel depozit. Încuiată. Doar amiralul intra înăuntru. Conținutul său era deja acolo când am sosit eu. Dyals mi-a promis că dacă rezolvam problema lingvistică, atunci puteam arunca o privire și înăuntru.

– Nu aveți idee ce era acolo? îl întreabă Davis.

Scofield scutură din cap.

– Amiralul era paranoic în privința secretelor. Îi ținea întotdeauna pe căpitanii ăia după fundul meu. Nu am fost niciodată singur în clădire. Dar am simțit că lucrurile importante erau depozitate în acel frigider.

– Ați ajuns să-l cunoașteți pe Ramsey? se interesă Davis.

– O, da. Favoritul lui Dyals. Era în mod clar la conducere.

– Ramsey este în spatele acestei situații, declară trimisul Casei Albe.

Mâhnirea și enervarea lui Scofield părură să se amplifice.

– Are habar ce aș fi putut să scriu despre acele pietre? Ar fi trebuit să fie arătate lumii întregi. Mi-ar fi confirmat toate cercetările. O civilizație antică necunoscută, oameni ai mării, care au existat cu mult înainte ca civilizația noastră să fi apărut măcar, capabili să aibă propria scriere. Este revoluționar.

– Lui Ramsey nici că i-ar putea păsa mai puțin de-atât, comentă Davis. Singurul său interes este legat de propria persoană.

Ea era curioasă:

– De unde ați știut că această civilizație era de navigatori?

– Desenele în relief de pe pietre. Bărți lungi, ambarcațiuni sofisticate, balene, aisberguri, foci, pinguini, și nu cei de mici dimensiuni. Unii înalți, de mărimea unui om. Noi știm astăzi că o asemenea

specie a existat cândva în Antarctica, dar au dispărut de mii de ani. Și totuși am văzut imagini de-ale lor.

– Și ce s-a întâmplat cu această civilizație dispărută? întrebă ea. Scofield ridică din umeri.

– Probabil același lucru care se întâmplă cu toate societățile umane. Ne distrugem ori intenționat, ori prin nepăsare. În ambele situații, dispărem.

Davis se întoarse spre ea.

– Trebuie să mergem la Fort Lee și să vedem dacă lucrurile acelea mai sunt încă acolo.

– Totul este strict secret, spuse profesorul. Nu veți ajunge nicio dată nici măcar în apropiere.

Avea dreptate. Dar ea știa că nimic nu avea să-l împiedice pe Davis.

– Nu fiți așa de sigur.

– Pot merge la culcare acum? se interesă Scofield. Trebuie să fiu în picioare peste câteva ore pentru vânătoarea noastră anuală. Mistreți, arcuri și săgeți. În fiecare an, iau în pădure un grup de la conferință.

Davis se ridică.

– Sigur. Dimineată și noi vom fi departe de aici.

Se ridică și ea.

– Uitați ce e, mărturisi Scofield cu resemnare în voce. Îmi pare rău pentru atitudinea de mai devreme. Apreciez ce ați făcut.

– Ar trebui să luați în calcul posibilitatea de a nu vă duce la vânătoare, spuse Stephanie.

El scutură din cap.

– Nu-i pot dezamăgi pe participanți. O așteaptă cu nerăbdare în fiecare an.

– Este decizia dumneavoastră, recunosc Davis. Dar cred că sunteți în siguranță. Ramsey ar fi un prost să încerce din nou să vă omoare, și el este orice, numai prost nu.

Bacchus îmi spune că ei au comunicat cu multe popoare și că respectă toate tipurile de limbi, găsind-o pe fiecare frumoasă în felul ei. Graiul acestui tărâm cenușiu este un limbaj curgător, cu un alfabet perfecționat cu mult timp în urmă. Asupra scrisului, ei au păreri contradictorii. Este necesar, însă ei avertizează că scrisul încurajează uitarea și descurajează păstrarea în memorie – și au dreptate. Mă plimb liber printre oameni fără nici o teamă. Fărădelegile sunt rare și pedepsite prin izolare. Într-o zi am fost rugat să ajut la așezarea pietrei de temelie a unui zid. Bacchus a fost mulțumit de implicarea mea și m-a îndemnat să stimulez vasele pământului, căci ele distilează un vin straniu care crește sub mâna mea și acoperă întregul cer. Bacchus spune că ar trebui să venerăm acest lucru minunat, căci este dătător de viață. Aici lumea este frântă de vânturi teribile și voci care urlă într-un grai pe care muritorii nu-l pot rosti. În sunetele acestei bucurii primare, intru în casa lui Hathor și ofer cinci pietre prețioase pe un altar. Vântul cântă cu glas tare, așa de asurzitor încât toți cei care sunt acolo par căzuți în transă, și eu cred cu adevărat că suntem în cer. În fața unei statui îngenuchem și aducem slavă. Sunetul unui flaut bănuie aerul. Zăpezile sunt veșnice și un parfum straniu se ridică asemenea unui fum. Într-o noapte, Bacchus a rostit un discurs enorm pe care nu am putut să-l apreciez. Am cerut să mi se dea mijloacele de a-l înțelege și Bacchus a fost de acord și am îmbrățișat din toată inima limbajul cerului. Sunt bucuros că regele meu mi-a permis să vin în această țară

sălbatică a soarelui aflat în descreștere. Acești oameni urlă și strigă, spumegă de nebunie. O vreme mi-a fost teamă să stau singur. Visam la apusurile de soare călduțe, la florile strălucitoare și la butucii deși de viță de vie. Dar nu mai visez. Aici sufletul este îmbătat. Viața este plină. Stă pe loc și este de ajuns, dar niciodată nu dezamăgește.

...

Am observat o constantă stranie. Tot ce se rotește, se rotește în mod natural spre stânga. Oamenii dispăruți se mișcă spre stânga. Zăpada face vârtejuri spre stânga. Urmele animalelor în omăt se îndreaptă tot spre stânga. Creaturile mării înoată în cercuri spre stânga de la mal. Stolurile de păsări se apropie din partea stângă. Vara, soarele se mișcă toată ziua în jurul orizontului, întotdeauna de la dreapta spre stânga. Cei mici sunt încurajați să-și cunoască împrejurimile. Sunt învățați cum să anticipeze o furtună sau apropierea pericolului, ajung să fie conștienți, împăcați cu ei înșiși, pregătiți pentru viață. Într-o zi am mers cu ei într-o călătorie lungă și anevoioasă. Le plac drumețiile, dar acestea sunt îndeletniciri periculoase. Pentru ele au nevoie de un bun simț al orientării și de picioare sprintene. Am observat, chiar atunci când călăuza noastră o lua intenționat la dreapta, că suma totală a întoarcerilor sale era întotdeauna spre stânga, astfel încât fără puncte de reper, care lipsesc cu desăvârșire în acest ținut, este aproape imposibil să eviți întoarcerea în punctul de pornire din orice direcție, numai din stânga nu. Oamenii, păsările și creaturile marine trăiesc în armonie. Pentru cei de aici, acest mecanism cu întoarcere spre stânga pare cu totul inconștient. Nici unul dintre cei care locuiesc în acest ținut cenușiu nu-și dă seama de acest obicei și, atunci când eu fac această observație, ei ridică din umeri pur și simplu și zâmbesc.

...

Astăzi, eu și Bacchus l-am vizitat pe Adonai, căruia i se spusese despre interesul meu pentru matematică și arhitectură. Le împărtășește oamenilor deprinderi de tot felul și mi-a arătat unități de măsură folosite atât pentru proiectare, cât și pentru

construcție. Să fii consecvent înseamnă să fii exact, mi se spune. I-am povestit cum proiectarea capelei regelui de la Aachen a fost influențată în foarte mare măsură de elevii săi și el a fost mulțumit. În loc să fie temător, neîncrezător sau necunoscător în ceea ce privește restul lumii, Adonai stăruie că ar trebui să învățăm din ce a creat natura. Conturul pământului, localizarea căldurii subpământene, unghiul soarelui și marea sunt toți factori de luat în seamă când vrem să ridicăm atât un oraș, cât și o clădire. Înțelepciunea lui Adonai este profundă și îi mulțumesc pentru lecție. De asemenea, mi se arată o grădină. Multe plante sunt păstrate acolo, dar și mai multe au picrit. Plantele sunt crescute în interior, într-un sol bogat în cenușă, piatră ponce, nisip și minerale. Plantele mai sunt crescute și în apă, atât în apă de mare, cât și dulce. Se mănâncă rareori carne. Mi se spune că epuizează energia corpului și că îl face mai predispus la boală. Niciodată nu m-am simțit mai bine ca acum, când mănânc în principal plante și ocazional feluri de pește.

...

Ce plăcere să văd din nou soarele. S-a încheiat lungul întineric al iernii. Pereții de cristal se trezesc la viață cu o sclipire de lumină colorată. Un cor cântă șoptit un imn monoton, suav și ritmat. Nivelul acestuia crește pe măsură ce soarele urcă pe noul cer. Trâmbițele sună nota finală și toți își pleacă frunțile ca semn de respect pentru puterea vieții. Orașul întâmpină cu bucurie sosirea verii. Oamenii joacă diverse jocuri, asistă la cuvântări, se vizitează reciproc și se bucură de Sărbătoarea Anului. De fiecare dată când pendulul din piața centrală se oprește, toți își îndreaptă capetele spre templu și urmăresc cum un cristal îmbracă în culori întregul oraș. După iarna cea lungă, spectacolul este extrem de apreciat. Sosește timpul căsătoriilor și mulți apar să-și făgăduiască solemn iubirea și apartenența. Primesc câte o brățară ca simbol al promisiunii făcute și își mărturisesc apartenența unul altuia. Acest moment aduce multă veselie. Țelul este să trăiești armonios, așa mi se spune. Dar cu această ocazie, trei căsătorii au cerut să fie desfăcute. Două dintre

perechi aveau copii și părinții au fost de acord să și împartă responsabilitatea, cu toate că nu mai locuiau împreună. Cea de-a treia pereche a refuzat. Nici unul nu dorea copiii. Așa că aceștia au fost încredințați unora care își doriseră multă vreme să fie părinți și a fost din nou mare veselie.

...

Stau într-o casă unde patru camere încercuiesc o curte interioară. Nici o fereastră în pereți, dar încăperile sunt splendid luminate de deasupra printr-un tavan de cristal și rămân întotdeauna pline de căldură și lumină. Conductele se întind prin tot orașul și intră în fiecare casă, asemenea rădăcinilor ce se târăsc pe pământ și aduc o căldură permanentă. Nu există decât două reguli care conduc fiecare gospodărie. Înăuntru nu se mănâncă și nu există grupuri sanitare. Camerele nu pot fi desacralizate prin mâncare, mi se spune. Toți mănâncă laolaltă în sălile de mese speciale. Spălatul lucrurilor, baia corporală și toate celelalte elemente de salubritate au loc în alte săli. Cer detalii despre aceste reguli și mi se spune că toate substanțele impure sunt trimise instantaneu din sălile de mese și din băi în focul care nu se stinge niciodată și unde sunt distruse. Asta menține Tartarul curat și sănătos. Cele două reguli sunt sacrificiile pe care fiecare persoană le face pentru curățenia orașului.

...

Acest ținut cenușiu este divizat în nouă Loturi, fiecare cu un oraș care se răspândește dintr-o piață centrală, ce pare a fi un loc de întâlnire. Un Sfătuitor administrează fiecare Lot, ales dintre oamenii acelui Lot printr-un vot la care participă atât bărbații, cât și femeile. Legile sunt decretate de cei nouă Sfătuitori și înscrise pe Coloanele Dreptății aflate în piețele centrale ale fiecărui oraș, ca toți să le cunoască. Se fac înțelegeri solemne în concordanță cu legea. Sfătuitorii se întâlnesc o dată, în timpul Sărbătorii Anului, în piața centrală din Tartar și aleg pe unul dintre ei să fie Marele Sfătuitor. O singură normă îi guvernează: Tratează pământul și pe cei din jurul tău așa cum ai dori să fii

tratat. Sfătuitorii deliberează pentru binele tuturor sub simbolul dreptății. În partea de sus este soarele, strălucind pe jumătate în toată gloria sa. Apoi pământul, un singur cerc, și planetele reprezentate de un punct în centrul acestuia. Crucea le amintește de pământ, în timp ce marea se unduiește dedesubt. Iartă-mi schița brută, dar uite cum apare:

ASHEVILLE

Stephanie fu trezită din somn de telefonul aflat pe noptieră. Aruncă o privire la ceasul digital: 5.10. Davis era întins pe celălalt pat din cameră, de asemenea complet îmbrăcat și adormit. Nici unul din ei nu se deranjase măcar să-și pregătească patul înainte de culcare.

Ea înșfăcă receptorul, ascultă un moment, apoi se ridică în capul oaselor.

— Spune încă o dată.

— Bărbatul reținut este Chuck Walters. I-am găsit amprente. Există în baza de date mai ales pentru mărunțișuri, nimic legat de situația de aici. Trăiește și muncește în Atlanta. I-am verificat alibiul. Martorii îl plasează în Georgia cu două nopți în urmă. Fără îndoială. I-am chestionat pe toți și se confirmă.

Își limpezi mintea.

— De ce a fugit?

— A zis că un bărbat a venit după el învinovățindu-l de ceva. În ultimele luni s-a culcat cu o femeie căsătorită și a crezut că era soțul ei. Am verificat femeia și aceasta a confirmat relația cu el. Când Davis l-a abordat, s-a panicat și a fugit. Când ai tras spre el, s-a înspăimântat de-a binelea și a aruncat popicul. Nu știa ce se întâmplă. Apoi Davis l-a bătut de a scos untul din el. Zice că are de gând să-l dea în judecată.

— Există vreo posibilitate să mintă?

— Nu vreuna pe care să o vedem noi. Tipul ăsta nu este un asasin profesionist.

— Ce făcea în Asheville?

— Soția lui l-a alungat de acasă cu două zile în urmă, așa că s-a hotărât să vină aici. Asta este tot. Nimic sinistru.

— Și presupun că soția a confirmat toată tărășenia.

— Pentru asta suntem plătiți.

Clătină din cap. La naiba!

— Ce vrei să fac cu el?

— Lasă-l să plece. Ce altceva?

Ea puse receptorul jos și anunță:

— Nu este el.

Davis stătea pe marginea patului. Conștientizarea teribilei realități îi izbi pe amândoi în același moment.

Scofield.

Și se năpustiră spre ușă.

Charlie Smith era cocoțat într-un copac de aproape o oră. Iarna îi acoperise membrele cu rășină aromatică, acele dese fiind ascunzătoare ideală într-un pâlce de pini înalți. Aerul dimineții era mușcător de rece, iar abundența umidității îi amplifică disconfortul. Din fericire, se îmbrăcase gros și își alesese locul cu grijă.

Spectacolul de noaptea trecută din interiorul castelului Biltmore fusese un clasic al genului. El organizase șarada în stil mare și privea cum femeia nu doar că înghițise momeala, dar înfulecase și fiul, undița, mulineta și întreaga barcă. Trebuise să știe dacă urma să cadă în capcană, așa că sunase la Atlanta și-l contactase pe agentul operativ pe care îl mai angajase și cu alte ocazii. Instrucțiunile acestuia fuseseră clare. „Să aștepte un semnal și apoi să atragă atenția asupra lui.“ Smith îi observase pe cei doi din hol, când se urcaseră în autobuzul care transporta grupul de turiști la castel. Bănuise că ei erau cei care îi creaseră probleme, dar odată intrat în reședință, devenise sigur. Așa că dăduse semnalul, iar omul său oferise o reprezentare demnă de un premiu Oscar. El rămăsese în partea îndepărtată a

enormului brad de Crăciun din sala de banchet și asistase la dezlănțuirea iadului.

Ordinele date agentului special fuseseră clare. Fără arme. Nu faci altceva decât să fugi. Lasă-i să te prindă, apoi fă-o pe ignorantul. Se asigurase că omul său avea un alibi clar pentru acum două nopți, din moment ce știa sigur că totul avea să fie verificat la sânge. Faptul că ajutorul său trecea într-adevăr prin probleme conjugale și avea o relație cu o femeie căsătorită îi întărise credibilitatea și oferise motive perfecte pentru fugă.

Una peste alta, spectacolul se derulase la perfecție.

Acum *el* venise să-și termine treaba.

Stephanie izbi cu putere în ușa coordonatoarei conferinței și în cele din urmă i se răspunse. Recepția le dăduse numărul camerei.

— Cine dracu'...

Stephanie îi flutură legitimația prin fața ochilor.

— Agenți federali. Trebuie să știm unde va avea loc vânătoarea în această dimineață.

Femeia ezită o secundă, apoi răspunse:

— Este pe proprietate, cam la douăzeci de minute distanță de aici.

— O hartă, interveni Davis. Deseneaz-o, te rog.

Smith urmări grupul de vânători printr-un binoclu pe care îl cumpărase în după-amiaza precedentă de la un magazin Target. Era bucuros că păstrase pușca din casa lui Herbert Rowland. Avea patru gloanțe, mai mult decât suficiente. De fapt, lui îi trebuia doar unul.

Vânătoarea de mistreți nu era, cu siguranță, pentru oricine. El știa puține despre acest sport. Mistreții erau feroce, dezgustători și își aveau habitatul în zonele bogate în vegetație, departe de poteca umblată. Dosarul despre Scofield arăta că acesta iubea la nebunie vânătoarea de mistreți. Când Smith aflase despre această pasiune, mintea lui găsisese imediat cea mai bună modalitate de a-și elimina ținta.

Privi în jur. Mediul era ideal. O mulțime de copaci. Nici o casă. Păduri dese întinse pe kilometri întregi. Vălătuci de ceață înconjurau

vârfurile împădurite. Din fericire, Scofield nu adusese nici un câine – aceștia ar fi fost o problemă. Aflase de la organizatorii conferinței că participanții se întâlneau întotdeauna într-un loc de pornire cam la cinci kilometri de hotel, lângă râu, și urmau o rută bine demarcată. Fără arme de foc. Doar arcuri și săgeți. Și nici nu era necesar să ucidă vreun mistreț. Esențial era timpul petrecut cu profesorul, discuțiile cu acesta pe teme comune de interes, bucurându-se de o dimineață de iarnă în pădure. Așa că el sosise cu două ore în urmă, cu mult înainte de revărsatul zorilor, și își croise drum pe potecă, hotărându-se într-un final asupra celui mai înalt și mai bun loc, lângă punctul de start al vânătorii, sperând că avea să i se ivească o ocazie.

Dacă nu, trebuia să improvizeze.

Stephanie conducea, iar Davis o dirija pe post de copilot. Plecașeră în trombă de la hotel, în partea vestică a suprafeței de 3 200 de hectare ce forma proprietatea Biltmore. Drumul era o alee îngustă, asfaltată și netedă, care la un moment dat traversa Râul Francez, după care intra în pădurea deasă. Coordonatoarea conferinței spusese că zona de start a vânătorii nu era departe de râu și că poteca avea să fie ușor de urmat printre copaci.

În față se zăreau mai multe vehicule.

De îndată ce parcă într-o zonă defrișată, coborâră în grabă din mașină. O urmă palidă a zorilor dilua cerul. Chipul ei era înfrigorat de aerul umed.

Descoperi cărarea și o luă la fugă.

Smith surprinse ceva portocaliu prin frunzișul iernii, poate la cinci sute de metri depărtare. Era ascuns pe o creangă, ținând în brațe un trunchi de pin. Un vânt tăios sufla sub cerul azuriu de decembrie, care încet-încet începea să fie vizibil, înviorător și glacial.

Prin binoclu, urmări cum Scofield și grupul său înaintau cu greu spre nord. Mersese pe ghicite în privința rutei lor finale, sperând că aveau să rămână pe traseul marcat. Acum, cu Scofield în câmpul vizual, constata că avusese noroc.

Agăță curelușa binoculului de o ramură proeminentă, duse pușca la ochi și o mișcă ușor, concentrându-se printr-o lunetă puternică. Ar fi preferat să lucreze mai discret, folosind un amortizor de zgomote de înaltă presiune, dar nu-și adusese unul de acasă și achiziționarea acestora era ilegală. Cuprinse patul de lemn al armei și așteptă răbdător să se apropie ținta.

Încă vreo două minute.

Stephanie alerga în față, panica străbătându-i corpul în izbucniri ascuțite. Cu ochii săi antrenați privea drept înainte, cercetând pădurea în căutarea oricărei mișcări. Respirația îi sfâșia plămânii.

Nu purtau toți veste în culori aprinse?

Era criminalul acolo?

Smith zări mișcare în spatele grupului de vânători. Apucă binoclul și se concentrează asupra celor doi de noaptea trecută, care avansau în mare grabă, la vreo cincizeci de metri în spate, pe traseul șerpuitor.

Se părea că șiretlicul său funcționase doar parțial.

Își imaginează ce avea să se întâmple după ce murea Scofield. Urma să se presupună imediat că a fost un accident de vânătoare, deși cele două personaje brave ce se apropiau fulgerător aveau să strige „crimă“. Șeriful local și Departamentul de stat al resurselor naturale aveau să întreprindă o anchetă. Investigatorii aveau să măsoare, să fotografieze și să cerceteze, unghiurile și traiectoriile urmau să fie observate. Odată descoperit faptul că glonțul venise de deasupra, copacii aveau să fie examinați minuțios. Dar la naiba! Erau zeci de mii în jur.

Pe care aveau să-i studieze?

Scofield se afla cam la cinci sute de metri, cei doi salvatori ai săi apropiindu-se. În câteva momente, aveau să cotească pe potecă și să-și zărească ținta.

Se concentrează din nou prin luneta puștii.

Accidente se întâmplă tot timpul. Vânătorii își confundă tovarășii cu prada.

Trei sute șaiszeci de metri.

Chiar și când poartă veste portocalii fluorescente.

Obiectivul îi apăru întreg în reticulul puștii.

Împușcătura trebuia să fie în piept. Dar țintirea capului ar fi eliminat necesitatea unui al doilea foc.

Două sute șaptezeci de metri.

Prezența celor doi reprezenta o problemă, însă Ramsey aștepta ca doctorul Douglas Scofield să moară în acea zi.

Apăsă pe trăgaci.

Pușca răsună peste întreaga vale și capul lui Scofield erupse.

Așa că trebuia să riște cu orice preț.

PARTEA
A CINCEA

ȘAPTEZECI ȘI PATRU

OSSAU, FRANȚA

1.20 P.M.

Malone citise suficient din traducerea lui Christl încât să înțeleagă că era necesar să se ducă în Antarctica. Dacă trebuia să ia cu el patru pasageri, atunci asta era. Einhard trăise în mod evident o experiență ieșită de comun, ceva care îl fermecase și pe Hermann Oberhauser. Din nefericire, bătrânul german își simțise decăderea mentală iminentă și adusese cartea înapoi, în locul în care stătuse o mie două sute de ani, cu speranța că fiul său s-ar fi putut întoarce în locurile acelea. Dietz eșuase însă, și trăsesse după el și echipajul lui NR-1A. Dacă exista o singură șansă blestemată de a găsi submarinul scufundat, trebuia să riște.

Vorbiseră cu Isabel, spunându-i ce descoperiseră.

Christl definitiva traducerea, cizelând prima versiune și asigurându-se că aveau în posesie informațiile exacte.

Așa că el ieși din han în după-amiaza rece și se îndreptă spre piața centrală din Ossau, fiecare pas pe zăpada proaspătă scârțâind de parcă ar fi călcat pe spumă poliuretanică. Își luase telefonul și, în timp ce mergea, formă numărul lui Stephanie. Ea răspunse la al patrulea apel și începu:

– Așteptam să-mi dai vești.

– Asta nu sună prea bine.

– Niciodată nu sună bine, când ești dus de nas ca un fraier.

El o ascultă povestindu-i despre ultimele douăsprezece ore și evenimentele de pe proprietatea Biltmore.

— Am văzut cum i-a zburat creierii.

— Ai încercat să-l convingi să nu meargă, dar nu a vrut să te asculte. Nici urmă de trăgător?

— Prea mulți copaci între noi și el. Imposibil de găsit. Și-a ales bine locul.

Îi înțelese frustrarea, dar observă:

— Încă mai ai o pistă spre Ramsey.

— Mai degrabă ne are el la mână pe noi.

— Dar știi legătura. Trebuie să faci o greșeală la un moment dat.

Și Daniels ți-a zis că Diane McCoy a mers la Fort Lee, unde s-a dus și Ramsey ieri. Gândește-te, Stephanie. Președintele nu ți-a spus asta degeaba.

— Și eu am crezut același lucru.

— Cred că îți știi deja următoarea mișcare.

— E nasol, Cotton. Scofield este mort fiindcă eu nu am analizat bine situația.

— Nimeni nu a spus că este un joc cinstit. Regulile sunt dure, iar consecințele și mai dure. Așa cum mi-ai spune și tu mie. Fă-ți treaba și nu te descuraja, dar ai grijă să n-o mai dai în bară.

— Discipolul își învață maestrul?

— Cam așa ceva. Acum am nevoie de o favoare. Una mare de tot.

Stephanie telefonă la Casa Albă. Ascultase cererea lui Malone și îi spusese să aștepte. Era de acord cu el. Trebuia să o facă. De asemenea, înțelegea că Danny Daniels pune ceva la cale.

Formase un număr privat, direct la șeful de cabinet. Când acesta răspunse, ea îi explică de ce avea nevoie. Câteva momente mai târziu, președintele se auzi la celălalt capăt al firului:

— Scofield este mort?

— Și încă din vina noastră.

— Ce face Edwin?

– E înfuriat la culme. Ce puneți la cale dumneavoastră și Diane McCoy?

– Te-ai prins. Am crezut că pe asta am ascuns-o bine.

– Nu, Cotton Malone este cel deștept. Eu am fost doar suficient de inteligentă să-l ascult.

– Este complicat, Stephanie. Dar hai să spunem doar că nu am fost așa de încrezător în maniera de abordare a lui Edwin pe cât aș fi vrut și se pare că am avut dreptate.

Ea nu-l putu contrazice.

– Cotton are nevoie de o favoare legată de întreaga poveste.

– Spune.

– A făcut conexiunea dintre Ramsey, NR-1A, Antarctica și acel depozit de la Fort Lee. Acele pietre cu inscripții – a găsit o modalitate de a le citi.

– Speram să se întâmple asta, mărturisi Daniels.

– Îmi trimite în acest moment prin poșta electronică un program de traducere. Presupun că acesta este motivul pentru care NR-1A a mers acolo în 1971 – să afle mai multe despre acele roci. Acum Malone vrea să se ducă în Antarctica. La Baza Halvorsen. Imediat. Cu patru pasageri.

– Civili?

– Mi-e teamă că da. Dar sunt parte a înțelegerii. Ei dețin coordonatele poziției. Fără ei, nu știe amplasamentul. Va avea nevoie de transport aerian și terestru și de echipament. Crede că ar putea fi în stare să rezolve misterul lui NR-1A.

– Îi datorăm asta. S-a făcut.

– Revenind la întrebarea mea, ce puneți la cale dumneavoastră și Diane McCoy?

– Îmi pare rău. Secret prezidențial. Dar trebuie să știu: mergeți la Fort Lee?

– Putem folosi avionul privat care i-a adus aici pe tipii de la Serviciul Secret?

Daniels râse pe înfundate.

Astăzi este la dispoziția voastră.

– Atunci da, vom merge.

Malone stătea pe o bancă înghețată și privea grupurile de oameni trecând pe lângă el, toți râzând, plini de veselie. Ce se aștepta să găsească în Antarctica? Imposibil de spus. Dar, dintr-un anumit motiv, se temea.

Stătea singur, sentimentele sale fiind la fel de fragile și de reci ca aerul din jur. De-abia și-l mai amintea pe tatăl său, însă, de la vârsta de zece ani, nu fusese zi în care să nu se gândească la el. Când se înrolase în Marină, întâlnise mulți colegi de generație de-ai tatălui său și aflase că Forrest Malone fusese un ofițer foarte respectat. Nu simțise niciodată vreo presiune să ajungă la un nivel similar – poate fiindcă nu cunoscuse niciodată standardul – dar i se spusese că se-măna foarte mult cu tatăl său. Drept, hotărât, loial. O luase întotdeauna ca pe un compliment, dar să fie al naibii dacă n-ar fi vrut să-l cunoască în persoană!

Din nefericire, intervenise moartea.

Și încă era furios pe marină că mințise.

Stephanie și raportul comisiei de anchetă explicaseră câteva dintre rațiunile acelei înșelătorii. Construirea în secret a submarinului NR-1A, Războiul Rece, unicitatea misiunii, faptul că echipajul fusese de acord să nu fie căutat și salvat. Dar nu se putea mulțumi cu atât. Tatăl său murise într-o acțiune temerară, căutând un nonsens, însă Marina Statelor Unite autorizase acea nebunie și fabricase o mușamalizare îndrăzneță.

De ce?

Telefonul îi vibră în mână.

– Președintele și-a dat acordul pentru tot, îl anunță Stephanie. De obicei există o mulțime de pregătiri și proceduri care trebuie urmate înainte ca cineva să meargă în Antarctica – antrenament, vaccinare, examene medicale – dar el a ordonat ca toate să fie suspendate în acest caz. Chiar acum, un elicopter se îndreaptă spre tine. Șeful îți urează succes.

– Voi trimite programul de traducere prin e-mail.

– Cotton, ce speri să găsești?

Trase adânc aer în piept ca să-și calmeze nervii întinși la maximum.

– Nu sunt sigur. Dar trebuie să facem această călătorie.

– Uneori este mai bine ca fantomele trecutului să fie lăsate în pace.

– Nu-mi amintesc ca tu să fi crezut asta cu vreo doi ani în urmă, când fantomele trecutului erau ale tale.

– Ceea ce ești pe punctul de a face este periculos, în mai multe privințe.

Avea fruntea aplecată spre zăpadă și telefonul la ureche.

– Știu.

– Să ai grijă de data asta, Cotton.

– Și tu.

FORT LEE

2.40 P.M.

Stephanie conducea o mașină închiriată de la aeroportul Richmond, unde aterizase avionul Serviciului Secret după zborul său scurt de la Asheville. Davis stătea lângă ea, cu fața și orgoliul încă boțite. De două ori fusese tras pe sfoară ca un idiot. Prima dată cu mulți ani în urmă, de Ramsey în cazul lui Millicent, și în ajun de către omul care îl ucisese cu îndemănare pe Douglas Scofield. Poliția locală trata moartea acestuia ca pe o crimă, doar pe baza informațiilor pe care Stephanie și Edwin le furnizaseră, deși nu fusese găsită nici o urmă a ucigașului. Ambii erau conștienți că acesta plecase de mult, misiunea lor fiind să stabilească încotro. Dar mai întâi trebuiau să vadă pentru ce se stârnise toată tevatura.

— Cum intenționezi să intri în depozit? îl întreabă ea pe Davis. Diane McCoy nu a reușit.

— Nu cred că asta va fi o problemă.

Ea știa ce însemna asta sau, mai bine zis, cine decidea acum.

Se apropie de poarta principală a bazei și se opri la punctul de securitate. Îi prezentă santinelei în uniformă legitimațiile lor și spuse:

— Avem treabă cu comandantul bazei. Strict secret.

Caporalul se retrase în ghereta sa și se întoarse repede, ținând în mână un plic.

— Acesta este pentru dumneavoastră, doamnă.

Ea îl luă, iar tânărul le făcu semn să treacă. Îi dădu plicul lui Davis și conduse mai departe în timp ce partenerul ei îl deschise.

– Este o notă, o informă el. Zice să urmăim aceste indicații.

Davis își luă în serios rolul de copilot și Stephanie conduse în interiorul bazei până când intrară într-un complex plin cu depozite metalice, aliniate unul lângă altul asemenea pâinilor de la brutărie.

– Cel marcat 12E, indică Davis.

Ea văzu un bărbat așteptându-i afară. Cu pielea întunecată, părul negru tăciune tuns scurt, trăsături mai mult arabe decât europene. Parcă mașina și coborâra.

– Bine ați venit la Fort Lee, rosti bărbatul. Sunt colonelul William Gross.

Era îmbrăcat în jeanși, ghete și o cămașă în carouri.

– Aveți o uniformă destul de ciudată, remarcă Davis.

– Astăzi eram la vânatoare. Am fost chemat, mi s-a spus să vin așa cum sunt și să fiu discret. Înțeleg că vreți să aruncați o privire înăuntru.

– Și cine v-a zis asta? îl întreabă Stephanie.

– Practic, președintele Statelor Unite. Nu pot spune că am mai fost vreodată sunat de unul, dar s-a întâmplat astăzi.

Ramsey privi peste masa de conferințe la jurnalista de la *Washington Post*. Acesta era al nouălea interviu pe care îl acorda în ziua respectivă și primul la care participa direct. Toate celelalte fuseseră la telefon, ceea ce devenise o procedură operațională standard pentru presa cu termene-limită foarte strânse. Daniels, ținându-se de promisiune, îi anunțase numirea cu patru ore în urmă.

– Trebuie să fiți încântat, spuse femeia.

Aceasta se ocupa de mai mulți ani de subiectele militare și îl interviewase și cu alte ocazii. Nu era foarte deșteaptă, dar în mod evident se credea astfel.

– Este un post bun în care să-mi termin cariera din marină. Râse. Să recunoaștem că aceasta a fost întotdeauna ultima șansă pentru

cei aleși. Nu sunt prea multe locuri în care să poți avansa ierarhic din această poziție.

— Casa Albă.

Se întrebă dacă femeia era informată sau pur și simplu îl încerca. Cu siguranță a doua variantă. Așa că luă hotărârea să se amuze.

— Adevărat, aș putea să mă retrag din activitate și să candidez la președinție. Pare un plan interesant.

Ea zâmbi.

— Doisprezece foști militari au făcut-o până acum.

Ramsey ridică o mână în semn că se preda.

— Te asigur, nu am asemenea planuri. Absolut deloc.

— Mai mulți oameni cu care am vorbit astăzi au menționat că ați fi un candidat politic excelent. Cariera dumneavoastră a fost exemplară. Nici o urmă de scandal. Părerile dumneavoastră politice sunt necunoscute, ceea ce înseamnă că ar putea fi modelate în orice direcție ați alege. Nu sunteți afiliat la un partid politic, ceea ce vă oferă posibilități vaste. Și poporul american iubește întotdeauna un bărbat în uniformă.

Exact raționamentul său. Credea cu tărie că un sondaj de opinie ar fi arătat un consimțământ general în privința sa, atât ca persoană, cât și ca lider. Deși numele său nu era faimos, cariera sa spunea totul. Își dedicase întreaga viață serviciului militar, fusese în misiuni peste tot în lume, servindu-și țara în orice zonă de conflict imaginabilă. Pri-mise douăzeci și trei de medalii. Prietenii săi politici erau numeroși. Pe unii îi cultivase el însuși, cum erau Winterhawk Dyals și senatorul Kane, dar alții gravitau spre el pur și simplu pentru că era un ofițer de rang înalt într-o poziție cheie, ce putea fi de ajutor la nevoie.

— Uite cum stă treaba, las această onoare unei alte persoane din armată. Nu aștept decât să-mi servesc țara ca membru al Statului-Major General. Va fi o provocare fantastică.

— Am auzit că Aatos Kane vă este un supporter înfocat. Aveți vreun comentariu?

Această femeie era cu mult mai informată decât crezuse el.

— Dacă senatorul și-a exprimat sprijinul pentru mine, îi sunt recunoscător. Întrucât confirmarea se profilează la orizont, este întotdeauna bine să ai prieteni în Senat.

— Credeți că vor fi probleme la vot?

El ridică din umeri.

— Nu presupun nimic. Sper doar ca senatorii să mă considere potrivit pentru postul acela. Dacă nu, voi fi mulțumit să-mi închei cariera exact în punctul în care sunt acum.

— Vorbiți de parcă nu contează dacă sunteți numit sau nu.

Un mic sfat, pe care mulți candidați uitaseră să-l ia în seamă, era simplu și clar. Să nu pari niciodată nerăbdător sau îndreptățit să primești funcția respectivă.

— Nu asta am spus, și dumneata știi lucrul acesta. Care este problema aici? Nu există o poveste în spatele acestei numiri, așa că încerci să creezi una?

Ei păru să nu-i placă observația, oricât de subtilă fusese.

— Să recunoaștem, domnule amiral. Numele dumneavoastră nu era cel la care s-ar fi așteptat majoritatea. Rose de la Pentagon, Blackwood de la NATO — aceștia doi erau favoriții. Dar Ramsey? Ați apărut de nicăieri. Asta mă fascinează.

— Poate că cei doi pe care i-ai menționat nu erau interesați.

— Erau, am verificat. Dar Casa Albă s-a îndreptat direct spre dumneavoastră, și sursele mele spun că asta i se datorează lui Aatos Kane.

— Atunci trebuie să-l întrebi pe Kane.

— L-am întrebat. Biroul său de presă a promis că îmi va trimite un comentariu. Asta s-a întâmplat cu trei ore în urmă.

Era timpul să o împace.

— Mi-e teamă că nu este nimic necurat la mijloc. Cel puțin nu din partea mea. Sunt doar un bătrân om al marinei, recunoscător că-și mai poate servi țara câțiva ani în plus.

Stephanie îl urmă pe colonelul Gross în depozit. El obținuse dreptul de intrare printr-un cod numeric și cu o scanare digitală a policarului.

— Eu personal supraveghez întreținerea tuturor acestor depozite, spuse militarul. Venirea mea aici nu va ridica nici o suspiciune.

Acesta, credea Stephanie, era exact motivul pentru care Daniels apelase la ajutorul său.

— Înțelegeți caracterul secret al acestei vizite? îl întrebă Davis.

— Comandantul meu mi-a explicat, la fel și președintele.

Pătrunseră într-o mică anticameră. Restul suprafeței de depozitare slab iluminate se întindea drept în față, printr-o fereastră ce dezvăluia rând după rând de rafturi metalice.

— Mi s-a spus să vă prezint istoricul complexului, urmă Gross. Această clădire este dată spre închiriere marinei din octombrie 1971.

— Adică înainte ca NR-1A să plece în misiune, observă Davis.

— Nu știu nimic legat de asta, preciză Gross. Dar știu că marina deține această clădire de atunci. Este echipată cu un compartiment frigorific separat — făcu semn cu mâna prin fereastră — aflat dincolo de ultimul rând de rafturi, care este încă operațional.

— Ce se află în el? întrebă ea.

Ofițerul ezită.

— Cred că trebuie să vedeți cu propriii dumneavoastră ochi.

— Pentru asta suntem aici?

Gross ridică din umeri.

— Habar nu am. Dar Fort Lee a avut grijă ca acest depozit să fie într-o stare de funcționare excelentă din toate punctele de vedere în ultimii treizeci și opt de ani. Eu sunt în funcție de șase ani. Nimeni, cu excepția amiralului Ramsey, nu intră în această clădire fără ca eu să fiu de față. Însotesc tot timpul orice echipă venită pentru curățenie sau pentru reparații. Predecesorii mei au făcut la fel. Scanerele și încuietorile electronice au fost instalate cu cinci ani în urmă. Toți cei care intră sunt înregistrați într-un document electronic și acesta este transmis zilnic Serviciului de Informații al Marinei, care are depozitul sub supraveghere managerială directă. Indiferent ce vede cineva aici este strict secret, și tot personalul înțelege ce înseamnă acest lucru.

— De câte ori l-a vizitat Ramsey? se interesă Davis.

— Doar o dată în ultimii cinci ani — asta arată documentul electronic. Cu două zile în urmă. De asemenea, a intrat și în compartimentul frigorific. Acela are o încuietoare separată ce înregistrează vizitele.

Ea era curioasă.

— Duceți-ne acolo.

Ramsey o conduse afară din birou pe jurnalista de la *Post*. Hovey deja îl anunțase despre alte trei interviuri. Două pentru televiziune, unul pentru un post de radio, și acestea aveau să se desfășoare jos, în sala de conferințe, unde echipele făceau ultimele pregătiri. Începea să-i placă asta. Era cu totul altceva în comparație cu viața în umbră pe care o dusesse. Avea de gând să fie un membru remarcabil al Statului-Major General și, dacă totul mergea conform planului, un și mai bun vicepreședinte.

Nu înțelesese niciodată de ce a doua funcție în stat nu putea fi mai activă. Dick Cheney îi demonstrase posibilitățile, devenind un făuritor tăcut al diplomației fără atenția pe care președinția o atrăgea în mod continuu. Ca vicepreședinte, putea să se implice în ceea ce dorea, când dorea. Și la fel de repede să se și distanțeze, din moment ce — așa cum observase într-un mod atât de inteligent John Nance Garner, primul vicepreședinte al lui Franklin D. Roosevelt — majoritatea oamenilor credeau că acel post nu merita nici măcar „o găleată caldă de scuipat“, deși legenda spune că reporterii au modificat scrierea ultimului cuvânt pentru a-l putea publica.

Zâmbi.

Vicepreședintele Langford Ramsey.

Îi plăcea.

Telefonul mobil îl alertă cu o melodie abia perceptibilă. Îl ridică de pe birou și văzu cine suna. Diane McCoy.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spuse ea.

— Nu prea cred.

— Fără șmecherii, Langford. Tu stabilești locul.

— Nu am timp.

— Fă-ți timp, altfel nu va fi nici o numire.

— De ce continui să mă ameninți?

— Voi veni la biroul tău. Acolo te simți precis în siguranță.

Așa era, dar își puna întrebări.

— Despre ce este vorba?

— Un bărbat numit Charles C. Smith Jr. Este o poreclă, dar așa îi spui tu.

Nu mai auzise pe nimeni până atunci rostind acel nume. Hovey se ocupa de toate plățile, dar acestea se făceau pe un alt nume într-o bancă străină, transferurile fiind protejate de Legea Națională privind Securitatea.

Cu toate acestea, Diane McCoy știa.

Își privi ceasul de pe birou: 4.05 P.M.

— Bine, treci pe aici.

Malone începea să se obișnuiască în LC-130. Tocmai încheiaseră un zbor de zece ore din Franța la Cape Town, Africa de Sud. Un elicopter militar francez îi transportase din Ossau până la Cazau, Teste-de-Buch, cea mai apropiată bază militară franceză, aflată la vreo 240 de kilometri. De acolo, un C-21A – versiunea militară a unui Learjet – traversase Marea Mediterană și continentul african pe lungime, cu doar două opriri scurte pentru realimentare.

La Cape Town îi aștepta cu motoarele pornite un avion militar LC-130 Hercules cu plinul făcut și cu două echipaje aparținând celei de-a 109-a unități aeriene a Gărzii Naționale de Aviație din New York. Malone își dăduse seama că deplasarea într-un Learjet avea să pară călătorie de lux pe lângă ce erau pe punctul de a experimenta el și însoțitorii săi, pe distanța de 4 300 de kilometri spre Antarctica – peste oceanul unde furtunile aveau să-i zdruncine dintr-o parte în alta – mai puțin ultimii 1 100 kilometri, care aveau să fie parcurși deasupra suprafeței solide de gheață.

Cu adevărat, un tărâm al nimănui.

Echipamentul îi aștepta la bord. El știa cuvântul-cheie. *Straturi*. Și știa scopul. Să elimine umiditatea corpului, fără ca acesta să înghețe. Cămașa și pantalonii de protecție marca Under Armour, confecționați dintr-un material ce evacua rapid transpirația formau primul strat pentru a menține pielea uscată. După acesta venea un costum de corp din lână dintr-o singură bucată, care lăsa aerul să circule și avea aceeași proprietate de a îndepărta transpirația, apoi

un set de nailon format din jachetă și pantaloni cu interior flaușat. În cele din urmă, un hanorac marca Gore-Tex căptușit cu lână și pantaloni groși prin care nu putea pătrunde vântul. Totul cu un imprimeu de camuflaj, prin amabilitatea armatei Statelor Unite. Mănușile și ghetetele Gore-Tex, împreună cu două perechi de șosete, protejau extremitățile. Cu câteva ore în urmă le furnizase militarilor măsurile fiecăruia și observă că ghetetele erau exact cu o jumătate de număr mai mari, lăsând loc pentru șosetele groase. O cagulă neagră de lână proteja fața și gâtul cu deschideri doar pentru ochi, care aveau să fie apărați de ochelari fumurii de protecție. De parcă se pregăteau pentru o plimbare în spațiul cosmic, gândi el, ceea ce nu era prea departe de adevăr. Auzise cum frigul antarctic provocase în unele cazuri contractarea plombelor din gură și căderea acestora.

Fiecare participant își adusese un rucsac cu lucruri personale. Observă că li se pusese la dispoziție o versiune specială mai groasă și mai bine izolată, pentru vreme extrem de rece.

Avionul Hercules se mișcă greoi spre pista de decolare.

Malone se uită la ceilalți, care stăteau în fața lui pe scaune din pânză cu suporturi din împletituri pentru spate. Nici unul nu-și pusese cagula de lână, așa că fețele le rămăseseră expuse.

— Toată lumea este în regulă?

Christl, care stătea lângă el, înclină din cap în semn că da.

Observă că toți se simțeau incomod în hainele lor groase.

— Vă asigur că acest zbor nu va fi unul călduros și aceste haine sunt pe cale să devină cei mai buni prieteni ai voștri.

— S-ar putea să fie prea mult, spuse Werner.

— Aceasta este partea ușoară, îi asigură încă o dată. Dar dacă nu reușiți să faceți față, puteți rămâne la bază. Taberele antarctice sunt cât se poate de confortabile.

— N-am mai făcut niciodată așa ceva, mărturisi Dorothea. Pentru mine este o adevărată aventură.

Mai curând aventura vieții, din moment ce se presupunea că nici un om nu atinsese malul Antarcticii înainte de 1820, și astăzi doar câțiva norocoși reușeau să ajungă acolo. El știa de existența unui

tratat semnat de douăzeci și cinci de națiuni care desemna întregul continent drept un loc al păcii, cu schimb liber de informații științifice, fără noi revendicări teritoriale, fără activități militare și fără exploatare minieră, dacă nu erau de acord toți semnatarii documentului. Paisprezece milioane de kilometri pătrați, aproximativ suprafața totală a Statelor Unite și a Mexicului, din care 80% era acoperită cu un strat de gheață gros de 1,6 kilometri – adică 70% din apa dulce a planetei – platoul de gheață rezultat fiind astfel unul dintre cele mai înalte de pe pământ, cu o înălțime medie de mai bine de 2 400 de metri.

Viața exista doar pe margini, din moment ce continentul primea anual mai puțin de 80 de mililitri de ploaie pe metru pătrat. Uscat ca un deșert. Suprafața sa albă nu avea capacitatea de a absorbi lumina sau căldura, ci reflecta înapoi toate radiațiile și păstra temperatura medie undeva în jurul valorii de 56 de grade Celsius sub zero.

De asemenea, Malone era la curent cu situația politică, din cele două vizite anterioare, când lucrase pentru Magellan Billet. În prezent, șapte țări – Argentina, Marea Britanie, Norvegia, Chile, Australia, Franța și Noua Zeelandă – ridicau pretenții legate de opt teritorii, marcate prin grade longitudinale ce se intersectau la Polul Sud. Ei zburau spre regiunea revendicată de Norvegia, cunoscută sub numele de teritoriul Dronning Maud, care se întindea de la 44 de grade și 38 de minute est până la 20 de grade vest. O bucată de mărime considerabilă din porțiunea sa occidentală – de la 20 de grade est până la 10 grade vest – fusese pretinsă de Germania în 1938 ca Neuschwabenland. Și cu toate că războiul pusese capăt acelei revendicări, regiunea rămânea una dintre cele mai puțin cunoscute de pe continent. Destinația lor era Baza Halvorsen, administrată de Australia în sectorul norvegian, situată pe coasta nordică, în dreptul extremității sudice a Africii.

Li se dăduseră dopuri de urechi – pe care, observă el, toți și le pusese – dar zgomotul încă se auzea. Mirosul înțepător al combustibilului i se învârtia în jurul capului, dar știa de la zborurile anterioare că în curând duhoarea avea să treacă neobservată. Se aflau în față, lângă cabina piloților, la care se ajungea pe o scară de cinci

trepte. Pentru zborul acesta lung le fuseseră puse la dispoziție două echipaje. Odată, Malone stătuse în cabina piloților în timpul unei aterizări pe zăpada antarctică. Ce experiență! Acum iată-l din nou acolo.

Ulrich Henn nu spusese nimic pe durata călătoriei din Franța și stătea indiferent pe locul său de lângă Werner Lindauer. Malone știa că acest om aducea necazuri, dar nu-și putea da seama dacă el sau vreun alt membru al grupului erau obiectul interesului său. Nu conta, Henn deținea informația de care aveau nevoie odată ajunși la sol și o înțelegere era o înțelegere.

Christl îl lovi ușor peste braț și mimă un „Mulțumesc“.

El dădu din cap în semn de recunoștință.

Turbopropulsoarele avionului militar Hercules erau turate la maximum și aparatul accelerează pe pista de decolare. Mai întâi încet, apoi mai repede, înălțându-se în aer și ridicându-se deasupra oceanului vast.

Era aproape miezul nopții.

Și ei se îndreptau spre necunoscut.

FORT LEE, VIRGINIA

Stephanie privi cum colonelul Gross decuplă încuietoarea electronică și deschise ușa de oțel a compartimentului frigorific. Aerul înghețat se grăbi să iasă de acolo într-o ceață rece. Ofițerul așteptă câteva secunde până când aerul se limpezi, apoi le făcu semn invitându-i înăuntru.

— După dumneavoastră.

Ea intră prima. Davis o urmă. Compartimentul avea o suprafață de aproximativ 0,75 metri pătrați, doi pereți erau de metal, pe al treilea se sprijinea, de la podea până la tavan, un suport de rafturi pe care se aflau cărți. Cinci rânduri. Unul după altul. În estimarea ei, vreo două sute de volume.

— Sunt aici din 1971, explică Gross. Înainte de asta, habar nu am unde au fost ținute. Dar trebuie să fie un loc rece, din moment ce sunt într-o stare foarte bună, după cum puteți vedea.

— De unde provin? întrebă Davis.

Gross ridică din umeri.

— Nu știu. Dar rocile din depozit au fost aduse toate în timpul operațiunilor Highjump din 1947 și Windmill din 1948. Astfel, este logic să presupun că acestea provin tot de atunci.

Ea se apropie de rafturi și studie volumele. Erau de mici dimensiuni, poate 15 x 20 centimetri, cu ferecături de lemn, ținute la un loc de sfori strânse, și aveau paginile aspre și groase.

— Pot să văd una? îl rugă ca pe Gross.

— Mi s-a spus să vă las să faceți orice doriți.

Cu mare grijă, scoase din raft un exemplar înghețat. Colonelul avea dreptate. Era perfect conservat. Un termometru de lângă ușă indica temperatura de minus 12 grade Celsius. Citise odată o relatare despre dublele expediții la Polul Sud ale lui Amundsen și Scott — cum zeci de ani mai târziu, când fuseseră descoperite rezervele lor de hrană, brânza și legumele erau încă comestibile. Biscuiții rămăseseră crocanți. Sarea, muștarul și condimentele erau în stare perfectă. Chiar și paginile revistelor arătau ca în ziua în care fuseseră tipărite. Antarctica era un congelator natural. Fără putrezire, rugină, fermentație, mucegai sau vreo boală. Fără umezeală, praf sau insecte. Nimic care să descompună rămășițele organice.

Cum ar fi cărțile cu coperti de lemn.

— Am citit cândva o propunere, spuse Davis. Cineva sugera că Antarctica ar fi spațiul perfect pentru o bibliotecă mondială. Climatul nu ar afecta nici măcar o pagină. Am crezut că este o idee ridicolă.

— Poate că nu.

Stephanie așează cartea pe raft. Pe coperta de un bej-deschis era imprimat în relief un simbol de nerecunoscut.

Cu atenție sporită, ea examinează paginile rigide, fiecare acoperită cu scris de sus până jos. Înflorituri, spirale, cercuri. Un scris straniu și cursiv — strâns și compact. De asemenea, desene. Plante, oameni, dispozitive. Fiecare pagină era la fel — totul era scris cu cerneală maro, într-un stil clar și precis, nici o mâzgăleală pe nicăieri.

Înainte ca Gross să deschidă compartimentul frigorific, le arătase rafturile depozitului, care conțineau o multitudine de fragmente de piatră cu inscripții similare.

– Un fel de bibliotecă? o întrebă Davis.

Ea ridică din umeri.

– Doamnă, interveni Gross.

Se întoarse. Colonelul întinse mâna spre raftul de deasupra și extrase un carnet legat în piele învelit într-o fâșie îngustă de material.

– Președintele a spus să vă dau asta. Este jurnalul privat al amiralului Byrd.

Ea își aminti instantaneu ce spusese Herbert Rowland despre vederea acestuia.

– Este strict secret din 1948, adăugă Gross. Aici este din 1971.

Observă mai multe benzi de hârtie ce marcau anumite locuri.

– Părțile relevante sunt evidențiate.

– De către cine? se interesă Davis.

Gross zâmbi.

– Președintele a zis că o să întrebați asta.

– Și care este răspunsul?

– Am dus jurnalul la Casa Albă ceva mai devreme și am așteptat în timp ce președintele l-a citit. Mi-a zis să vă spun că, în pofida părerii pe care dumneavoastră și alți membri ai staffului ați avea-o, dumnealui a învățat să citească cu mult timp în urmă.

Ne-am întors în valea uscată, Locul 1345. Am ridicat tabăra. Vreme bună. Cer fără nori. Puțin vânt. Am localizat așezarea germană anterioară. Reviste, depozite de hrană, echipamente, toate indică explorarea din 1938. Baraca de lemn ridicată atunci stă încă în picioare. Mobilată auster cu masă, scaune, sobă, aparat radio. Nimic semnificativ la fața locului. Ne-am deplasat 22 de kilometri spre est, Locul 1356, o altă vale uscată. Am localizat pietre gravate la baza muntelui. Majoritatea prea mari să fie transportate, așa că le-am ales pe cele mai mici. Am chemat elicopterele. Am examinat pietrele și am desenat o schiță.

Patar vzeq croud allera oftereg
 xior of odo 2 and oftereg fland bar
 oftereg sand gollor oftereg ofland
 sand crollq croug gollq gollcros
 oftereg crou crou oftereg oftereg
 gollcrou crollq ofland oftereg 2 and
 crou crou oftereg 2 crou 2 oftereg
 oftereg crou of odu oftereg crou sand
 oftereg oftereg crou crou croug ofland
 crou crou oftereg oftereg gollain
 2 of odu crou crou sand oftereg
 sand oftereg crou crou

Oberhauser a raportat descoperiri similare în 1938. Acestea reprezintă confirmarea arhivelor de război. Germanii au fost într-adevăr aici. Dovezi materiale ce nu mai lasă loc nici unui dubiu.

...

La Locul 1578 am investigat o crăpătură în munte care se deschidea într-o mică încăpere săpată în stâncă. Pe pereți am găsit inscripții și desene similare celor din Locul 1356. Oameni, bărci, animale, care, Soarele, reprezentări ale cerului, planetele și Lunii. Au fost făcute fotografii. O observație personală: Oberhauser a venit în 1938 în căutarea arienilor dispăruți. În mod clar, o anumită civilizație a existat odată aici. Reprezentările fizice ale populației indică o rasă înaltă, cu păr des, voinică, cu trăsături caucaziene. Femeile au sâni considerabili și părul lung. Am fost tulburat privindu-le. Cine erau ei? Până astăzi am crezut că teoriile lui Oberhauser despre arieni erau ridicole. Acum nu mai știu.

...

Am sosit în Locul 1590. Mi s-a arătat o altă încăpere. Mică. Din nou inscripții pe pereți. Câteva imagini. Înăuntru au fost găsite 212 volume legate în lemn, așezate unele peste altele pe o masă de piatră. S-au făcut fotografii. Același scris necunoscut de

pe pietre este și în interiorul cărților. Timpul este scurt. Operațiunea se termină în optsprezece zile. Vara se apropie de sfârșit. Vasele trebuie să plece în larg înainte ca gheața să se formeze. Am ordonat așezarea cărților în lăzi și transportul acestora la navă.

Stephanie își ridică privirea de la jurnalul lui Byrd.

– Este uimitor. Uite ce au descoperit – și totuși nu au făcut nimic cu asta.

– Un semn al vremurilor de atunci, spuse Davis într-un mod sobru. Erau prea ocupați cu Stalin și cu refacerea Europei distruse. Civilizațiile dispărute contau prea puțin, mai ales una care putea avea vreo legătură cu germanii. Byrd era în mod clar pasionat de acest aspect. Davis îl privi pe Gross. Sunt menționate fotografiile. Le putem vedea?

– A încercat și președintele. Au dispărut. De fapt, totul a dispărut, cu excepția jurnalului.

– Și a acestor cărți și pietre, adăugă ea.

Davis răsfoi jurnalul, citind și alte pasaje cu voce tare.

– Byrd a vizitat o mulțime de locuri. Ce păcat că nu avem o hartă. Acestea sunt identificate doar prin numere, nu au coordonate.

Și ea dorea același lucru, mai ales de dragul lui Malone. Dar exista o soluție. Programul de traducere de care vorbise Malone. Ceea ce Hermann Oberhauser descoperise în Franța. Stephanie ieși din congelator, își căută telefonul mobil și formă numărul din Atlanta. Când asistenta sa îi spuse că un e-mail fusese trimis de Malone, zâmbi și închise.

– Am nevoie de una dintre aceste cărți, i se adresă ea lui Gross.

– Trebuie să fie ținute înghețate. Doar așa se păstrează.

– Atunci vreau să mi se permită să mă întorc aici. Am un laptop, dar voi avea nevoie de acces la internet.

– Președintele a spus orice doriți.

– Ai dat de un fir? o întrebă Davis.

– Cred că da.

6.30 P.M.

Ramsey reîntră în biroul său, după ce terminase cu ultimul interviu al zilei. Diane McCoy era înăuntru, unde el îi spusese lui Hovey să o invite ca să-l aștepte. Închise ușa.

— OK, ce este așa de important?

Femeia fusese controlată electronic și nu avea nici un dispozitiv de ascultare. El știa că biroul său este sigur, așa că luă loc încrezător.

— Vreau mai mult, declară ea.

Purta un costum în carouri din tweed în nuanțe liniștitoare de maro și bej, iar pe dedesubt o bluză neagră pe gât. O înfățișare oarecum neoficială și costisitoare pentru o angajată a Casei Albe, dar totuși elegantă. Haina îi era așezată pe spătarul unui scaun.

— Mai mult din ce? întrebă el.

— Există un om cunoscut sub numele de Charles C. Smith Jr. Lucrează pentru tine și o face de multă vreme. Îl plătești bine, cu toate că o faci printr-o varietate de nume false și conturi cu identitatea secretă a titularului. El este ucigașul tău, cel care a avut grijă de amiralul Sylvian și de mulți alții.

Era consternat, dar rămase calm.

— Ai vreo dovadă?

Ea râse.

— De parcă am de gând să-ți spun. E suficient să te anunț că știu și asta este tot ce contează. Zâmbi. Ai putea fi prima persoană din

istoria forțelor armate ale Statelor Unite care să-și fi pavat cu crime drumul spre vârful ierarhiei. La naiba, Langford, ești cu adevărat o canalie ambițioasă!

Ramsey trebuia să afle neapărat:

– Ce vrei?

– Ai obținut numirea. Asta voiai *tu*. Sunt sigură că nu este tot, dar este tot pentru moment. Până acum reacția la alegerea ta a fost bună, așa că pari a fi pe val.

Era de acord. Orice probleme serioase ar fi ieșit la suprafață imediat ce publicul afla că el era favoritul președintelui. Acesta era momentul când începeau telefoanele anonime date presei și când politicile de distrugere preluau controlul. După opt ore, încă nu se ivise nimic, dar ea avea dreptate. Își pavase cu crime drumul spre vârful ierarhiei, așa că, grație lui Charlie Smith, toate sursele posibile de necazuri, erau deja moarte.

Ceea ce îi aminti un lucru. Unde era Smith?

Fusese atât de ocupat cu interviurile, încât uitase cu totul de el. Îi spusese idiotului să-i facă de petrecanie profesorului și să se întoarcă până la căderea nopții, iar acum soarele apunea.

– Ai fost o fată foarte harnică, recunosc eu.

– Am fost o fată inteligentă. Am acces la niște rețele de informații la care tu nu poți decât să visezi.

Nu se îndoia de asta.

– Și ai de gând să mă rănești?

– Plănuiesc să-ți distrug viața din temelii.

– Dacă nu ce?

Un hohot de râs amuzat îi traversă chipul. Categorie, această căre se distra grozav.

– Totul are legătură cu tine, Langford.

El ridică din umeri.

– Vrei să iei parte la ce se întâmplă după Daniels? Voi face să ți se îndeplinească dorința.

– Chiar par una care tocmai a căzut de sus când s-a răsturnat carul cu proști?

El râsc.

— Acum parcă ai fi Daniels.

— Fiindcă îmi spune asta cel puțin de două ori pe săptămână. De obicei o merit, din moment ce îl trag pe sfoară. Este inteligent, trebuie să recunosc asta. Dar nici eu nu sunt proastă. Vreau cât se poate de mult.

Ramsey trebuia să asculte tot ce avea ea de zis, dar o îngrijorare stranie îi însoți răbdarea forțată.

— Vreau bani.

— Câți?

— Douăzeci de milioane de dolari.

— Cum ai ajuns la această sumă?

— Pot trăi confortabil din dobândă tot restul vieții mele. Am făcut socoteala.

O plăcere aproape sexuală îi dansa în priviri.

— Presupun că îi vei dori într-o bancă din afară, într-un cont cu numele titularului secret, accesibil doar ție?

— Exact ca Charles C. Smith Jr. Cu câteva prevederi în plus, dar acestea pot veni mai târziu.

El încercă să-și păstreze calmul.

— Ce te-a determinat să faci asta?

— Intenționezi să-mi tragi țepă. O știi, o știi și tu. Am încercat să te înregistrez, dar ai fost prea deștept. Așa că mi-am zis: „Pun cărțile pe masă. Îi spun ce am aflat. Fac o înțelegere. Obțin ceva, în mod deschis“. Numeste-l un acot. O investiție. Astfel te vei gândi de două ori înainte să mă țepuiești mai târziu. Voi fi cumpărată și plătită deja, gata de utilizare.

— Și dacă refuz?

— Atunci vei sfârși în închisoare sau, chiar mai bine, poate că îl voi găsi pe Charles C. Smith Jr. și voi vedea ce are de povestit.

El nu spuse nimic.

— Sau poate că doar te voi trâmbița în presă.

— Și ce le vei spune reporterilor?

— Voi începe cu Millicent Senn.

— Și ce ai putea ști tu despre ea?

— Tânără, ofițer de marină, repartizată în stafful tău de la Bruxelles. Ai avut o relație cu ea. Și apoi, pe nepusă masă, rămâne însărcinată și câteva săptămâni mai târziu este moartă. I-a cedat inima. Belgienii au decis că a fost din cauze naturale. Caz închis.

Această femeie era bine informată. Îngrijorat că tăcerea sa putea fi mai explicită decât orice răspuns, o contracară:

— Nimeni nu ar crede așa ceva.

— Poate nu acum, dar este un subiect excelent. Genul pe care presa îl iubește. Mai ales *Extra* și *Inside Edition*. Știai că tatăl lui Millicent continuă să creadă, până în ziua de astăzi, că ea a fost ucisă? Ar apărea bucuros în fața camerelor. Fratele ei — care, apropo, este avocat — are și el dubii. Desigur, ei nu știu nimic despre tine sau despre relația dintre voi. De asemenea, ei nu știu nici că îți plăcea s-o bați până ieșea untul din ea. Ce crezi că ar face cu toate aceste informații ei, autoritățile belgiene sau presa? Îl prinsese și o știa bine. Nu este o înscenare, Langford. Nu mă interesează să te fac să recunoști ceva. Nu am nevoie de mărturisirea ta. Este vorba despre cum să-mi port singură de grijă. Eu. Vreau. Bani.

— Și, doar de dragul discuției, dacă aș fi de acord, ce te-ar opri să mă șantajezi din nou?

— Absolut nimic, răspunse ea cu dinții încleștați.

Ramsey își permise un rânjel, apoi un chicotit.

— Ești o drăcoaică.

Femeia îi întoarse complimentul.

— Se pare că suntem perfecți unul pentru celălalt.

Lui îi plăcu tonul amical din vocea ei. Niciodată nu bănuise că i-ar putea curge prin vene o dorință așa de mare de a fura. Lui Aatos Kane nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să scape de obligație și chiar și cea mai mică aluzie la vreun scandal i-ar fi oferit senatorului ocazia perfectă. „Eu sunt dispus să-mi țin promisiunea, ar fi spus Kane, tu ești cel cu probleme.“

Și el nu ar fi putut face nimic.

Le-ar fi luat reporterilor mai puțin de o oră să verifice dacă perioada în care el a fost la post în Bruxelles coincidea cu cea a lui Millicent. Edwin Davis fusese și el acolo, și prostănacul ăla sensibil simțise ceva pentru ea. Ramsey știuse asta la vremea respectivă, dar nici că i-ar fi putut păsa mai puțin. Davis fusese moale și neimportant. Acum însă nu mai era. Dumnezeu știa pe unde umbla. Nu mai auzise nimic despre el de câteva zile. Dar cu femeia care stătea în fața lui era o cu totul altă situație. Aceasta avea o armă încărcată ținută direct spre el și știa exact unde să tragă.

— Bine, voi plăti.

Diane scoase din buzunarul sacoului o foaie de hârtie.

— Iată banca și codul de nouă cifre. Fă plata, toată odată, în următoarea oră.

Aruncă hârtia pe birou.

Ramsey nu se mișcă.

Ea zâmbi.

— Nu mai fi așa de încruntat.

Amiralul nu spuse nimic.

— Uite cum stă treaba, adăugă Diane, ca să-ți arăt buna mea credință și faptul că sunt dispusă să colaborez cu tine de acum încolo, odată ce plata este confirmată, am de gând să-ți dau în schimb ceva ce-ți dorești cu adevărat.

Se ridică din fotoliu.

— Ce anume? întrebă el.

— Pe mine. Sunt a ta mâine-seară. Atâta vreme cât primesc banii în următoarea oră.

SÂMBĂȚĂ, 15 DECEMBRIE

12.50 A.M.

Dorothea nu era fericită. Avionul își croia drum ciocnindu-se de aerul dur asemenea unui camion zdruncinându-se pe o șosea plină de gropi și de noroaie, ceea ce-i readuse în memorie vremea copilăriei și excursiile la cabană cu tatăl său. Le plăcuse la nebunie să-și petreacă timpul în natură. În timp ce Christl evita armele și vânătoarea, ea le adora pe amândouă. Fusesse un lucru pe care ea și tatăl său îl avuseseră în comun. Din nefericire, nu se bucuraseră decât de câteva anotimpuri. Avea zece ani când el murise. Sau, mai bine spus, când nu s-a mai întors acasă. Și gândul acela trist îi săpă un alt crater în stomac, adâncind golul care părea să nu se diminueze niciodată.

După dispariția tatălui lor, ea și Christl fuseseră purtate de curent tot mai departe una de alta. Totul era diferit: prieteni, interese, gusturi. Vieți. Cum au putut două ființe care au ieșit din același oul să crească înstrăinându-se atât de mult?

Doar o singură explicație avea logică.

Mama lor.

Zeci de ani le forțase să fie în competiție. Și acele bătălii dăduseră naștere la resentimente. A urmat apoi antipatia. De aici, un salt ușor la ură.

Stătea prinsă în chingi de scaun, înfăolită în echipament. Malone avusese dreptate cu privire la îmbrăcăminte. Această suferință avea să mai dureze încă cinci ore cel puțin. Echipajul distribuisese caserole cu masa de prânz când se îmbarcaseră. Ștrudel cu brânză, fursecuri, o ciocolată întreagă, partea inferioară a unei pulpe de pui și un măr. Nu putea lua nici măcar o înghițitură. Numai gândul la mâncare era suficient ca să i se facă greață. Se sprijini de spătar și încercă să se așeze cât mai confortabil. Cu o oră în urmă, Malone dispăruse sus în cabina piloților. Henn și Werner erau adormiți, dar Christl părea foarte lucidă.

Poate că și ea era neliniștită.

Această deplasare era cea mai urâtă din viața ei, și nu doar din cauza disconfortului. Zburau spre propriul lor destin. Era ceva acolo? Și dacă da, era bun sau rău?

După ce se echipaseră, fiecare își pregătise propriul rucsac din material izolanț. Ea nu-și adusese decât un rând de haine, o periuță de dinți, câteva obiecte de toaletă și un pistol automat. Isabel i-l strecurase când erau la Ossau. Din moment ce acesta nu era un zbor comercial, nu avuseseră loc nici inspecții de securitate. Deși îi dispăcea să-i permită mamei să ia încă o decizie în numele ei, se simțea totuși mai bine cu arma la îndemână.

Christl întoarse capul.

Privirile li se întâlneau în semiîntuneric.

Ce ironie dureroasă să fie amândouă aici, în acest avion, împunându-se reciproc. Ar fi dus oare la ceva bun dacă vorbea cu ea?

Decise să încerce.

Își desfăcu cataramele centurii de siguranță și se ridică de pe scaun. Traversă intervalul îngust și se așeză lângă sora sa.

— Trebuie să punem capăt acestei situații, începui eu străduindu-mă să acopere zgomotul.

— Asta și intenționez. Când vom găsi ceea ce știu că se află acolo. Expresia lui Christl era la fel de rece ca și interiorul avionului. Dorothea făcu o nouă tentativă.

— Nimic din astea nu contează.

— Nu pentru tine. Nu a contat niciodată. Nimic nu te-a interesat în afară de modul în care să-i lași moștenire întreaga avere prețiosului tău Georg.

Cuvintele o străpunseră și vru să afle mai multe:

— De ce n-ai putut să-l suferi?

— Era singurul lucru pe care nu-l puteam niciodată oferi, dragă surioară.

Îi surprinse amărăciunea în timp ce niște emoții contradictorii se ciocneau în sufletul ei. Dorothea jelise lângă sicriul lui Georg două zile, încercând, cu tot ce-i stătea în putință, să se elibereze de amintirea lui. Christl venise la înmormântare, dar plecase imediat. Nici măcar o dată nu-i prezentase condoleanțe.

Nimic.

Moartea lui Georg fusese un moment de cotitură în viața Dorotheei. Totul se schimbase. Căsnicia sa, familia. Și, cel mai important, ea însăși. Nu-i plăcea transformarea pe care o suferise, dar acceptase fără greutate furia și resentimentele ca substitute pentru copilul adorat.

— Ești stearpă? întrebă ea.

— Îți pasă?

— Mama știe că nu poți avea copii?

— Ce mai contează? Nu mai este vorba despre copii. Acum este vorba despre moștenirea Oberhauser. Despre ce a crezut familia aceasta.

Vedea clar că efortul său era zadarnic. Prăpastia dintre ele era prea adâncă ca să poată fi umplută sau traversată de un pod.

Vru să se ridice.

Christl o apucă sever de încheietura mâinii.

— Așa că nu mi-am exprimat părerea de rău când a murit. Cel puțin tu știi cum este să ai un copil.

Meschinăria comentariului o năuci.

— Dumnezeu să fi păzit orice copil ai fi avut! Nu ai fi putut niciodată să-l iubești. Ești incapabilă să simți acel fel de dragoste.

— Se pare că nici tu nu te-ai descurcat prea strălucit. Al tău este mort.

Blestemata!

Mâna dreaptă a Dorotheei formă un pumn încleștat, iar brațul i se ridică plin de forță, izbind-o pe Christl drept în față.

Ramsey stătea la biroul său și se pregătea pentru ceea ce urma. Cu siguranță și mai multe interviuri și atenție din partea presei. Funeraliile amiralului Sylvian erau a doua zi la Cimitirul Național Arlington, și își propuse să menționeze acel trist eveniment fiecărui reporter. „Concentrează-te asupra camaradului căzut. Fii smerit că ai fost ales să-i calci pe urme. Regretă pierderea unui coleg ofițer de rang înalt.“ Înfirmământul avea să respecte protocolul cel mai strict. Armata știa cu siguranță cum să-și conducă oamenii pe ultimul drum. O făcuse suficient de des.

Sună telefonul mobil. Un număr internațional. Germania. Era și timpul.

– Bună seara, amirale, spuse o voce răgușită de femeie.

– *Frau Oberhauser*, îți așteptam telefonul.

– Și de unde ai știut că voi suna?

– Fiindcă ești o cățea bătrână nerăbdătoare, căreia îi place să dețină controlul.

Ea râse satisfăcută.

– Asta cam așa este. Oamenii tăi au făcut o treabă bună. Malone este mort.

– Prefer să aștept până când ei îmi vor raporta personal acest fapt.

– Mi-e teamă că acest lucru este imposibil. Și ei sunt morți.

– Atunci tu ești cea care are o problemă. Trebuie să am confirmarea.

– Ai auzit ceva despre Malone în ultimele douăsprezece ore? Vreun raport legat de ceea ce ar putea el întreprinde în acest moment?

Nu, nu auzise nimic.

– L-am văzut murind.

– Atunci nu mai avem nimic să ne spunem.

– Cu excepția faptului că îmi datorezi un răspuns la întrebarea mea. De ce nu s-a mai întors niciodată soțul meu?

„Ce dracu’? Spune-i.“

– Submarinul s-a defectat.

– Și echipajul? Soțul meu?

– Nu au supraviețuit.

Tăcere.

În cele din urmă, ea continuă:

– Ai văzut submarinul și echipajul?

– I-am văzut.

– Spune-mi ce ai văzut.

– Nu vrei să știi.

Încă o pauză lungă, apoi:

– De ce a fost necesar să mușamalizezi totul?

– Submarinul era ultrasecret. Misiunea lui era secretă. La acea vreme nu exista alternativă. Nu puteam risca să fie găsit de sovietici. Doar unsprezece oameni la bord, așa că a fost ușor să ascundem faptele.

– Și i-ai lăsat acolo?

– Soțul tău a fost de acord cu acele condiții. Cunoștea riscurile.

– Și voi, americanii, spuneți că nemții sunt lipsiți de inimă!

– Suntem practici, *Frau* Oberhauser. Protejăm lumea pe când voi, oameni buni, ați încercat să o cuceriți. Soțul tău s-a angajat într-o misiune dificilă. De fapt, a fost ideea lui. Nu era primul care a făcut acea alegere.

Ramsey spera că era ultima lor conversație. Nu avea nevoie de bătaia de cap pe care i-o dădea bătrâna.

– Adio, amirale. Sper să putrezești în iad.

Îi auzi emoția în voce, dar nu-i pășă câtuși de puțin.

– Același lucru îți doresc și eu.

Și închise.

Își făcu o adnotare mentală să-și schimbe numărul de telefon. Astfel nu avea să mai fie nevoit niciodată să vorbească din nou cu nemțoaica asta nebună.

Lui Charlie Smith îi plăceau la nebunie provocările. Ramsey îi delegase o a cincea țintă, dar precisase clar că misiunea trebuia dusă la

îndeplinire în acea zi. Absolut nimic nu avea voie să dea naștere la suspiciuni. O moarte curată, fără semne de întrebare. De obicei, asta nu ar fi fost o problemă. Dar acum lucra fără dosar, doar cu câteva elemente insuficiente oferite de Ramsey și cu un interval de timp de douăsprezece ore în față. Dacă avea succes, Ramsey îi promisese un bonus impresionant. Suficient cât să plătească pentru Bailey Mill și să-i rămână destul de mulți bani pentru renovare și mobilare.

Revenise în apartamentul său, prima dată acasă după vreo două luni. Reușise să doarmă câteva ore și acum era pregătit pentru ce avea să urmeze. Auzi un clinchet delicat de pe masa din bucătărie și verifică ecranul telefonului mobil. Nu era un număr pe care să-l recunoască, deși era un apel din zona Washingtonului. Poate că suna Ramsey de pe un telefon anonim. Uneori făcea asta. Omul era devorat de paranoia.

Răspunse.

— Aș dori să vorbesc cu Charlie Smith, spuse o voce de femeie.

Folosirea aceluiași nume îi alertă toate simțurile. Utiliza pseudonimul respectiv numai cu Ramsey.

— Ați format un număr greșit.

— Nu, nu cred.

— Mi-e teamă că da.

— Eu nu aș închide, insistă aceasta. Ceea ce am de spus ar putea să-ți îmbunătățească viața sau să ți-o distrugă.

— Așa cum am mai spus, doamnă, este un număr greșit.

— Tu l-ai omorât pe Douglas Scofield.

Un fior rece îl străbătu în timp ce își dădea seama de situație.

— Tu ai fost acolo, cu tipul acela?

— Nu eu, dar ei lucrează pentru mine. Știu totul despre tine, Charlie.

Acesta nu spuse nimic, dar faptul că ea avea numărul lui de telefon și că-i știa porecla era o problemă majoră. De fapt, catastrofală.

— Ce vrei?

— Fundul tău.

El râse pe înfundate.

— Dar am de gând să-l negociez în schimbul altuia.

- Lasă-mă să ghicesc. Ramsey.
- Ești un tip inteligent.
- Presupun că nu ai de gând să-mi spui cine ești.
- Ba da. Spre deosebire de tine, eu nu trăiesc o viață falsă.
- Atunci cine dracu' ești?
- Diane McCoy. Consilier adjunct pe probleme de securitate națională al președintelui Statelor Unite.

Malone auzi pe cineva țipând. Era în cabina piloților, vorbind cu echipajul, și se precipită spre ușa din spate, privind în jos la interiorul ca de tunel al lui LC-130. Dorothea era pe partea opusă a intervalului, lângă Christl, care se lupta să se elibereze din centura de siguranță și țipa. Sângele îi țâșnea din nas și îi păta haina. Werner și Henn se treziseră și își desfăceau și ei cataramele.

Cu palmele deschise, Malone alunecă pe balustrada scării și se năpusti spre încăierare. Henn reușise să o îndepărteze pe Dorothea cu o smucitură.

— Cătea nebună, strigă Christl. Ce te-a apucat?

Werner o apucă pe Dorothea. Malone se dădu înapoi și privi.

— M-a lovit, explică Christl, ștergându-și nasul cu mâneca hainei.

Malone găsi un prosop pe unul dintre grilajele de oțel și i-l aruncă.

— Ar trebui să te ucid! se răsti Dorothea cu dispreț. Nu meriți să trăiești.

— Vezi? țipă Christl. Asta vreau să zic. Este nebună! Total nebună! Nebună de legat!

— Ce faci? își întrebă Werner soția. De la ce a pornit tot scandalul?

— Îl ura pe Georg, răspunse Dorothea, zbătându-se în strânsoarea lui Werner.

Christl se ridică, înfruntându-și sora.

Werner o eliberă pe Dorothea și le dădu voie celor două leoaice să se cântărească una pe alta, fiecare încercând, din câte se părea, să identifice pe chipul celeilalte un scop ascuns. Malone privi femeile

îmbrăcate în echipament gros identic, cu chipurile identice, dar cu mințile atât de diferite.

– Nici măcar nu ai fost acolo în momentul în care l-am îngropat, o acuză Dorothea. Noi, toți ceilalți, am rămas, numai tu nu.

– Urăsc înmormântările.

– Eu te urăsc pe tine.

Christl se întoarse spre Malone, cu prosopul presat de nas. Acesta îi surprinse privirea și imediat îi văzu amenințarea din ochi. Înainte ca el să poată reacționa, ea lăsă prosopul să cadă, se roti și o pocni pe Dorothea direct în față, trimițându-și sora cu forță înspre Werner.

Christl își strânse pumnul, pregătindu-se pentru o nouă lovitură.

Malone o prinse de încheietura mâinii.

– Îi erai datoare doar cu o lovitură. Acum gata!

Întreaga ei înfățișare se întunecă și o privire înverșunată îi transmise că nu era treaba lui.

Își eliberă brațul printr-o smucitură și înșfăcă prosopul de jos.

Werner o ajută pe Dorothea să se așeze. Henn doar privi, ca întotdeauna, fără să scoată vreun cuvânt.

– Gata, destul cu boxul! decretă Malone. Vă sugerez tuturor să trageți un pui de somn. Mai avem mai puțin de cinci ore și intenționez să pornim la treabă imediat ce aterizăm. Toți cei care caută scandal sau care nu pot ține pasul rămân la bază.

Smith stătea în bucătărie și privea lung la telefonul aflat pe masă. Se îndoise de identitatea celei care îl sunase, așa că ea îi dăduse un număr de contact, apoi închisese. Luă aparatul și formă numărul. Trei apeluri, apoi o voce plăcută îl informă că sunase la Casa Albă și vru să știe cum să-i redirecționeze apelul.

– Biroul Consilierului pe probleme de securitate națională, spuse el pe un ton lipsit de vlagă.

Aceasta îi făcu legătura.

– Ți-a luat cam mult, Charlie, spuse o femeie. Aceeași voce. Satisfăcut?

– Ce dorești?

— Să-ți spun ceva.

— Ascult.

— Ramsey intenționează să pună capăt relației cu tine. Are planuri mari, planuri grandioase, și acestea nu te includ și pe tine prin preajmă, ca nu cumva să-i pui bețe în roate.

— Ești pe o pistă greșită.

— Și eu aș spune același lucru, Charlie. Dar îți voi ușura situația. Tu ascultă și eu voi vorbi. Astfel, dacă crezi că ești înregistrat, nu va conta. Ce zici?

— Dacă ai timp, dă-i bătaie.

— Ești persoana de încredere care îi rezolvă lui Ramsey toate problemele. Te folosește de ani de zile. Te plătește bine. În ultimele zile ai fost un tip foarte ocupat. Jacksonville. Charlotte. Asheville. Mă apropii, Charlie? Vrei să dau și nume?

— Poți spune orice dorești.

— Acum Ramsey ți-a dat o nouă țintă. Se opri. Pe mine. Și lasă-mă să ghicesc. Trebuie dusă la îndeplinire astăzi. Este logic, din moment ce ieri i-am smuls bani prin șantaj. Ți-a povestit despre asta, Charlie?

El nu răspunse.

— Nu, nici nu credeam. Vezi, el face planuri, și astea nu te includ și pe tine. Dar nu am de gând să sfârșesc precum ceilalți. De aceea vorbim. O, și apropo, dacă aș fi dușmanul tău, oamenii de la Serviciul Secret ar fi chiar în acest moment la ușa ta și am avea această discuție într-un loc privat, doar tu, eu și cineva mare și puternic.

— Gândul acesta mi-a trecut și mie prin minte.

— Știam că vei fi rezonabil. Și ca să înțelegi că eu chiar știu despre ce vorbesc, dă-mi voie să-ți aduc aminte de trei conturi pe care le ai dincolo de ocean, cele în care Ramsey îți trimite banii. Ea recită în grabă numele băncilor și numerele conturilor, chiar și parolele, dintre care pe două el le schimbase doar cu o săptămână în urmă. Nici unul dintre aceste conturi nu este cu adevărat secret, Charlie. Trebuie doar să știi unde și cum să te uiți. Din nefericire pentru tine, îți pot confisca acele sume într-o clipă. Dar ca să-ți arăt buna mea credință, nu m-am atins de ele.

În regulă. Ea era persoana cu care trebuia să discute.

– Ce vrei?

– Așa cum am mai spus, Ramsey a decis că tu trebuie să dispari.

A căzut la înțelegere cu un senator, o înțelegere care nu te include și pe tine. Din moment ce tu oricum ești practic mort, fără identitate, fără rădăcini și fără familie, cât de greu ar fi să dispari pentru totdeauna? Nimeni nu ți-ar duce dorul. Asta este trist, Charlie.

Dar adevărat.

– Așa că am o idee mai bună, conchise ea.

Ramsey era foarte aproape de atingerea scopului său. Totul mersese exact cum plănuise. Doar un singur obstacol rămânea. Diane McCoy.

Stătea încă la birou, cu un pahar de whisky rece în față. Se gândea la ce îi spusese lui Isabel Oberhauser. La submarin. La ce recuperase de pe NR-1A și păstrase de atunci.

Jurnalul de bord al comandorului Forrest Malone.

De-a lungul anilor, se uitase uneori la paginile scrise de mână, mai degrabă dintr-o curiozitate morbidă decât din interes autentic. Dar jurnalul reprezenta un memento dintr-o călătorie care îi schimbase profund viața. Nu era sentimental, însă existau momente care meritau să fie rememorate. Pentru el, unul dintre acele momente apăruse sub gheața antarctică.

Când urmasse foca.

În sus.

Își la suprafață și roti mâna scoțându-și lanterna din apă. Era într-o peșteră formată din rocă și gheață. Lungă poate cât un teren de fotbal și lată pe jumătate, iluminată slab într-o tăcere gri-purpurie. În dreapta auzi sunetul scos de o focă și văzu animalul făcând un salt înapoi în apă. Își ridică masca pe frunte, își scoase din gură regulatorul de oxigen și gustă aerul. Apoi îl văzu. Un turn de control de un portocaliu strălucitor, pipernicit, mai mic decât era normal, cu o formă distinctă.

NR-1A.

Sfântă Fecioară!

Merse prin apă spre vasul ieșit la suprafață.

Activase la bordul acestui submarin – unul dintre motivele pentru care fusese ales pentru această misiune – așa că era familiarizat cu designul lui revoluționar. Lung și subțire, cu turela îndreptată înainte, spre partea din față a corpului navei în formă de țigară. O suprastructură plată din fibră de sticlă montată deasupra cocii permitea echipajului să se deplaseze pe submersibil. În cocă existau puține deschideri, astfel încât să se poată scufunda mai adânc cu riscuri minime.

Se apropie înotând și atinse metalul negru. Nici un sunet. Nici o mișcare. Nimic. Doar apa care lovea ușor coca.

Era aproape de prora, așa că se lăsă purtat de curent spre babord. O scară din frânghie se sprijinea de cocă – folosită, știa el, pentru intrarea și ieșirera plutelor gonflabile. Se miră că era desfășurată.

O apucă strâns și smuci.

Era bine prinsă.

Își dădu jos labele de scafandru și făcu să alunece curelușele peste încheietura mâinii stângi. Își fixă strâns lanterna la brâu, apucă scara și se ridică din apă. Sus, se prăbuși pe platformă și se odihni, apoi își scoase centura cu plumb și tubul de oxigen. Își îndepărtă apa rece de pe față, își adună toate puterile, luă din nou lanterna, apoi folosi drept trepte aripioarele de navigație și se cățăără în vârful turnului de observație.

Trapa principală era deschisă.

Ramsey se cutremură. De la frig? Sau gândindu-se la ce-l aștepta înăuntru?

Coborî în interior.

La capătul de jos al scării văzu că plăcile podelei fuseseră îndepărtate. Îndreptă fasciculul de lumină spre locul unde știa că erau depozitate bateriile submarinului. Totul părea carbonizat – ceea ce ar fi putut explica dezastrul. Un incendiu ar fi fost catastrofal. Se întrebă ce se întâmplase cu reactorul submersibilului, dar ținând cont de întunericul beznă din jur, părea să fi fost oprit.

Se deplasă prin compartimentul din față spre centrul de comandă. Scaunele erau goale, aparatura stinsă. Testă câteva circuite. Nu exista curent electric. Inspectă camera motoarelor. Nimic. Compartimentul reactorului se contura tăcut. Găsi locul comandurii – nu o cabină, NR-1A fiind prea mic pentru un asemenea lux, doar o cușetă și un birou prinse de perete. Zări jurnalul acestuia, pe care îl răsfoi până găsi ultima însemnare.

Ramsey și-o amintea cu exactitate. „Gheață pe degetele lui, gheață în capul său, gheață în privirea lui sticloasă.“ O, câtă dreptate avusese Forrest Malone!

Se ocupase perfect de acea operațiune de căutare. Toți cei care puteau fi o problemă erau morți. Moștenirea amiralului Dyals se afla în siguranță, ca și a lui. Și Marina era protejată. Fantomele de pe NR-1A aveau să rămână acolo unde le era locul.

În Antarctica.

Telefonul mobil se trezi la viață cu o lumină, dar fără sunet. Îi oprise soneria. Privi ecranul. În sfârșit!

– Da, Charlie, ce este?

– Trebuie să ne întâlnim.

– Nu este posibil.

– Fă să fie posibil. În două ore.

– De ce?

– O problemă.

Realiză că erau pe o linie telefonică nesecurizată și cuvintele trebuiau alese cu grijă.

– Ceva rău?

– Suficient cât să trebuiască să ne vedem.

Își privi ceasul.

– Unde?

– Știi tu. Să fii acolo.

FORT LEE, VIRGINIA

9.30 P.M.

Computerele nu erau punctul forte al lui Stephanie, dar Malone îi explicase în e-mail procedura de traducere. Colonelul Gross îi pusese la dispoziție un scaner portabil de mare viteză și conexiunea la internet. Descărcase programul de traducere și experimentase cu o pagină, scanând imaginea în calculator.

[illegible]

Odată aplicat programul de traducere, rezultatul fu extraordinar. Straniul amestec de răsuceli, întorsături și înflorituri deveni mai întâi latină, apoi engleză. Aspră pe alocuri. Ici și colo părți lipsă. Dar era suficient încât să înțeleagă faptul că în compartimentul frigorific se ascundea o comoară de informații antice.

...

În interiorul unui recipient de sticlă suspendă de un fir subțire două sfere, de o parte și de alta. Freacă brusc de îmbrăcăminte o bară de metal lucios. Nu va exista nici o senzație, nici o furnicătură, nici o durere. Apropie bara de recipient și cele două sfere se vor îndepărta una de alta și vor rămâne separate chiar și după ce bara este retrasă. Forța eliberată din bară se îndreaptă spre exterior, nevăzută și nesimțită; cu toate acestea este acolo, separând sferile. După o vreme, ele vor coborî, mâinate de aceeași forță ce atrage tot ce este aruncat în aer și nu lasă nimic să rămână acolo.

...

Construiește o roată cu un mâner în partea din spate și atașează mici discuri de metal pe marginea acesteia. Două bare de metal ar trebui fixate astfel încât un mănunchi de fire de la fiecare să atingă ușor discurile de metal. De la bare, un fir duce la două sfere de metal. Poziționează-le separat, la o jumătate de măsură distanță. Învârte roata cu ajutorul mânerului. Acolo unde discurile de metal intră în contact cu firele, va izbucni o lumină strălucitoare. Învârte roata și mai repede și un fulger albastru va sălta și va șuiera din sferile metalice. Își va face apariția și un miros ciudat, unul care a fost remarcat după o furtună aprigă în ținuturile unde ploaia cade din abundență. Savurează mirosul și fulgerul, căci acea forță este una și aceeași cu forța care separă cele două sfere, doar că este generată în moduri diferite. Atingerea sferelor de metal este la fel de inofensivă ca și atingerea barelor metalice frecate de îmbrăcăminte.

...

Piatra lunii, crownchaka, cinci măsuri de lapte de banyan, smochin, magnet, mercur, mică de perlă, ulei de saarasvata și nakha, toate luate în cantități egale și purificate, ar trebui să fie măcinate și lăsate să se odihnească până când se încheagă. Doar în acel moment amestecă totul cu ulei de bilva și fierbe până când se formează un clei perfect. Împrăstie-l în mod egal pe o suprafață și lasă-l să se usuce înainte să-l expui la lumină. Pentru a deveni mat, adaugă la acest amestec rădăcină de pallatory, maatang, cochilii de melci cowry, sare din pământ, plumb negru și nisip de granit. Aplică din abundență pe orice suprafață pentru rezistență.

...

Peetha trebuie să aibă trei măsuri lăţime şi o jumătate înălţime, să fie pătrată sau rotundă. Un pivot este fixat în centru. În faţă se aşază un vas cu acid dellium. În partea vestică este oglinda pentru a spori întunericul şi în cea estică este fixat tubul de atracţie a razelor solare. În centru se află roata de operare a firilor, iar în sud este comutatorul principal de operare. La întoarcerea roţii spre sud-est, oglinda cu faţă dublă fixată de tub va capta razele soarelui. Îndreptând roata spre nord-vest, se va activa acidul. La întoarcerea acesteia spre vest, va începe să funcţioneze oglinda ce intensifică întunericul. Învârtind roata centrală, razele atrase de oglindă vor ajunge la cristal şi îl vor învâli. Apoi roata principală ar trebui rotită cu mare viteză pentru a produce o căldură ce ar cuprinde totul în jur.

...

Nisip, cristal şi sare suvarchala în cantităţi egale, puse într-un creuzet, aşezate într-un furnal şi apoi turnate vor produce o ceramică pură, uşoară, rezistentă şi răcoroasă. Conductele produse din acest material vor transporta şi răspândi căldura şi pot fi prinse cu putere una de alta cu mortar de sare. Pigmenţii obţinuţi din fier, lut, cuarţ şi calcit sunt atât bogaţi, cât şi rezistenţi, şi aderă uşor după turnare.

Stephanie îl privi lung pe Edwin Davis.

— Pe de-o parte se amuzau cu electricitatea în faze incipiente în timp ce, pe de altă parte, creau combinaţii şi mecanisme de care noi nu am auzit niciodată. Trebuie să descoperim de unde provin aceste cărţi.

— Va fi dificil, din moment ce se pare că au dispărut toate documentele referitoare la Highjump care ne-ar putea ajuta. Davis scutură din cap. Ai naibii proşti! Totul strict secret. Câteva minţi înguste au luat decizii monumentale care ne-au afectat pe toţi. Aici este un depozit de cunoaştere care ar putea foarte bine schimba lumea. Desigur, ar putea fi şi gunoi. Dar nu vom şti niciodată. Îţi dai seama că, în zecile de ani care au trecut de când au fost găsite aceste cărţi, metri de zăpadă nouă s-au acumulat poate în locul acela. Peisajul este total diferit faţă de cum era atunci.

Ea știa că Antarctica era coșmarul oricărui cartograf. Liniile sale de coastă se schimbau în mod constant pe măsură ce straturile de gheață apăreau și dispăreau, deplasându-se în voie. Davis avea dreptate. Găsirea pozițiilor lui Byrd s-ar fi putut dovedi imposibilă.

— Nu ne-am uitat decât la câteva pagini din niște volume răvășite, comentă ea. Este imposibil de precis ce se află în toate acestea.

Privirea îi fu surprinsă de o altă filă, plină de text și cu schița a două plante înfățișând rădăcinile și toate celelalte detalii.

Scană pagina în calculator și o traduse.

Gyra crește în cotloanele întunecoase și umede și ar trebui eliberată din pământ înainte ca soarele verii să treacă. Frunzele sale, sfărâmate și arse, reduc febra. Dar ai grijă să ții gyra la adăpost de umezeală. Frunzele ude sunt ineficiente și pot duce la îmbolnăvire. Frunzele îngălbenite la fel. Sunt de preferat cele de un roșu strălucitor sau cele portocalii. De asemenea ele dau somnolență și pot fi folosite să reprime visele. Prea multe pot face rău, așa că administrează-le cu grijă.

Ea își imaginează ce trebuie să fi simțit un explorator stând pe un țărm neumblat până atunci și privind la un ținut virgin.

– Acest depozit va fi sigilat, declară Davis.

– Asta nu este o idee prea bună. Îl va alerta pe Ramsey.

Davis văzu înțelepciunea observației ei.

– Vom păstra legătura prin Gross. Dacă intră cineva în acest depozit secret, el ne va anunța și noi îl putem opri.

Aceasta era o idee mai bună.

Stephanie se gândi la Malone. În acel moment ar fi trebuit să se apropie de Antarctica. Era oare pe drumul cel bun?

Mai aveau însă o treabă neterminată.

Găsirea ucigașului.

Auzi o ușă deschizându-se în partea opusă a incintei cavernoase, apoi închizându-se. Colonelul Gross rămăsese de pază în anticameră pentru a le respecta confidențialitatea, așa încât presupuse că trebuia să fie el. Dar apoi auzi două rânduri de pași răsunând în întuneric. Ea și Davis stăteau la o masă chiar în fața compartimentului frigorific, cu doar două lămpi aprinse. Stephanie își ridică privirea și îl văzu pe Gross materializându-se din semiobscuritate; îl urma un alt bărbat – înalt, cu părul des, purtând un fâș bleumarin și pantaloni sport, cu emblema președintelui Statelor Unite pe piept, în partea stângă.

Danny Daniels.

MARYLAND, 10.20 P.M.

Ramsey părăsi autostrada întunecată și intră în pădure, spre ferma din Maryland unde îl întâlnise pe Charlie Smith cu câteva zile în urmă.

Bailey Mil, o numise Smith.

Nu-i plăcuse tonul acestuia. Unul care o făcea pe deșteptul, care era încrezut și enervant – acesta era Charlie Smith. Furios, revendicativ, ostil? În nici un caz.

Ceva nu era în regulă.

Ramsey părea să-și fi câștigat un nou aliat în persoana Dianei McCoy, care îl costase însă douăzeci de milioane de dolari. Noroc că ascunsese mult mai mult de atât în diferite conturi peste tot în lume. Bani însușiți din operațiuni care fie se terminaseră prematur, fie fuseseră anulate. Din fericire, odată ce ștampila STRICT SECRET era imprimată pe un document, aproape niciodată nu se mai dădea socoteală în mod public. Regulamentul cerea ca indiferent ce resurse fuseseră investite să fie returnate, dar asta nu se întâmpla întotdeauna. Avea nevoie de fonduri să-l plătească pe Smith – capital pentru finanțarea investigațiilor ascunse – dar necesitățile se diminueau. Între acestea și riscuri exista o corelație.

Ca în cazul de față.

Farurile sale descopereau ferma, grajdul și o altă mașină. Nici o lumină aprinsă nicăieri. Parcă lângă clădirea centrală, își scoase pistolul automat Walther, apoi ieși în frig.

– Charlie! strigă el. Nu am timp de tâmpeniile tale. Mișcă-ți fundul afară!

Ochii săi, acomodați cu întunericul, înregistrară o mișcare în partea stângă. Ținti și trase două focuri de armă. Gloanțele răsunară cu un zgomot surd în pădurea seculară. Din nou mișcare, dar văzu că nu era Smith.

Câinii.

Părăsind în fugă veranda și casa, gonind spre codru. Ca și data trecută.

Răsuflă ușurat.

Lui Smith îi plăcea să-i joace feste, așa că se decise să-i cânte în strună.

– Uite ce e, Charlie, am de gând să-ți dezumflu toate cele patru cauciucuri, și din partea mea poate să-ți înghețe fundul aici în noaptea asta! Sună-mă mâine când ești pregătit să stai de vorbă!

– Nu ești deloc amuzant, amirale, replică o voce. Nici măcar un pic.

Smith apăru din umbră.

– Ești norocos că nu te ucid, spuse Ramsey.

Smith coborî de pe verandă.

– Și de ce ai face asta? Am fost băiat cuminte. Am făcut tot ce ai vrut. Toți patru sunt morți, simplu și fără suspiciuni. Apoi aud la radio că urmează să fii promovat în Statul-Major General. Te muți în cartierul bogătașilor. În acel apartament de lux din zgârie-nori. Tu și George Jefferson¹.

– Asta nu este important, se răsti Ramsey. Nu te interesează pe tine.

– Știu. Sunt doar un angajat. Ceea ce este important este să fiu plătit.

– Ai fost. Acum două ore. Toți banii.

– Asta este bine. Mă gândeam la o mică vacanță. Într-un loc cald.

– Nu înainte de a-ți îndeplini noua sarcină.

¹ Personaj fictiv de culoare dintr-un serial de televiziune american, care reușește prin forțe proprii să-și deschidă o afacere prosperă și să aibă succes. (n.tr.)

– Țintești sus, amirale. Ultima țintă ajunge direct la Casa Albă.
 – Să țintești sus este singura modalitate prin care obții ceva.
 – De data aceasta vreau dublul prețului obișnuit, jumătate acum, restul după finalizare.

Costurile nu contau.

– S-a făcut.

– Și încă ceva, adăugă Smith.

Un obiect venit din spate îl împunse între coaste, prin haină.

– Ușurel, Langford, rosti o voce de femeie. Sau te voi împușca înainte să faci vreo mișcare.

Diane McCoy.

Malone se uită la cronometrul avionului – ora 7.40 dimineața – apoi privi din cabina piloților panorama aflată dedesubt. Antarctica îi amintea de un bol răsturnat cu buza ciobită. Un platou vast de gheață, cu o grosime de aproape trei kilometri, era mărginit pe cel puțin două treimi din circumferința sa de munți negri și zimțați, căptușiți cu ghețari străbătuți de crevase, ce curgeau spre mare – coasta de nord-est aflată dedesubt nu făcea excepție.

Pilotul anunță că se apropiau de baza Halvorsen. Era timpul să se pregătească pentru aterizare.

– Este extraordinar, admise pilotul în fața lui Malone. Vremea este superbă. Aveți noroc. Nici vântul nu este puternic. Reglă butoanele de control și cuprinse maneta de direcție. Vrei să ne aduci tu pe pământ?

Malone refuză oferta cu un gest.

– Nu, mulțumesc. Mă depășește.

Deși aterizase cu avioane de vânătoare pe portavioane ce se clătinau în valuri, totuși să aducă la sol o aeronavă de 45 de tone pe un strat periculos de gheață era o senzație tare de care se putea lipsi.

Încăierarea dintre Dorothea și Christl încă îl preocupa. În ultimele ore se purtasera bine, dar conflictul lor înverșunat se putea vedea supărător.

Aparatul începu o coborâre abruptă.

Deși atacul ridicase semne de întrebare, un alt lucru la care fusese martor îl îngrijora și mai mult.

Ulrich Henn fusese luat prin surprindere.

Malone sesizase confuzia de moment ce brăzdase chipul acestuia înainte ca masca să-i împietrească la loc. În mod clar nu se așteptase la un asemenea gest din partea Dorotheei.

Avionul își recăpătă poziția de echilibru și turbinele motoarelor încetiniră.

Aparatul Hercules era prevăzut cu schiuri de aterizare și îl auzi pe copilot confirmând că acestea erau pe poziție. Continuă să coboare brusc, solul alb crescând în mărime și în detaliu.

O izbitură. Apoi alta.

În timp ce alunecau, auzi hârșăitul schiurilor pe gheața dură. Era imposibil să frâneze. Doar frecarea îi putea încetini. Din fericire era destul spațiu pentru glisare.

În cele din urmă, Hercules-ul se opri.

– Bine ați venit la capătul lumii! le ură pilotul.

Stephanie se ridică de pe scaun. Din obișnuință.

La fel și Davis.

Daniels le făcu semn să rămână așezați.

– Este târziu și suntem cu toții oboșiți. Luați loc. Apucă și el un scaun. Mulțumesc, domnule colonel. Vreți să vă asigurați că nu ne deranjează nimeni?

Gross dispăru spre partea din față a depozitului.

– Arătați ca dracu', comentă Daniels.

– Se datorează faptului că am fost de față când a explodat capul unui om, răspunse Davis.

Daniels oftă.

– Și eu am văzut asemenea scenă, o dată sau de două ori. Două ture în Vietnam. Nu uiți niciodată.

– Un om a murit din cauza noastră, continuă Davis.

Buzele lui Daniels se subțiară.

– Dar Herbert Rowland este în viață datorită vouă.

O consolare prea mică, gândi ea, apoi întrebă:

– Cum de ai ajuns aici?

– M-am furișat afară din Casa Albă și m-am îndreptat cu *Marine One*¹ direct spre sud. Bush a fost primul care a făcut asta. Zbura până în Irak fără să se afle. Acum avem *proceduri* pentru asemenea situații. Voi fi în pat înainte ca cineva să se prindă că am dispărut. Privirea lui Daniels se dirijă spre ușa congelatorului. Voiam să știu ce este acolo. Colonelul Gross mi-a spus, dar voiam să văd cu ochii mei.

– Ar putea să ne schimbe perspectiva asupra civilizației, rosti Stephanie.

– Este uimitor.

Observă că Daniels era cu adevărat impresionat.

– Avea dreptate Malone? Putem citi cărțile?

Ea încuviință.

– Destul cât să înțelegem.

Obișnuita purtare furtunoasă a președintelui părea ținută sub control. Se spunea despre el că era ca o pasăre nocturnă, dormind foarte puțin. Angajații Casei Albe se plângeau mereu.

– Am pierdut criminalul, recunosc Davis.

Stephanie îi surprinse înfrângerea în ton. Atât de diferit de prima oară când lucraseră împreună, atunci când emanase un optimism molipsitor ce o dusesese până în Asia Centrală.

– Edwin, spuse președintele, ai făcut tot ce ți-a stat în putință. Eu am crezut că ești dus cu capul, dar tu ai avut tot timpul dreptate.

Ochii lui Davis erau ai celui care renunțase să mai spere la vreo veste bună.

– Scofield este tot mort. Millicent este tot moartă.

– Întrebarea este: vrei să pui mâna pe ucigașul lor?

– Așa cum am mai spus, l-am pierdut.

– Vezi tu, tocmai asta este chestia, rosti Daniels. L-am găsit eu.

¹ Elicopterul cu care se deplasează președintele Statelor Unite. (n.tr.)

MARYLAND

Ramsey stătea într-un scaun șubred de lemn, mâinile, pieptul și picioarele fiindu-i legate cu bandă adezivă. Intenționase s-o atace pe McCoy afară, dar își dăduse seama că Smith era cu siguranță înarmat – și nu se putea feri de amândoi. Așa că nu făcuse nimic. Așteptase momentul oportun. Și sperase să apară o bâlbâială.

Ceea ce poate că nu fusese un lucru tocmai înțelept.

Îl mânaseră în casă. Smith aprinsese un mic aragaz de voiaj care oferea acum o lumină slabă și o căldură blândă. Era interesant cum o porțiune a peretelui dormitorului se deschidea prin pivotare, dreptunghiul rămas fiind mai negru ca smoala. Trebuia să afle ce doreau aceștia doi, cum își uniseră ei forțele și cum putea să-i domolească.

– Această femeie îmi spune că am fost adăugat pe lista consumabilelor, începu Smith.

– N-ar trebui să ascuți oamenii pe care nu-i cunoști.

McCoy se ridică în picioare și se sprijini de pervazul unei ferestre, ținând pistolul în mână.

– Cine zice că nu ne cunoaștem?

– Asta nu este greu de descifrat, îi răspunse el. Tu bagi strâmbe și mizezi pe discordia dintre noi. Charlie, ți-a spus că a stors de la mine prin șantaj douăzeci de milioane?

– Mi-a zis ceva legat de asta.

O altă problemă.

Se întoarse spre McCoy.

— Sunt impresionat că l-ai identificat pe Charlie și că l-ai contactat.

— Nu a fost chiar așa de greu. Tu crezi că nimeni nu e atent? Știi că telefoanele mobile pot fi monitorizate, transferurile bancare urmărite, înțelegerile confidențiale dintre guverne folosite pentru a accesa conturi și arhive la care nimeni altcineva nu ar avea acces.

— Nu mi-am dat seama niciodată că te interesez atât de mult.

— Ai vrut ajutorul meu. Te ajut.

El trase de legăturile ce îl ținutau locului.

— Nu mă refeream la genul ăsta de ajutor.

— I-am oferit lui Charlie jumătate din cele douăzeci de milioane.

— Cu plata în avans, adăugă Smith.

Ramsey scutură din cap.

— Ești un prost nerecunoscător.

Smith se năpusti spre el și îl plesni cu dosul palmei peste față.

— De multă vreme voiam să fac asta.

— Charlie, îți jur, vei regreta!

— Cincisprezece ani am făcut ceea ce mi-ai cerut, recunosc Smith. Ai vrut oameni uciși. I-am ucis. Știu că plănuiești ceva. Am simțit asta mereu. Acum te muți la Pentagon. Statul-Major General. Ce urmează? În nici un caz nu te vei mulțumi cu atât și nu te vei pensiona. Nu ai fi tu. Așa că am devenit o problemă.

— Cine a spus asta?

Smith arătă spre McCoy.

— Și tu o crezi?

— Este plauzibil. Și a avut într-adevăr douăzeci de milioane de dolari, fiindcă acum eu am jumătate din ei.

— Și amândoi te avem pe tine, adăugă McCoy.

— Nici unul din voi nu are curajul să omoare un amiral, șeful Serviciului de Informații al Marinei, nominalizat pentru Statul-Major General. Va fi greu să ascundeți totul.

— Zău? se miră Smith. Câți oameni am omorât pentru tine? Cincizeci? O sută? Două sute? Nici măcar nu mai pot ține minte. Și

despre nici unul dintre ei nu s-a afirmat vreodată că ar fi fost ucis. Aș spune că mușamalizarea este specializarea mea.

Din nefericire, trădătorul ăsta impertinent avea dreptate, așa că decise să încerce diplomația.

— Ce pot face ca să te conving, Charlie? Am colaborat multă vreme. Voi avea nevoie de tine în anii următori.

Smith nu răspunse.

— Câte femei a omorât? îl întreabă McCoy.

Ramsey se miră de această întrebare.

— Contează?

— Contează pentru mine.

Apoi înțelese. Edwin Davis. Colegul ei.

— Are legătură cu Millicent?

— A ucis-o domnul Smith, aici de față?

El hotărî să fie onest și încuviință dând din cap.

— Era însărcinată?

— Așa mi s-a spus. Dar cine știe? Femeile mint.

— Așa că ai ucis-o pur și simplu?

— Mi s-a părut cea mai simplă modalitate de a pune capăt problemei. Acest Charlie lucra pentru noi în Europa. Așa ne-am cunoscut. A dus misiunea la îndeplinire cu brio și de atunci a fost al meu.

— Nu sunt al tău, replică Smith cu dispreț în glas. Lucrez pentru tine. Mă plătești.

— Și mai sunt mulți bani pe care poți să-i câștigi, îl tentă amiralul.

Smith păși spre deschiderea din perete.

— Duce în jos spre o pivniță ascunsă. Probabil că a fost la îndemână în timpul Războiului Civil. Un loc bun de pitit diferite lucruri.

Înțelese mesajul. „Cum ar fi un cadavru.“

— Charlie, uciderea mea ar fi o idee foarte proastă.

Smith se întoarse și îndreptă pistolul spre el.

— Poate. Dar cu siguranță mă va face să mă simt mult mai bine.

Malone părăsi lumina strălucitoare a soarelui și intră în Baza Halvorsen, urmat de ceilalți. Gazda lor, care îi așteptase pe gheață

când coborâscră din avion într-o rafală de vânt glacial, era un australian oacheș și cu barbă – îndesat, viguros și aparent destoinic – pe nume Taperell.

Baza cuprindea un ansamblu de clădiri beneficiind de cea mai înaltă tehnologie, îngropate sub zăpada groasă, și alimentate cu energie de la un sofisticat sistem solar și eolian. Ultimul răcnet în materie, explicase Taperell, care adăugă:

– Sunteți norocoși astăzi. Doar minus treisprezece grade Celsius. Al naibii de cald pentru această parte a lumii.

Australianul îi conduse într-o încăpere spațioasă cu lambriuri, plină de mese și scaune, care mirosea a mâncare gătită. Un termometru digital aflat pe peretele opus indica nouăsprezece grade Celsius.

– Vor sosi într-o clipă hamburgeri, cartofi prăjiți și băuturi, zise Taperell. Mi-am zis că aveți nevoie de haleală.

– Presupun că asta înseamnă mâncare, clarifică Malone. Taperell zâmbi.

– Ce altceva, colega?

– Putem pleca de îndată ce terminăm de mâncat?

Gazda lor încuviință.

– Nu vă faceți griji, așa mi s-a spus. Am un elicopter pregătit. Încotro vă îndreptați?

Malone se întoarse spre Henn.

– Este rândul tău.

Christl făcu un pas în față.

– De fapt, eu am ceea ce îți trebuie.

Stephanie îl urmări pe Davis cum se ridică în picioare și îl întrebă pe președinte:

– Cum adică l-ați găsit?

– I-am oferit astăzi lui Ramsey postul liber din Statul-Major General. L-am sunat și el a acceptat.

– Presupun că există un motiv întemeiat pentru care ați făcut acest lucru, remarcă Davis.

— Știi, Edwin, se pare că am inversat rolurile. Ca și cum tu ești președintele, și eu adjunctul consilierului pe probleme de securitate națională — și spun asta cu un accent special pe cuvântul *adjunct*.

— Știu cine este șeful aici. Și dumneavoastră știți cine este șeful. Spuneți-ne doar de ce sunteți aici în mijlocul nopții.

Stephanie văzu că pe Daniels nu-l deranja impertinența nesăbuită a partenerului ei.

— Când am făcut o vizită în Marea Britanie acum câțiva ani, răspunse președintele, am fost invitat să particip la o vânătoare de vulpi. Britanicii iubesc porcăria aia. Se îmbracă toți frumos, dimineața devreme, încăleacă un cal urât mirositor, apoi pornesc în goană urmărind o mulțime de câini agitați. Îmi spuneau ce minunat este. Desigur, cu excepția situației când tu ești vulpea. Atunci e o mizerie. Având sufletul plin de compasiune cum mă știți, m-am tot gândit la vulpe, așa că am refuzat.

— Mergem cumva la vânătoare? întrebă ea.

Văzu o sclipire în ochii președintelui.

— O, da. Însă cel mai interesant lucru legat de această vânătoare este că vulpile nu știu că noi venim.

Malone o urmări pe Christl desfășurând o hartă și întinzând-o pe una dintre mese.

— Mi-a explicat mama.

— Cum de te-a ales pe tine? se interesă Dorothea.

— Presupun că m-a crezut în stare să-mi păstrez cumpătul, deși aparent își închipuie că sunt o idealistă răzbunătoare, gata să ne ruineze familia.

— Și ești? continuă Dorothea.

Christl o sfredeli cu privirea.

— Sunt o Oberhauser. Ultima dintr-o lungă descendență, și am de gând să-mi onorez strămoșii.

— Ce-ar fi să ne concentrăm asupra problemei de față? interveni Malone. Afară vremea este minunată. Trebuie să profităm de asta cât mai putem.

Christl aduce harta mai nouă a Antarcticii cu care Isabel îl ademenise la Ossau, cea pe care bătrâna nu o despăturise. Acum el văzu că numeroasele baze de pe continent erau toate însemnate, majoritatea de-a lungul coastei, inclusiv Halvorsen.

– Bunicul a fost aici și aici, zise Christl, arătând spre punctele marcate 1 și 2. Notițele sale afirmă că majoritatea pietrelor pe care le-a adus cu el provin din Situl 1, deși a petrecut mult timp în Situl 2. Expediția transportase o baracă dezasamblată, ca s-o ridice undeva pentru a face cunoscută cât mai clar revendicarea Germaniei. Au ales să o construiască în Situl 2, aici, lângă coastă.

Malone îl rugase pe Taperell să rămână. Acum se întoarse spre australian:

– Unde vine asta?

– Știu locul. Spre vest, cam la 80 de kilometri de aici.

– Mai este acolo? întrebă și Werner.

– Fără îndoială, răspunse Taperell. Trebuie să fie în stare bună – lemnul nu putrezește aici. Probabil că arată exact ca în ziua în care au ridicat-o. Și mai ales acolo – întreaga zonă este desemnată arie protejată. Un sit de „un interes științific deosebit“ aflat sub incidența Legii de Conservare a Antarcticii. Poți să-l vizitezi doar cu acordul Norvegiei.

– De ce? interveni Dorothea.

– Coasta le aparține focilor. Este o zonă de reproducere. Oamenii nu au voie acolo. Baraca se află într-una dintre văile uscate dinspre interiorul continentului.

– Din câte zice mama, tata i-a spus că-i ducea pe americani la Situl 2, continuă Christl. Bunicul a vrut întotdeauna să se întoarcă și să exploreze mai mult, dar niciodată nu i s-a mai permis.

– De unde știm că acela este locul? întrebă Malone.

El surprinse neastâmpărul în privirea lui Christl. Ea vârî din nou mâna în rucsac și scoase o carte subțire și colorată, cu titlul scris în germană. Traduse în tăcere. *O vizită în Neuschwabenland. După cincizeci de ani.*

— Acesta este un volum de fotografii publicat în 1988. O revistă nemțească a trimis o echipă de filmare și un fotograf. Mama a dat peste el cu vreo cinci ani în urmă. Îl răsfoi, căutând o pagină anume. Aceasta este cabana. Le arată extraordinara imagine color, întinsă pe două pagini, a unei structuri gri de lemn așezate într-o vale neagră stâncoasă, brăzdată de zăpada strălucitoare și părând minusculă în comparație cu munții cenușii și sterpi din fundal. Întoarce pagina. Aceasta este o imagine din interior.

Malone studie fotografia. Nu erau prea multe acolo. O masă cu reviste împrăștiate deasupra, câteva scaune, două paturi, lăzi transformate în etajere, o sobă și un radio.

Privirea ei amuzată o întâlnește pe a lui.

— Vezi ceva?

Îi făcea exact ceea ce îi făcuse și el în Ossau. Așa că îi acceptă provocarea și, cu atenție mărită, cercetă fotografia, la fel cum procedau toți ceilalți.

Apoi îl observă. Pe podea. Cioplit într-o scândură.

Făcu semn cu mâna.

— Același simbol de pe coperta cărții descoperite în mormântul lui Carol cel Mare.

Ea zâmbi.

— Acesta trebuie să fie locul. Și iată asta. Scoase ușor din carte o foaie de hârtie împăturită. O pagină dintr-o revistă veche, îngălbenită și fragilă, cu o imagine alb-negru de rezoluție slabă.

— Asta provine din documentele Ahnenerbe pe care le-am obținut eu, explică Dorothea. Îmi amintesc. Am studiat-o la München.

— Mama le-a recuperat, completă Christl, și a observat această fotografie. Uitați-vă pe podea – simbolul este clar vizibil. A fost

publicată în primăvara lui 1939, într-un articol scris de bunicul despre expediția din anul precedent.

— I-am spus că acele documente meritau toată osteneala, zise Dorothea.

Malone se întoarse spre Taperell.

— Se pare că acesta este locul spre care mergem.

Taperell arată spre hartă.

— Această zonă de aici, de pe coastă, este toată o platformă de gheață având dedesubt apa oceanului. Se întinde în interior vreo opt kilometri, în ceea ce ar fi un golf respectabil, dacă nu ar fi înghețat. Baraca este de cealaltă parte a unei creste, poate la un kilometru și jumătate de țărm, pe ceea ce ar fi malul vestic al golfului. Vă putem duce acolo și vă luăm înapoi când sunteți gata. Așa cum am mai spus, consider că aveți noroc cu vremea, este o zi extrem de caldă-roasă astăzi.

Minus treisprezece grade Celsius nu reprezenta chiar ideea lui de climă tropicală, dar înțelese mesajul.

— Vom avea nevoie de echipament de urgență, pentru orice eventualitate.

— Avem deja două sănii pregătite. Vă așteptam.

— Nu pui prea multe întrebări, nu-i așa? îl încercă Malone.

Taperell scutură din cap.

— Nu, colega. Sunt aici doar ca să-mi fac datoria.

— Atunci hai să mâncăm acea haleală și să pornim.

FORT LEE

— Domnule președinte, zise Davis. Ar fi posibil să ne explicați, pur și simplu? Fără povești, fără ghicitori. Este îngrozitor de târziu și nu mai am energia să fiu răbdător și respectuos.

— Edwin, îmi place de tine. Majoritatea șmecherilor cu care am de-a face îmi spun ori ce cred ei că vreau să aud, ori ce nu e nevoie să știu. Tu ești diferit. Tu îmi spui ce trebuie să aud. Fără dulcegării, doar adevărul gol-goluț. De aceea, atunci când mi-ai spus despre Ramsey, te-am ascultat. Dacă ar fi fost oricine altcineva, aș fi lăsat totul să intre pe o ureche și să iasă pe cealaltă. Dar nu cu tine. Da, am fost sceptic, dar ai avut dreptate.

— Ce ați făcut? îl întrebă Davis.

— Și ea sesizase ceva în tonul președintelui.

— I-am dat pur și simplu ce dorea. Numirea. Nimic nu-l determină pe un om să-și slăbească vigilența mai bine decât succesul. Ar trebui să știu — tactica asta a fost folosită împotriva mea de multe ori. Privirea lui Daniels devie spre compartimentul frigorific. Mă fascinează ceea ce este acolo. Dovada existenței unui popor pe care noi nu l-am cunoscut niciodată. Au trăit cu mult timp în urmă. Au realizat multe. Au gândit mult. Și, cu toate astea, habar nu am avut de ei.

Daniels vârî mâna în buzunar și scoase o bucată de hârtie.

— Uitați-vă la asta.

– Este o petroglifă din templul Hathor de la Dendera. L-am vizitat acum câțiva ani. Templul este uriaș, cu coloane falnice. Este de dată recentă, ținând seama de istoria Egiptului, din secolul întâi î.Hr. Acei îngrijitori țin în mâini obiecte ce par a fi un fel de lămpi, sprijinite de stâlpi, astfel că trebuie să fie grele, conectate printr-un cablu la o cutie de pe sol. Priviți la capătul de sus al coloanelor, sub cele două lămpi. Pare a fi un condensator, nu-i așa?

– Nu aveam idee că sunteți atât de interesat de asemenea lucruri, comentă ea.

– Știu. Noi, băieții amărâți și prostănaci de la țară, nu putem aprecia nimic.

– Nu asta am vrut să spun. Doar că...

– Nu te osteni, Stephanie. O țin doar pentru mine. Dar îmi place enorm. Toate acele morminte descoperite în Egipt și în interiorul piramidelor – nici măcar o cameră nu este deteriorată de fum. Cum dracu' au avut lumină ca să lucreze acolo jos? Nu cunoșteau decât focul, iar lămpile ardeau cu ulei ce scotea mult fum. Arată spre desen. Poate că aveau altceva. Există o inscripție găsită la templul Hathor care explică totul. Am copiat-o. Întoarce foaia cu fața în jos. „Templul

a fost construit conform unui plan redactat într-o scriere antică pe un sul din piele de capră din vremea Tovarășilor lui Horus.“ Vă puteți imagina? Spun chiar acolo că au avut ajutor din vechime.

– Doar nu puteți crede cu adevărat că egiptenii au avut curent electric, rosti Davis.

– Nu știu ce să cred. Și cine a spus că erau electrice? Ar fi putut fi chimice. Armata are lămpi de gaz tritiu-fosfor care luminează ani întregi fără electricitate. Nu știu ce să cred. Tot ce știu este că petroglifa este reală.

Într-adevăr, era.

– Haideți s-o luăm astfel, zise președintele. A existat un timp când așa-zișii experți au crezut că toate continentele erau nemișcate. Fără discuții, uscatul a fost întotdeauna unde este și acum, punct. Apoi oamenii au început să observe cum contururile Africii și ale Americii de Sud păreau să se potrivească. La fel pentru America de Nord, Groenlanda și Europa. Coincidență, asta au spus experții. Nimic mai mult. Apoi au descoperit în Anglia și în America de Nord fosile care erau identice. Și același tip de roci. Coincidența era tot mai mare. Apoi au fost localizate sub oceane plăcile tectonice care se mișcau, și așa-zișii experți și-au dat seama că uscatul putea să se deplaseze pe acele plăci. În cele din urmă, în anii 1960, s-a demonstrat că părerile experților erau greșite. Continentele fuseseră cândva unite și pe parcurs se îndepărtaseră. Ceea ce era odată fantezie este acum știință.

Ea își aminti de aprilie trecut și de conversația lor de la Haga.

– Parcă mi-ați spus că sunteți tămâie în materie de știință.

– Așa este. Dar asta nu înseamnă că nu citesc sau că nu sunt atent în jur.

Stephanie zâmbi.

– Sunteți o adevărată contradicție.

– O s-o iau ca pe un compliment. Daniels făcu semn spre masă. Funcționează programul de traducere?

– Așa se pare. Și aveți dreptate. Aceasta este dovada existenței unei civilizații dispărute. Una care a dăinuit multă vreme și care se

pare că a interacționat cu popoare de peste tot din lume, inclusiv – din cele spuse de Malone – cu europenii în secolul al nouălea.

Daniels se ridică de pe scaun.

– Ne credem atât de deștepți. Atât de sofisticati. Suntem primii la orice. Aiurea! Există o mulțime imensă de lucruri pe care nu le cunoaștem.

– Din ce am tradus până acum, continuă Stephanie, se profilează o anume cunoaștere tehnologică. Lucruri ciudate. Va fi nevoie de timp pentru a fi înțelese. Și de multă muncă de teren.

– S-ar putea ca Malone să regrete că s-a dus acolo, murmură Daniels.

Ea fu curioasă:

– De ce?

Ochii negri ai președintelui o studiară.

– NR-1A folosea uraniu drept combustibil, dar la bord existau mii de litri de ulei pentru gresare. Nici un strop nu a fost găsit vreodată. Daniels tăcu. Submarinele au scurgeri când se scufundă. Apoi este jurnalul de bord, după cum ați aflat de la Rowland. Uscat. Nici măcar o pată. Asta înseamnă că vasul era intact când l-a descoperit Ramsey. Și din cele spuse de Rowland, ei erau pe continent când Ramsey a coborât în apă. Lângă coastă. Malone urmărește traseul lui Dietz Oberhauser, exact așa cum a făcut și NR-1A. Ce-ar fi dacă li se intersectează căările?

– Nu se poate ca acel submarin să mai existe încă! exclamă Stephanie.

– De ce nu? Este Antarctica. Daniels făcu o pauză. Mi s-a spus cu o jumătate de oră în urmă că Malone și anturajul său sunt la Baza Halvorsen.

Ea observă că lui Daniels îi păsa cu adevărat de ceea ce se petrecea, atât acolo, cât și în sud.

– OK, uitați cum stă treaba, spuse el. Din câte am aflat, Ramsey a angajat un ucigaș plătit care este cunoscut sub numele de Charles C. Smith Jr.

Davis rămase nemișcat pe scaunul său.

— Am cerut CIA să-l verifice pe Ramsey în detaliu și ei l-au identificat pe acest personaj, Smith. Nu mă întrebați cum, dar au reușit. Se pare că folosește o mulțime de nume, iar Ramsey i-a dat cu țărâita o grămadă de bani. Probabil că este cel care i-a ucis pe Sylvian, Alexander și Scofield, și își închipuie că l-a ucis și pe Herbert Rowland...

— Și pe Millicent, adăugă Davis.

Daniels încuviință.

— L-ați găsit pe Smith? întrebă ea, amintindu-și ce spusese președintele la început.

— E un fel de a spune. Ezită. Am venit să văd toate acestea. Voiam să știu cu adevărat. Dar am venit și ca să vă spun cum cred eu că putem pune capăt acestui circ.

Malone privea afară pe fereastra elicopterului, freamătul rotoarelor pulsându-i în urechi. Zburau spre vest. Un soare strălucitor pătrundea prin ochelarii de protecție slab colorați ce îi protejau ochii. Înconjurară țărmul, unde focile stăteau tolănite pe gheață asemenea unor limacși gigantici, iar balenele ucigașe despicau valurile, patrulând marginile gheții în căutarea unei prăzi imprudente. Răsărind de pe coastă, munții împungeau zarea asemenea pietrelor funerare dintr-un cimitir alb fără sfârșit, întunecimea lor contrastând puternic cu zăpada strălucitoare.

Aparatul de zbor își schimbă direcția spre sud.

— Intrăm în zona de restricție, anunță Taperell în căști.

Australianul stătea pe locul din față dreapta al elicopterului, la manșă fiind un norvegian. Toți ceilalți erau înghesuiți în compartimentul neîncălzit din spate. Fuseseră întârziați trei ore de niște probleme tehnice apărute la elicopterul Huey. Nici unul nu rămăsese la sol. Toți păreau nerăbdători să afle ce era acolo. Chiar și Dorothea și Christl se calmaseră, deși stăteau cât se putea de departe una de alta. Christl purta acum o haină de altă culoare, cea însângerată din avion fiind schimbată la bază.

Găsiră golful înghețat de pe hartă, în formă de poteoavă, o barieră de aisberguri străjuindu-i intrarea. O lumină orbitoare se reflecta de pe suprafața albastră a ghețarilor.

Elicopterul traversă o coamă de munte cu vârfuri prea abrupte ca să se prindă zăpada de ele. Vizibilitatea era excelentă și vântul bătea slab, doar câțiva nori cirus înmănuncheați pierdeau vremea pe cerul azuriu.

În față, Malone observă ceva diferit.

O suprafață mică acoperită cu zăpadă. În schimb, pământul și pereții de stâncă erau colorați cu petice neregulate de dolerit negru, granit gri, șisturi maro și calcar alb. Bolovani de granit de toate formele și mărimile stricau perfecțiunea peisajului.

— O vale uscată, rosti Taperell. Nici un pic de ploaie de două milioane de ani. Pe atunci munții se ridicau mai rapid decât puteau ghețarii să-și taie drum, așa că gheața a fost prinsă pe partea cealaltă. Vânturile mătură platoul dinspre sud și țin pământul aproape dezgolit de gheață și zăpadă. Acestea se găsesc din belșug în partea sudică a continentului. Aici însă, cantitățile sunt mult mai mici.

— A fost explorată această zonă? se interesă Malone.

— Avem vânători de fosile care ne vizitează. Pentru ei, locul este o comoară ascunsă. Sunt și meteoriți. Dar expedițiile sunt limitate de tratat.

Se ivi baraca, o apariție stranie la baza unui vârf amenințător, fără poteci umbrate.

Elicopterul zbură peste terenul stâncos, apoi descrie un cerc peste locul de aterizare și coborî pe pietriș.

Coborâră toți, Malone preluând sâniile cu echipamentul. Taperell îi făcu semn cu ochiul în momentul în care îi dădea rucsacul, semnalându-i astfel că procedase exact cum i se ceruse. Rotoarele zgomotoase și rafalele de aer înghețat îl asaltară din toate părțile.

În bagaje fuseseră incluse două aparate de radiorecepție. Malone stabilise deja o verificare peste șase ore. Taperell le spusese că baraca le putea oferi adăpost, dacă era nevoie. Dar prognoza meteo era bună pentru următoarele zece-douăsprezece ore. Iar lumina zilei

nu constituia o problemă, din moment ce soarele nu avea să apună până în martie.

Ridicând degetul mare, Malone făcu semn că totul era în ordine și elicopterul plecă. Pocnetele ritmice ale paletelor de rotor scăzură în intensitate pe măsură ce aeronava dispărea dincolo de creasta muntelui.

Îi învălui liniștea.

Fiecare respirație trosnea și şuiera, aerul fiind la fel de uscat ca vântul Saharei. Însă nici un sentiment de pace nu se amesteca cu tăcerea din jur.

Baraca se găsea la cincizeci de metri în fața lor.

– Ce facem acum? întrebă Dorothea.

Malone porni.

– Aș zice să începem cu ce este mai evident.

Malone se apropie de baracă. Taperell avusese dreptate. Deși construită cu șaptezeci de ani în urmă, pereții săi vopsiți în alb și maro păreau că de-abia fuseseră aduși de la fabrica de cherestea. Nici măcar un punct de rugină pe vreun cap de cui. Colacul de sfoară ce atârna lângă ușă părea nou. Obloanele protejau două ferestre. El estimează construcția la o suprafață de vreo doi metri pătrați. Avea streșini ieșite în afară și acoperișul înclinat de tablă străpuns de un coș în formă de tub. O focă eviscerată, de nuanță negru cu gri, era agățată de un perete, iar ochii săi sticloși și mustățile erau încă la locul lor, dând senzația că de-abia adormise, nicidecum că era înghețată.

Ușa nu avea clanță, așa că el o împinse înăuntru și își ridică ochelarii de protecție. Bucăți de carne de focă și sănii atârnavă de câprioarii tavanului, fixate în brațe de fier. Aceleași rafturi din fotografii, obținute din lăzi stivuite lângă un perete vopsit în maro, cu aceeași hrană îmbuteliată și conservată, etichetele fiind încă lizibile. Două paturi cu saci de dormit din blană, o masă, scaune, o sobă de fier și un aparat de radio, toate erau acolo. Rămăseseră chiar și revistele din fotografie. Era ca și cum locatarii plecaseră în ajun și se puteau întoarce în orice moment.

— Este tulburător, recunosc Christl.

El fu de acord.

Din moment ce nu existau acarieni sau insecte care să descompună substanțele organice, Malone înțelese că sudoarea nemților încă se afla înghețată pe podea, împreună cu celulele exfoliate ale pielii

acestora și excrescențele trupurilor lor – și că prezența naziștilor atârna apăsătoare în atmosfera tăcută a colibei.

– Bunicul a fost aici, rosti Dorothea, apropiindu-se de masă și de reviste. Acestea sunt publicații Ahnenerbe.

El alungă sentimentul incomod ce-l încerca, pași spre locul unde simbolul ar fi trebuit să fie cioplit în podea și îl văzu. Același de pe coperta cărții, împreună cu o altă imagine scrijelită.

– Este blazonul familiei noastre, explică Christl.

– Se pare că bunicul și-a marcat în mod personal revendicarea, observă Malone.

– Ce vrei să spui? interveni Werner.

Henn, care stătea lângă ușă, păru să înțeleagă și înșfăcă o bară de metal de lângă sobă. Nici un pic de rugină nu-i deteriorase suprafața.

– Văd că și tu știi răspunsul, îi zise Malone.

Henn nu spuse nimic. Doar forță vârful plat de fier sub scânduri și le ridică folosindu-l drept pârghie; se iviră o deschidere întunecată în pământ și partea de sus a unei scări de lemn.

– De unde ai știut? îl întrebă Christl.

– Această baracă este situată într-un loc ciudat. Nu are nici un sens, asta dacă nu cumva protejează ceva. Când am văzut fotografia în carte, mi-am dat seama care ar trebui să fie răspunsul.

– Vom avea nevoie de lanterne, îi atenționează Werner.

– Sunt două în sanie, afară. I-am spus lui Taperell să le pună în bagaje, laolaltă cu baterii de rezervă.

Smith se trezi. Era din nou în apartamentul său. 8.20 dimineața. Reușise să doarmă doar trei ore, dar se profila deja o zi excelentă.

Era mai bogat cu zece milioane de dolari, mulțumită lui Diane McCoy, și îi demonstrase lui Langford Ramsey că merita să fie luat în serios.

Porni televizorul și găsi o reluare a serialului *Farmece*. Îi plăcea foarte mult. Îl atrăgea ceva la cele trei vrăjitoare sexy. Neastâmpărate și drăguțe. Aceiași termeni păreau adecvați pentru a o descrie și pe Diane McCoy. Îi rămăsese alături cu sânge rece în timpul confruntării sale cu Ramsey, în mod clar o femeie nemulțumită care voia mai mult – și care știa cum să obțină ce dorea.

Urmări cum Paige¹ se învătea în jurul casei. Ce truc! Să se dematerializeze într-un loc, apoi să apară în altul. El era oarecum la fel. Se strecura la locul potrivit, își făcea treaba, apoi, la fel de abil, o ștergea englezește.

Îi sună telefonul mobil. Recunosc numărul.

– Și ce pot face pentru tine? o întrebă pe Diane McCoy când răspunse.

– Ceva mai multă curățenie.

– Pare a fi ziua potrivită pentru asta.

– Cei doi din Asheville care aproape că au ajuns la Scofield. Lucrează pentru mine și știu mult prea multe. Mi-aș dori să avem timp pentru finețuri, dar nu avem. Trebuie să fie eliminați.

– Și ai vreo sugestie?

– Știu exact cum vom proceda.

Dorothea privi cum Cotton Malone cobora în deschiderea de sub baracă. Ce descoperise oare bunicul ei? Fusesse neliniștită de venirea în acest loc, atât din cauza riscurilor, cât și a implicării personale nedorite, dar acum era bucuroasă că făcuse această călătorie. Rucsacul ei se afla sprijinit la un metru de ea, pistolul dinăuntru dându-i un oarecare confort. Exagerase în avion. Sora ei știa cum s-o manipuleze, să o dezechilibreze, s-o atace în punctul sensibil, și își propuse ca din acel moment să nu mai înghită momeala.

Werner stătea cu Henn lângă ușa colibei. Christl era așezată la masa cu radioul.

¹ Una dintre eroinele serialului (n.tr.)

Lanternă lui Malone își plimbă lumina peste întunericul aflat dedesubt.

– E un tunel, strigă acesta. Se întinde spre munte.

– Pe ce distanță? întrebă Christl.

– Este cale lungă. Malone se cățăra din nou la suprafață. Trebuie să văd ceva.

Urcă în colibă, apoi ieși afară. Îl urmară.

– Mă întrebam în legătură cu fâșiile de zăpadă și gheață care brăzdează valea. Pământ gol și rocă peste tot, apoi câteva cărări accidentate intersectându-se pe alocuri. Făcu semn spre munte și spre o bandă de zăpadă lată de 6-7 metri ce ducea de la baracă la baza muntelui. Acesta este traseul tunelului. Aerul aflat dedesubt este mult mai rece decât pământul, așa că zăpada rămâne deasupra potecii.

– De unde știi asta? se interesă Werner.

– Vei vedea.

Henn fu ultimul care coborî scara. Malone îi urmări în timp ce căscau gura de uimire. Tunelul se întindea în față rectiliniu, având poate șase metri lățime, pereții laterali din rocă vulcanică neagră, iar tavanul de un albastru luminos, care conferea traseului subteran o strălucire ca de amurg.

– Este incredibil! exclamă Christl.

– Calota de gheață s-a format cu mult timp în urmă. Dar a avut nevoie de ajutor. Făcu semn cu lanterna în jos, spre ceea ce părea a fi bolovani aruncați în dezordine, care licăreau însă impresionant. Un fel de cuarț. Sunt peste tot. Uitați-vă la formele lor. Părerea mea este că odinioară au făcut parte din tavan și la un moment dat au căzut, iar gheața a rămas într-o boltă naturală.

Dorothea se aplecă și examinează una dintre bucățile mari. Henn ținând cealaltă lanternă și îi oferi lumină suplimentară. Uni două roci. Se potriveau asemenea pieselor unui puzzle.

– Ai dreptate. Se îmbină.

– Unde duce? întrebă Christl.

– Exact asta suntem pe punctul de a afla.

Acrul subteran era mai rece decât afară. Își verifică termometrul de la încheietura mâinii. Minus douăzeci de grade Celsius. Transformă valoarea. Minus patru grade Fahrenheit. Frig, dar suportabil.

Avusese dreptate în legătură cu lungimea – tunelul măsoară vreo 60 de metri și era presărat cu sfărâmurile de cuarț. Înainte de a coborî, își târâseră echipamentul în baracă, inclusiv cele două aparate de emisie-recepție. Își luaseră cu ei rucsacurile, iar Malone nu uitase bateriile de rezervă pentru lanterne, dar strălucirea fosforescentă ce se filtra din tavan le arăta cu ușurință calea.

Tavanul luminos se termina în față, unde se afla probabil muntele, și descoperiră o arcadă impozantă – coloane negre și roșii încadrându-i lateralele și sprijinind un timpan plin cu inscripții similare celor din cărți. Malone orientă lanterna în direcția lor și observă cum coloanele pătrate se îngustau spre bază, suprafețele lucioase ale acestora sclipind cu o frumusețe diafană.

– Se pare că suntem în locul potrivit, comentă Christl.

Două uși, având poate o înălțime de trei metri și jumătate, erau zăvorâte. El se apropie și le atinse exteriorul.

– Bronz.

Benzi de spirale succesive decorau suprafața netedă. O bară de metal le traversa, susținută de scoabe groase. Șase balamale grele se deschideau spre ei.

Apucă bara și o dădu la o parte.

Henn întinse mâna spre clanța unei uși și o deschise. Malone, în fața celeilalte, se simțea asemenea lui Dorothy la intrarea în Oz. Spatele ușii era împodobit cu aceleași spirale decorative și scoabe de bronz. Intrarea era suficient de lată încât toți să poată trece în același timp.

Ceea ce de sus păruse a fi un munte solitar, îmbrăcat în zăpadă, erau de fapt trei vârfuri înghesuite unul într-altul, despicăturile dintre ele fiind acoperite de un mortar din gheață albastră translucidă – veche, rece, dură și lipsită de zăpadă. Interiorul fusese odată zidit cu multe blocuri de cuarț, asemenea unei ferestre foarte înalte cu vitralii, îmbinările acesteia fiind groase și crestate. O bună porțiune a

zidului interior căzuse, dar rămăsese suficient ca Malone să observe că întreaga construcție fusese impresionantă. Mai multe perdele irizate formate din raze albastrii cădeau ca o ploaie prin trei articulații înălțate, asemenea unor baghete fluorescente enorme, iluminând spațiul cavernos într-un mod supranatural.

În fața lor se întindea un oraș.

Stephanie își petrecuse noaptea în apartamentul lui Edwin Davis, o locuință modestă formată din două dormitoare și două băi, situată în turnurile Watergate. Pereții supraînălțați, grilajele ce se intersectau, tavanele la înălțimi diferite și o mulțime de curbe și cercuri dădeau camerelor un aspect cubist. Decorul minimalist și pereții de culoarea perelor coapte creau un sentiment neobișnuit, dar nu neplăcut. Davis îi spusese că îl cumpărase gata mobilat și că ajunsese să se obișnuiască lesne cu simplitatea lui.

Se întorseseră la Washington împreună cu Daniels, la bordul lui *Marine One*, și reușiseră să doarmă câteva ore. Ea făcuse un duș, iar Davis aranjase să-și poată cumpăra un rând de haine de la unul din buticurile situate la parter. Prețuri piperate, dar nu avea ce face. Hainele ei fuseseră purtate prea mult. Plecase din Atlanta spre Charlotte crezând că acea călătorie avea să dureze o zi, cel mult. Acum însă era în ziua a treia și tot nu-i întrezărea capătul. Și Davis se spălase, se bărbierise și îmbrăcase niște pantaloni bleumarin de catifea reiată și o cămașă din pânză fină de un galben pal. Fața îi era încă învinețită de la încăierare, dar arăta mai bine.

— Putem mânca ceva la parter, spuse el. Nu mă pricep la gătit, așa că merg la restaurantul de aici foarte des.

— Președintele este prietenul tău, se simți ea obligată să admită, știind că era preocupat de ce se întâmplase noaptea trecută. Riscă mult pentru tine.

Davis schiță un zâmbet fără chef.

— Știu. Și acum este rândul nostru.

Ea ajunsese să-l admire pe acest om. Nu era deloc cum și-l imaginase. Un pic prea îndrăzneț pentru binele său, dar dedicat.

Telefonul fix sună și Davis răspunse.

Așteptau acest apel.

În tăcerea discretă a apartamentului, ea putea auzi fiecare cuvânt al interlocutorului.

— Edwin, zise Daniels. Știu unde este.

— Spuneți-mi, îl rugă Davis.

— Ești sigur? E ultima șansă. S-ar putea să nu te mai întorci din această misiune.

— Spuneți-mi doar unde este.

Stephanie nu-i aprecia nerăbdarea, însă Daniels avea dreptate. Era posibil să nu se mai întoarcă.

Davis închise ochii.

— Lăsați-ne să facem asta. Făcu o pauză: Domnule președinte.

— Scrie pe ceva.

Davis apucă repede un stilou și un blocnotes de lângă telefon și scrise grăbit în timp ce Daniels îi oferea informația.

— Ai grijă, Edwin, îl atenționează Daniels. Sunt o mulțime de necunoscuti acolo.

— Și nu se poate avea încredere în femei?

Președintele chicoti.

— Mă bucur că tu ai spus-o, și nu eu.

Davis închise și o privi pe Stephanie, ochii lui fiind un caleidoscop de emoții.

— Tu trebuie să rămâi aici.

— Pe dracu'!

— Nu ești obligată să faci asta.

Declarația lui calmă o făcu să râdă.

— De când? Tu ești cel care m-a băgat în toată povestea.

— Am greșit.

Se apropie de el și îi dezmierdă fața învinețită.

— Ai fi omorât un om nevinovat la Asheville dacă nu eram eu acolo.

Davis îi apucă încheietura într-o strângere ușoară, cu mâna tremurândă.

— Daniels are dreptate. Totul este imprevizibil.

— La naiba, Edwin, așa este întreaga mea viață.

Malone văzuse la viața lui câteva lucruri impresionante. Co-moara templierilor. Biblioteca din Alexandria. Mormântul lui Alexandru cel Mare. Dar nimic din toate acestea nu se compara cu ce vedea acum.

În fața lor se întindea o stradă principală destinată procesiunilor, pavată cu lespezi netede de forme neregulate, mărginită pe ambele părți de clădiri înghesuite una într-alta cu forme și mărimi diferite. Străzile traversau în lung și în lat și se intersectau. Coconul de rocă ce acoperea așezarea se înălța în aer câteva sute de metri, peretele opus fiind poate la o depărtare de două terenuri de fotbal. Și mai impresionante erau suprafețele verticale de rocă ce se ridicau asemenea monoliților, neted lustruite de la pământ până la tavan, gravate cu simboluri, litere și desene. Lanterna îi dezvălui în zidul cel mai apropiat de el o contopire de gresie gălbui-albicioasă, șisturi de un roșu-verzui și pene de dolerit negru. Efectul era ca acela al marmurei – se simțeau mai degrabă într-o clădire decât în interiorul unui munte.

Pe stradă, la distanțe definite, erau aliniate coloane care susțineau alte bucăți de cuarț ce străluceau delicat, ca niște lămpi de veghe, împresurând totul într-un vag mister.

– Bunicul a avut dreptate, rosti Dorothea. Există cu adevărat!

– Da, a avut! declară și Christl, cu vocea ridicată. A avut dreptate în legătură cu tot!

Malone îi auzi mândria, îi simți șuvoiul emoției.

— Toți l-ați crezut un visător, continuă Christl. Mama îi certa pe el și pe tata. Dar erau vizionari. Au avut dreptate în legătură cu absolut tot!

— Asta va schimba totul, admise și Dorothea.

— Din care tu nu ai nici un drept să pretinzi ceva, spuse Christl. Eu am crezut întotdeauna în teoriile lor. De aceea am încercat să le continui cercetările. Tu ai râs de ei. Nimeni nu va mai râde de Hermann Oberhauser.

— Ce-ar fi să vă lăsați deoparte divergențele, interveni Malone, și să aruncăm o privire?

Conduse grupul mai departe, examinând străzile lăturalnice cât de adânc le permitea fasciculul lanternelor. Un puternic presentiment de rău augur îl cutremură, dar curiozitatea îl îmboldea înainte. Aproape că se aștepta ca oamenii să iasă din case și să-i întâmpine, dar numai pașii lor puteau fi auziți.

Clădirile erau un amestec de cuburi și paralelipiede cu pereți din piatră tăiată, așezate compact, lustruite și netezite, ridicate fără mortar. Cele două lanterne dezvăluiră fațade în culori aprinse. Ruginiu, maro, albastru, galben, alb, auriu. Acoperișurile ușor înclinate prezentau frontoane pline de desene elaborate în spirală și multe inscripții. Totul părea ordonat, practic și bine organizat. Congelatorul antarctic conservase totul, deși existau dovezi ale forțelor geologice în acțiune. Multe dintre blocurile de cuarț aflate în înaltele fisuri luminoase căzuseră. Câțiva pereți se prăbușiseră, iar strada avea denivelări.

Artera principală se deschidea într-o piață circulară cu alte clădiri aliniate pe circumferința acesteia, una având structura asemănătoare unui templu cu coloane rectangulare frumos decorate. În centrul pieței stătea același simbol unic de pe coperta cărții, un enorm monument de un roșu strălucitor înconjurat de bănci de piatră așezate în trepte. Memoria sa eidetică îi aduse în atenție instantaneu ce scrisese Einhard.

Sfătuitorii își marcau consimțământul pe decrete cu simbolul dreptății. Forma acestuia, sculptată în piatră roșie, se află în centrul orașului și le veghează deliberările anuale. În partea de

sus este soarele, strălucind pe jumătate în toată gloria sa. Apoi pământul, ca un singur cerc, și planetele reprezentate de un punct în centrul acestuia. Crucea de sub ele amintește de pământ, în timp ce marea se unduiește dedesubt.

Coloane pătrate, având o înălțime de aproximativ trei metri, erau răspândite în întreaga piață. Fiecare de un roșu intens și acoperită cu spirale și ornamentații. Malone numără optsprezece. Alte inscripții fuseseră gravate pe fațadele acestora în rânduri compacte.

Decretele sunt dictate de Sfătuitori și înscrise pe Coloanele Dreptății din centrul orașului, astfel încât toți să le cunoască prevederile.

— Einhard a fost aici! exclamă Christl. Se părea că și ea își dăduse seama. Este întocmai cum povestea el!

— Din moment ce tu nu ne-ai zis și nouă ce a scris, replică Dorothea, este greu de stabilit.

El privi cum Christl își ignoră sora și studiază, în schimb, una dintre coloane.

Pășeau pe un colaj de mozaicuri. Henn examinează caldarâmul cu lanterna sa. Animale, oameni, scene ale vieții zilnice — toate însuflețite de culori strălucitoare. La mică depărtare se afla o suprafață circulară de piatră, poate de 9 metri în diametru și înaltă de 1,2 metri. Malone se apropie și o privi atent. O cavitate căptușită cu piatră neagră se deschidea în mijloc.

Ceilalți i se alătură.

Găsi o piatră de mărimea unui pepene galben și o azvârli înăuntru. Trecură zece secunde. Douăzeci. Treizeci. Patruzeci. Un minut. Tot nici un sunet care să-i marcheze capătul.

— Asta duce până în iad, comentă el.

Asemenea situației neplăcute pe care și-o crease singur.

Dorothea se îndepărtă de puțin. Werner o urmă întrebând-o șoptit:

— Ești bine?

Aceasta încuviință, din nou stingherită de atitudinea sa de soț grijuliu.

— Trebuie să terminăm cu asta, șopti ea. Urmează-mă.

El aprobă printr-o înclinare a capului.

Malone studia una dintre coloanele pătrate și roșii.

Fiecare respirație a Dorotheei îi îngheța gâtul.

Werner îi propuse americanului:

— N-ar fi mai bine să ne separăm în două grupuri și să explorăm, apoi să ne întâlnim din nou aici?

Malone se întoarse:

— Nu-i o idee rea. Mai avem cinci ore înainte de verificarea radio și este mult de mers prin acel tunel. Trebuie să-l parcurgem doar o dată.

Nimeni nu se opuse.

— Deci fără certuri între voi, adăugă Malone. Eu voi merge cu Dorothea. Tu și Christl faceți echipă cu Henn.

Dorothea îl privi pe Ulrich. Ochii lui îi spuseră că totul avea să fie în regulă.

Așa că nu zise nimic.

Malone decise că, dacă era să se întâmple ceva, acum ar fi fost momentul, așa că acceptă repede sugestia lui Werner. Aștepta să vadă cine avea să facă prima mișcare. Părea un lucru inteligent să separe surorile și cuplul căsătorit și observă că nimeni nu obiectase.

Asta însemna că acum trebuia să joace cu cărțile pe care singur și le împărțise.

Malone și Dorothea părăsiră piața centrală și se aventurară mai adânc în aglomerația de construcții, acestea fiind îngrămădite asemenea pieselor de domino într-o cutie. Unele dintre clădiri erau magazine cu una sau două încăperi, dând direct în stradă și fără vreo altă funcție evidentă. Altele erau mai în spate, și la acestea se ajungea pe alei situate între magazine, ce duceau spre ușile lor de intrare. Observă lipsa cornișelor, a streșinilor și a jgheaburilor. Arhitectura părea dornică să folosească unghiuri drepte, diagonale și forme piramidale – curbele erau parcă restricționate. Țevi de ceramică, îmbinate cu articulații groase de culoare gri, duceau de la o casă la alta și traversau pe verticală pereții exteriori – fiecare frumos pictați – parte a decorului, dar, presupuse el, și cu caracter practic.

El și Dorothea investigară una dintre locuințe, trecând dincolo de o ușă sculptată în bronz. O curte interioară centrală pavată cu mozaic era înconjurată de patru încăperi pătrate, fiecare săpată în piatră cu mare precizie. Stâlpii de onix și de topaz păreau mai mult ornamentali decât cu rol de susținere. O scară ducea spre etaj. Fără ferestre. În schimb, tavanul se compunea din cuarț, bucățile fiind îmbinate cu mortar într-o boltă. Lumina slabă de afară se refracta prin ele și era amplificată, dând camerelor un aspect splendid.

– Sunt toate goale, spuse Dorothea. De parcă și-au luat lucrurile și au plecat.

– Asta poate fi exact ceea ce s-a petrecut.

Pereții erau acoperiți de imagini. Grupuri de femei bine îmbrăcate așezate de-o parte și de alta a unei mese, înconjurate de alți oameni. În spate, o balenă ucigașă – un mascul, știa el datorită dorsalei înalte – înota într-o mare albastră. Aisberguri zimțate pluteau în apropiere, presărate cu colonii de pinguini. O barcă naviga în larg – era lungă, suplă, cu două catarge, iar simbolul din piață împodobește vecele pătrate ca un blazon roșu. Realismul părea să constituie o preocupare a artiștilor. Totul era bine proporționat. Peretele reflecta fasciculul de lumină al lanternei, ceea ce îl determină să se apropie și să atingă suprafața.

Alte țevi ceramice duceau de la podea la tavan în fiecare cameră, exteriorul acestora fiind pictat pentru a se contopi cu imaginile.

Malone le examinează cu o mirare nedisimulată.

– Probabil că este un fel de sistem de încălzire. Trebuiau să aibă o modalitate de a păstra o temperatură suportabilă.

– Sursa? întrebă ea.

– Geotermală. Acești oameni erau inteligenți, dar nu sofisticati din punct de vedere mecanic. Presupunerea mea este că acel puț din piața centrală era un crater geotermal care ar fi încălzit întreaga localitate. Ei au canalizat apa fierbinte în aceste țevi și au trimis-o peste tot în oraș. Frecă exteriorul lucios. Dar odată ce sursa de căldură își diminua puterea, ar fi fost într-o mare încurcătură. Viața aici ar fi devenit o luptă zilnică.

O fisură deteriorase unul dintre pereții interiori și el o urmărit cu lanterna.

– Locul acesta a suferit câteva cutremure de-a lungul secolelor. Este uimitor că stă încă în picioare.

Observațiile sale nu primiseră nici o replică, așa că se întoarse.

Dorothea Lindauer stătea în cealaltă parte a încăperii cu un pistol îndreptat spre el.

Stephanie studie casa spre care îi conduseseră indicațiile lui Danny Daniels. Veche, dărăpănată, izolată în regiunea rurală din Maryland, înconjurată de păduri dese și pajiști. În spate se zărea un grajd. Nici

O altă mașină nu se afla la vedere. Amândoi veniseră înarmați, și coborâră din autovehicul cu pistoalele în mână. Nici unul nu scoase vreun cuvânt.

Se apropiară de ușa din față, care atârna deschisă. Majoritatea ferestrelor erau complet sfărâmate. Casa avea, estimă ea, între 200 și 300 de metri pătrați, perioada sa de glorie fiind de mult timp apusă.

Intrară precauți.

Ziua era senină și rece, iar lumina strălucitoare a soarelui inunda casa prin ferestrele neacoperite. Rămaseră holul de la intrare, în stânga și în dreapta lor două saloane deschizându-se, iar în față un culoar. Construcția avea un singur nivel și era întortocheată, încăperile fiind unite între ele prin coridoare largi. Mobila umplea camerele și era acoperită cu pânze murdare, tapetul pereților se cojea, iar dușumelele de lemn se încovoiau.

Ea sesiză un sunet, ca un scârțâit. Apoi un ușor tap, tap, tap. Se mișca ceva? Umbla?

Auzi un mârâit.

Privirea ei se concentră în lungul unui hol. Davis trecu pe lângă ea și deschise calea. Ajunseră la intrarea în unul dintre dormitoare. Bărbatul rămase în urma ei, dar își ținea pistolul pregătit, gata să tragă. Stephanie știa ce avea de făcut, așa că se apropie încet de tocul ușii, aruncă o privire înăuntru și văzu doi câini. Unul negru cu alb, celălalt de un gri pal, ambii preocupați să înfulece ceva. Amândoi erau de talie mare și vânjoși. Unul îi simți prezența și își înalță capul. Botalul îi era mânjit de sânge.

Animalul mârâi.

Celălalt simți și el pericolul și deveni alert.

Davis se ridică pe vârfuri în spatele ei.

— Vezi și tu? întrebă el.

Vedeă.

În spatele câinilor, pe dușumea, se afla mâncarea lor.

O mână de om, ruptă de la încheietură, cu trei degete lipsă.

Malone se holbă la pistolul Dorotheei.

— Ai de gând să mă împuști?

– Ești aliat cu ea. Am văzut-o intrând în camera ta.

– Nu cred că o relație de o noapte înseamnă că ești în alianță cu cineva.

– Este malefică.

– Amândouă sunteți țiicnite.

Păși spre ea. Dorotheea împinse pistolul mai în față. El se opri lângă cadrul unei uși ce dădea într-o cameră adiacentă. Femeia era la trei metri distanță, în fața unui alt perete cu mozaicuri strălucitoare.

– Voi două o să vă distrugeți una pe alta, dacă nu vă opriți, o avertiză el.

– De data aceasta ea nu va câștiga.

– Să câștige ce?

– Eu sunt moștenitoarea tatălui meu.

– Nu. Nu ești. Amândouă sunteți. Necazul este că nici una din voi nu vede asta.

– Ai auzit-o. Este îndreptățită. A avut dreptate. Va fi imposibil de tratat cu ea.

Adevărat, dar el se săturase și acum nu era momentul potrivit.

– Fă ce ai de făcut, dar eu ies de aici.

– Te voi împușca.

– Atunci fă-o.

Se întoarse și porni spre ușă.

– Vorbesc serios, Malone.

– Îmi pierd timpul cu tine.

Apăsă pe trăgaci.

Clic.

El continuă să meargă. Femeia trase din nou. Alte clicuri.

Malone se opri și se întoarse spre ea.

– Am dispus percheziționarea rucsacului tău în timp ce luam masa la bază. Am găsit arma. Surprinse privirea jenată de pe chipul ei. Am crezut că este o mișcare prudentă, după criza de isterie din avion. Am ordonat scoaterea gloanțelor din încărcător.

– Trăgeam în pardoseală, se apăra ea. Nu te-aș fi rănit.

El întinse mâna după armă.

Dorothea se apropie și îi predă pistolul.

– O urăsc pe Christl din toată ființa mea.

– Am stabilit deja acest aspect, dar în momentul actual este ne-productiv. Am găsit ceea ce căuta familia ta – ceea ce bunicul și tatăl tău s-au străduit toată viața lor să găsească. Nu poți fi entuziasmată de asta?

– Nu este ceea ce căutam eu.

El sesiză o nouă enigmă, dar decise să nu-și vâre nasul.

– Și cum rămâne cu ceea ce căutai tu? îl întreabă ea.

Avea dreptate. Nici urmă de NR-1A.

– Nu am terminat încă de cercetat.

– Acesta ar fi putut fi locul spre care se îndreptau tații noștri.

Înainte ca el să-i răspundă la speculații, două împușcături rupseră tăcerea afară, în depărtare.

Apoi încă una.

– Astea sunt focuri de armă, declară el.

Și ieșiră în fugă din încăpere.

Stephanie mai observă ceva.

– Uită-te mai departe, în dreapta.

O parte a peretelui interior era deschisă, dreptunghiul din spate adâncit în umbră. Studie urmele labelor de pe pământ și din praf care duceau la și de la panoul deschis.

– Se pare că ei știu ce se află dincolo de perete.

Trupurile câinilor se încordară. Amândoi începură să latre.

Ea își întoarse atenția spre animale.

– Vor să plece.

Armele rămaseră ațintite spre câinii ce rămâneau pe poziție, păzindu-și mâncarea, așa că Davis se deplasă spre cealaltă parte a cadrului ușii.

Unul din câini se năpusti înainte, apoi se opri brusc.

– Am de gând să trag, atenționează bărbatul.

Își coborî pistolul și trimise un glonț în podea, între animale. Ambii dulăi schelălăiră, apoi, derutați, începură să se agite haotic. Trase din

nou și patrupedele ieșiră în goană pe lângă ei, în hol. Se opriră la câțiva metri depărtare dându-și seama că-și uitaseră mâncarea. Stephanie trase și ea în dușumele, iar câinii se întoarseră și fugiră, dispărând pe ușa principală.

Răsuflă ușurată.

Davis intră în cameră și ingenunche lângă mâna smulsă.

– Trebuie să vedem ce se află acolo jos.

Ea nu era neapărat de acord – ce rost avea? – dar știa că Davis trebuia să vadă. Pași spre deschidere. Niște trepte înguste de lemn conduceau dedesubt, răsucindu-se apoi în întunericul ca smoala.

– Probabil o pivniță veche.

Începu să coboare. El o urmă. La capătul scării ezită. Țândările de întuneric dispărură pe măsură ce pupilele ei se acomodau și lumina din jur dezvăluia o încăpere de vreo 3 metri pătrați, având perețele exterior cioplit în stâncă, iar podeaua dintr-un pământ prăfos. Bârne groase de lemn acopereau tavanul. Aerul extrem de rece era ferit de orice posibilitate de ventilație.

– Cel puțin nu mai sunt câini, comentă Davis.

Apoi ea îl văzu.

Un trup îmbrăcat în palton zăcea cu fața în jos, cu un ciot în loc de mână. Recunoscuse instantaneu chipul, deși un glonț îi distrusese nasul și un ochi.

Langford Ramsey.

– Datoria este plătită, rosti Stephanie.

Davis o ocoli și se apropie de cadavru.

– Nu-mi doresc decât să o fi putut face eu.

– Este mai bine așa.

Se auzi un sunet de sus. Pași. Privirea ei se îndreptă spre plafon.

– Țsta nu e câine, șopti Davis.

Malone și Dorothea părăsiră în goană casa și ajunseră în strada pustie. Se auzi încă o împușcătură. Îi determină direcția.

– Într-acolo! spuse el.

Rezistă ispitei de a o lua la fugă, dar grăbi pașii spre piața centrală, hainele lor voluminoase și rucsacii încetinindu-le înaintarea. Înconjurară puțul circular și continuară alert pe un alt drum pietruit și lat. Aici, în inima orașului, puteau fi văzute alte dovezi ale fenomenelor geologice. Mai multe clădiri se prăbușiseră. Pereții erau crăpați. Rocile umpleau strada. Își spori atenția. Nu puteau avea prea multă încredere în picioare pe o asemenea suprafață nesigură.

Ceva îi atrase privirea. Se afla lângă unul dintre cristalele înălțate ce strălucea slab. Se opri. La fel și Dorothea.

O șapcă? Aici? În acest loc al proprietății antice și abandonate, aceasta părea o intruziune stranie.

Se apropie.

Material portocaliu. Ușor de recunoscut.

Se aplecă. Deasupra cozorocului era cusută inscripția:

MARINA STATELOR UNITE

NR-1A

Doamne, Dumnezeu!

Citi și Dorothea.

– Este imposibil!

Se uită înăuntru. Cu cerncală ncăgă era scris numele VAUGHT. Își aminti raportul comisiei de anchetă. „Asistent Mașinist clasa 2 Doug Vaught.“ Unul dintre membrii echipajului de pe NR-1A.

– Malone!

Numele îi fusese strigat peste vastul interior.

– Malone!

Era Christl. Mintea lui se întoarse zdruncinată la realitate.

– Unde ești? țipă el.

– Aici!

Stephanie își dădu seama că trebuiau să părăsească închisoarea subterană. Era ultimul loc unde ar fi vrut să înfrunte un adversar.

Un singur set de pași se auzea bocănind deasupra, îndreptându-se în cealaltă parte a casei, departe de camera situată în capătul superior al scării. Așa că urcă încet treptele de lemn, oprindu-se la ultima. Cu mare grijă cercetă în jurul panoului deschis, nu văzu pe nimeni și ieși. Se deplasă rapid flancând ușa împreună cu Davis.

Riscă o privire.

Nimic.

Davis plecă primul, nemaiasteptând-o. Îl urmă înapoi în holul de la intrare. Tot nimeni. Apoi sesiză o mișcare dincolo de salonul în care privea insistent – din spațiul în care fuseseră bucătăria și sufrageria.

Apăru o femeie.

Diane McCoy.

Exact așa cum spusese Daniels.

Aceasta se îndreptă direct spre ea. Davis își abandonează poziția din partea opusă a holului.

– Lone Ranger și Tonto, spuse McCoy. Ați venit să rezolvați întreaga situație?

McCoy purta o haină lungă de lână, deschisă în față, pantaloni, cămașă și ghete. Măinile îi erau goale, și ritmicul tronc, tronc al tocurilor încălțărilor sale de piele se potrivea cu ceea ce auziseră ei dedesubt.

– Aveți idee, îi întrebă McCoy, câte necazuri ați provocat? Făcând-o pe grozavii. Amestecându-vă în lucruri care nu vă privesc.

Davis ridică pistolul spre McCoy.

– De parcă îmi pasă. Ești o trădătoare.

Stephanie nu se mișcă.

– Haide, asta nu este frumos, spuse o nouă voce. De bărbat.

Stephanie se întoarce.

Un tip scund, slab și musculos, cu fața rotundă, apărură din salonul aflat vizavi cu un HK53 îndreptat spre ei. Ea cunoștea bine pușca aceea de asalt. Patruzeci de gloanțe, foc rapid, multă mizerie. De asemenea, era conștientă cine o ținea.

Charlie Smith.

Malone îndesă șapca în buzunarul hainei și o luă la fugă. O serie de trepte extinse, lungi cam de șase metri, coborau spre o piață semi-circulară care dădea spre o clădire înaltă cu coloane. Perimetrul îi era îngrădit de statui și sculpturi amplasate pe socluri rectangulare.

Christl stătea printre coloane, pe porticul clădirii, cu un pistol coborât într-o mână. Ordonase să-i fie percheziționat rucsacul, dar nu și hainele. Dacă ar fi făcut asta i-ar fi alertat pe toți că nu era așa de tâmpit cum îl credeau și nu dorise să piardă avantajul de a fi subestimat.

– Ce se întâmplă? întrebă el gâfâind.

– Werner. L-a ucis Henn.

O auzi pe Dorothea tresărind convulsiv.

– De ce?

– Gândește, dragă soră. Cine îi dă ordine lui Ulrich?

– Mama? răspunse Dorothea printr-o întrebare.

Nu era timpul pentru dezbatere familiale.

– Unde este Henn?

– Ne-am separat. M-am întors exact când îl împușca pe Werner.

Mi-am scos arma și am tras, dar a fugit.

– Ce faci cu pistolul? întrebă el.

– Aș zice că e un lucru bun că l-am adus.

– Unde este Werner? întrebă Dorothea.

Christl făcu un semn.

– Înăuntru.

Dorothea urcă treptele în salturi. El o urmă. Intrară în clădire printr-o ușă învelită în ceea ce părea a fi cositor ornamentat. Înăuntru era o sală lungă cu tavan înalt, podeaua și pereții acoperiți cu plăci de teracotă albastre și aurii. Bazine cu prundiș uzat pe fund erau răspândite pe toată suprafața, unul după altul, având balustrade de piatră pe ambele părți. Între zăbrele de bronz erau casetate deschideri pentru ferestre mate și zidurile erau acoperite de mozaicuri. Peisaje, animale, tineri purtând ceea ce păreau a fi kilturi și femei în fuste cu volane, unele ducând ulcioare, altele boluri din care umpleau bazinele. Afară el observase ceva ce părea a fi cupru, pe fronton, și argint, decorând coloanele. Acum remarcă niște cazane de bronz și fitinguri de argint. Metalurgia fusese, în mod evident, o formă de artă pentru această societate. Tavanul era de cuarț, o boltă vastă susținută de o grindă centrală ce parcurgea lungimea dreptunghiului. Scurgerile de pe laterale și de pe fundul bazinelor confirmau că odată acestea conținuseră apă. Clădirea era o baie publică, trase el concluzia.

Werner zăcea întins în unul dintre bazine.

Dorothea alergă la el.

— O scenă mișcătoare, nu-i așa? o ironiză Christl. Buna și credincioasa nevastă bocind pierderea soțului preaiubit.

— Dă-mi pistolul, îi ordonă el.

Ea îi aruncă o privire tăioasă, dar îi înmână arma. Malone observă că era aceeași marcă și același model ca și pistolul Dorotheei. Se părea că Isabel avusese grijă ca șansele fiicelor să fie egale. Scoase încărcătorul și îl puse împreună cu arma în buzunar.

Se apropie de Dorothea și văzu că Werner fusese împușcat cu un singur glonț, direct în cap.

— Am tras de două ori spre Henn, explică Christl. Făcu semn spre capătul opus al sălii, pe lângă o platformă joasă, în direcția altei ieșiri. A scăpat pe acolo.

Malone lăasă rucsacul să-i alunece de pe umeri, deschise fermoarul compartimentului principal și scoase de acolo un pistol automat de 9 milimetri. Când Taperell cercetase lucrurile celorlalți și găsisese

pistolul Dorotheei, el îl rugase pe australian, dând dovadă de înțelepciune, să-i ascundă o armă în propriul bagaj.

– Reguli diferite pentru tine? întrebă Christl.

O ignoră.

Dorothea se ridică.

– Îl vreau pe Ulrich.

Malone îi percepu ura.

– De ce l-ar fi ucis pe Werner?

– Mama. Ce altceva? strigă Dorothea, cuvintele ei răsunând în toată baia publică. L-a ucis pe Sterling Wilkerson doar ca să-l țină departe de mine. Acum l-a ucis pe Werner.

Christl păru să-i sesizeze ignoranța.

– Wilkerson a fost un agent american pe care acel Ramsey îl trimisese să ne spioneze. Ultimul amant al Dorotheei. Ulrich l-a împușcat în Germania.

Într-adevăr, trebuiau să-l localizeze pe Henn.

– Pot să te ajut, se oferi Christl. Doi ar fi mai buni decât unul singur. Și eu îl cunosc pe Ulrich. Știu cum gândește.

Malone era convins de acest lucru, așa că reintroduse un încărcător din buzunar și îi înapoie pistolul.

– Și eu îl vreau pe al meu, ceru Dorothea.

– A venit înarmată? sări Christl.

El încuviință din cap.

– Voi două sunteți atât de asemănătoare!

Dorothea se simțea vulnerabilă. Christl era înarmată și Malone îi refuzase categoric cererea de a-i restitui pistolul.

– De ce îi dai un avantaj? îl întrebă ea. Ești idiot?

– Soțul tău este mort, îi aminti acesta.

Ea privi în jos spre Werner.

– De multă vreme nu mai era soțul meu. Cuvintele ei erau pline de remușcări. Triste. Exact așa cum se simțea. Dar asta nu înseamnă că îi voiam moartea. Își întoarse privirea spre Christl. Nu în felul acesta.

– Rezolvarea acestei enigme se dovedește a fi costisitoare. Malone se opri pentru o clipă. Pentru amândouă.

– Bunicul avea dreptate, recunoseu Christl. Cărțile de istorie vor fi rescrise, și totul datorită familiei Oberhauser. Este datoria noastră să veghem ca asta să se întâmple. Pentru familie.

Dorothea își imagina că tatăl și bunicul său ar fi gândit și ar fi spus exact același lucru. Dar era curioasă:

– Cum rămâne cu Henn?

– Greu de spus ce i-a ordonat mama să facă, admise Christl. Presupun că intenționează să ne omoare pe mine și pe Malone. Făcu semn cu pistolul spre Dorothea. Tu trebuia să fii singura supraviețuitoare.

– Ești o mincinoasă! șuiera Dorothea.

– Sunt? Atunci unde este Ulrich? De ce a fugit atunci când l-am înfruntat? De ce l-a ucis pe Werner?

Dorothea nu putea oferi nici un răspuns.

– Cearta nu are nici un sens, interveni Malone. Să mergem să-l prindem și să terminăm odată cu asta.

Malone trecu printr-un portal și ieși din sala de baie. O serie de camere se deschideau de-a lungul unui mare coridor, spații care păreau a fi ori locuri de depozitare, ori ateliere, din moment ce erau mai puțin elaborate în culoare și design și lipsite de picturi murale. Tavanul rămânea de cuarț, lumina refractată a acestuia iluminându-le încă pașii. Christl avansa alături de el, Dorothea pășind în urma lor.

Ajunseră la un grup de încăperi minuscule care ar fi putut servi drept vestiare, apoi alte spații de depozitare și ateliere. Aceleași țevi ceramice străbăteau pardoseala, pe lângă perete, asemenea unei plinte.

Ajunseră la o intersecție.

– Eu voi merge într-acolo, propuse Christl.

El fu de acord.

– Noi vom lua cealaltă rută.

Christl se deplasă spre dreapta, apoi dispăru după colț în întunecimea rece și cenușie.

– Tu știi că-i o cățea mincinoasă, șopti Dorothea.

Malone își concentrează atenția în direcția în care plecase Christl și răspunse:

– Crezi?

Charlie Smith avea situația sub control. Diane McCoy îl pusese la curent până în cele mai mici detalii, spunându-i să aștepte în grajd până când ambii vizitatori erau înăuntru, apoi să ocupe în liniște o poziție în salonul din față. McCoy urma să intre în casă și să-și anunțe prezența, după care aveau să rezolve întreaga problemă.

– Aruncați armele, ordonă el.

Metalul zăngăni pe podeaua de lemn.

Smith vru să știe:

– Voi sunteți cei doi din Charlotte?

Femeia încuviință din cap. Stephanie Nelle. Magellan Billet. Departamentul de Justiție. McCoy îi spusese numele lor și funcțiile deținute.

– De unde ați știut că voi fi în locuința lui Rowland?

Era din cale afară de curios.

– Ești previzibil, Charlie, răspunse Nelle.

El nu era de acord. Cu toate acestea, fuseseră la locul faptei. De două ori.

– Am știut despre tine de multă vreme, interveni Edwin Davis. Nu cum te numești, nici cum arăți și nici unde locuiești. Dar știam că ești acolo, undeva, lucrând pentru Ramsey.

– V-a plăcut micul meu spectacol de la Biltmore?

– Ești un adevărat profesionist, recunoscui Nelle. De data aceea ai câștigat tu.

– Mă mândresc cu munca mea. Din nefericire, în acest moment sunt între misiuni și între angajatori.

Înaintă câțiva pași în holul spațios.

– Îți dai seama, comentă Nelle, că mulți oameni sunt la curent cu prezența noastră aici.

Asasinul râse pe înfundate.

– Ea nu mi-a spus una ca asta. Făcu semn spre McCoy. Știe că președintele este suspicios în privința ei. El e cel care v-a trimis aici – să-i întindă o cursă. Mi-a menționat cumva Daniels numele?

Nelle îi aruncă o privire surprinsă.

– Nici nu credeam așa ceva. Ați presupus că sunteți doar voi trei. Ați venit să stați de vorbă?

– Asta i-ai spus? o întrebă Nelle pe McCoy.

– Este adevărul. Daniels v-a trimis să mă prindeți. Președintele nu-și poate permite ca vreun cuvânt legat de această afacere să ajungă public. Ar fi prea multe întrebări. De aceea, voi sunteți singura lui armată blestemată. McCoy se opri puțin. Așa cum am spus. Lone Ranger și Tonto.

Malone nu știa unde ducea labirintul de coridoare. Nu avea deloc intenția de a face ceea ce-i spusese lui Christl, așa că îi spuse Dorotheei:

– Vino cu mine.

Se întoarseră și intrară din nou în baia publică.

Alte trei uși se deschideau din pereții exteriori. Îi dădu ei lanterna.

– Vezi ce se află în acele camere.

Ea îl privi contrariată, apoi înțelese deodată totul. Era ageră la minte, Malone trebuia să recunoască. Prima încăpere nu dezvăluia nimic, dar din cadrul celei de-a doua, ea îi făcu semn să se apropie.

Malone veni și îl văzu pe Ulrich Henn ucis pe podea.

– A patra împușcătură, rosti el. Deși cu siguranță a fost primul glonț pe care l-a tras Christl, din moment ce el reprezenta cea mai mare amenințare. Mai ales după nota pe care a trimis-o mama ta. Și-a imaginat că voi trei v-ați aliat să o învingeți.

– Scârba, murmură Dorothea. I-a omorât pe amândoi.

– Și vrea să te omoare și pe tine.

– Dar tu?

El ridică din umeri.

– Nu-mi imaginez de ce mi s-ar da voie să plec.

Noaptea trecută își coborâse garda, se lăsase purtat de val. Pericolul și adrenalina aveau acel efect. Sexul fusese întotdeauna o modalitate de a-și potoli temerile – ceea ce-l făcuse să dea de necazuri cu ani în urmă, când începuse să lucreze pentru Magellan Billet.

Dar nu și de data aceasta. Privi înapoi la baia publică, gândindu-se la pașii de urmat. Se întâmplau multe și repede. Trebuia...

Ceva îl izbi cu putere în partea laterală a capului.

Durerea îi zdruncină întregul trup. Sala pâlpâi înainte și înapoi.

Încă o lovitură. Mai puternică.

Brațele îi tremurără. Pumnii i se încleștară.

Apoi mintea sa își pierdu de tot luciditatea.

Stephanie evaluează situația în care se aflau. Daniels îi trimisese aici cu extrem de puține informații. Dar în serviciile secrete improvizarea era totul. Venise timpul să pună în aplicare ceea ce îi învăța pe alții.

– Ramsey a fost norocos să te aibă, începu ea. Moartea amiralului Sylvian a fost o operă de artă.

– Și eu am crezut la fel, admise Smith.

– Să-i scazi la zero presiunea arterială. Ingenios...

– Așa ai ucis-o și pe Millicent Senn? îi întrerupse Davis. Femeie de culoare. Căpitan de marină la Bruxelles. Cu cincisprezece ani în urmă.

Smith păru să-și scotocească prin memorie.

– Da. Aceeși metodă. Dar era un moment diferit, un continent diferit.

– Eu sunt același, declară Davis.

– Ai fost acolo?

Acesta încuviință.

– Ce însemna ea pentru tine?

– Mai important, ce însemna ea pentru Ramsey?

– M-ai prins. N-am întrebat niciodată. Am făcut doar ce m-a plătit să fac.

– Te-a plătit Ramsey să-l ucizi? întrebă ea.

Smith râse pe înfundate.

– Dacă n-aș fi făcut-o, aș fi fost mort în curând. Indiferent ce plănuia, nu mă voia prin preajmă, așa că l-am împușcat. Smith făcu semn cu arma. Este în dormitorul din spate, cu o gaură destul de curățică prin mintea lui de nici doi bani.

– Am o surpriză pentru tine, Charlie, îi zise Stephanie.

El îi aruncă o privire întrebătoare.

– Cadavrul nu este acolo.

Dorothea lovi pentru ultima oară cu lanterna grea de oțel în partea laterală a țestei lui Malone.

Acesta se prăbuși la pământ.

Ea îi înșfăcă arma.

Intenționa să termine totul între ea și Christl.

Chiar în acel moment.

Stephanie văzu că Smith era derutat.

– Ce a făcut? A plecat la plimbare?

– Du-te și vezi.

Bărbatul îi îndesă pușca de asalt în față.

– Tu mergi înainte.

Ea trase aer în piept și își ținu în frâu emoțiile.

– Unul dintre voi să ridice armele alea și să le arunce afară pe fereastră, ordonă Smith, ținându-și ochii ațintiți asupra ei.

Davis făcu exact așa cum i se indicase.

Smith coborî țeava puștii.

– Bine, hai să aruncăm cu toții o privire. Voi trei primii.

Se strecurară pe culoar și intrară în dormitor.

Nu era nimic acolo, doar rama goală a unei ferestre, cadrul deschis din perete și o mână însângărată.

– Ești tras pe sfoară, concluzionează Stephanie. De ea.

McCoy pară acuzația.

– Ți-am dat zece milioane.

Lui Smith păru să nu-i pese.
 – Unde dracu' este cadavrul?

Dorothea se grăbi înainte. Știa că Christl o aștepta. Viețile lor întregi fuseseră petrecute în competiții. Fiecare încercând să o depășească pe cealaltă. Georg fusese singurul lucru pe care ea îl reușise fără ca sora sa să-l egaleze.

Și se întrebase întotdeauna de ce.

Acum știa.

Își alungă din minte toate gândurile tulburătoare și se concentrează asupra decorului întunecos din fața ei. Vânase noaptea, urmărindu-și prada prin pădurile bavareze sub luna argintie, așteptând momentul potrivit să ucidă. În cel mai bun caz, sora ei era o ucigașă dublă. Tot ceea ce crezuse despre ea se confirmase acum. Nimeni nu avea să o condamne dacă o împușca pe ticăloasă.

Coridorul se termina la trei metri în față.

Două ieșiri – una la stânga, alta la dreapta.

Se luptă cu un spasm de panică.

Încotro?

Malone deschise ochii și știu ce se întâmplase. Frecă încet cuiul care-i zvâcnea pe laterala capului. La dracu'! Dorothea habar nu avea ce făcea.

Se ridică și simți un val de greață.

Fir-ar să fie – era posibil să-i fi crăpat craniul.

Ezită și lăsă aerul rece să-i limpezească creierul.

Gândește-te. Concentrează-te. El pusese totul la cale. Dar lucrurile nu se desfășurau conform așteptărilor, așa că alungă orice speculație nedorită și descoperi în buzunar pistolul Dorotheei.

Îl confiscase pe cel al lui Christl, identic ca marcă și model. Cu toate acestea, când i-l returnase, profitase de situație și încărcase magazia goală care inițial fusese în pistolul Dorotheei. Acum vâri repede magazia încărcată complet în pistolul Heckler & Koch USP, forțându-și mintea încețoșată să se adune și degetele să se miște.

Apoi se îndreptă clătinându-se spre ieșire.

Stephanie improviza, folosind tot ce-i putea trece prin cap ca să-l dezechilibreze pe Charlie Smith. Diane McCoy își jucase rolul la perfecție. Daniels le explicase cum o trimisese pe McCoy la Ramsey, la început ca să-i devină complice la uneltiri, apoi adversar, totul cu scopul de a-l ține pe acesta în mișcare continuă. „O albină nu te poate înțepa dacă zboară“, observase președintele. De asemenea, le explicase că, în momentul în care i se spusese despre Millicent Senn și despre ceea ce se întâmplase la Bruxelles cu ani

în urmă, McCoy se oferise imediat voluntară. Pentru ca înșelătoria să aibă șanse de izbândă, era nevoie de cineva la nivelul ei, din moment ce Ramsey niciodată nu ar fi discutat cu subordonații și nici nu i-ar fi crezut. Odată ce președintele a aflat despre Charlie Smith, McCoy l-a manipulat cu ușurință. Smith era un individ înfumurat și lacom, prea obișnuit cu succesul. Daniels îi informase că Ramsey era mort – împușcat de Smith – și că acesta avea să apară, dar, din nefericire, acestea erau toate datele de care dispuneau. Faptul că McCoy îi înfruntase fusese tot parte a scenariului. Ce avea să se întâmple de acum încolo era incert.

– Ne întoarcem în față, ordonă Smith, gesticulând cu arma.

Se îndreptară spre holul larg situat între cele două saloane principale.

– Ai o problemă serioasă, continuă Stephanie.

– Eu aș spune că tu ești cea care are o problemă.

– Zău? Tu ai de gând să omori doi consilieri adjuncți pe probleme de securitate națională și un agent de nivel înalt în Departamentul de Justiție? Nu cred că vrei să te arzi cu așa ceva. L-ai împușcat pe Ramsey? Cui îi pasă? Nouă în nici un caz. Pagubă-n ciuperci! Ni-meni nu te va deranja în legătură cu acea chestiune. Cu noi situația stă altfel.

Văzu că argumentația sa începea să-și facă efectul.

– Ai fost întotdeauna atât de atent, adăugă Stephanie. Aceasta este marca ta înregistrată. Fără urme. Fără dovezi. Împușcarea noastră ar fi ceva contrar caracterului tău. În plus, poate vrem să te angajăm. În definitiv, faci o treabă excelentă.

Smith chicoti.

– Sigur. Mă îndoiesc că mi-ai folosi serviciile. Hai să ne înțelegem. Am venit s-o ajut – gesticulă spre McCoy – să rezolve o problemă. Ea într-adevăr mi-a plătit zece milioane și m-a lăsat să-l omor pe Ramsey, așa că merită o favoare. Vă voia morți. Dar văd că a fost o idee proastă. Cred că cel mai înțelept lucru este să plec.

– Spune-mi despre Millicent, îl rugă Davis.

Stephanie chiar se mirase de ce fusese așa de tăcut.

De ce este ea atât de importantă? se interesă Smith.

— Pur și simplu este. Aș vrea să aflu despre ea înainte să pleci.

Dorothea se îndreaptă spre cele două ieșiri. Se lipi de peretele drept al culoarului și așteptă o schimbare în umbrele din față.

Nimic.

Se apropie de marginea zidului și aruncă iute o privire în camera din dreapta sa. Avea poate zece metri pătrați și era luminată de sus. Nimic în interior, cu excepția unei siluete rezemate de perețele îndepărtat.

Un bărbat învelit într-o pătură, purtând o bluză de marinar dintr-o bucată, de nailon portocaliu. Slab iluminat, ca într-o veche fotografie alb-negru, acesta stătea cu picioarele încrucișate, capul înclinat spre stânga și privea spre ea cu ochi care nu mai clipeau.

Merse către el.

Era tânăr, în jur de douăzeci și opt de ani, cu părul castaniu nisipos și fața subțire, colțuroasă. Murise în locul în care stătea, și se conservase perfect. Dorothea aproape că se aștepta ca el să vorbească. Nu purta haină, dar șapca lui portocalie era identică cu cea de afară. Marina Statelor Unite. NR-1A.

Tatăl ei, în vremurile când vânaseră, o avertizase întotdeauna în legătură cu degerăturile. Corpul, spusese el, va sacrifica degetele de la mâini și de la picioare, mâinile, nasul, urechile, bărbia și obrajii pentru a permite sângelui să circule spre organele vitale. Dar dacă frigul persista și nu se acorda nici un ajutor, în cele din urmă se producea hemoragie pulmonară și inima se oprea. Moartea era lentă, gradată și lipsită de durere. Dar lunga luptă conștientă împotriva acesteia era cumplită. Mai ales când nu se mai putea face nimic ca să o împiedice.

Cine era acest suflet?

Surprinse un zgomot în spatele ei.

Se întoarse imediat.

Cineva apărui în camera de vizavi. La douăzeci de metri depărtare. O formă neagră, încadrată de o altă ieșire.

— Ce aștepți, surioară? strigă Christl. Vino și prinde-mă.

Malone intră din nou în coridoarele din spatele băii publice și auzi provocarea lui Christl. Se întoarse spre stânga, de unde păruseră să vină cuvintele, și își croi drum printr-un alt culoar lung, care în cele din urmă dădea într-o cameră la doisprezece metri în față. Avansă, atent la incintele din stânga și din dreapta. Își aruncă privirea rapid în interiorul fiecăreia pe măsură ce înainta. Alte spații de depozitare și ateliere. Nimic interesant în nici una dintre firidele tenebroase.

În penultima se opri.

Cineva zăcea pe jos.

Un bărbat.

Intră în cameră.

Văzu un chip alb, de vârstă mijlocie și cu părul scurt castaniu-roșiatic. Era culcat pe podea, cu brațele pe lângă corp, picioarele drept întinse, precum forma umană a unei fosile pietrificate, și avea o pătură așezată sub el. Purta uniforma portocalie a marinei cu numele JOHNSON cusut pe buzunarul stâng. Creierul său făcu conexiunea. „Asistent Electrician clasa 2 Jeff Johnson, electricianul navei“. NR-1A.

Inima îi tresări brusc.

Marinarul părea să se fi întins pe jos pur și simplu, dând voie frigului să pună stăpânire pe el. Malone învățase în marină că nimeni nu îngheța înainte să moară. În schimb, pe măsură ce aerul rece învăluia pielea neacoperită, vasele de sânge apropiate de suprafață se contractau, reducând pierderea de căldură și forțând sângele spre organele vitale. „Mâini reci, inimă caldă“ era mai mult decât un clișeu. Își aminti semnele de avertizare. Mai întâi o furnicătură, o înțepătură, o durere surdă, apoi amorțeală și în cele din urmă o albire bruscă. Moartea survenea odată ce temperatura din interiorul corpului scădea și organele vitale cedau.

Apoi înghețai.

Aici, într-o lume fără umezeală, corpul ar fi fost perfect conservat, dar Johnson nu fusese atât de norocos. Fragmente negre de piele moartă îi atârnavă de pe obraji și bărbie. Cruste de un galben pestriț se

întăriseră pe fața sa, transformând-o într-o mască grotescă. Pleoapele îi înghețaseră închise, promoroaca rămânându-i atârnată de gene, și ultimele sale expirații erau condensate în doi țurțuri ce-i atârnavă de la nas la gură, asemenea colților unei morse.

Furia simțită față de Marina Statelor Unite clocotea în el. Cretinii ăia jalnici și abjecți i-au lăsat pe acești oameni să moară.

Singuri.

Lipsiți de orice ajutor.

Uitați.

Auzi pași și se retrase în sală, privind în dreapta exact în momentul în care Dorothea apărură în ultima cameră, apoi dispărură printr-o altă deschidere.

O lăsa să o ia înainte.

Apoi o urmă.

Smith privi în jos spre femeie. Aceasta stătea nemișcată în pat. Așteptase ca ea să-și piardă cunoștința, efectele alcoolului acționând asemenea sedativului perfect. Băuse mult, mai mult ca de obicei, sărbătorind ceea ce credea ea că avea să fie căsătoria cu un comandor aflat în plină ascensiune în Marina Statelor Unite. Dar nu alesese cavalerul potrivit. Comandorul Langford Ramsey nu avea nici o dorință să se însoare cu ea. În schimb, o voia moartă și plătită cu generozitate ca să se întâmple acel lucru.

Era frumoasă. Păr lung și mătăsos. Piele netedă și întunecată. Trăsături minunate. Ridică pătura și îi studie trupul gol. Era slabă și bine proporționată, ne-trădând nici un semn al sarcinii despre care fusese informat. Ramsey îi oferise fișa ei medicală de la Fortele Navale, care indica o bătaie a inimii neregulată ce necesitase două tratamente în ultimii șase ani. Ereditar, cel mai probabil. Presiunea arterială scăzută era, de asemenea, îngrijorătoare.

Ramsey îi promisese și alte misiuni dacă această treabă mergea ca pe roate. Lui îi plăcea că erau în Belgia, căci îi găsisse pe europeni mult mai puțin suspicioși decât americanii. Dar n-ar fi trebuit să conteze. Cauza morții acestei femei avea să fie imposibil de detectat.

Luă seringă și decise că axila era cel mai bun loc pentru injectare. O mică înțepătură avea să rămână, dar spera să treacă neobservată – în lipsa unei autopsii. Și chiar dacă se efectua autopsia, nu s-ar fi găsit nimic în sânge sau țesuturi.

Doar o mică înțepătură sub braț.

Îi apucă ușor cotul și introduse acul.

Smith își aminti exact ce se întâmplase în noaptea aceea la Bruxelles, dar decise că nu trebuia să-i dea nici un detaliu bărbatului care stătea la aproape doi metri distanță.

— Aștept, spuse Davis.

— A murit.

— Tu ai ucis-o.

Era curios:

— Toată chestia asta are legătură cu ea?

— Are legătură cu tine.

Nu-i plăcu tonul amar din vocea lui Davis, așa că declară din nou:

— Plec.

Stephanie urmări cum Davis îl provoca pe cel care-i ținea în captivitate. Smith poate că nu *voia* să-i ucidă, dar cu siguranță ar fi făcut-o dacă era nevoie.

— Ea era un om bun, continuă Davis. Nu trebuia să moară.

— Ar fi trebuit să ai această conversație cu Ramsey. El era cel care o *voia* moartă.

— El era cel care o zvânta în bătaie tot timpul.

— Poate că îi plăcea?

Davis avansă spre el, dar Smith îl opri cu pușca. Stephanie știa că o singură apăsare pe trăgaci era suficientă ca să nu mai rămână nimic din partenerul ei.

— Ești un tip țăfnos, replică Smith.

Ochii lui Davis erau inundați de ură. Se părea că nu-l auzea și nu-l vedea decât pe Charlie Smith.

Dar ea surprinse mișcare în spatele asasinului, dincolo de rama goală a ferestrei, dincolo de terasa acoperită din față, unde lumina strălucitoare a soarelui era domolită de frigul iernii.

O umbră.

Apropiindu-se.

Apoi un chip privi atent înăuntru.

Colonelul William Gross.

Observă că și McCoy îl remarcase și se întrebă de ce oare Gross nu-l împușca direct pe Smith. Cu siguranță era înarmat și, în mod categoric, McCoy știuse că acesta era în apropiere — cele două

pistoale zburând pe fereastră exprimaseră clar mesajul că aveau nevoie de ajutor.

Apoi îi pică fisa.

Președintele îl voia în viață.

Nu ținea să se creeze prea multă vâlvă – prin urmare nu exista aici nici un agent FBI sau de la Serviciul Secret – dar îl voia întreg pe Charlie Smith.

McCoy dădu ușor din cap.

Smith îi surprinse gestul.

Își întoarse gâtul imediat.

Dorothea părăsi clădirea și coborî câteva trepte înguste înapoi spre stradă. Era lângă baia publică, în spatele pieței care se întindea în față, la marginea cavernei și în apropierea unuia dintre pereții de rocă șlefuită care se ridicau în sus sute de metri.

Se răsuci spre dreapta.

Christl era la treizeci de metri depărtare, alergând printr-o galerie unde lumina alterna cu întunericul, fapt ce o făcea să apară și să dispară.

O urmări.

Asemenea hăituirii unei căprioare în pădure. Lasă-i spațiu. Dă-i voie să se creadă în siguranță. Apoi atacă atunci când se așteaptă mai puțin.

Trecu de galeria luminată și intră într-o altă piață, similară în mărime și formă celei din fața băii publice. Pustie, cu excepția unei bănci de piatră pe care stătea o siluetă. Purta un costum alb pentru vreme polară asemănător cu al ei, cu excepția faptului că al lui avea fermoarul deschis în față, brațele neprotejate, jumătatea de sus a costumului lăsată în jos până la mijloc, expunând pieptul acoperit doar de un pullover de lână. Ochii săi erau adâncituri întunecate pe un chip mic, cu pleoapele închise. Gâtul înghețat se lăsase într-o parte, părul negru atingându-i vârfurile urechilor alb-cenușii. Barba de un gri metalic era brăzdată de umezeală congelată și un zâmbet fericit îi juca pe buzele strânse. Măinile îi erau încrucișate pașnic în față.

Tatăl ei.

Nervii o torturară până la amorțeală. Inima îi bătea să-i sară din piept. Voia să-și mute privirea în altă parte, dar nu putea. Corpurile neînsuflețite erau menite să fie așezate în mormânt, nu să stea pe bănci.

– Da, el este! admise Christl.

Atenția i se reîntoarse la pericolul din jur, dar nu-și văzu sora, doar o auzi.

– L-am găsit mai devreme. Ne aștepta.

– Arată-te! îi porunci ea.

Un râset străbătu tăcerea.

– Uită-te la el, Dorothea. Și-a desfăcut fermoarul și și-a îngăduit să moară. Îți vine să crezi?

Nu, nu putea.

– Asta a însemnat curaj, continuă vocea fără trup. Din vorbele mamei, el nu avea deloc curaj. Din vorbele tale, era un nebun. Ai fi putut face asta, Dorothea?

Observă alte porți înalte, încadrate de coloane pătrate, continuate cu uși de bronz, date de perete, fără vreo bară de metal care să le țină închise. Dincolo, treptele coborau, și ea simți o briză de aer rece.

Privi din nou la bărbatul mort.

– Tatăl nostru!

Se răsuci. Christl stătea cam la șapte metri distanță, cu pistolul îndreptat spre ea.

Își încordă brațul și începu să-și ridice arma.

– Nu, Dorothea, zise Christl. Lasă-l jos.

Ea nu se mișcă.

– L-am găsit, adăugă Christl. Am soluționat enigma mamei.

– Asta nu rezolvă nimic între noi.

– Sunt cu totul de acord. Am avut dreptate, adăugă Christl. În legătură cu absolut tot. Iar tu nu ai avut.

– De ce i-ai ucis pe Henn și pe Werner?

– Mama l-a trimis pe Henn să mă oprească. Ulrich cel loial. Și Werner? Se pare că ești mulțumită că nu mai este în peisaj.

– Intenționezi să-l ucizi și pe Malone?

– Trebuie să fiu singura care pleacă de aici. Singura supraviețuitoare.

– Ești nebună!

– Uită-te la el, Dorothea. Tatăl nostru cel iubit. Ultima dată când l-am văzut noi, aveam zece ani.

Nu mai voia să-l privească. Văzuse suficient. Dorea să și-l amintească așa cum îl cunoscuse.

– Te-ai îndoit de el, o acuză Christl.

– Și tu la fel.

– Niciodată.

– Ești o criminală.

Christl râse.

– De parcă îmi pasă ce crezi tu despre mine.

Nu exista nici o modalitate să-și poată ridica arma și să tragă înainte ca sora ei să o ucidă. Din moment ce era oricum moartă, decise să acționeze prima.

Brațul ei începu să se ridice. Christl apăsă trăgaciul armei. Dorothea se pregăti să fie împușcată. Dar nu se întâmplă nimic. Doar un clic.

Christl păru șocată. Trase din nou, însă fără nici un rezultat.

– Nu ai gloanțe, rosti Malone, în timp ce intra în piață. Nu sunt chiar un idiot desăvârșit.

Suficient!

Dorothea ținti și trase.

Prima împușcătură o nimeri pe Christl direct în piept, perforându-i hainele polare. Al doilea glonț, tot în piept, îi puse echilibrul la încercare. Al treilea, în cap, îi provocă explozia roșie a frunții, dar frigul glacial îi coagulă instantaneu sângele.

Încă două împușcături și Christl Falk se prăbuși la pământ.

Nu se mai mișca.

Malone se apropie.

– Trebuia să o fac, murmură ea. Era o ființă josnică.

Își întoarse capul spre tatăl ei. Se simțea de parcă s ar fi trezit după anestezie, unele gânduri clarificându-se, altele rămânând confuze și distante.

— Au reușit, într-adevăr, să ajungă până aici. Mă bucur că a găsit ceea ce căuta.

Se întoarse spre Malone și văzu că o izbăvire înspăimântătoare se strecurase și în gândurile lui. Portalul le atrase atenția amândurora. Nu era nevoie ca ea să rostească acele vorbe. Ea își găsise tatăl. El nu.

Nu încă.

Stephanie puse sub semnul întrebării înțelepciunea avertismentului lui McCoy. Smith, agitat, se dăduse înapoi și se întorsese, încercând să se concentreze asupra lor, în timp ce arunca o privire furișă spre fereastră.

Alte umbre se agitară afară.

Smith trase o scurtă rafală care distruse pereții fragili, sfărâmând lemnul în râni crestate.

McCoy se repezi spre el.

Stephanie se temu că ar fi putut s-o împuște; în schimb, el roti pușca și îi îndesă patul armei adânc în stomac. Ea se încovoie, respirând convulsiv, și el îi trimise un genunchi în bărbie, trântind-o la pământ.

Instantaneu, înainte ca Stephanie sau Davis să poată reacționa, Smith ridică pușca și alternă ținta între ei și fereastră, probabil încercând să decidă unde se afla amenințarea cea mai mare.

Afară nu se mișcă nimic.

— Așa cum am mai spus, nu eram interesat să vă ucid pe voi trei, zise Smith. Dar cred că tocmai s-a schimbat situația.

McCoy zăcea ghemuită pe podea, suspinând și masându-și stomacul.

— Pot avea grijă de ea? întrebă Stephanie.

— Este destul de mare.

— Mă duc să văd ce-a pățit.

Și fără să aștepte altă permisiune, îngenunche lângă McCoy.

— Nu pleci de aici! declară Davis către Smith.

– Curajoase cuvinte.

Dar Charlie Smith părea nesigur, ca și cum era prins în interiorul unei cuști și privea afară pentru prima dată.

Ceva se izbi cu un zgomot surd de peretele exterior, lângă fereastră. Smith reacționează, legănând în jur pușca HK53. Stephanie încercă să se ridice, dar el o lovi drept în gât cu patul de metal al armei.

Femeia suspină adânc și căzu la podea.

Își duse mâna la mărunțul lui Adam – o asemenea durere nu mai simțise niciodată până atunci. Se luptă să respire, ținând piept senzației de sufocare. Se rostogoli și privi cum Edwin Davis se aruncă asupra lui Charlie Smith.

Se forță să se ridice, luptându-se atât să respire, cât și să învingă zvâcnetul din gât. Smith încă se agăța de pușca sa de asalt, dar era zadarnic, din moment ce el și Davis se rostogoleau printre mobila degradată, oprindu-se în peretele opus. Smith își folosi picioarele și încercă împleticindu-se să se elibereze, ținând arma strâns în mână.

Unde era Gross?

Smith pierdu pușca, dar mâna sa dreaptă se înfășură în jurul lui Davis și un nou pistol apără – unul mic automat – înfipt în gâtul lui Davis.

– Destul! țipă Smith.

Davis încetă să mai opună rezistență.

Se ridicară în picioare și Smith slăbi strânsoarea, îmbrâncindu-și adversarul la podea lângă McCoy.

– Sunteți toți nebuni! Ai dracului de țicniți!

Stephanie se ridică ușor în picioare, scuturând ceața ce-i învăluia creierul, în timp ce Smith recuperează pușca de asalt. Situația scăpase de sub control. Singurul lucru asupra căruia se pusese de acord cu Davis, în timpul călătoriei cu mașina până acolo, era să nu-l provoace pe Smith.

Și, cu toate acestea, exact asta făcuse Davis.

Smith se retrase spre fereastră și aruncă o privire rapidă afară.

– Cine este el?

– Te deranjează dacă mă uit? reuși ea să îngaima.

Își dadu acordul printr-o înclinare din cap.

Stephanie se apropie încet și îl observă pe Gross, întins pe verandă, cu piciorul drept sângerând de la rana provocată de un glonț. Părea conștient, dar îl dorea îngrozitor.

— Lucrează pentru McCoy, spuse ea încet.

Privirea lui Smith cercetă dincolo de verandă, spre pajiștea cu iarbă uscată și spre pădure.

— Care este o cățea mincinoasă.

Stephanie își adună toată puterea.

— Dar ți-a plătit, într-adevăr, zece milioane.

În mod clar, Smith nu-i aprecie nestatornicia.

— E greu de ales, Charlie? Până acum tu decideai întotdeauna când să ucizi. Era alegerea ta. Nu și de data aceasta.

— Nu fi atât de sigură. Treci înapoi.

Ea se conformă, dar nu se putu abține:

— Și cine l-a mutat pe Ramsey?

— Trebuie să taci naibii din gură! rosti Smith, continuând să scruteze împrejurimile casei.

— Nu îl las să plece, murmură Davis.

McCoy se rostogoli pe spate și Stephanie văzu chipul schimonosit de durere al colegei sale.

— Buzunarul... hainei, spuseră buzele lui McCoy, fără vreun sunet însă.

Malone coborî treptele de cealaltă parte a portalului simțindu-se de parcă se îndrepta spre propria execuție. Furnicături de groază — neobișnuite pentru el — îi traversau șira spinării.

Dedesubt se întindea o cavernă imensă, pereții și tavanul din gheață aruncând aceeași lumină albăstruie asupra turnului portocaliu al unui submarin. Coca navei era scurtă, rotunjită, cu o suprastructură plată și înconjurată în totalitate de gheață. Alt pavaj din lespezi șerpuia de la trepte până în partea opusă a grottei, la un metru și jumătate deasupra gheții.

Un debarcader, conchise el.

Era posibil oare ca acest port să se fi deschis cândva spre mare?

Peșteri de gheață existau peste tot în Antarctica și aceasta era suficient de mare încât să adăpostească mai multe submarine.

Mișcați de un impuls comun, înaintară amândoi. Dorothea avea în mână pistolul, la fel și el, deși acum singura amenințare pentru fiecare o constituia celălalt.

Porțiunea de stâncă a peretelui cavernei era netedă și împodobită ca interiorul muntelui, cu simboluri și inscripții. La bază se observau bănci de piatră. Pe una stătea o umbră. Malone închise ochii și speră că nu era decât o vedenie. Dar când îi deschise, silueta fantomatică rămăsese tot acolo.

Stătea vertical, ca și ceilalți, cu spatele drept. Purta o cămașă kaki de uniformă și pantaloni cu manșetele vârâte în ghetе strânse cu șireturi, o șapcă portocalie aflându-se pe bancă lângă el.

Malone se apropie încă puțin.

Mintea îi trepidă. Privirea i se înnegură.

Chipul era identic cu cel din fotografia rămasă la Copenhaga, lângă cutia cu pereți de sticlă în care se afla steagul pe care Marina i-l înmânase mamei sale la ceremonia comemorativă, cel pe care ea refuzase să-l primească. Nas lung, cabalin. Maxilar proeminent. Pistrui. Părul de un blond-cenușiu, tuns scurt, periuță. Ochii deschiși, ațintiți ca și cum ar fi pătruns o taină.

Șocul îi paraliză trupul. Gura i se uscă.

— Tatăl tău? întrebă Dorothea.

El încuviință înclinând din cap și autocompătimirea îl străpunse — o săgeată ascuțită ce-i coborî pe gât în jos, în intestine, ca și cum fusese spintecat.

Nervii i se întinseră la maximum.

— S-au stins pur și simplu, continuă ea. Fără haine. Fără protecție. De parcă s-au așezat jos și au întâmpinat moartea.

Ceea ce, știa el, era exact ce făcuseră acei oameni. Nu avea sens să prelungească agonia.

Observă niște hârtii așezate în poala tatălui său, scrisul în creion la fel de proaspăt și de clar cum trebuie să fi fost cu treizeci și opt

de ani în urmă. Mâna dreaptă se odihnea deasupra lor, ca și cum încercase să se asigure că nu avea să se piardă. Le eliberă din strânsoare cu un gest delicat, având senzația că profana un loc sacru.

Recunosc scrisul apăsător al părintelui său.

Trase aer în piept cu putere. Lumea părea atât vis, cât și realitate. Se luptă cu un val de durere dezlănțuită. Nu plânsese niciodată. Nici când se căsătorise, nici când se născuse Gary, nici când familia i se destrămase și nici când aflase că Gary nu era fiul său biologic. Ca să-și înăbușe dorința tot mai mare, își spuse că lacrimile i-ar fi înghețat instantaneu, înainte de a-i curge de la ochi.

Își forță creierul să se concentreze asupra paginilor pe care le ținea în mână.

— Ai vrea să le citești cu voce tare? îl rugă Dorothea. Ar putea să aibă legătură și cu tatăl meu.

Smith trebuia să-i ucidă pe toți trei și să plece de acolo. Acum lucra fără informații, după ce se încrezuse într-o femeie pe care știa că n-ar fi trebuit să se biziue. Și cine mutase trupul lui Ramsey? El îl lăsase în dormitor, cu intenția de a îngropa cadavrul undeva pe proprietate.

Cu toate acestea cineva îl dusesese dedesubt.

Privi afară pe fereastră și se întrebă dacă nu cumva mai era și altcineva acolo. Ceva îi spunea că nu erau singuri.

Doar o senzație.

Pe care, nu avea de ales, trebuia să o asculte.

Apucă pușca și se pregăti să se întoarcă și să tragă. Avea să-i lichideze pe cei trei cu o singură rafală, apoi intenționa să termine și cu cel de afară.

Avea să lase la vedere cadavrele lor blestemate.

Cui îi păsa? Cumpăraseră proprietatea sub un nume fictiv, cu documente false, și plătitese cu banii jos, așa că nu era nimeni de găsit.

Va lăsa forțele de ordine să-și facă griji în privința curățeniei.

Stephanie privi cum mâna dreaptă a lui Davis se furișă în buzunarul hainei lui McCoy. Charlie Smith era tot la fereastră, ținând strâns pușca HK53. Ea nu se îndoia că acesta plănuia să-i omoare, și

în egală măsură era îngrijorată că nu nimeni nu putea să-i salveze. Cel care trebuia să le sară în ajutor sângera pe veranda din față.

Davis se opri.

Smith se răsuci iute în direcția lor, constată satisfăcut că totul era în regulă, apoi privi din nou pe fereastră.

Davis își retrase mâna, ținând un pistol automat de 9 milimetri.

Ea se rugă să știe cum să-l folosească.

Mâna cu pistolul căzu pe lângă trupul lui McCoy, de care Davis se folosi pentru a-l împiedica pe Smith să observe arma. În mod clar, Edwin își dădea seama că șansele lor erau limitate. Trebuia să-l împuște pe Charlie Smith. Dar să te gândești la asemenea lucru și să-l și faci erau două lucruri total diferite. Cu câteva luni în urmă, ea ucisese pentru prima dată. Din fericire nu avusese la dispoziție nici măcar o nanosecundă să analizeze fapta în sine — într-o clipă fusese forțată pur și simplu să tragă. Lui Davis nu i se oferea un asemenea lux. El reflecta, sigur voia să o facă, dar în același timp era reticent. Uciderea era un lucru serios. Indiferent de motiv și de circumstanțe.

Dar o emoție rece părea să-i calmeze nervii lui Davis.

Ochii săi îl urmăreau pe Charlie Smith, iar chipul îi era vag și lipsit de orice expresie. Ce avea oare să-i furnizeze curajul de a omorî un om? Dorința de supraviețuire? Posibil. Millicent? Cu siguranță.

Smith începu să se întoarcă, brațele lui legănând țeava puștii în direcția lor.

Davis ridică pistolul și trase.

Glonțul sfâșie pieptul uscățiv al lui Smith, clătinându-l înapoi spre perete. O mână dădu drumul la pușcă, în timp ce bărbatul încerca să se stabilizeze cu brațul întins. Davis menținu pistolul îndreptat spre el, se ridică în picioare și mai trase încă de patru ori, gloanțele croindu-i o cărare prin corp. Davis continuă să tragă — fiecare împușcătură ca o explozie în urechile ei — până când magazia pistolului se goli.

Trupul lui Smith se contorsionă, coloana sa vertebrală arcuindu-se și răsucindu-se involuntar. În cele din urmă, picioarele i se curbară și se împletici în față, izbindu-se de podea. Într-un ultim spasm, corpul fără viață se rostogoli pe spate, cu ochii larg deschiși.

Incendiul de la sistemul electric ne-a distrus bateriile. Tocmai căzuse și reactorul. Din fericire, focul a ars mocnit, iar radarul a putut localiza o spărtură în gheață și am reușit să ieșim la suprafață chiar înainte ca aerul să devină toxic. Tot echipajul a abandonat în grabă nava și am fost uimiți să găsim o cavernă cu pereți lustruiți și inscripții, similare celor pe care le observaserăm pe blocurile de piatră aflate pe fundul mării. Oberhauser a descoperit o scară și niște uși de bronz blocate pe partea noastră, care, atunci când au fost deschise, au oferit vederii un oraș uimitor. A explorat câteva ore, căutând o ieșire, timp în care noi am evaluat proporțiile avariei. Am încercat de mai multe ori să repornim reactorul, încălcând toate regulamentele de siguranță, dar nimic nu a funcționat. Aveam doar trei seturi de costume pentru vreme polară, iar noi eram unsprezece. Gerul era năucitor, nemilos, de nesuportat. Am ars puținele hârtii și deșeuri pe care le aveam la bord, dar asta ne-a oferit doar câteva ore de alinare. În oraș nu era nimic inflamabil. Totul era piatră și metal, casele și clădirile erau goale. Se părea că locuitorii își luaseră cu ei toate bunurile. Au fost găsite alte trei ieșiri, dar erau blocate din exterior. Nu am avut echipamentul necesar să forțăm ușile de bronz și să le deschidem. După douăsprezece ore ne-am dat seama că situația era disperată. Nu exista nici o cale de ieșire din cocon. Am activat transponderul de urgență, dar ne îndoiam că semnalul ar fi putut ajunge prea departe, ținând cont de rocă, de gheață și de miile de kilometri până la cea mai apropiată navă. Oberhauser părea cel mai frustrat. Găsise lucrul după care veniserăm, însă nu avea să-i cunoască proporțiile. Conștientizam iminența morții. Nimeni nu avea să pornească în

căutarea noastră, din moment ce fuseserăm de acord cu această condiție înaintea plecării. Submarinul este mort și la fel suntem și noi. Fiecare bărbat a decis să moară în felul său propriu. Unii au plecat singuri, alții împreună. Eu m-am așezat aici și am continuat să-mi veghez nava. Scriu aceste cuvinte ca toți să știe că membrii echipajului meu au murit bărbătește. Fiecare bărbat, inclusiv Oberhauser, și-a acceptat soarta cu mult curaj. Îmi doresc să fi putut afla mai multe despre oamenii care au construit acest loc. Oberhauser ne-a explicat că sunt strămoșii noștri, că învățătura noastră a venit de la ei. Ieri aș fi spus că este nebun. Interesant cum viața ne împarte cărțile. Mi s-a dat comanda celui mai sofisticat submarin al Forțelor Navale. Cariera mea era stabilită deja. Tresele de comandor mi-ar fi fost oferite în cele din urmă. Acum voi muri singur în ger. Nu există durere, doar o lipsă de vigoare. De-abia mai sunt în stare să scriu. Mi-am servit țara cum am putut mai bine. Echipajul meu a făcut la fel. M-am simțit mândru când fiecare a dat mâna cu mine și a plecat. Acum, când lumea începe să pălească, mă gândesc la fiul meu. Singurul meu regret este că nu va ști niciodată ce am simțit cu adevărat față de el. Întotdeauna mi-a venit greu să-i spun ce era în inima mea. Deși am fost plecat perioade lungi de timp, n-a trecut nici un moment din nici o zi în care el să nu se afle în gândurile mele cele mai dragi. A fost totul pentru mine. Are doar zece ani și cu siguranță nu știe ce-i rezervă viața. Regret că nu voi participa la modelarea caracterului său. Mama lui este cea mai frumoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată și va avea grijă ca el să devină un bărbat adevărat. Vă rog, oricine găsește aceste rânduri, dați-le familiei mele. Vreau să știe că am murit gândindu-mă la ei. Soției mele: știi că te iubesc. Nu mi-a fost niciodată greu să-ți spun aceste cuvinte. Dar fiului meu: dă-mi voie să-ți spun acum ceea ce a fost atât de greu pentru mine. Te iubesc, Cotton!

Forrest Malone, Marina Statelor Unite

17 noiembrie 1971

Vocea lui Malone tremură pe măsură ce citea ultimele trei cuvinte ale tatălui său. Da, pentru tatăl său fuseseră greu de rostit. De fapt, nu-și putea aminti să le fi pronunțat vreodată.

Dar el știuse.

Privi fix trupul mort, chipul înghețat în timp. Trecuseră treizeci și opt de ani. Un interval în care Malone devenise bărbat, intrase în marină, devenise ofițer, apoi agent pentru guvernul Statelor Unite. Și în vreme ce toate acestea se petreceau, căpitanul-comandor Forrest Malone stătuse aici, pe o bancă de piatră.

Așteptând.

Dorothea păru să-i simtă durerea și îl luă de braț cu blândețe. El îi privi chipul și îi putu citi gândurile.

— Se pare că toți am găsit ceea ce căutam, murmură ea.

Văzu totul în ochii ei. Hotărârea. Pacea.

— N-a mai rămas nimic pentru mine, spuse femeia. Bunicul meu a fost nazist. Tatăl meu, un visător care a trăit într-un alt timp și într-un alt loc. A venit aici căutând adevărul și și-a înfruntat moartea cu mult curaj. Mama și-a petrecut ultimii patruzeci de ani încercând să-i ia locul, dar nu a reușit decât să ne asmută pe mine și pe Christl una împotriva celeilalte. Chiar și acum. Aici. A încercat să ne dea șanse egale și a avut atâta succes, încât Christl a fost ucisă din cauza ei. Tăcu, dar ochii ei exprimau resemnarea. Când a murit Georg, a murit și o mare parte din mine. Am crezut că aş putea găsi fericirea protejând averea familiei, dar asta este imposibil.

— Ești ultima Oberhauser.

— Suntem un neam jalnic.

— Ai putea schimba lucrurile.

Ea scutură din cap.

— Ca să fac asta, ar trebui să-i trag mamei un glonț în cap.

Se întoarse și porni spre trepte. El o privi îndepărtându-se cu un amestec straniu de respect și dispreț, știind încotro se îndrepta.

— Vor exista consecințe, spuse el. Christl avea dreptate. Istoria se va schimba.

Ea continuă să meargă.

— Pe mine nu mă interesează. Toate lucrurile trebuie să se termine.

Comentariul ei era nuanțat de frământarea sufletească, vocea îi tremura. Dar avea dreptate. Venea un timp când totul lua sfârșit. Cariera

lui militară. Serviciul guvernamental. Căsătoria. Viața în Georgia. Viața tatălui său.

Acum Dorothea Lindauer făcea o alegere definitivă legată de ea însăși.

— Noroc și ție! strigă el.

Ea se opri, se răsuci pe călcâie și îi aruncă un zâmbet firav.

— *Bitte, Herr* Malone. Lăsa să-i scape un oftat lung și păru să se întărească. Trebuie să o fac singură. Ochii ei îl implorau.

El clătină din cap.

— Voi rămâne aici.

O urmări cu privirea cum urcă treptele și trece dincolo de portal, în oraș.

Își privi fix tatăl, ai cărui ochi morți nu ascundeau nici o licărire de lumină. Avea atât de multe de povestit. Voia să-i spună că fusese un fiu bun, un bun ofițer de marină, un bun agent și, credea el, un om bun. De șase ori fusese decorat și elogiat. Ca soț avusese un eșec, dar se străduia să fie un tată mai bun. Voia să facă parte din viața lui Gary, mereu. Toată viața lui de adult se întrebasese ce i se întâmplase oare propriului tată, imaginându-și ce era mai rău. Din păcate, realitatea era mai teribilă decât orice născocise el vreodată. Mama lui se chinase la fel. Nu se recăsătorise niciodată. În schimb, îndurase zeci de ani, agățându-se strâns de durerea ei, prezentându-se întotdeauna ca doamna Forrest Malone.

Cum se făcea oare că trecutul nu părea să se termine niciodată?

Se auzi o împușcătură, asemenea unui balon spart sub o pătură.

Își imaginează scena de sus.

Dorothea Lindauer își pusese capăt vieții. În mod normal, sinuciderea era considerată rezultatul unei minți bolnave sau al unei inimi abandonate. Aici însă constituia singura modalitate de a stopa nebunia. Se întrebă dacă Isabel Oberhauser avea să înțeleagă măcar ceea ce realizase. Soțul ei, nepotul și fiicele erau cu toții morți.

Singurătatea i se strecură în oase, în timp ce absorbea tăcerea adâncă a mormântului. Îi veniră în minte Proverbele lui Solomon.

Un adevăr simplu de demult.

„Cine își tulbură propria casă va moșteni vânt.“

WASHINGTON, D.C.

SÂMBĂȚĂ, 22 DECEMBRIE

4.15 P.M.

Stephanie intră în Biroul Oval. Danny Daniels se ridică și o întâmpină. Edwin Davis și Diane McCoy luaseră deja loc.

— Crăciun fericit! îi spuse președintele.

Ea îi întoarse urarea. O convocase din Atlanta în după-amiaza precedentă, punându-i la dispoziție același avion al Serviciului Secret pe care ea și Davis îl folosiseră, în urmă cu mai bine de o săptămână, pentru a călători de la Asheville la Fort Lee.

Davis arăta bine. Fața i se vindecase, vânătăile dispăruseră. Purta costum și cravată și stătea țeapăn pe un scaun tapițat, iar masca de granit era din nou la locul ei. Ea reușise să arunce o privire fugară în inima lui și se întrebă dacă nu cumva acel privilegiu o osândeaa la a nu-l cunoaște niciodată mai mult de atât. Nu părea un bărbat căruia să-i placă să-și dezvăluie sufletul.

Daniels îi oferă un loc lângă McCoy.

— M-am gândit că ar fi bine să avem cu toții o discuție, începu președintele așezându-se. Ultimele două săptămâni au fost dificile.

— Cum se simte colonelul Gross? întrebă ea.

— Se descurcă. Piciorul se vindecă bine, dar acea împușcătură a produs unele prejudicii. Este un pic supărat pe Diane fiindcă l-a dat de gol, dar recunoscător că Edwin știe să tragă drept.

Ar trebui să mă duc să l văd, admise McCoy. Nici o clipă nu am vrut să fie rănit.

— Eu aş mai aştepta vreo săptămână. Am vorbit serios când am zis că-i supărat.

Ochii melancolici ai lui Daniels erau întruchiparea jalei.

— Edwin, ştiu că-mi urăşti poveştile, dar ascultă-mă oricum. Două lumini prin ceaţă. Una este a unei nave, de pe puntea căreia amiralul anunţă prin radio că el conduce un vas de luptă şi că sursa cealaltă de lumină ar trebui să vireze la dreapta din calea lui. Cel vizat îi răspunde tot prin radio amiralului că *el* ar trebui să vireze la dreapta. Amiralul, fiind un tip iute la mânie, ca mine, o ţine pe a lui şi ordonă din nou celeilalte nave să se dea din drum. În cele din urmă, interlocutorul îi zice: „Amirale, sunt marinarul din turnul farului de pe ţarm şi ai face bine s-o iei dracului la dreapta!“ Te-am susţinut, Edwin, chiar dacă nimeni altcineva nu ar fi făcut-o în locul meu. Până la capăt. Căci erai tipul din turnul farului, cel inteligent, şi eu te-am ascultat. Diane, aici de faţă, în momentul în care a auzit despre Millicent, s-a implicat şi a riscat al dracului de mult. Pe Stephanie tu ai ales-o, dar a rămas cu tine până la final. Şi Gross? A primit un glonţ.

— Iar eu apreciez tot ce s-a făcut, răspunse Davis. Enorm.

Stephanie se întrebă dacă Davis nutrea vreo remuşcare pentru uciderea lui Charlie Smith. Probabil că nu, dar asta nu însemna că avea să uite vreodată. O privi pe McCoy.

— Îţi aminteşti când preşedintele m-a sunat prima dată la birou, căutându-l pe Edwin?

McCoy înclină din cap.

— După ce a închis, mi-a spus. Era îngrijorat că lucrurile ar putea scăpa de sub control. Credea că era necesar un plan de rezervă. Aşa că m-a trimis să-l contactez pe Ramsey. McCoy făcu o scurtă pauză. Şi avea dreptate. Deşi voi doi aţi făcut o treabă grozavă îndreptându-l pe Smith spre noi.

— Totuşi, mai avem încă de înfruntat câteva efecte negative, remarcă Daniels.

Stephanie ştia la ce se referea. Moartea lui Ramsey fusese explicată drept o crimă săvârşită de un agent aflat sub acoperire. Dispariţia lui Smith a fost pur şi simplu ignorată, din moment ce nimeni nu era la curent nici măcar cu existenţa lui. Rănile lui Gross au fost atribuite unui accident de vânatoare. Consilierul personal al lui Ramsey, un anume comandor Hovey, a fost interogat şi, sub ameninţarea curţii marţiale, a dezvăluit totul. În câteva zile Pentagonul a eliminat toate elementele nedorite, numind o nouă echipă de conducere la Serviciul de Informaţii al Marinei şi punând capăt astfel dominaţiei lui Langford Ramsey şi a tuturor celor asociaţi cu el.

— Aatos Kane a venit să mă vadă, continuă Daniels. Voia să-mi dezvăluie că Ramsey încercase să-l intimideze. Bineînţeles, a fost lung în reclamaţii şi laconic în explicaţii.

Ea surprinse o licărire în ochii preşedintelui.

— I-am arătat un dosar pe care l-am găsit în casa lui Ramsey, într-un seif. Un material fascinant. Nu este nevoie să intru în detalii — hai să spunem doar că bunul senator nu va mai candida la preşedinţie şi că se va retrage din Congres, începând din 31 decembrie, ca să-şi petreacă mai mult timp cu familia. Masca autorităţii absolute acoperi chipul lui Daniels. Ţara va fi scutită de serviciile lui. Scurtură din cap. Voi trei aţi făcut o treabă excelentă. La fel şi Malone.

Îl înmormântaseră pe Forrest Malone cu două zile în urmă într-un cimitir umbros din sudul Georgiei, lângă localitatea unde trăia văduva lui. Fiul, în numele tatălui, refuzase înhumarea în Cimitirul Naţional Arlington.

Şi ea înţelesese repulsia lui Malone.

Trupurile celorlalţi nouă membri ai echipajului fuseseră de asemenea aduse acasă şi predate familiilor, adevărata poveste a lui NR-1A fiind în cele din urmă relatată de presă. Dietz Oberhauser fusese trimis în Germania, unde soţia revendicase rămăşiţele acestuia şi ale fiicelor sale.

— Cum este Cotton? se interesă preşedintele.

— Furios.

– Dacă arc vreo importanță, adăugă Daniels, amiralul Dyals este supus unei presiuni intense din partea marinei și a presei. Povestea lui NR-1A a impresionat profund publicul.

– Sunt convinsă că lui Malone i-ar plăcea să-l strângă de gât pe Dyals, observă ea.

– Iar programul de traducere aduce o bogăție de informații despre acel oraș și despre oamenii care au trăit acolo. Există referiri la contacte cu civilizații de peste tot din lume. Au interacționat într-adevăr și au împărtășit cunoașterea, dar slavă Domnului că nu erau arieni. Nu erau o rasă superioară. Nici măcar una războinică. Cercetătorii au dat ieri peste un text care ar putea explica totuși ce s-a întâmplat cu ei. Au locuit în Antarctica cu zeci de mii de ani în urmă, când încă nu era acoperită de gheață. Dar pe măsură ce temperaturile au scăzut, s-au retras încet-încet spre munți. În cele din urmă, sursele geotermale s-au răcit. Așa că au plecat. Greu de spus când. Se pare că foloseau o modalitate diferită de măsurare a timpului și un calendar diferit. Ca și în cazul nostru, nu toți au avut acces la toată cunoașterea lor, așa că nu au putut să-și reproducă învățătura în altă parte. Doar bucăți și fragmente – pe ici pe colo – pe când își făceau loc în civilizația noastră. Cei mai bine informați au plecat ultimii și au scris textele, lăsându-le ca mărturie. De-a lungul timpului, acești imigranți au fost absorbiți de alte culturi, istoria lor s-a pierdut și nimic legat de ei nu a mai rămas, cu excepția legendei.

– Pare trist, comentă ea.

– Sunt de acord. Dar ramificațiile de aici ar putea fi enorme. Institutul Național de Știință trimite o echipă în Antarctica să cerceteze situl. Norvegia a fost de acord să ne lase controlul asupra zonei. Tatăl lui Malone și restul echipajului de pe NR-1A n-au murit în zadar. Mulțumită lor, putem învăța o mulțime de lucruri despre noi înșine.

– Nu sunt sigură că asta îi va face pe Cotton sau pe celelalte familii să se simtă mai bine.

– „Studiați trecutul, dacă vreți să preziceți viitorul“, comentă Davis. Confucius. Bun sfat. Făcu o pauză. Pentru noi și pentru Cotton.

– Da, este, confirmă Daniels. Sper că totul s-a terminat.

Davis încuviință.

– Pentru mine s-a terminat.

McCoy aprobă.

– Nu va fi de nici un folos să se facă publică această poveste. Ramsey nu mai este. Smith nu mai este. Kane nu mai este. S-a terminat.

Daniels se ridică, se îndreaptă spre biroul său și luă de acolo un jurnal.

– Și asta este tot din casa lui Ramsey. Este jurnalul de bord de pe NR-1A. Cel despre care v-a spus Herbert Rowland. Cretinul l-a păstrat în toți acești ani. Președintele i-l înmână lui Stephanie. M-am gândit că Malone s-ar bucura.

– I-l voi da după ce se mai liniștește, răspunse aceasta.

– Ia uită-te la ultima consemnare.

Ea deschise la ultima pagină și citi ce scrisese Forrest Malone. „Gheață pe degetul său, gheață în capul său, gheață în privirea sa sticloasă.”

– Din *Balada hulitorului Bill*, explică președintele. Robert Service¹, începutul secolului douăzeci. A scris despre Yukon. Tatăl lui Cotton era, evident, un fan de-al lui.

Malone îi spusese cum găsisese trupul înghețat, „cu gheață în privirea sa sticloasă”.

– Malone este un profesionist, adăugă Daniels. Cunoaște regulile, și tatăl său le cunoștea și el. Este greu să judecăm oamenii de acum patruzeci de ani după standardele de astăzi. Trebuie să treacă peste asta.

– E mai ușor de zis decât de făcut, avertiză ea.

– Familiei lui Millicent trebuie să i se spună, interveni Davis. Merită să afle adevărul.

– Sunt de acord, răspunse Daniels. Presupun că vrei tu să faci asta?

¹ Poet canadian care a trăit între anii 1874–1958 și s-a bucurat de un real succes datorită expresivității poeziilor sale. (n.tr.)

Aceasta încuviință.

Daniels zâmbi.

– Și în toată povestea aceasta a existat un punct luminos. Președintele făcu semn spre Stephanie. Nu ai fost concediată.

Ea surâse.

– Lucru pentru care sunt etern recunoscătoare.

– Îți datorez scuze, îi spuse Davis lui McCoy. Te-am analizat greșit. Nu am fost un coleg prea bun. Am crezut că ești o proastă.

– Întotdeauna ești atât de onest? îl întrebă aceasta.

– Nu trebuia să faci ceea ce ai făcut. Ai riscat mult pentru ceva care efectiv nu te privea pe tine.

– Nu aș spune asta. Ramsey era o amenințare pentru securitatea națională. Asta face parte din fișa postului nostru. Și a omorât-o pe Millicent Senn.

– Îți mulțumesc.

McCoy îi răspunse lui Davis printr-o înclinare a capului plină de gratitudine.

– Ei, asta îmi place să văd, spuse Daniels. Că toți se înțeleg bine unii cu alții. Vedeți, mult bine poate ieși din lupta corp la corp cu șerpii veninoși.

Tensiunea din încăpere se diminuează.

Daniels se foi în scaun.

– Cu situația asta rezolvată, din nefericire avem o nouă problemă – una care, de asemenea, îl implică pe Cotton Malone, indiferent dacă îi place sau nu.

Malone stinse luminile de la parter și urcă spre apartamentul său de la etajul trei. Magazinul fusese aglomerat astăzi. Mai erau trei zile până la Crăciun și cărțile păreau a fi pe lista de cumpărături a întregului oraș Copenhaga. Angajase trei persoane care să țină librăria deschisă în timp ce el era plecat, și le era recunoscător pentru vrednicie. În asemenea măsură, încât avusese grijă ca fiecare dintre ei să primească o primă generoasă de sărbători.

Era încă neîmpăcat cu ce i se întâmplase tatălui său.

Îl înmormântaseră acolo unde era și familia mamei lui. Venise și Stephanie. Pam, fosta lui soție, asistase și ea. Gary fusese emoționat să-și vadă bunicul pentru prima dată, întins într-un sicriu. Mulțumită congelării profunde și unui iscusit antreprenor de pompe funebre, Forrest Malone arăta de parcă murise doar cu câteva zile în urmă.

Le spusese celor din marină să se ducă dracului când aceștia sugeraseră o ceremonie militară cu onoruri. Era prea târziu pentru așa ceva. Nu conta că nici unul dintre aceia nu participase la luarea inexplicabilei decizii de a nu căuta submarinul NR-1A. Se săturase până-n gât de atâtea ordine, de datorie și responsabilitate. Ce se întâmplase oare cu decența, dreptatea și onoarea? Aceste cuvinte păreau să fie uitate tocmai când aveau o reală importanță. Ca atunci când unsprezece oameni au dispărut în Antarctica și nimănui nu i-a păsat.

Ajunse la ultimul etaj și aprinse câteva lămpi. Era obosit. Ultimele două săptămâni lăsaseră urme adânci, culminând cu momentul în care-și privise mama izbucnind în lacrimi în timp ce sicriul era coborât în groapă. Zăboviseră cu toții urmărind cum muncitorii puneau pământul la loc și înălțau piatra funerară.

„Ai făcut un lucru minunat, îi spusese mama sa. L-ai adus acasă. Ar fi fost atât de mândru de tine, Cotton. Atât de mândru!“

Și acele cuvinte îl făcuseră să plângă.

În cele din urmă.

Aproape că se hotărâse să rămână în Georgia de Crăciun, dar preferase să se întoarcă acasă. Ciudat cum considera acum Danemarca drept acasă.

Totuși asta simțea. Și gândul nu-i dădea pace.

Intră în dormitor și se întinse pe pat. Aproape 11 noaptea și era epuizat. Trebuia să pună capăt acestei situații. Se presupunea că este retras din activitate. Dar era bucuros că-i ceruse acea favoare lui Stephanie.

A doua zi avea să se odihnească. Duminica era întotdeauna o zi plăcută. Magazinele erau închise. Poate că avea să călătorească în nord și să-i facă o vizită lui Henrik Thorvaldsen. Nu-și mai văzuse prietenul de trei săptămâni. Sau poate că nu. Acesta ar fi dorit să

știc pe unde fusese și ce se întâmplase, iar el nu era pregătit să retrăiască totul.

Pentru moment, voia să doarmă.

Malone se trezi și alungă visul din minte. Ceasul de pe noptieră indica ora 2.34 A.M. Luminile erau încă aprinse peste tot în apartament. Dormise trei ore.

Dar ceva îl deșteptase. Un sunet. Parte a visului pe care îl avusesese – sau nu.

Îl auzi din nou.

Trei scârțaituri în succesiune rapidă.

Clădirea lui era din secolul al șaptesprezecelea, complet refăcută cu câteva luni în urmă, după ce fusese distrusă de bombe incendiare. De atunci, noile trepte de lemn dintre primul și al doilea etaj se anunțau întotdeauna într-o ordine precisă, asemenea clapelor unui pian.

Ceea ce însemna că era cineva acolo.

Întinse mâna sub pat și găsi rucsacul pe care îl ținea întotdeauna pregătit – un obicei din vremea când lucra pentru Magellan Billet. Înăuntru, mâna sa dreaptă înșfăcă pistolul automat Beretta, cu un glonț deja pe țeavă.

Se furișă afară din dormitor.

NOTA AUTORULUI

Această carte a fost o călătorie personală atât pentru Malone, cât și pentru mine. În timp ce el și-a găsit tatăl, eu m-am căsătorit. Nu neapărat ceva nou pentru mine, dar în mod cert o aventură. În privința călătoriilor, povestea m-a purtat prin Germania (Aachen și Bavaria), Pirineii Francezi și Asheville, Carolina de Nord (domeniul Biltmore). O mulțime de locuri friguroase și acoperite de zăpadă.

Acum este timpul să separ speculația de realitate.

Submarinul supersecret NR-1 (din prolog) este real, la fel și istoria și realizările sale remarcabile. Acesta continuă și astăzi, după aproape patruzeci de ani, să servească patria noastră. NR-1A este născocirea mea. Există doar câteva relatări scrise, extrem de prețioase despre NR-1, dar cea pe care am folosit-o este *Ape întunecate*, avându-i ca autori pe Lee Vyborny și Don Davis, o mărturie directă despre viața la bordul acestuia. Raportul comisiei de anchetă referitor la scufundarea lui NR-1A (capitolul 5) este modelat după rapoartele autentice de investigație legate de scufundarea submarinelor *Thresher* și *Scorpion*.

Zugspitze și Garmisch sunt descrise cu fidelitate (capitolul 1), la fel și Posthotel. Vremea sărbătorilor în Bavaria este minunată, iar târgurile de Crăciun menționate în capitolele 13, 33 și 37 sunt, fără îndoială, o parte importantă a atracției. Mănăstirea Ettal (capitolul 7) este prezentată exact, cu excepția încăperilor aflate dedesubt.

Carol cel Mare este, bineînțeles, esențial pentru narațiune. Contextul său istoric este expus corect (capitolul 36), la fel și semnătura

sa (capitolul 10). Rămâne una dintre cele mai enigmatice figuri ale lumii și încă poartă titlul de *Tată al Europei*. Autenticitatea relatării despre intrarea lui Otto al III-lea în mormântul lui Carol cel Mare în anul 1000 d.Hr. este supusă controverselor. Istorisirea din capitolul 10 a fost repetată de multe ori – deși, bineînțeles, cartea ciudată pe care o găsește Otto este adăugirea mea. Există povești la fel de credibile care spun că Carol cel Mare a fost înmormântat stând culcat, într-un sarcofag de marmură (capitolul 34). Nimeni nu știe sigur.

Viața lui Carol cel Mare scrisă de Einhard continuă să fie privită drept una dintre cele mai însemnate lucrări din acea perioadă. Einhard însuși a fost un om învățat, și relația strânsă avută cu Carol cel Mare, așa cum e descrisă aici, este exactă. Doar legătura lor cu Cei Sfinți este invenția mea. Relatările lui Einhard citate în capitolele 21 și 22 sunt bazate vag pe fragmente din Cartea lui Enoh – un text antic, enigmatic.

Operațiunile Highjump și Windmill s-au petrecut întocmai cum au fost descrise (capitolul 11). Ambele au fost operațiuni militare ample. Multe informații legate de ele au rămas strict secrete zeci de ani și sunt încă învăluite în mister. Amiralul Richard Byrd s-a aflat la comanda operațiunii Highjump. Descrierile resurselor tehnologice pe care Byrd le-a dus cu el în sud (capitolul 53) sunt precise, la fel și povestea extinsei sale explorări a continentului. Jurnalul său secret (capitolul 77) este fictiv, ca și presupusele descoperiri ale pietrelor gravate și tomurilor antice. Expediția antarctică germană din 1938 (capitolul 19) a avut loc și este precis detaliată – inclusiv aruncarea micilor svastici pretutindeni pe suprafața de gheață. Doar isprăvile lui Hermann Oberhauser sunt creația mea.

Scrisul straniu și paginile de manuscris (capitolele 12 și 81) sunt reproduse din manuscrisul Voynich. Cartea se află în Biblioteca Beinecke a cărților rare și a manuscriselor de la Universitatea Yale și este privit în general ca fiind cea mai misterioasă scriere de pe pământ. Nimeni nu a fost capabil vreodată să descifreze textul. O carte de căpătâi despre această ciudățenie este *Manuscrisul Voynich*, scrisă de Gerry Kennedy și Rob Churchill. Simbolul văzut prima

dată în capitolul 10 — o monadă — este luat din lucrarea lor, o reprezentare arhetipală descoperită prima dată într-un tratat din secolul al şai-sprezecelea. Ciudatul blazon al familiei Oberhauser (capitolul 25) provine tot din cartea lui Kennedy şi a lui Churchill şi reprezintă, de fapt, blazonul familiei Voynich, creat de Voynich însuşi.

Adevărata explicaţie a termenului *arian* (capitolul 12) demonstrează cum ceva atât de inofensiv poate deveni atât de mortal. Ahnenerbe, desigur, a existat. Doar în ultimii ani au început istoricii să dezvăluie atât haosul pseudo-ştiinţific al organizaţiei, cât şi atrocităţile sale oribile (capitolul 26). Una dintre cele mai bune resurse pe acest subiect este *Planul conducător* de Heather Pringle. Numeroasele expediţii internaţionale ale societăţii Ahnenerbe, menţionate în capitolul 31, au fost utilizate extensiv pentru a-i consolida ficţiunea ştiinţifică. Implicarea lui Hermann Oberhauser în această organizaţie este invenţia mea, dar eforturile lui şi discreditarea sunt bazate pe experienţele participanţilor reali.

Conceptul unei civilizaţii primordiale (capitolul 22) nu este al meu. Ideea a stat la baza multor cărţi, dar cea scrisă de Christopher Knight şi de Alan Butler, *Prima civilizaţie*, este excelentă. Toate argumentele pe care Christl Falk şi Douglas Scofield le avansează pentru existenţa acestei prime civilizaţii aparţin acestor doi autori. Teoria lor nu este chiar aşa de extravagantă, dar reacţia pe care a stârnit-o aminteşte de modul în care ştiinţa tradiţională a privit odată deplasarea continentelor (capitolul 84). Bineînţeles, cea mai evidentă întrebare rămâne valabilă. Dacă a fost o asemenea civilizaţie, de ce nu există vestigii ale acesteia?

Dar poate că sunt.

Poveştile detaliate de Scofield în capitolul 60 despre oamenii „aşemănători zeilor“ ce interacţionau cu civilizaţiile din toată lumea sunt adevărate, aşa cum sunt şi artefactele inexplicabile descoperite şi istorisirea despre ce i s-a arătat lui Columb. Şi mai uimitoare sunt imaginea şi inscripţia din templul Hathor situat în Egipt (capitolul 84), care înfăţişează cu siguranţă ceva extraordinar. Din păcate însă observaţia lui Scofield, conform căreia nouăzeci la sută din cunoaşterea

lunii antice nu va ieși niciodată la iveală, este potențial adevărată. Ceea ce înseamnă că s-ar putea să nu avem niciodată un răspuns definitiv la această întrebare fascinantă.

Localizarea acestei prime civilizații în Antarctica (capitolele 72, 85 și 86) a fost ideea mea, la fel și cunoștințele acestei civilizații și tehnologia limitată (capitolele 72 și 81). Nu am vizitat Antarctica (este categoric în fruntea listei locurilor pe care trebuie să le văd neapărat), dar frumusețea și pericolozitatea locului sunt relatate cu precizie folosind descrieri obținute direct de la sursă. Baza Halvorsen (capitolul 62) este fictivă, dar echipamentul pentru vreme polară pe care Malone și tovarășii lui îl îmbracă este real (capitolul 76). Aspectele politice legate de continentul Antarctic (capitolul 76), cu variațiile sale tratate internaționale și cu regulile unice de cooperare, rămân complexe. Zona unde explorează Malone (capitolul 84) este într-adevăr controlată de Norvegia, și unele texte observă că este desemnată ca zonă interzisă din motive așa-zise de mediu. Secvențele subacvatice cu Ramsey sunt luate de la cei care au făcut scufundări în acele ape virgine. Văile uscate (capitolul 84) există, deși în general sunt limitate la porțiunea sudică a continentului. Conservarea și efectele distructive ale frigului absolut asupra trupurilor umane sunt înfățișate exact (capitolele 90 și 91). *Gheață*, scrisă de Mariana Gosnell, constituie o excelentă prezentare a acestor fenomene.

Catedrala din Aachen (capitolele 34, 36, 38 și 42) merită să fie vizitată. Cartea Apocalipsei a jucat un rol important în construcția ei, și clădirea este una dintre ultimele rămase în picioare din vremea lui Carol cel Mare. Bineînțeles că intervenția Celor Sfinți în istoria acesteia este pur și simplu parte a poveștii mele.

Inscripția în limba latină din interiorul capelei (capitolul 38) datează din vremea lui Carol cel Mare și este reprodușă întocmai. În timp ce numărăm fiecare al doisprezecelea cuvânt, am descoperit că numai trei cuvinte ar putea fi descoperite, ultima serie oprindu-se la al unsprezecelea element. Apoi, uimitor, cele trei cuvinte formau o expresie inteligibilă – *Strălucirea lui Dumnezeu*.

Tronul lui Carol cel Mare are într-adevăr o tablă de țințar gravată pe o latură (capitolul 38). Cum și de ce este acolo, nimeni nu știe. Jocul era popular în vremurile romane și în cele carolingiene și se practică și azi.

Rezolvarea enigmei lui Carol cel Mare, cu toate indiciile sale variate, inclusiv testamentul lui Einhard, este invenția mea. Ossau, Franța (capitolul 51) și mănăstirea (capitolul 54) sunt inventate, dar Bertrand este zugrăvit după un stareț real care a trăit în acea zonă.

Fort Lee (capitolul 45) este real, nu și depozitul și compartimentul frigorific. Recent mi-am cumpărat un iPhone, așa că și Malone trebuia să aibă unul. Toate investigațiile ciudate efectuate de guvernul Statelor Unite în timpul Războiului Rece în privința fenomenelor paranormale și extraterestre (capitolul 26) au avut loc. Eu doar am adăugat una în plus.

Domeniul Biltmore (capitolele 58, 59 și 66) este unul dintre locurile mele preferate, mai ales în perioada Crăciunului. Hotelul, castelul, satul și terenul din jur sunt descrise fidel. Desigur, conferința „Misterele antice dezvăluite“ nu există, dar se bazează pe o multitudine de alte adunări reale.

Harta lui Piri Reis și alte portulane (capitolul 41) sunt reale și fiecare ridică o sumedenie de întrebări uimitoare. *Hărți ale anticilor regi ai mării* de Charles Hapgood este considerată lucrarea definitorie pe acest subiect. Dezbaterea legată de primul meridian s-a petrecut exact așa cum s-a afirmat (capitolul 41), și Greenwich a fost ales în mod arbitrar. Cu toate acestea, folosirea piramidei din Gizeh ca longitudine zero (capitolul 71) produce într-adevăr niște conexiuni fascinante cu locurile sacre de peste tot din lume. Yardul megalitic (capitolul 71) este un alt concept interesant care explică în mod rațional similitudinile pe care inginerii le-au remarcat de multă vreme între construcțiile antice. Însă dovada existenței sale nu a fost încă demonstrată.

Această poveste formulează câteva posibilități interesante. Nu legate de o Atlantidă mitică având inginerie supranaturală și tehnologie fantastică, ci ideea simplă că se poate ca noi să nu fi fost primii care au dobândit conștiința intelectuală. Este posibil să fi fost alții a căror

existență este pur și simplu necunoscută astăzi, istoria și destinul lor fiind stinse, pierdute între cele 90 de procente de cunoaștere antică pe care s-ar putea să nu le mai recuperăm niciodată.

Exagerat? Imposibil?

De câte ori nu s-a demonstrat că așa-zișii experți susțineau idei greșite?

Lao-tzu, marele filozof chinez care a trăit cu 2700 de ani în urmă și încă este considerat unul dintre cei mai străluciți gânditori ai umanității, s-ar putea să fi știut cel mai bine atunci când a scris:

Maestrii din Vechime erau subtili, misterioși, profunzi, înțelegători.

Adâncimea cunoașterii lor este de nepătruns.

Fiindcă este de nepătruns, tot ce putem face este să le descriem înfățișarea.

Vigilenți, precum bărbații care traversează un râu iarna.

Prevăzători, precum bărbații conștienți de pericol.

Binevoitori, precum oaspeții sosiți de departe. Îngăduitori,

precum gheața care începe să se topească.

Naturali, precum buștenii încă neciopliți.

MULȚUMIRI

Le-am mulțumit în fiecare carte oamenilor extraordinari de la Random House. Nu voi face o excepție acum. Așadar, pentru Gina Centrello, Libby McGuire, Cindy Murray, Kim Hovey, Christine Cabello, Beck Stvan, Carole Lowenstein și pentru toți cei de la Promovare și Vânzări – mulțumiri profunde și sincere. O reverență și pentru Laura Jorstad, care mi-a revizuit toate romanele. Nici un scriitor nu poate pretinde să lucreze cu un grup de profesioniști mai bun. Sunteți cu toții, fără îndoială, cei mai buni.

Le datorez mulțumiri speciale locuitorilor prietenoși din Aachen, care au răspuns cu multă răbdare întrebărilor mele insistente. Aș dori să-i mulțumesc, cu mare întârziere, și lui Ron Chamblin, care deține Chamblin Bookmine, în Jacksonville, Florida, unde mi-am făcut ani de zile majoritatea cercetărilor. Este un loc extraordinar. Îți mulțumesc, Ron, pentru că l-ai creat. Și un gând aparte pentru Aussie Mum a noastră, Kate Taperell, care mi-a oferit cunoștințe neprețuite despre graiul verilor noștri australieni.

În sfârșit, această carte le este dedicată agentului meu, Pam Ahearn, și redactorului meu, Mark Tavani. În 1995, Pam m-a acceptat printre clienții ei, apoi a îndurat șapte ani și 85 de respingeri până ne-a găsit o casă. Câtă răbdare! Și mai este și Mark, care a riscat pariind pe un avocat nebun dornic să scrie cărți.

Dar am supraviețuit cu toții.

Le datorez lui Pam și lui Mark mai mult decât le-ar putea plăti cineva într-o viață.

Vă mulțumesc.

Pentru tot.

Încă din copilărie, fostul agent al Departamentului de Justiție, Cotton Malone, știa că tatăl său a murit într-un accident petrecut pe un submarin în Atlanticul de Nord, dar acum află că de fapt tatăl său și-a pierdut viața pe un vas nuclear pierdut într-o misiune ultrasecretă sub ghețurile Antarcticii.

Însă Malone nu este singurul pornit în căutarea adevărului.

Surorile Dorothea Lindauer și Christl Falk se luptă pentru averea pe care mama lor a promis că o va lăsa celei care va descoperi ce s-a întâmplat cu tatăl lor, mort pe același submarin.

Surorile știu ceva ce Malone nu știe: inspirați de indiciile ciudate găsite în mormântul lui Carol cel Mare, naziștii au explorat Antarctica înaintea americanilor, începând cu anul 1938. Acum Malone constată că în jurnalele criptice scrise în limba cerurilor există ghicitori misterioase formulate de un istoric antic și că acestea și voiajul fatal făcut de tatăl său au legătură cu o descoperire cu consecințe inimaginabile pentru omenire.

editura rao

ISBN 978-606-609-114-5

9 786066 091145

www.rao.ro
www.raobooks.com